

MAGYAR-ZSIDÓ SZEMLE.

SZERKESZTI

Dr BLAU LAJOS.

HUSZONKETTEDIK ÉVFOLYAM.

MTA KÖNYVTÁRA
SCHEIBER
GYŰJTEMÉNY

BUDAPEST
AZ ATHENAEUM R.-TÁRS. KÖNYVNYOMDÁJA.

1905.

A M.-Zsidó Szemle huszonkettedik évfolyamának
munkatársai,

amennyiben dolgozataikat és közleményeiket aláírták.

	Lap
DR. BACHER VILMOS, Budapest	59
BATÓ LIPÓT, Budapest	67, 353
DR. BLAU LAJOS, Budapest	76, 78, 124, 132, 168, 245, 259, 355, 357
DR. BÜCHLER SÁNDOR, Keszthely	151, 262
DR. FRANK JÓZSEF, Munkács	100
DR. FRIEDLIEBER IGNÁCZ, Budapest	106, 290
FÜREDI IGNÁCZ, Budapest	73
GALGÓCZI ÁBRAHÁM, Galgóc	73, 163
DR. GRÜNHUT LÁZÁR, Jeruzsálem	66, 119, 278
GERÓ ATTILA, Budapest	362
DR. KISS ARNOLD, Budapest	83, 358
DR. KLEIN MÓR, Nagybecskerek	135, 251, 343
DR. KOHLBACH BERTALÁN, Kaposvár	81
MANDL BERNÁT, Budapest	352
DR. MÁRMORSTEIN ARTHUR, Berlin	138, 248
PATAI JÓZSEF, Budapest	173, 361
DR. PERLS ÁRMIN, Pécs	52, 146
DR. RICHTMANN MÓZES, Budapest	201, 205, 257, 298
DR. SCHWARZ GÁBOR, Zágráb	45, 165
VADÁSZ EDE, Budapest	60, 64, 75, 158, 254
DR. VAJDA BÉLA, Losonc	1
WAGNER HENRIK, Budapest	239
DR. WELLESZ GYÜLA, Nagy-Bittse	347

TÁRSADALOM.

A REFORMÁTUSOK ÉS A TÖBBI BEVETT FELEKEZET.

»Nem pénzen fogtok ti megváltatni.«
Ézsaiás 52, 3.

A reformátusok az 1848-iki XX-ik törvényczikk végrehajtásánál egészen más alapon jönnek számításba, mint a többi bevett felekezet, — ezen hangokat halljuk az utóbbi időben nem csupán a protestáns felekezeti sajtó némely elfogult organumában, hanem már az egyetemes gyűléseken is, mert ők, kik a reformáció keletkezéseig a kath. egyházzal együtt élvezték az állami javakat, azóta saját erejükből végezték a nagy nemzetfenntartó munkát.

Ime tehát a szomorú jelenség, mely, fájdalom, korántsem áll példátlanul a múltak történetében. Azok, kik a jogegyenlőség szent nevében küzdenek saját igazaikért, a gyengébbeket kizárni igyekeznek az egyenlőség áldásaiból. E folyóirat és köre a protestantizmus küzdelmeit mindig rokonszenvvel kísérte és kíséri ma is, mert azt erkölcsi szempontból is magasztosnak tartotta és tartja. Mihelyt egyoldalú előnyök kivívására irányul, az erkölcsi alap helyett a vastag önzés álláspontjára helyezkedik.

A józan és fölvilágosodott többség mindenütt visszabozad e felfogástól, és nem is szabad kételkednünk abban, hogy ha végrehajthatik e mostanában annyit emlegetett törvény, úgy fog az végrehajtatni, hogy »a jogegyenlőség és viszonyosság elvei az egész vonalon, minden vallásfelekezettel szemben őszintén és igazán megvalósíttassanak.« Ez az egyedül igaz-

ságos álláspont. A multak érdemeinek keresése és a jogok ehhez való mérése nem a jogegyenlőségen felépülő modern állam feladata, amely az egyéneknek sem alkotja a törvényeket az ősök érdemei szerint. De még ha így is volna, akkor is meg kellene előbb állapítani, hogy kinek engedett az állam tért a tevékenységére.

De egyébként is lehetetlen hallgatással mellőznünk, midőn azt állítják, hogy az elmúltban csupán a reformátusság volt a nemzetfenntartó elem s a többi bevett felekezetnek a nemzet fennmaradásában semmi érdeme nincs. Nem vagyunk hivatva más felekezetek ügyeit tárgyalni, de a magunk igazait nem hagyhatjuk.

Hadd lássuk hát, általános vonásokban ugyan, de a legtárgyilagosabb történetírás alapján, volt-e része a zsidóságnak is a magyar nemzet fennmaradásában?

*

Pár évre rá, hogy a nemzet millenáris ünnepét megülte, a katolikus egyház is megünnepelte saját fennállásának 900-adik évfordulóját e hazában.

Mi zsidók e tekintetben sokkal szerencsésebb helyzetben voltunk. Mi hazánknak és a hazai zsidóságnak ezeréves fennállását egyszerre ünnepelehetjük.

Jogos önérettel hivatkozhattunk arra, hogy a hazában ma élő vallásfelekezetek között mi vagyunk az egyedüliek, kik a honalapítástól kezdve mind a mai napig állandóan itt voltunk.

Sokat emlegették a kath. egyház 900 éves ünnepén, hogy a magyarság a kereszténység fölvetelének köszönhetette fennmaradását.

Mi a kereszténység ezen fölmagasztalását nem csupán az igazság iránti köteles tisztelettel, de örömmel és készséggel is hallottuk, mert hiszen, ha valóban e vallás biztosította a nemzet életét, úgy csak jól eshet nekiünk az a tudat, hogy a zsidó-vallás szülte a magyar nemzet ezen fenntartóját és megmentőjét.

De nézzük csak, vajjon a zsidó-vallás közvetlenül nem gyakorolt-e hatást a nemzetre?

Gyakran emlegetjük, hogy e földet közvetlenül a magya-

rok megjelenése előtt számos hatalmas nemzet birta, de egy se bírt rajta megmaradni. Egymásután jöttek s egymásután pusztultak el, mert, nem volt meg bennük a képesség, hogy itt maradandó otthont alapítsanak maguknak.

De hát honnan volt meg ez éppen a magyar nemzetben, mit a vele valószínűleg rokon népek nélkülöztek? Azzal a köznapi felelettel, hogy e népeknél az államfenntartó erő hiányzott, mi a magyarokban megvolt, csak a tényt konstataáltuk, de nem féjtettük meg az okot. A kérdés éppen az, hogy mi eredményezte, mely viszonyok és előzmények szülték ezen képességet.

Az őshazából bizonyára nem hozták magukkal. A nép, mely onnan elszakadt, semmiben sem különbözött a hun- és avar-csordáktól, melyek előtte indultak el, hogy e vidéken hazát szerezzenek.

Első letelepülő helyükön, Lebediában kell őket felkeresnünk, ha az okot ismerni akarjuk.

Itt jöttek érintkezésbe a *kozárokka*, kiknek királya *Bulan* és alkirálya, az *isa* néhány emberöltővel azelőtt, mielőtt magyarok hozzájuk értek, körülbelül a 700-ik év táján, fölvetette a *zsidó vallást*. Példájukat követték a tiszték és az összes előkelők.

Ezen néppel éltek együtt elődeink a legjobb barátságban, a legszorosabb szövetségben több mint száz éven át és és a két nép vezérei összeházasodás útján fűzték szorosabbra a két nemzet szövetségét.

Kétségtelenül bizonyos hát annyi, hogy a folytonos érintkezés és a benső együttélés folytán a magyar előkelőkre is kiterjedt ama hatás, melyet a *zsidó vallás a kozár előkelők erkölceinek szelidítésére és életmódjuk békessé tételére gyakorolt*.

A magyar nép közharcosaira e hatás nem terjedt ki, már azért sem, mert a kozár nép ama része, melylyel ők társadalmi állásuknál fogva érintkeztek, a zsidó vallást maga sem ismerte. Így történt hát, hogy míg a köznép teljesen megőrizte ama vadásgot és harci kedvet, mely őket e haza elfoglalására képesíté, azalatt a vezetők lelkében már derengeni kezdett az igaz hit s a művelődés erényeinek világossága, mert oly környezetben nevelkedtek, *hol a zsidó vallás*

tanai szelídebbé tették az erkölcsöket és fogékonyabbá a művelődés és település áldásai iránt.

A zsidóhitű kozároktól azonban nemcsak az államalkotó képességet hozták magukkal, hanem tőlük segítséget is kaptak új hazájuk meghódításához. Mint jól tudjuk, a kozár nép egy törzse — a kabarok — velük jött és így a honfoglalók között voltak zsidó hitűek is.

De vajjon mi e zsidóhitű honfoglalók utódai vgyunk-e vérbelileg?

Ki tudná ezt bizonyítani!? És ki tudná azt bizonyítani, hogy a ma élő 10–12 millió magyarság a honfoglalóktól származik? Nem szükséges, hogy én itt rég ismert tényeket és folyton emlegetett igazságokat részletesen fejtegetsek. Jól tudjuk mindnyájan, hogy a magyarság száma e hazában többször apadt le egészen néhány tizezerig, majd idegen elemekkel vegyülve, újra hatalmas néppé vált.

És mégis helyesen mondja Beöthy Zsolt millenáris művében: *Minden egyesnek ereiben közülünk van egy csepp a Volga menti lovasok véreből.*

Épen ilyen joggal mondhatjuk mi, zsidó hitű magyarok: *Minden egyesnek ereiben közülünk van egy csöpp a zsidó hitű honfoglalók véreből.*

Ez a csöpp vér teljesen elegendő, mert végre is nem a közös származás alkotja a nemzetet, de sőt a nyelv közössége se mindig, hanem a közös cél, a közös eszmék köré való csoportosulás. Ugyanazon föld a hazánk, ugyanaz a hitünk, mint a zsidó hitű honfoglalóké vala, ugyanazon eszmék éltetik lelkiünket, tehát teljes joggal valljuk magunkat az ő törvényes utódaiknak.

*

Ha tehát egyébire nem is tudnánk hivatkozni, mint e zsidó hitű honfoglalókra, már akkor joggal tiltakozhatnánk az ellen, hogy a magyar állam más mértékkel mérjen nekünk, mint más felekezeteknek, — azonban ez nagyon csekély része volt a zsidóság nemzetfenntartó munkájának e hazában.

Sokkal többet jelentenek ennél ama oltalomlevelek, melyeket az Árpádházi királyok részünkre kiadtak, és épen olyan büszkén hivatkozhatunk ezekre, mint mások nemesleveleikre.

Avagy föltehető-e ezen nemzeti királyokról, kik oly hitbuzgók voltak s az egyház iránt annyi áldozatkészséget tanúsítottak, feltehető is róluk, hogy ennyi jóindulatot tanusítottak volna a kath. egyház által kíméletlenül üldözött zsidók iránt, ha államuknak sürgető szüksége nem lett volna rájuk, és ha nem tudták volna, hogy a zsidók azon hivatást, melyet a magyarság nemzetgazdasági szervezetében kijelöltek számára, becsületesen, teljes odaadással, sőt ügyesebben, czélszerűbben el nem végezték volna, mint mások. ¹⁾

Igaz, hogy a történet nem sokat beszél az ő munkáságukról, de hát jól tudjuk, hogy krónikásainknak kevés érzéke volt a nemzetgazdasági munka jelentősége iránt. Ki is venné ezt nekik rossz néven? Hiszen ma, midőn a nyugoti népek régen föllismerték, hogy csupán a szociálgazdasági munka lehet a nemzeti dicsőség alapja, még mindig oly sokan vannak a mi hazánkban, kik az ipar és kereskedelem nemzetfenntartó erejét nem akarják elismerni.

Nemzeti királyaink állandó oltalma hivatalos bizonyítványa annak, hogy a zsidó magyarság üdvösen végezte dolgát és megérdemelte helyét a társadalom munkás rétegei sorában. El nem némuló ékesszólással hirdeti ez, hogy a zsidók hasznos munkát végeztek magyar hazájukban s a gazdasági életnek nélkülözhetetlen tényezői voltak.

Nem állítjuk ugyan, hogy a zsidók teljesen tiszták voltak ama bűnöktől és hibáktól, melyek egyes korokban az országban szerte uralkodtak, de hazug állítás az, hogy II-ik Endre korában az országos nyomornak a közjavak zsidó-bérlői voltak az okai. Az egykorú államférfiak nem őket vádolják ezzel, amint Kohn Sámuel azt fényesen kimutatta. Az egyház kényszerítő szavára a király ugyan 1233-ban a beregi erdőben megesküdött, hogy nemcsak szaraczenokat, de zsidókat sem fog közhivatalokra alkalmazni, de már hat év múlva maga a pápa felmenti IV. Bélát ezen eskü alól, mert belátja, hogy e rendelkezés óriási kárt hoz az országra.

Midőn aztán IV. Béla a tatár pusztítás után újra hozálát az ország megalapításához, hatalmas segítséget talált magasztos munkájában zsidó alattvalóiban. Ama kiváltságlevelé,

¹⁾ Lásd Acsády cikkét az I. M. I. T. 1902-ki Évkönyvében.

melyet számukra kiadott és mely a magyar zsidóság öröklé-
kezetű nemeslevele, fényes bizonyítéka annak, hogy a mi részünk
Magyarország második megalapításában nem volt kisebb, mint
az első honfoglalásban. De bizonyítja ezt az utolsó Árpád-
házi királynak ama rendelete, melyben meghagyja, hogy a
zsidók »habeant eandem libertatem, quam et ipsi cives«, —
ugyanazon szabadságokat élvezzék, mint a városok polgárai.

Az egyház, igaz, nem szünt meg soha bennünket a leg-
nagyobb kiméletlenséggel üldözni. Ezt azonban senki sem
irhatja a mi rovásunkra, legkevésbé a — reformátusok.

Igaz az is, hogy az »egyház lovagja«, Nagy Lajos
kiüzött minket az országból, de velünk együtt az ősi refor-
mátusoknak, a patarénusoknak is távoznok kellett. Vallási
türelmetlenség volt tehát az üldözés oka, mely a hitbuzgó
királyllyal rövid időre elfelejtette az állam igaz javát, de csak
rövid időre, mert négy év elteltével már a nagy király belátta
tévedését és a zsidókat visszahívta országába.

És a zsidók folytatták azt a nemzetgazdasági munkát,
melyről a történet oly keveset beszél, pedig ebben rejteknek
akkor is ama mélyebben fekvő okok, melyek a nagy szembetűnő
eseményeknek tulajdonképeni mozgatói voltak, és nem az ő
hibájuk volt, hogy míg Mátyás 20.000 aranyat kapott a zsi-
dók adójából, Ulászló kezéhez ezen czímen csak 800 forint
jutott.

A mohácsi vész után a török hódoltság területén talál-
tunk menedéket mi is, mint a reformátusok. Ez időben is
méltón megállottuk helyünket. Fényes bizonyítéka ennek az,
hogy a legnagyobb református, Bethlen Gábor, mivel országá-
ban akkor zsidók nem laktak, egyenesen a konstantinápolyi
udvarhoz fordult, hogy küldjenek neki zsidó kereskedőket, mert
az örmény kereskedők zarolásukkal és uzsorájukkal inségbe
juttatják a népet. A fejedelem kívánságára a szultán zsidó-
hítű udvari orvosa küldte az első zsidókat Gyulafehérvárra.

Majd kiüzetett a török és Magyarország »fölszabadult«.
Kolonics bibornok ádáz dühvel tört ellenünk, mert hát az
országnak tiszta katolikussá kellett válnia.

Ez az idő a magyar zsidóság legnagyobb nyomorúságosabb kor-
szaka. A hatalmas és gazdag zsidó egyházak, melyek a török
hódoltság területén fönnállottak és melyekre nemcsak a hazai,

de még a külföldi zsidóság is büszkén tekintett, mind elpusz-
tultak. Alig lakhatott az országban több 15—20.000 zsidó-
nál a XVII. század végével, ez is mind szegény és elnyomott.

Ők is, mint a többi polgártársaik, a jelen viszonyok
sanyarúsága közben kétségbeesett lelkük számára az elmúlt
idők fényéből merítették vigasztalást.

»A szegény koldús zsidóság — így panaszkodnak ama
folyamodványban, melyet melyet 1712-ik évben I. József csá-
szárhoz küldenek, — nem talál sehol hajlékot, hol fejét
nyugalomra hajthassa. Pedig bizony elődeink a hazában a
fenséges és dicsőséges magyar királyok uralkodása alatt, magá-
ban az ország szívében, a fővárosban egész városrészt bírtak
és ott állott hatalmas zsinagógájuk. Ott állanak ma is örök
tanújelül őseink sírkövei, melyek bizonyítják, hogy mióta Buda
áll, azóta mindig országos zsidó hitközség lakott annak falai
között és ma 7—8 zsidó család nem tud itt lakhelyet találni.«
(Büchler: Zsidók tört. Budapesten, 203. l.)

És milyen volt ez ország azon időben, midőn a zsidóság
helyzete ilyen nyomorúságos és szánalomraméltó volt?

Messze vidékről jöttek ide tudósok, hogy megfigyeljék,
miképen megy az végbe, midőn egy nemzet — meghal.
A lethargia összes jelei megfigyelhetők valának. A Duna és
Tisza köze és az egész Alföld, mely ma a színmagyarság sok
millióját táplálja gazdagon, pusztá, szinte lakatlan volt. S a
megmaradt nagyon csekély számú lakosság koldus-szegény volt,
mely már a pénz értékét is alig ismerte. Ezer forint akkor
csaknem annyit jelentett, mint ma százezer korona.

Pusztult az ország, és legjobban épen a magyarság; ki
hitte volna akkor, ki merte volna remélni, hogy kétszáz év
mulva e földön a büszke, hatalmas, 20 millió lakossal bíró
magyar állam fog ellenállhatatlan erővel uralkodni?

S vajjon volt-e része a zsidóságnak abban, hogy hosszú
haldoklás után új életre kelt e nemzet és új lélek költözött a
kiszáradt csontokba?

Hozzájárultunk-e az ország fölvirágzásához?

Részvettünk-e erőnkhez képest ama vérkereszttségben,
— a szabadságharcban — mely új vért ömlesztett a nemzet
ereibe, van-e részünk abban, hogy az ország szíve, a főváros,
ma Európa egyik legvirágzóbb városa?

Van-e érdemünk abban, hogy az ország jövedelmei csaknem annyi száz milliót tesznek ki ma, mint a mennyi milliókra rugtak a szabadságharc előtt?

Bátran s önérettel merünk ezen kérdésekre határozott »igen«-nel válaszolni.

És vajjon eljutott volna-e idáig a nemzet mi nélkülünk is?

Ezt nem tudom, de hivatkozom arra, hogy *Bajza, Petöfi, Jókai, Eötvös, Klauzál, Kossuth, Deák*, és a nemzet többi nagyjai csaknem kivétel nélkül már 60—70 évvel ezelőtt meg voltak győződve és nyíltan hirdették, hogy a haza újjáteremtésében föltétlenül részt kell juttatni a zsidóságnak, sőt a nagy *Széchenyi*, aki pedig sokkal nagyobb arisztokrata volt, semhogy az elnyomott zsidósággal rokonszenvezni tudott volna, ő is vallotta, hogy ez ország nemzetgazdasági munkájában a zsidók nélkülözhetetlenek.

Végigszenvedtük hát a nemzettel az ezer évet, dolgoztunk, munkálódtunk; a herék és az állam kitartottjai közé sohasem tartoztunk. Ott voltunk az első honfoglalásnál, résztvettünk az ország második megalapításában IV. Béla alatt és küzdöttünk az Új-Magyarország megteremtéséért, — kérдем hát, jogosult-e ama fennen hirdetett állítás, hogy történelmi téren különbség van közöttünk és más felekezetek között?

Könnyű dolog az, szűkkeblű felekezeti szempontból mások érdemeit ócsárolni, — de veszedelmes. Nem szabadna megfélemedezni arról, hogy nemcsak gróf Majláth püspök és Pázmány Péter, de Zrinyi a költő is egészen másképp gondolozott a protestantizmus hatásáról a magyar nemzetre, mint a reformátusok. Egy világért sem akarom állítani, hogy igazuk volt nekik, csak utalni akarok arra, hová vezet az ilyen eljárás.

Mindezeket pedig elmondottam azért, mert kicsinyelték a mi nemzetfenntartó munkánkat és kétségbevonták történelmi jogainkat, — de nem azért, hogy ennek alapján minél nagyobb összeget fizessen az állam nekünk.

Nagy hibája a mi társadalmunknak, hogy mindent az államtól vár, de valóságos bűn lenne, ha a felekezetek is az állampénztárba vetnék bizodalmaikat.

Hiszen ráfér a segítség a református egyházra és bizony a mi hitközségeinkre is, melyek, a statisztika bizonyosága sze-

rint, nagyon csekély, úgyszólván semmi vagyonnal sem bírnak, s tisztán tagjaik áldozatkészségére vannak utalva, de lám őseink — a reformátusoké is és a miénk is — még szegényebbek voltak és mégis tudtak államsegély nélkül is — valóságosak lenni.

Ma pedig a felekezeti életben — náluk is, nálunk is és csaknem mindenütt — nem látunk egyebet, mint csupa adminisztrációt, pénzügyi műveletet, reprezentálást, no meg nagymértékű felekezetieskedést, de vallásosság és hitélet nincs sehol.

Mert hát nem igaz az sehol, mit olyan sokat emlegetnek némelyek, hogy minden csak pénzkérdés, de legnagyobb hazugság ez a vallások életében. »*Bizony nem pénzen fogtok ti megváltatni,*« — így szól a próféta.

A hitbuzgóság mindig meg tudta teremteni a hiányzó anyagi eszközöket, de a még oly kitűnő administratio és a pénz nem fogják soha megteremteni a vallásosságot.

Nem akarok eltérni kitűzött tárgyamtól. Ám küzdünk jogos követelményeinkért, de legyünk igazságosak egymással szemben.

Válvetve harcoltunk a vallásszabadságért az egyházpolitikai küzdelmek idején, midőn nem nyereségről, hanem óriási áldozatok hozataláról volt szó; ne veszszünk hát ma össze a — medve bőrén.

Küzdünk azért, hogy a jogegyenlőség és viszonyosság elvei az egész vonalon minden felekezettel szemben egyenlő mértékben megvalósíttassanak.

Kimutattam, hogy nekünk nincs okunk a történelmi viszapillantás és történelmi jogok szempontja elől elrejtőzni, *de ne a múlt, hanem a jövő* tanuskodjék róla, mennyi része van minden felekezetnek a közös haza fenntartásában és felvirágzásában.

Losoncz.

DR. VAJDA BÉLA.

TÁRSADALMI SZEMLE.

Maimonides halálának 700. és Rasi halálának 800. évfordulóját a zsidóság emlékünneppel üli meg, ami a modern kultúra hatása. Mendelssohn Mózes századik születésnapján (1829) volt tudtunkkal az első ilyenmű emlékünnap. A zsidók

tisztelete a szellem és jellem nagyjai iránt végtelen volt és bátran állítható, hogy e tekintetben hozzáfogható nép nincs, de a kegyelet ez alaku megnyilvánulása újítás és tegyük hozzá szép újítás. A történeti ismeretek a modern idők beköszöntése előtt gyengék voltak, »ein Volk in partibus schreibt keine Geschichte« mondja Zunz. A talmudisták, kik Rasi és a Rambam mindennap olvasták, tér és idő nélkülieknek gondolták hőseiket. Nem voltak emberek, hanem kommentárok, kódexek, döntvények és glossák. Alkotásaik mögött az emberek teljesen eltűntek, mert nevek is feledésbe mentek. A Machczith Hasekel talán tudta, hogy hitták a Mágén Abrahámot, de hogy tudta-e, hol és mikor élt, nem bizonyos. Az ő nevét sem tudja mindenki, aki olvassa és alkotását tiszteli. A történeti ismeretek felébredése a kultura műve és ezzel a történeti tudat is felébredt. Ez az újjáébredés a zsidó tudomány nagyjelentőségű érdeme és ez az, ami az egyre terjedő és veszedelmes méreteket öltő vallásos közömbösséget bizonyos fokig ellensúlyozza. Az IMIT., amely nálunk a zsidó irodalom ismeretét terjeszti, természetesen szintén az ünnepők közé állott és december 20-iki felolvasó estéjét a kegyeletnek szentelte. *Bacher Vilmos*, a társulat társelnöke, gondolatgazdag essayban méltatta Rasi és Maimonides történeti jelentőségét: az első a germán zsidó ismeretek, a második az általános műveltséggel párosult zsidó ismeretek incarnatiója. Mindkettő örökké fénylő eszménykép és hatásuk mai napig tart. Vajha a későbbi korok történetírója ugyanezt a nyilatkozatot tehesse. Maimuni életét és működését ezután Klein Mór, nagybecskereki főrabbi, terjedelmesebb felolvasásban mutatta be, bővebben méltatva bölcsészetét, munkáiból részleteket is idézve. Pótlásul csupán azt tesszük hozzá, hogy Maimuni a legtermékenyebb zsidó arab író, tehát a világi (orvosi) tudományok terén is elsőrendű író és ily minőségében is méltó mintaképül szolgál.

*

1905. aug. 1-én (5665, Tammuz 29-én) lesz Rasi halálának 800. évfordulója, miről már egy ízben megemlékeztünk és jelentettük, hogy Buber Salamon, nagyhírű leMBERGI magán-tudós e nagy napot Rasi még kéziratban heverő munkáinak kiadásával akarja megörökíteni. Az egyik mű, a Széfer Haára, tényleg már szedés alatt áll és az említett napra minden

valószínűség szerint kikerül a sajtó alól. A lelkes tudós a nagy jubileumnak szerencsés eszmével széles körökre kiterjedő tartalmat szándékozik adni egy Rasi-alapítvány életre keltésével. Szép héber köriratban adja elő eszméjét és a közönség széles rétegeihez fordul, hogy a nemes célra adakozzanak. Az eszméhez csatlakozik a francia Grand-Rabin, ki a megünnepelendő nagy talmudkommentátorban a francia zsidóság multjának legnagyobb alakját tiszteli. Az adakozást Buber 300 koronával nyitja meg és a begyülemelő összeget terve szerint külön kuratórium fogja kezelni. Mindazok, kik a nemes célra adakoznak, a Széfer Haórárt díjtalanul kapják. Bacher Vilmos felszólított, hogy az alapítvány ügyét hazánkban felkarolja, ki erre késznek nyilatkozott és ez irányban működését már meg is kezdte. Mindazok, kik a kegyelet e szép alkotásában részt akarnak venni, forduljanak egyenesen hozzá. Reméljük, hogy a magyar zsidóság ez alkalommal is méltóan fog bemutatkozni. Az IMIT. a jelentős évforduló alkalmából megiratja Rasi életrajzát és ezzel Dr. Wellesz Gyula buzgó munkatársunkat bizta meg.

*

Ottolenghi Giuseppe, olasz tábornok november 2-án Turinban 65 éves korában meghalt. Fényes pályát futott meg, 1888-ban grófi rangra emeltetett és 1902-ben hadügyminister lett. Volt brigadéros, hadtestparancsnok, várparancsnok és a jelenlegi olasz király trónörökös korában alatta szolgált. Midőn a német császár 1893-ban Rómában a pápát meglátogatta, Ottolenghi kísérte mint adjutans. Sikereinek csupán néhány kiemelkedőbb mozzanatait emeltük ki, de már ezek is elegendők, hogy meghazudtolják azokat az állításokat, hogy a zsidóban nincsenek meg a katonai erények. Az elhunyt, ki olyan carrière mellett, amelyet zsidó évszázadok óta nem tett meg, felekezetünknek mindig hű fia volt, fényesen bizonyította be, hogy vannak zsidók, kik minden pályán és minden helyzetben megállják helyüket. Három hadjáratban vett részt, 1859 és 1861/62-ben és egész teste tele volt a csatákban kapott sebek forradásaival. A kiváló katona fényes érdemkoronájából néhány sugár esik egész felekezetünkre, amely kiváló fia emlékét mindenha kegyelettel fogja örizni.

*

Az orosz események — nem a csatatért értjük — oly rohamosan halmozódnak, hogy tisztünket, amely a hátratekintő krónikás tiszte, csak sommásan teljesíthetjük. Az utolsó hónapokban a behívott és be nem hívott tartalékosok és nem tartalékosok annyi zavargást okoztak, hogy azokról már csak statisztikus számolhat be. A fosztogatás oly fokra emelkedett, hogy már nem tesz különbséget zsidó és nem zsidó közt. Szóval eljutott oda, a hova minden zsidóüldözés elérkezik, a felekezetet nem ismerő rablás- és gyilkoláshoz, az anarchiához. Ezekkel a jelenségekkel kapcsolatban időről-időre az európai sajtót az a hír járja be, hogy az orosz kormány a zsidó lakosságot fojtogató törvényeket és rendeleteket tágitani szándékozik. Sőt maga az új belügyminiszter oda nyilatkozott egy zsidó küldöttség előtt, hogy az összes lakosok egyenjogusítandók. Az alkotmányról állandóan beszélnek, vagyis inkább beszélgetik az európai sajtót. Történni azonban semmi sem történt. A kivándorlás soha nem képzelt méreteket ölt és ma-holnap eléri az évi szám a 100.000, a zsidó összlakosság két százalékát. A német kormány elzárta a határt, a német »Hilfsvereine« a zsidó egyesületekkel vállvetve külön zsidó kivándorló irodát szervez. Midőn e sorokat írjuk, a tanácskozások folynak, de mikorra napvilágot látnak, már bizonyára működésben lesz, mert a németek csak akkor tanácskoznak, midőn erre szükség már nincs, mert az ügy teljesen elkészült.

*

Az orosz állapotok kedvező fordulatára a közel jövőben nem számíthatunk és a cionista vezérek leglelkesebb párthi-veik ellenzése dacára utnak indultak Kelet-Afrikába, hogy megsemmisítsék azt a földterületet, melyet az angol kormány zsidó telepítésre átengedni kész. Az angol kormány a felhangozott tiltakozások dacára állja szavát és a zsidó tömegek vezetői csak józanul cselekszenek, midőn nem hallgatnak a rajongás szavára. Ha Uganda alkalmas, oda kell irányítani a kivándorlást. Zsidóország volt már a múltban a szent földön kívül is, még pedig több: miért ne lehetne a fekete földön? A hazátlaná tett zsidókat egy helyen egyesíteni szép kísérlet, különösen, ha előbb, amint tervezve van, a földművelésre előkészítetnek. A telepítés sikere felett nem kell aggódni. Száz év előtt azt mondták, hogy a zsidók a modern kulturára nem

alkalmasak. Nem akarnak és nem tudnak tanulni. Ezen ma mosolyognak, újabb 100 év múlva a másikon is mosolyogni fognak.

*

Amerikában a legújabb megállapítások szerint több, mint másfél millió zsidó él, melynek kisebbik fele (700.000) New-Yorkban lakik. Az évi gyarapodás közel 200.000-re tehető, minthogy az utolsó évben maga a bevándorlás 140.000-et tett ki. Ez a szám kompetens férfiak ítélete szerint a közel jövőben még emelkedni fog. Hiszen az orosz kormány a kivándorló zsidóknak olcsóbb vasuti jegyet engedélyezett, kétségtelen tehát, hogy egyéb erkölcsi vagy erkölestelen támogatással is elő fogja mozdítani az emigrációt. A zsidóság külső-belső okoknál fogva az Egyesült-Államokban oly tekintélyes számra fog emelkedni, hogy a társadalmi és politikai életben tényezővé válik. Dr. Singer Izidor, ki eleven érzéssel bír az élet jelenségei és szükségletei iránt, felveti egy »központi konzisztórium« (Central Consistory) eszméjét. Megokolása az amerikai közszellemnek megfelelően nemcsak vallási, hanem szociális és politikai momentumokat is említ, sőt ezeket tolja előtérbe. A bujkálás nem lévén szokásos és senkit sem ütnek le eszméiért, a napilapokban csinál propagandát eszméjének (The Sun 1904. szeptember 22.). Hogy agitációja sikerrel fog-e járni, az más kérdés. A bevándorlottak magukkal vannak elfoglalva, sokfelé huznak (közömbösek, szocialisták, orthodoxok, czionisták stb.), nem valószínű tehát, hogy egy akolba volnának terelhetők. Ha dr. Singer Magyarországon járt volna, talán jobban tudná, hogy mi az a zsidóság szervezése. Azt azonban, hogy a szervezet üdvös, odaát is jól tudja, mert igen szépen fejt ki a teendőit. Egyébiránt sok szerencsét kívánunk.

*

A zsidó nemtörődömséggel csodálatos ellentétben áll a zsidómisszió lázas tevékenysége, melyet egy évszázad kudarczai sem bátorítalanítottak el. Zsidót ugyan kaptak a keresztény felekezetek, nem ritkán a gyomrukát is megfektük, különben nem tiltakoztak volna német synodusok a »hitetlenek« betolakodása ellen és az orosz kormány nem állapított volna meg hároméves »próbaidőt.« De éppen csak hitetleneket kaptak, kiket nem a misszió, hanem a keresztlevél állami és társa-

dalmi jutalomdíjai bővültek meg. Ezekkel a zsidó misszionáriusok nem »számolhattak el«. Semmi ironia. A zsidó fejekkel be kell számolni a központban, hol kellően honoráltatnak.

Az eddig követett módszer nem vezetvén sikerre, az utóbbi időben keresztény alapon álló zsidó-nemzeti községek létesítését vették célba. Hasonló kísérletek történtek ugyan már, hiszen vannak misszió iskolák, műhelyek, klinikák, és voltak zsidó-keresztény telepek Dél-Oroszországban és Palesztinában (Artufban), szóval pénz volt és van bőven, de most ezektől eltérő »eszme« öltött testet. Düsseldorfban az idén szövetséget (Genossenschaft) alakult, melynek főcélja: »Die Bildung selbstständiger juden-christlicher Gemeinwesen zu ermöglichen durch entsprechende industrielle, landwirtschaftliche und andere Betriebe, womöglich auf genossenschaftlicher Grundlage; durch die Erwerbung von Gebäuden, Ländereien, Maschinen und Gerechtsamen.« Az evangélium terjesztésék a zsidók között, de ne nyereszenek meg a létező egyházak számára, hanem »unter Wahrung und Pflege jüdischen Volkslebens auf biblischer Grundlage.« Egy-egy részvény 50 márkába kerül. A vevő közönséget ez egyszer nem keresik zsidók közt.

A német zsidómisszió hivatalos organuma, melybe a misszionálást hivatásszerűen űző kitért zsidók dolgoznak, a tervet megtámadja, mert nem fordultak faji zsidó keresztényekhez. Szóval konkurencziát csinálnak és ezentul még kevesebb fejjel lehet elszámolni. Vajjon van-e nép vagy felekezet, a mely ily rendszeres korrumpálást kibír?

*

A mióta a cionisták kebelében mizrachista névvel orthodox árnyalat alakult, az orthodoxia figyelme fokozott mértékben fordul a cionista mozgalom felé. Sohse volt tőle elragadtatva, itt-ott fel is emelte tiltakozó szavát, de nagyjában a tolerari posse alapján állott. Ujabb időben azonban már közös akcióit indítottak és Amsterdamból, hol eleinte a mozgalommal kacérkodtak, a főrabbi azt üzenté, hogy a cionizmus a »reform«-nál is veszedelmesebb. A délnémet orthodoxok már a mozgalom megindulásakor sarkukra állottak. A nyári kongresszus óta, melyet a mizrachiták Pozsonyban tartottak, az ottani jesiba vezetői is feltámadtak és radikális

fegyverhez nyultak: a beiratásnál kivallatták a bóchereket és a cionistákat nem vették fel. Az orthodoxia nem ismer tréfát, gyökerestől-magvastól irtja ki azt, ami neki nem tetszik.

*

Gyorsan élő korunkban, amely ma már elfelejtette a tegnaptól, egy-két éves könyvről beszélni maradiság. A Herzl »Altneuland«-jával azonban kivételt tehetünk, mert ez nem könyv, hanem pártirat, nem szépirodalmi termék, hanem politikai program. A politikai program pedig mindaddig aktuális, amíg el nem ejtik. Az »Altneuland« a cionizmus eszméit megvalósulásuk után mutatja be. Ez igazi zsidó formája a nemzeti politikának, amely ősidők óta a messiási kor lefestésével mutatta be az elérendő célt. Az azóta elhunyt cionista vezér a formában tehát a régi mintát, a tartalomban az új mintát választotta. Semmiféle emberfölötti erőkre nem apellál, minden a kultúra vívmányai segítségével fog végrehajthatni. Európa és Amerika összes országaiban és városaiban szétszórtan létező intézmények és kultureszközök meglesznek az új zsidótelepen, még pedig tökéletesített alakban. De nemcsak minden már testet öltött eszme fog átplántáltatni az új telepre, hanem egyáltalában minden eddig felvetett és felvetendő eszme. Az anyagi és szellemi kultúra minden jelensége Czionban szemlélhető lesz. Ez a messiási kor nem évszázadok, hanem két évtized alatt virágjába szökken. A hírlapirodalom korszakában már ez is nagy idő, hisz addig legalább 6000 szám fog reggelenként megjelenni és egyben sem lesz még benne az egész, csupán egy-egy részlet. Herzl nagyeszű ember volt, jól tudta, hogy mindaz, mivel olvasóit szórakoztatja, a játéki képzetet szülötte. Ezt meg is mondja. Az ellenvetéseket szóhoz juttatja, sőt minden lehető bírálatot maga végez el egyik vagy másik alakja által. Ellenkező álláspontból sem lehet állításait eredeti módon czáfolni, mert »Altneuland«-ban a kritika is bent van. Még az utópia szó sem hiányzik. De hát kevésbbé igaz a bírálat, mert a szerző önmaga végzi el? Az utópia valósággá válik, mert a közönséges ember is ezzel a szóval jellemzi a tervet? Ha irodalmi versenyről volna szó, akkor a kritikus, kinek kötelessége ujat mondani, kritikusi helyzetbe kerülne, de programról lévén szó, egész bátran mondhatja mindazt, amit szerző maga is ellenvetésnek érzett. Az »Alt-

neuland« épügy mint a »Judenstaat«, épületes olvasmányok, talán propagandisztikus erejük is van, de más programmról kell gondoskodni, ha a czionizmus a tettek mezejére akar lépni. A vezér elhunytá után programmját ugyis revidéálja, beékelhet tehát azonnal megkezdhető gyakorlati munkakört is.

*

Midőn utolsó füzetünket közrebocsátottuk, *dr. Goldziher Ignác* Amerikában időzött: a st.-loui kiállítás vendége volt. Az igazgatóság meghívott több európai tudóst, közöttük ami orientalistánkat, mint az arabizmus képviselőjét. Goldziher tárgyról a nagy nyilvánosság előtt népszerű alakban, de szakszerű alapossággal előadást tartott és sokféle ünnepeltetésben részesült. Visszatérőben a new-yorki rabbiszeminárium, hallgatók és tanárok, estélyt rendezett tiszteletére. Ez egyszer nem térhetett ki az elől, amit különben oly óvatosan kerül. Midőn e tényeket a krónikás szárazságával regisztráljuk, örömnünknek adunk kifejezést, hogy a nagy kitüntetés a hazai tudományosság oly képviselőjét érte, ki egyszersmind a zsidó tudományok mestere.

*

Dr. Weinmann Fülöp kir. közjegyző udvari tanácsossá lett kinevezve. Az újból kitüntetett férfit a közélet több terén fejt ki buzgó tevékenységet: a közjegyzői kamara alelnöke, a pesti izr. hitközség alelnöke és iskolaügyi előjárója, az Izr. Magyar Irodalmi Társulat elnöke. Kiváló munkaerejét ezek a tisztségek nem merítik ki és a közügyek egyéb térein is jelentős munkásság dicsérei vasakarátát, melyek közül csupán azt említjük még, hogy a báró Hirsch Klára alapítvány kuratóriumának szintén alelnöke. Az új méltóságot egy emberöltőre kiterjedő sokoldalú tevékenységgel érdemelte ki és alkotó erejétől a közérdek még sokat remél.

*

Lipsitz Lipót, egykor szántói főrabbi és élte utolsó évtizedében az orthodox közvetítő-bizottság elnöke, hosszas betegeskedés után elhunyt. Nem követte elődje nyomdokait, ki a hazai két zsidó párt közt levő úr kitágításán dolgozott. Mint tudós férfit csakhamar rájött arra, hogy a zsidóság belső torzalkodása sohasem vezetett jóra és vezetése alatt saját pártja harci zaja lecsendesedett. Hogy a hazai zsidóságban a

szakadás meg nem szűnik, nem mulik a vezetőkön. Tényleg nemcsak vallási, hanem szociális és kulturkülönbség észlelhető a vidéki nagy városokban, hol két község áll fenn. A talmud tele van a béke ajánlásával, de a talmud nevében még mindig csak háborút csináltak és sosem békét. Nincs ebben meglepő, hisz a vallásháborút se viselik vallásos elvek szerint. Benyomásunk az, hogy Lipsitz főrabbi tőle telhetőleg a béke művéen fáradozott. Áldás emlékére.

*

A pesti izraelita hitközség új alapszabályai megerősítése után megejtette az új választásokat. Az egész vonalon a hivatalos jelöltek győztek, sőt nagyobb ellenzék nem is mutatkozott. A régi előjáróságot egyhangulag választották meg. Elnök: *Kohner Zsigmond*, udvari tanácsos; alelnök: *dr. Weinmann Fülöp*, kir. tanácsos; kultuszelőjáró: *Adler Lajos* (alelnök: *Adler Gyula*); iskolaügyi előjáró: *dr. Weinmann F.* (alelnök: *Tenczer Pál*); pénztári előjáró: *Baumgarten Lajos* (alelnök: *Keppich Lipót*); gazdasági előjáró: *Grünbaum Miksa* (alelnök: *Sternthal Adolf*); jótékonsági előjáró: *Breitner Zsigmond L.* (alelnök: *csepeli Weisz Manfred*); alapítványi előjáró: *Kornfeld Zsigmond*, főrendiházi tag (alelnök: *dr. Neumann Ármin*, udvari tanácsos). Az alapítványi ügyosztály most lett szervezve és sikerült számára előjáróul Kornfeld Zsigmondot megnyerni, kit Kohner Zsigmond elnök ez alkalomból melegen üdvözölt, azon meggyőződést fejezve ki, hogy teljesülni fognak mindazok a remények, melyeket általában az új előjáró személyéhez méltán fűznek.

*

Dr. Rosenberg Gyula, orsz. képviselőt, a VIII. községkerület elnökévé választotta meg. Az új elnök programjában az országos szervezet és az 1848:XX. törvényzikk végrehajtásának szükségességét hangoztatta. Egyszersmind biztosította a kerületet, hogy törekedni fog, hogy a belé helyezett bizalmat önzetlen és lehetőleg eredményes munkálkodással kiérdemlje. Beszédje nagy lelkesedést keltett.

*

A berlini anyahitközség elhatározta, hogy meghonosítja templomaiban a minden szombati »írásmagyarázatot« (Schrift-erklärung), mely abból áll, hogy a rabbi elmondja a felolvasott heti szakasz tartalmát. Eziránt véleményt kért hét rabbijától, kiket az új intézkedés közletről érintett. Ha nem csalódunk, háromféle véleményt adtak. De ez most mellékes, a fődolog, amiért az ügyet szóvá tesszük, a Maybaum véleménye. Helyeselte az új intézményt, de azt követelte, hogy meghonosítása esetén még legalább három rabbit alkalmazzanak. Hét szónok nem elegendő. És igaza volt. Német felfogás szerint minden templomi szónoklatra vagy előadásra lelkiismeretesen kell készülni, mert a községnek, e nagy gyermeknek, a legjobb éppen elég jó. A rögtönzés magyar helykeség. Egyébként is mondhatnók, de hát nem vagyunk a képviselőházban. Már a felületes készülés a szónok megölője: eleinte nem akar, később nem képes készülni. A gyári termelés itt egyáltalában nincs helyén.

*

A czionizmusnak már van hatása: keresztények alapítottak Amerikában *Zion* nevű várost, amely 10 négyszög mérföldre terjed és 10.000 lakossal bír. Vezérük felvette a III. Illés nevet (az I. Illés próféta, a II. Illés Jézus, a III. Dr. Dowie), és főtörvényei közt két igazi zsidó törvény van: az ivás és a disznóhus eltiltása. A rajongás amerikai gyakorlatiassággal párosul: dolgoznak és propagandát csinálnak. A prófétának 600 szobás hotelje van és új ipart honosított meg városában. Mindenféle vannak már telepeik. Érdekes, hogy a városalapítás sokban hasonlít ahhoz, amit Herzl az »Alt-neuland«-ban megpendített. Fővárosunkban is próbálkoznak és bizonyára nem minden eredmény nélkül. Nemzetiségi eszme nélkül dolgoznak.

*

A »Magyar Zsidó Ifjak Egyesülete« chanuka-ünnepélyt rendezett, melyen dr. Schächter M. az asszimilációról természettudományi formák között szép és hatásos előadást tartott. A lényege az volt, hogy a kulturából csupán a jót vesszük át és saját kulturánkat is műveljük. Az egyesület, melynek esté-

jén ez az előadás elhangzott, ebben a szellemben kíván működni. Célja az alapszabályok első pontja szerint: »a zsidó történelemnek és irodalomnak közös munkában való tanulmányozása, a vallásos élet megismerése és ápolása által a zsidó érzés ébresztése, továbbá a zsidó ifjak társas érintkezésének előmozdítása«. Az egyesület tudományos és irodalmi előadásokat és vitaestélyeket is rendez. Van könyvtára, torna- és vívóterme és, ami a fő, mensaja. Az alapszabályok jelen alakjukban minden politikai tendenciától távol állanak és az egyesület sem befelé sem kifelé ilyenre nem törekszik. Tisztán humánus és jogosult társadalmi céljai vannak és mint ilyen a támogatást, amely 5 korona évi tagsági díj, teljes mértékben megérdemli. Nem kételkedünk benne, hogy nemcsak pártoló, hanem alapító (100 korona egyszerre) tagok is akadtak volna nagy számban, ha az alapításkor nem kerültek volna a közönség elé az Egyesületet hamis színben feltüntető hírek. Remélhető, hogy most már, midőn céljai határozottan ki vannak domborítva, megtalálja azt a támogatást, melyre rászorul és melyet meg is érdemel.

A VI. KÖZSÉGKERÜLET ÜLÉSE.

Az alább következő jelentés feloleli a felekezetiünk jelen helyzetére vonatkozó összes kérdéseket, feltünteteti a bajokat és sérelmeket, rámutat ezek keletkezésére és egyre fokozódó súlyosságukra és megjelöli az orvoslás módját, a megoldás útját. A javasolt ut, a pártok egyesülése, nem új eszme, nem is találta ki senki, tisztán a tények logikája, a szomorú tapasztalatok egyenes folyománya. A kongresszusi párt ezt a végeztelt mindig szem előtt tartotta, nemcsak hirdette, hanem elérését meg is kísérelte. Megkísérelte többször, békeszeretében minden áldozatra kész volt, 14 év előtt dr. Simon József valóságos önmegtadással személyesen jelent meg Pozsonyban. A sikertelenségek a vezetőséget nem bátortalanították el, mert a zsidó ügy viszontagságai önmagukban újra meg újra a békés megegyezés útjára utalták. Ezt az irányt

dr. Mezei Mór, az országos iroda új elnöke, de a zsidó ügy régi bajnoka, szintén követte és követi és csak hű maradt önmagához, midőn fényes székfoglalójában, melyet december 22-én a VI. községkerület elnökévé történt megválasztásakor elmondott, az orthodoxiát a békével ünnepélyesen megkinálta.

A békejobb elfogadását a felekezet közös ügye még sohasem követelte oly parancsolón, mint a jelen válságos helyzetben, mert sohasem forgott annyi koczkán, mint most. Nincs a világon ország, melynek zsidósága hasonló helyzetben a belső torzskaldást meg nem szüntetné. Az autonómiai bizottság megértette a kor szavát, midőn a békés megegyezés terére lépett. Ebben a bizottságban együtt vannak a hazai zsidóság társadalmi és politikai sulylyal bíró férfiai, kiket a közvetlen munkában részt nem vevő korifeusok és tényezők is támogatnak és követni készek. Nem hihető, hogy e kitünőségek az országos ügyekben való jártasságon és gazdag tapasztalatokon alapuló hívó szózata hatás nélkül hangozzék el. Nincs közöttük egy sem, ki előtt más, mint az egész felekezet összjava lebegne. Az orthodoxia elnyomása agrém, sőt mindnyájan elismerik, hogy a vallásos élet külső megnyilatkozása ennek kebelében az erősebb.

Épen e vallásosság megóvása parancsolja az együttműködést, hogy érdekei vállvetve védessenek meg. Ennek illusztrálására elegendő, ha felemlítjük azt a rendeletet, amely a felekezeti bíráskodás ügyében csak e napokban látott napvilágot és a közzétett népiskolai törvényjavaslatot, amely mélyen markol belé vallásoktatásunkba. De mindezeket felülmulja az a messze kimagasló érdek, amely az 1848 : XX. t.-cz. végrehajtásánál forog koczkán. Milyen szégyenletes volna reánk, ha vallásunk érdekei saját hibánkból szenvednének hosszú időn belül nem orvosolható vereséget. Magunkra kellene vetni, ha nem hártanánk el az útból mindent, amely vallásunk becsületének és elismerésének tényleg vagy látszólag utjában áll. Ez volna az igazi Chillul Hasém. A két párt egyesülése a közös czélok elérése érdekében annál könnyebb, mert ugyanakkor, midőn az egyik párt elevenebb vallásosságára hivatkozik, a másik párt rámutathat arra, hogy kebelében vannak a politikai, társadalmi és kulturtényezők. Valójában tehát a két párt a felekezet üdvére kedvezően egészíti ki egymást. Ugyan-

ezért mi az üdvös megoldás reményét a hírlapi zaj daczára sem adjuk fel és bízunk a szervezet ügyének düllőre jutásában.

*

A szóban forgó jelentést a VI. izr. községkerület decz. 22-én egyhangulag elfogadta és javaslatához nagy lelkesedéssel járult hozzá. Sajnálattal vette tudomásul *Schweiger Márton*, nagy szeretettel körülvelt elnökének lemondását. Egyhangulag és lelkesedéssel választotta meg elnöknek *Dr. Mezei Mór* alelnököt, ki felekezeti ügyeink körül évtizedekre visszanyúló tevékenységet fejtett ki, és alelnöknek *Hatvany-Deutsch Józsefet*, az »Alliance« elnökét, ki az emberszeretet művei körül szerzett érdemei által lett szélesebb körökben ismeretessé. Tér-sterke miatt szokásunk ellenére részletesebben ez alkalommal nem számolhatunk be és csupán néhány tény feljegyzésére szorítkozunk. *Mandel P.* orsz. képviselő méltatta *Schweiger M.* lelépő elnök 35 éves működését, indítványozza, hogy érdemei jegyzőkönyvbe iktassanak és hogy örökös tiszteletbeli elnökül választassák meg. Egyhangulag elfogadták *Sándor Pál* orsz. képviselő elnöknek ajánlja *dr. Mezei Mórt* és alelnöknek *Hatvany-Deutsch Józsefet*. Egyhangulag hozzájárulnak. Hasonló választás utján lettek az előljárárság tagjai: *Bródy Zsigmond*, *Kecskeméti Lajos* (Kecskemét), *Kohner Zsigmond*, *dr. Mezey Ferencz*, *Sváb Károly*, *Tenczer Pál*, *Weisz Berthold*. Az első bíróság elnöke *Deutsch Sámuel* és alelnöke *Sámuel Lázár*, a második bíróság elnöke *Neumann Armin dr.* és alelnöke *Baumgarten Lajos* lett.

Miután a 7 bizottság tagjait megválasztották, *dr. Mezei elnök* beszélt, mint már említve volt.

A jelentés fölött megindult vitában elsőnek *dr. Visontai* orsz. képviselő szólalt fel. Lelkesedéssel szól a jelentésről és végül indítványozza, hogy a községkerületek együttesen is tartsanak üléseket. Többek felszólalása után a gyűlés véget ért.

A HATODIK IZR. KÖZSÉGKERÜLET ELŐLJÁRÓ- SÁGÁNAK 1903-IK ÉVI MŰKÖDÉSÉRŐL SZÓLÓ JELENTÉSE.

Előterjesztett a VI. izraelita községkerület képviselőtestületének Buda-
pesten 1904. évi december 22-ik napján tartott gyűlésén.

Tisztelt képviselőtestület! Mielőtt számot adnánk ama munkásságról, melyet a hatodik izraelita községkerület ügyei-
ben az elmúlt év folyamán kifejtettünk, ama tevékenységünk-
ről kívánunk szólni, melylyel a kerület szerény ügykörén túl
terjeszkedve, felekezetünk általános érdekeit kívántuk szolgálni.

A tisztelt képviselőtestület 1903. évi május hó 7-ik
napján tartott gyűlésében kiindulva abból, hogy a kerületnek
működése hitfelekezeti ügyünk jelen állapotában a jogfolyto-
nosság fenntartásának tekintetén kívül meddőnek mutatkozik,
arra az álláspontra helyezkedett, hogy felekezeti közügyeink
orvoslása, első sorban pedig autonómiánk kiépítése és biztosí-
tása ügyében a maga körében is felveszi, illetve folytatja a
küzdelmet, hogy a felekezet eddig sikertelennek bizonyult
kérelmezéseinek nagyobb hatályt adjon és annyi meg annyi
hiába való kísérletnek végrevalahára érvényt szerezzen.

Evégből a kerületi közgyűlés a már 1902. évben kikül-
dött *autonómiai bizottságát* kibővítette, melynek tagjai számos
izben tanácskozást folytattak. E túlnyomó részben közéletünk-
ben kiváló súlylyal bíró és a hitfelekezet iránti szeretettől
áthatott férfiak a kormány illetékes tagjaival számos izben
érintkezésbe léptek. Dicséretes buzgalommal keresték az utakat
és módokat, melyekkel hitfelekezetünk alapvető ügyeit a kívánt
megoldásra vezethetnék. És ha be kell is vallanunk azt, hogy az
ezen megoldást gátló nagy nehézségekkel szemben dülőre jutni
nem bírtak, másrészt ez irányú törekvéseinkben lankadnunk,
elkedvetlenednünk nem szabad. Sőt azt hiszszük, hogy elérke-
zett a döntő pillanat, melyet elmulasztanunk nem szabad,
amikor felekezetünk nagy ügyének végleges rendezése érdeké-
ben cselekednünk kell. Példaként utalhatunk a többi feleke-
zetekre, melyek a legádázabb politikai harcok közepette is
cél tudatosan munkálkodnak ügyeik és érdekeik előbbrevitelén.
Elhatározásainkat közviszonyaink ingadozásától annál kevésbé
szabad tovább befolyásoltatnunk, mert az a meggyőződésünk,
hogy ama törekvéseink, melyekkel a törvényes biztosítékokkal
övezett erkölcsi és művelődési érdekeinket óvó magyar zsidó
egyház alkotmányát kiépíteni akarjuk, ma már általános méltá-
nylással találkoznak. Hitünk és erkölcsi felfogásunk méltó
érvényesülésének, a magyar nemzeti műveltség terjesztésének

keresünk megfelelő keretet és ebben az illetékes tényezők
támogatására joggal számíthatunk.

Ép ezért azt javasoljuk, hogy az eddig működött *autonó-
miai bizottság* mandátuma egy újabb évre meghagyassék, fel-
hatalmaztatván, hogy a választandó kerületi előljárással
egyetemben a kellő biztosítékokkal ellátott felekezeti önkor-
mányzati szervezkedés iránt a célhoz vezető lépéseket most
már a legnagyobb erélylyel tegyék meg. Megújítandónak tar-
tanánk számukra azt az utasítást is, melynek eddig meg nem
feleltek, hogy foglalkozzanak azzal az eszmével, hogy a
községkerületek együttes nyilvános országos értekezleteken
tárgyalják a felekezet országos kérdéseit.

Az 1848 : XX. t.-cz. végrehajtása körül megindult
országos mozgalomnak hatása alatt az autonómiai bizottság
tanácskozásainak rendjén kialakult az a gondolat, hogy az ez
érdemben folyó tárgyalásokba törvényesen befogadott hitfele-
kezetünk is belekapcsolja jogos igényeit. Tegyük meg ezt hala-
dék nélkül, nehogy ez évtizedeken át egyszer jelentkező és
ismét évtizedekre letűnő alkalomról lekéssünk. Az állami dotáció
amaz elszomorító mértéke, melyet felekezetünkkel szemben
alkalmaznak, régi és állandó sérelmünk. Intézményeink nem
fejlekedhetnek. Nagyobb feladatok megvalósítására képtelenek
vagyunk. Iskoláink sinylődnék, itt-ott meg is szűnnek. Egyéb
kulturális feladatainknak is szárnyát zsegi a szegénység. Temp-
lomaink sok helyen roskatag állapotban vannak. Vallástani-
tásunk méltó ellátása csak igen kevés helyen van biztosítva.
Rabbijaink, özvegyeik és egyéb hitközségi alkalmazottjaink
nyugdíjintézet hiányában munkaképtelenségük vagy aggságuk
idején gyakran koldusbotra szorulnak. Árvaikat sokszor az
alamizna neveli. A hitközségek és intézetek helyi szükségletei
nagy áldozatokat igényelnek. Az adóterhek elviselhetlenné
válnak. Arra pedig, hogy hitközségeink nyugdíjakról vagy vég-
ellátásokról gondoskodjanak, erejük nincsen, hiszen legkedet-
legesebb szükségleteik beszerzésével is mód felett terhelve vannak.

Az állam segítségére siet más felekezeteknek. A segély,
melyet nyújt, máris nagy arányokat öltött. Az újabb időben
nyilvánosságra jutott közlemények szerint a segélyek fokozód-
nak, hatályosan kiterjednek az egyházak minden rendű intéz-
ményeire. Csak a mi panaszaink hangzanak el nyomtalanul,
csak a mi felekezetünk küzdelmes léte nem találkozott azzal
a méltánylással, melyre érdemes, jogosult és fokozott mérték-
ben rászorult.

A kerületi előljárással és autonómiai bizottság tanács-
kozásaiiban felvetett amaz eszme, hogy hitfelekezetünk az állami
segítség kérdésében vele szemben gyakorolt méltatlan elbánás-
nak véget vessen és hogy mint recipiált felekezet az 1848.

évi XX. t.-cikkből lefektetett elveknek irányában leendő megvalósítását kérelmezze, kellő formát és megokolást nyert amaz emlékiratban, melyet az orsz. izr. iroda a községkerületi elnökök gyűlésének 1904. évi június hó 6-án tartott ülése előterjesztett.

A községkerületi elnökök ülésük után tudvalevőleg a kormánynál is eljártak, mely alkalommal úgy a miniszterelnök, mint a kultuszminiszter ez irányban megnyugtató nyilatkozatokat is tettek. Ezek lényegileg azonosak a kormányelnöknek 1904. évi július hó 7-én a képviselőházban tett nyilatkozatával. Eszerint a kormány álláspontja az, hogy az 1848 : XX. t.-cz. végrehajtásával »*azon a bajokon is segíteni kíván, melyek sokkal kisebb terjedelemben, mint a protestáns egyházaknál, de lokálisan egyes más vallásfelekezeteknél is előfordulnak, mert itt egyenlő mértékkel kell mérni mindenkinek és megtalálni és megkeresni az orvoslás módját mindenütt, ahol ugyanazok a bajok ugyanazon mértékben megvannak*«.

Hitközségeink viszonyai hasonlíthatatlanul rosszabbak, mint bármely vallásfelekezet egyházközségeinek viszonyai. Felekezetünknek nincsenek alapjai, melyekből szükségleteit fedezhetné, vagy oly számbavehető források, melyekből szorultságában meríthetne. Az ország legtöbb helyén, hol nagyszámú virágzó egyházközségek vannak, a mellettük eltörpülő zsidó hitköziségek inséges helyzetben vannak. Nem ritkák azok a zsidó hitközségek, ahol 20—25 adófizető viseli az összes iskolai és egyéb hitközségi intézmények terhét, amire más felekezetekben alig van példa. Ezért az ily testületek tagjai a rendkívül terhes, mert a napi élelemzésre is kiterjedő közvetlen adókat sulyosan érzik. Ahol pedig a közvetlen adószolgáltatás van meghonosítva, ott az gyakran az egyenes adó többszöröse is felszökken, amely túlterheltség sok helyen az anyagi egzisztenciát támadja meg.

A kerületi elnökök gyűlése megbizta az országos irodát, hogy azokat az adatokat, melyekre az állami segélyek megállapításánál felekezetünk érdekeinek érvényesítésére szükség van, a hitközségektől közvetlenül szereze be. Megfelelő kérdőívekkel fordult tehát az iroda az ország összes főhitközségeihez. Kellő felvilágosításokat adott a kérdés lényegéről. De az adatok lassan és hézagosan folynak be, és noha a hitközségek életkérdéseire tartoznának, érthetetlen közöny mutatkozik, mely a munkálatokat is megakasztotta. Nem mulaszthatjuk el, hogy e helyről ne hangoztassuk azt, hogy a hitközségek, melyek gyülekezeteinkben az áldatlan helyzet miatt gyakran panaszkodnak, ily esetekben nem sietnek segítségére azoknak, akik közügyeink előmozdításán munkálkodnak.

Kerületünkben az aszódi, abonyi, irsai, új-kécskei, kiskunfélegyházi, kőbányai, monori, nagy-kőrösi, ó-budai, szent-endrei és zsámbéki hitközségek szolgáltatták be a kérdőíveket. A kerülethez tartozó késedelmes hitközségeinket az adatok besolgáltatása iránt újból megkerestük. Az eddig beérkezett adatokból is kiviláglik, hogy hitközségeink nagy küzdelmükben sürgős segítségre szorulnak és hogy merőben téves az a feltevés, mintha viszonyaink kedvezőbbek volnának, mint más felekezetteké. Fájdalom, hogy ennek épen az ellenkezője áll.

A két protestáns egyház az 1848 : XX. t.-cz. végrehajtása ügyében közösen jár el. Hitfelekezetünkben, ahol csak szervezeti differenciák merültek fel, nemcsak az ily együttes eljárás vált lehetetlenné, hanem az egy és ugyanazon szervezethez tartozó hitközségek egyértelmű cselekvése is nehezen érhető el.

Felekezetünk jóvoltára irányuló tanácskozásaink szellemében járunk el, midőn nem rejtegetjük azt a sebet, melyet felekezetünk pártokra való szakadozása a hazai zsidóság összességén ütött. Folyton szaporodnak ama jelenségek, melyek amellett szólnak, hogy a testvéri béke helyreállítása az egyetemes zsidóság igaz érdekévé vált. A szemben álló különböző, jó részben elavult szervezeteken a közigazgatási érdekek újabb és mind érzékenyebb rést törnek. A kormányzati tekintetek ránehezednek a felekezetre. Ingadozóvá válik a zsidóság egyházi ügyeit érintő jogszolgáltatás és az a gyakori feljajdulás, mely az orthodox szervezési szabályzat alapján berendezkedett hittestvéreink köréből felhangzik, visszhangra talál közöttünk is, akik csonka önkormányzatunk mellett panaszaikat megérteni tudjuk. Azért kívánatosnak, sőt égető szükségnek látjuk, hogy a pártviszályok megszűnjenek és hogy annyi sebtől vérző felekezetünkbe végre a béke szelleme vonuljon be. Szálljon hát innen el az az óhajtás, hogy a rég egymástól elszakadtan élő testvérek szeretettel közeledjenek egymáshoz. Hassa át szívüket az a meggyőződés, hogy közös céljainkat csak egyesült erővel érhetjük el. Hitünk iránti meleg ragaszkodásukkal össze nem egyeztethető, hogy a jelen állapotok miatt szent ügyünk annyi meg annyi érdeke veszendőbe menjen.

Az 1848 : XX. t.-cz. alapján a bevett felekezetek részére nyújtandó előnyök igénybevételenek módja és a népiskolai törvény módosításáról szóló javaslatnak a zsidó vallásoktatást érintő intézkedései és sok más jelenség eléggé fontos intelmül szolgálhatnának orthodox testvéreinknek arra, hogy a felekezetekre káros egyenlenségek megszüntetését komoly megfontolás tárgyává tegyék. A vallási lelkiismeret és a történet itélőszéke előtt nem viselhetnők el a felelősséget, hogy ha ez áldatlan helyzet megszüntetésére való készségünket nem nyilvánítanánk.

Ezt azonban nem is tekintve, a kerületi előjáróság és az autonómiai bizottság abban a meggyőződésben van, hogy figyelem nélkül a felekezet belső viszállyaira és a felekezeten kívül netalán felmerülő akadályokra, végre öntudatos formában és messze elhallatszó módon meg kell nyilvánulnia a felekezet őhajtásainak, jogos és az egyenlőség elvének alapján álló állami kormány részéről elutasíthatatlan követeléseinknek. Legkevésbé van kételyre való okunk a jelen kormányzattal szemben, melynek tiszta intencziói iránt teljes bizalommal lehetünk.

Rátérve kerületünk egyéb ügyeire, a következőket jelenthetjük:

Az izraelita egyházi cselokra a törvényhozás az egész hitfelekezet számára évi 44.800 kor. segélyt engedélyezett. Már jeleztük, hogy más felekezetekhez viszonyítva felette mostoha elbánásban részesülünk. Ez az állami segély is csak hosszú kérelmezések után nőtt ennyire, holott az állam terheinek viselésében az egyenlőség elve velünk szemközt a legteljesebb mértékben érvényesül. Midőn évtizedekkel ezelőtt felekezetünk vezéreinek kérelmére az izr. hitfelekezet javára az első 5000 forint az állam költségvetésébe felvétellett, ez elvi okokból történt. De ez összeg korántsem szolgálhat a reczipiált izr. vallásfelekezet dotációjának számítási alapjául. E »javadalom«-ból, mely egy nagy és az aránytalanul megoszló terhek alatt roskadozó felekezettel szemben alaminuzsnálnál is kevesebb, kerületünkben a következők részesültek segélyben. (Következik a felsorolás.)

A lelkesi jövedelem kiegészítéséről szóló törvény értelmében a folyó évre a gödöllői rabbi kongruája 316 K 14 fillérre, a társi rabbié 354 koronára emelkedett. E járandóságukat előleges félévi részletekben kapják.

Az országos hitoktatási tanterv ügyében kerületünk részvétele mellett kiküldött országos bizottság mult évi december havában több napon át folytatta tanácskozásait. A megállapított alapelvekhez képest egy külön bizottság a részletes tantervet már el is készítette. Most van nyomtatás alatt. Mihelyt e munkálat kész lesz, az országos iroda elnöksége az országos bizottságot újból egybehívja, hogy a felekezetre nézve oly nagyfontosságú ügyben végleg döntsön. Az országos bizottság költségeinek fedezését a közalap vállalta magára. Ez alkalommal is kitünt, hogy a közalap gyarapítása felekezetünk általános céljaira nézve elsőrendű jelentőséggel bír.

Az országos magyar izraelita közalap kezeléséről szóló jelentést a képviselőtestület tagjainak külön megküldtük. Kitéjük ebből, hogy a közalap szerény jövedelmét tekintve, eléggé eredményesen fejleszti ama keretet, melyben a kellően szervezett felekezetben működésre hivatva lesz. Azért ezúttal

is ajánljuk ez alapot jóakaratukba, mert ne feledjük, hogy a felekezeti anyagi erejének fokozása nélkül a legszélesebb alapon kiépített önkormányzat is erőtlenné válik.

A kerületi bíróság egybehívásának szüksége fenn nem forgott. Egyes esetekben békés úton intéztük el a felmerült panaszokat. Némely esetben a kerületi bíróság mellőzésével a panaszosok a hatóságokhoz fordultak, amikor is rajta voltunk, hogy befolyásunkkal a jog és méltányosság elveinek szerezésünk érvényt. Nem mulaszthatjuk el, hogy erről a helyről fel ne hívjuk testületeinket, hogy a körökben előforduló vitás ügyeket a felekezeti önkormányzat keretében igyekezzenek eldöntetni. A szervezeti szabályok és a kongresszus óta keletkezett kormányintézkedések közötti ellentétekkel szemben a felekezetnek feltétlen kötelessége, hogy a maga kebelében igyekezzék ügyeit ellátni, hogy ekképen önrendelkezési jogra való képességét dokumentálja.

A monori és alsó-dabasi hitközségek köréből a kerületi képviselők választásából folyólag felmerült panaszok érdemleges elintézéséig a hitközségek által bejelentett képviselők e tisztességükben megmaradnak. E felszólamlások iránt az új előjáróság intézkedik.

Új alapszabályokat az abonyi és pesti izr. hitközségek alkottak. A czeglédi és kecskeméti hitközségek alapszabályai most vannak tárgyalás alatt.

A soroksári rabbiság székhelyét Erzsébetfalvára tette át. Új fiókhitközségek Ócsán, Vecsésen és Alsónémedin alakultak.

Hitközségeink számos ízben kerestek fel bennünket, hogy őket tanácsainkkal lássuk el, itt-ott megforduló ügyeiket közbenjárásunkkal támogassuk. A legnagyobb készséggel állottunk rendelkezésükre.

A kerületi ügyek intézésével kapcsolatos kiadásokkal eddig senkit sem terheltünk, de végre is módot kell az előjáráságnak találnia, hogy a szerény szükségletek fedezéséről gondoskodjék.

A kerületi képviselő utolsó gyűlésében Beszarábia borzalmának hatása alatt elhatározta, hogy a *kisenevi hitrokonok* érdekében megindított segélyakcióban kerületünk is tevékeny részt vegyen. E határozathoz képest felhívást intéztünk a kerületünkben levő hitközségekhez, hogy e boldogtalanok javára szánt adományait a kerület elnökéhez küldjék be. E felhívás folytán kerületünkön kívül fekvő számos más helyről is folytak adományok.

Felhívásunk eredményéről a következőkben számolunk el: Befolyt testületektől és egyesektől 16.205 korona. Ez összegből Günzburg bárónak, mint a kisenevi zsidókat segélyező

bizottság főpénztárosának Pétervára küldöttünk 10.000 koronát. Hatvany-Deutsch József úrnak, mint a párizsi Alliance magyarországi fiókja elnökének a megjelölt célra és illetékes helyre való juttatás végett elismervény ellenében 6205 koronát. Összesen 16.205 korona.

Az adakozók részletes kimutatását e jelentésünkhöz csatoljuk. Kérjük a t. közgyűlést, hogy e részbeli ténykedésünkre nézve nekünk a felmentvényt megadni méltóztassanak.

Indítványok: Főt. dr. Venetianer Lajos újpesti rabbi úr a következő indítványt nyújtotta be: Alulírott, mint a VI. izr. községerület képviselő-tagja, legmélyebb tisztelettel bátorkodom a f. évi december hó 22-én tartandó közgyűlés elé a következő indítványt terjeszteni.

Tekintettel a hazai zsidóság szervezkedése kérdésének előbbre vitelére, mely lehetővé tenné, hogy szorosabb kapcsolatba kerüljön a rabbik között az országos zsidóság vallásos ügyeinek egyöntetűbbé tétele céljából s mely megköveteli, hogy a szorosan vett valásügyi kérdések elkülönítessenek a közigazgatás terére vonatkozó ügyektől, hogy illetékes szakhatóságok megbirálása alá kerüljenek; tekintettel továbbá arra a körülményre, hogy rabbik és hitközségi funkcionáriusok kiválmainak s törekvéseinek alapos elbirálása csak olyanok részéről várható, kik maguk is teljesen ismerik az illető munkakör egész területét:

mondja ki a VI. községerület közgyűlése, hogy szükségesnek tartja, hogy az ország valamennyi kerületében közgyűlés által kiküldött lelkész-bizottságok alakuljanak, melyek szakvéleményt adjanak minden vallásos kérdésben, valamint rabbikat és hitközségi alkalmazottakat illető ügyekben és utasítsa a VI. községerület Előjáróságát, hogy e bizottság megalakulásának módját, tárgyalásainak ügyrendjét s hatáskörének irányát megállapító szabályzatát a legközelebbi közgyűlésnek mutassa be s egyszersmind írjon át az összes községerületekhez ily lelkészbizottság megalakítása végett.

Kérve a Tekintetes Elnökséget, hogy a jelen indítványomat a december 22-én tartandó közgyűlés napirendjére kitűzni, illetőleg tárgyalásra bocsátani kegyeskedjék, vagyok a Tekintetes Elnökségnek legmélyebb tisztelettel alázasatos szolgálja Újpesten, 1904-ik évi december hó 1-én. Venetianer Lajos.

A kerületi előjáróság rég érzi szükségét annak, hogy a kerület területén előforduló vallási kérdésekre nézve irányadó szakbizottság támogassa. Rabbijaink tudománya és tanácsa nem egy ügyre nézve üdvössé fog válni. És ha a többi kerületekben szintén ily lelkészi bizottságokat alkotnak, ez a felekezethez csak javára válhatik.

A nélkül, hogy az indítvány megokolásában érintett mélyreható kérdések tárgyalásába szervezetünk jelen állapota mellett és szabályaink keretei között ez idő szerint belemehetnénk, az indítvány lényegéhez hozzájárulunk és javasoljuk, hogy a megválasztandó kerületi előjáróság utasítsa arra, hogy a kerület vallási ügyeire nézve véleményező lelkész-bizottságot alakítson és hogy a kerületi képviselők eme határozatát a többi községerületi előjáróságokkal is közölje.

A következő indítvány érkezett be: Mondja ki a VI-ik izr. községerület képviselőtestülete, hogy a vallási funkciók teljesítésére alkalmazott munkaképtelen hivatalnokok nyugdíjaztatása, esetleg segélyeztetése céljából egy országos alap létesítése végett az országos izr. központi irodát megkeresi, hogy ez irányban a szükséges intézkedéseket tegye meg. Ezen indítvány elfogadása esetében kérem ezt az összes községerületekkel azon kérelemmel közölni, hogy azt hozzájárulásukkal szintén támogassák. Czegléden, 1904. évi december 7. Váradai Dávid a VI. községerület képviselője.

A községerületi elnökök gyűlése nevében az országos iroda, mint már említettük, felhívta a hitközségeket az iránt, hogy egyebek között egy létesítendő nyugdíjintézetre vonatkozó adatokat is adják be. Csak kevés hitközség felelt meg a kérdőívekre. Így a czeglédi izr. hitközségtől sem érkeztek be az adatok. Kellő előmunkálatok nélkül pedig a tervelt országos intézet létesítéséhez nyúlni nem lehet.

A közalap szabályzata III. szakaszának b) pontjában a hitközségi alkalmazottak (rabbik, tanítók, kántorok stb.) számára szervezendő nyugdíjintézetek gyámoltságát szintén feladatúl tűzte. Amde a közalap iránt hitközségeink és hitronaink áldozatkészsége kielégítő módon nem nyilvánult.

Ilyen körülmények között ez indítvány, mely különben egy előkészített ügyre vonatkozik, a kerület külön intézkedését most nem igényli. De arra alkalmas, hogy ennek kapcsán is újfent ismételjük a közös érdekek előmozdítása iránt kifejezett kérelmünket.

Végül dr. Mittelman Bernát úr (Ó-Buda) beható megokolás mellett indítványozza, hogy a kerületi képviselőtestület mondja ki határozatilag, hogy felkéri a hitközségeket, hogy a kongr. szerv. szabályzatok értelmében vallásiskolákat létesítsenek.

Kétségtelen, hogy az indítványozó által szemmel tartott cél kiváló méltánylást érdemel. Hitközségeink a vallásiskolák ügyében azonban viszonyaik szerint önállóan intézkednek. Az indítvány megokolásában foglalt eszmékre való tekintettel javasoljuk, hogy az az országos irodához oly kérés kapcsán tétessék át, hogy azt a hitoktatás ügyében kiküldött orszá-

gos bizottsághoz javaslattétel, esetleg tekintetbe vétel végett tegye át.

Tisztelt Képviselőtestület! A községkerületünk által reánk ruházott mandátumunk lejárván, azt tisztelt megbízóink kezeibe visszahelyezzük. Hálás köszönetet mondunk szíves bizalmukért, melynek a lehetőség szerint megfelelni törekedtünk és kérjük Önöket, hogy munkásságunk megbírálásánál és a szerény eredmények mérlegelésénél mind ama viszonyokra tekintettel lenni méltóztassanak, melyek ügyünkre és elhatározásainkra befolyással vannak. Önkormányzatunk ügyét szeretettel és a felekezet iránti igaz hűséggel viseljük lelkünkön. És jöllehet, hogy a hatodik izraelita községkerület pártokra szakadt hitfelekezetünk képviseletének csak egy része és jöllehet, hogy át meg áttört hitfelekezeti szervezetünk kerületünknek a felekezet összességére kiterjedő képviseleti jogot nem ad, vezéreltetve attól a meggyőződéstől, hogy a többi kerületekkel egyenlő jogú kerületünknek központi helyzeténél fogva mindig kezdeményező szerep jutott, a szabályokban kijelölt feladatainkon túlterjedő tevékenységgel igyekeztünk a felekezetünk jogállása érdemében felhangzott méltányos és felfogásunkkal megegyező kívánatoknak mindenkor készséggel hatályt szerezni. De törekvéseinket eddig siker nem koronázta. És így kénytelenek vagyunk Önöket további küzdelemre felhívni. Tudva, hogy más felekezetek belső egység mellett és a miennél kedvezőbb külső viszonyok között önkormányzatukért hosszabb ideig harcoltak, csüggednünk nem szabad. Sőt a hazai történetből felénk világító példákon okulva, növeljük köreinkben az összetartást, tömörítsük erkölcsi erőnket, hogy végre-valahára az egyetértés imponáló hatalmával szálljunk síkra jogainkért. Ne feledjük, hogy a vezetők csak akkor vihetik diadalra szent ügyünket, ha mögöttük lelkesedéstől áthatott, tette és áldozatra kész felekezet áll. Sikerre csak akkor gondolhatunk, ha kiki részt vesz a közös munkában. Nem a gyakran egyoldalú és tetszetős bírálat könnyű szerszámával, hanem komoly, cél-tudatos és mindig az összesség érdekét néző tevékenységgel. Papjaink vigyének lelkesedést a hívőkbe a felekezet jogai és közös intézményei iránt is. Szüntessük meg együttes akarattal azt a méltatlan állapotot, hogy valahányszor erkölcsi támogatáséért kopogtatunk a hitközségek ajtaján, többnyire néma közönyt találkoznunk.

Neveljük egymásban a kölcsönös méltánylási érzetet, mert csak egyértelemmel és ebből fejlődött eréllyel fogjuk meg-törni azt a kérget, mely alatt érdekeink megmerevedve szenvednek. Ugyünk nem tური tovább a hátrálást. A tettek ideje elérkezett. Lehetetlennek tartjuk, hogy a szabadelvű eszméktől áthatott kormányzat a hazai zsidóság nagy ügyét a jelen

méltatlan helyzetben tovább is meghagyja. Lehetetlen, hogy az állam önrendelkezési jogunk ereit tovább is lekötve tartsa és ezzel intézményeinknek nemzeti szellemben való kifejlesztését is megbénítsa.

Mindezek után pedig kérjük Önöket, hogy e jelentésünket tudomásul venni és a szabályszerűen közölt napirendre tűzött ügyeket elintézni méltóztassanak.

Kelt a hatodik izraelita községkerület előjáráságának Budapesten, 1904. évi december hó 12-én tartott üléséből.

DR. MEZEY FERENCZ S. K.
kerületi jegyző.

SCHWEIGER MÁRTON S. K.
kerületi elnök.

AZ ORSZÁGOS MAGYAR IZRAELITA KÖZALAP TISZTIKARÁNAK JELENTÉSE AZ 1903-IKI KÖZ- IGAZGATASI ÉVRŐL.

Tisztelt Bizottság!

Múlt évi működésünk is ama határok között folyt le, melyet számunkra a közalap szerény anyagi helyzete kijelöl. E mederben kifejtett munkásságunk viszonylagos eredménnyel járt ugyan, de szemben ama nagy feladatokkal, melyek a felekezeti élet különböző terein megoldásra várnak, a közalap tevékenységének hatása jelentékenyen nem válhatott.

A közalap gyarapodása igen lassú. A vele szemben vállalt kötelezettségek teljesítése körül sok esetben lanyhaságot, vagy teljes közömbösséget tapasztaltunk. Új jegyzések nem történnek, a régiek behajtása gyakran nehézségekkel jár. itt-ott a tisztikarra nézve a kellemetlenségek forrásává válik.

Az a szomorú állapot, melyben hitfelekezetünk közügyei sínylenek, ráveti árnyát a felekezet összességének érdekeit kereső minden intézményre, következésképpen közalapunkra is. Alapunk alkotásának idején abból a feltevésből indultunk ki, hogy felekezetünk szervezetéből kikelő új élet megtermékenyíti a közalapot is oly módon, amint az más egyháznál is tapasztalható. De reményünkben csalódtunk. Amire vártunk, az be nem következett és így a közalap megmaradt abban az állapotban, melyben megalkotásakor volt. Hogy anyagi ereje nem hanyatlott, azt a céltudatos sáfárkodás magyarázza, és hogy létének erkölcsi alapja meg nem ingott, az azoknak a bár

szórványosan és kis keretekben nyilvánuló, de az alapítás szellemével egyező tetteknek köszönhető, melyeket programjának nagy méretei közül gyenge eszközökkel, nehéz viszonyok között is kiváltani tudott.

Nem adjuk fel a reményt, hogy a közalaphoz kötött várakozások valóra válnak. Még nem mondhatunk le arról a hitünkről, hogy az az áldozatkészség, mely ez időben rendszerint felekezetünk egyes szűk köreiből nyilvánul, vallásfelekezetünk szélesebb és éppen a cselekvés sürgetésében elől lévő rétegeiben is mutatkozni fog. Sőt erős a bizodalunk abban, hogy nem is távoli időben, a felekezet törvényes biztosítékokkal övezett szervezete veszi át tőlünk a közalapot, hogy azt táplálja, felnevelje és izmossá tegye.

Addig is azonban kötelességünkben állónak tekintjük, hogy a közalap vagyonát gondos kezelés alatt tartsuk, erkölcsi tőkétőlünk telhető módon megóvjuk.

A megművelendő talajon állandóan rajta a tekintetünk. Éber figyelemmel kísérjük az eseményeket és jelenségeket. Gyűjtjük a tanulságokat mindarra nézve, amit a közalap megalkotásánál célunkul tűztünk. Önálló alkotásokra való erőhiányában a szövetkezésre alkalmas oly eseményekhez fűzzük reményeinket, melyekből a közösségre kiható elhatározások fakadnak. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy csak kamataink felett rendelkezünk. Ám azért e szerény jövedelmünket sem pihentetjük, hanem igyekszünk azokat céljaink szolgáltatásban felhasználni.

I. *A hitközségek támogatása* iránt vállalt kötelezettségeinknek aképen felelünk meg, hogy a kisebb és szegényebb hitközségek közül azokat gyámolítjuk, akik népiskolájuk fenntartásáért nagy küzdelmet folytatnak. Számos helyen az iskola fennmaradását a mi segélyünk biztosítja vagy könnyíti. Az ily hitközségekkel élénk érintkezést tartunk fenn. Iskoláik működéséről évi jelentéseket kérünk be és ott, ahol segélyünk önmagában véve elégtelen, tanácsokkal és útbaigazításokkal szolgálunk. *Működésünket pártszempontok nem vezetik. Orthodox hitközségeink és testvéri bizalommal fordulnak hozzánk és segítségünkben őket is szívesen részesítjük.* Örömmel látjuk, hogy a közös célok érdekében a felekezeti béke iránti óhaj mindinkább tért nyer. Csak kis terület az, melyre e munkásságunk

kiterjed, de ebből is láthatjuk, hogy hitközségeink viszonyai mennyire elszomorítóak és aránylag nem is túlnagy áldozatokkal számos tengődő hitközségi iskola megszilárdítható, amivel felekezetünknek és a nemzeti kultúrának könnyen meg sem becsülhető szolgálatot tehetnénk. Eddig túlnyomóan a nemzeti-ségi vidékeken elszigetelten élő kis hitközségek iskolái folyamodtak hozzánk. Büszkén és örömmel konstatálhatjuk, hogy e nemzeti-ségi területeken a magyarságnak, a hazafiságnak e kis zsidó iskolák igaz oltáiraivá váltak, ahol a nemzeti érzések szent tüze szüntelenül, gyakran egyedüli őrütként lobog Belepillantván e viszonyokra, igaz meglepődéssel látjuk, hogy a zsidó felekezet becsülettel teljesíti ama misszióját, melyet a nemzet iránti hálából és hazaszeretetből magára vállalt. De egyúttal látjuk azt is, hogy e téren még sok a tennivaló.

II. Felekezetünk egy másik, fájdalom, igen nagy része, teljes elhagyatottságában mind szomorúbbá, mind sötétebbé vált helyzetében rászorúl ama testvérek segítségére, akiket a sors kedvezőbb viszonyok közé helyezett, akik a művelődés áldásaiban részesülve, sokszorosan kötelezve vannak, hogy végre tudatosan fogjanak ahhoz a munkához, melyet nemzeti érdek és felekezeti becsület egyaránt megkövetel. *Az ország északra eső megyéinek zsidó vallású lakosairól* van szó, akikkel szemben a társadalom igaztalan, az állam mostoha és a felekezet eddig erőtlén volt. Hassa át felekezetünket az a tudat, hogy egyedül az iskola az, melynek segítségével ezeket a természettől tehetségekkel oly gazdagon megáldott szegény testvéreinket a sötétségből kivezethetjük, hogy a nemzetnek hasznos tagjainak legyenek. Egyedül az iskola az, mely nekik emberi öntudatukat visszaadja és mely a bennük rejlő hasznos munkára való hajlamot felkelti és biztos irányokba tereli.

A közalap felismerte ezt működésének kezdetén. Munkáját ez alapon indította meg. De szűk anyagi viszonyai folytán első programjának kifejtésében csakhamar megakadt. Pedig az a tapasztalat, melyet a Máramarosmegyei *körösmezei iskolánk* körül tett, az iskolák alapításánál szemmel tartott elvek helyességét fényesen, mondhatnánk várakozásainkat túlhaladó mértékben igazolta. Igaz áldásává lett az iskola ottani hitsorsosainknak. Hatása néhány év óta máris szembetűnő. Az ifjúság átalakulóban van. A szülők nemcsak nem idegenkednek,

de valóságos szeretettel fogják körül iskolánkat. Azáltal, hogy iskolánk szigorúan vallásos irányban működik, ottani atyánkfiai aggodalmát a teljes bizalom váltotta fel. Aki tudja, hogy Kőrösmezőn nemcsak úgynevezett orthodoxok, hanem chaszi-deusok is laknak, könnyen megmérheti, hogy mit jelent az, hogy a hitközség előljáróságának tagjai vállalták el az általunk alakított iskolaszék teendőit, hogy az iskolát a tanév elején valósággal ostrom alá fogják, és hogy az iskola helyisége és a tanerők száma elégtelennek bizonyul.

Ámde kénytelenek voltunk az iskolaalapítás terén megkezdett működésünket abbahagyni, nehogy összes jövedelmünket néhány iskola fenntartása merítse ki. Ez az oka annak is, hogy a gazdasági vagy ipariskola létesítése iránti tervünket is jobb idők bekövetkeztéig elhalasztottuk. Pedig ez nemcsak elhagyott testvéreinkre volna áldás, hanem a mi hó óhajunkat is képezné. A kőrösmezei iskola fenntartása a múlt évben 4900 koronába került és már a folyó évre egy új tanerő alkalmazása folytán 7000 koronát voltunk kénytelenek előirányozni.

Ezek a körülmények gátat vetettek ebbeli tevékenységünk kiterjesztésének, noha úgy vagyunk meggyőződve, hogy megfelelő pénzeszközökkel messze és áldásosan kiható munkát végezhetnénk.

A lefolyt tanév végével *Blau* Lajos drt, az Országos Rabbiképző Intézet tudós tanárát kértük fel arra, hogy az évről vizsgálatokat vezesse és ellenőrizze. Beható jelentése szerint a tanítás eredménye kiváló. A legszebb sikert a magyar nyelv tanítása körül érték el. A gyermekek már jól beszélnek magyarul, ami tisztán az iskola érdeme. Mert a családi tűzhelyen és a chéderekben, ahol még ezek a gyermekek is naponta 6–7 órát töltenek, a magyar nyelv idegen. De azért, ami igen érdekes, iskolánkban a hittant, sőt a bibliát is magyarul tanulják, ami néhány évvel ezelőtt ott egyáltalán elképzelhetetlen volt.

Megnagyobbított iskolánkban a folyó tanévre 149 tanuló iratkozott be. Számos jelentkezőt hely hiánya miatt vissza kellett utasítani. A nagy részben szegény gyermekekre való tekintettel tandíjat nem szedünk. Könyvekkel és írószerekkel is magunk látjuk el a gyermekeket.

Az új tanító, *Fodor* Gábor, jeles képzettségű. Véglegesítése iránt a jelen tanév végén fogunk gondoskodni.

Köszönettel adózunk *Schnabel* Dávid úrnak, aki mint az iskolaszék elnöke buzgón fáradozott, úgyszintén *Grünwald* Zsigmond dr. m.-szigeti ügyvéd úrnak, aki iskolánk ügye iránti jóakaratainak önzetlen szolgálataival már annyi jélét adta.

III. *A rabbik és tanítók segélyezése* iránti feladatunkat is teljesítjük. Méltó folyamodó hiába még nem kopogtatott nálunk. Súlyt fektettünk arra, hogy az ily segélyezés körül teljes discretióval járjunk el. Rabbijaink és tanítóink, akik betegség vagy más szorultság idején szinte támasz nélkül állnak, az egyházi czélokra törvényhozásilag megállapított szegényes javadalmon kívül csak közalapunknál találnak szerény segítő forrást.

IV. *Felekezeti intézmények segítése, közjátékonysági és közművelődési intézmények segítése* is kötelessége a közalapnak. Ezért karoltuk fel az Országos Rabbiképző és Országos Izraelita Tanítóképző-Intézet szegénysorsú növendékeinek segély-ügyét. Mindkét intézet növendékei súlyos anyagi gondokkal küzdenek. Többnyire szegénysorsú ifjak és sajnosan tapasztaljuk, hogy a felekezet őket a különben sem rózsás ígértű czéljuk elérésében egy minden jóért áldozó, hitrokonokból álló körön kívül nem gyámolítja. A felekezet jövődöbéli lelkészei és tanítói több szeretetre, több jóakarató támogatásra tartathatnának igényt, nehogy a tanulóévek küzdelmei és gondjai idő előtt keserűséggel töltsék meg lelküket. Ny gondolatoktól vezéreltetve a közalap tehetősége szerint mindkét intézet növendékeinek gyámolítására fokozatosan nagyobb összeget kívánunk felvenni. A múlt évben 1000–1000 koronát adtunk. Ez évben egyenkint 1500 koronát prelimináltunk. Ohajtandó, hogy példánk szélesebb körökre is hasson, hogy a felekezet e két főiskolával szemben, melyet az országos iskolaalap tart fenn és mely ennél fogva a felekezetet nem terheli, legalább növendékeinek segélyezésével rója le kötelességét.

V. *Az országos hitoktatási tanterv* létesítése ügyében tudvalevőleg a kerületi elnökök kérelmére múlt évi költségvetésünkben 5000 korona összeget vettünk fel, melyből 3000 koronát az országos izr. iroda elnökségének kiutalványoztunk,

míg a fennmaradt 2000 koronát az 1904. évi költségvetésben előirányzatként vettük fel.

Az erre vonatkozó és a közalap áldozatkészsége folytán megindult munkálatok még befejezve nincsenek. A megalakított országos bizottságba a községerületek képviselőket küldtek ki, mely 1903. évi december hó 28-án kezdte meg tanácskozásait. Három napig folyt a mindvégig magas színvonalon mozgó tanácskozás, melynek végeztével egy albizottság lett kiküldve azzal a feladattal, hogy a megállapított alapelvek szemmel tartásával a részletes tantervet készítse el. Az albizottság munkálata kész és ép most nyomás alatt van, mire aztán az országos bizottság teljes ülése végleg dönteni fog.

Ez is bizonyoság arra, hogy a közalap léte, fejlesztése a felekezet közügyeinek előmozdítása szempontjából, elsőrendű fontossággal bír.

VI. *A vidéki felolvasások* költségeire ez évben is 600 koronát bocsátottunk az Izraelita Magyar Irodalmi Társulat rendelkezésére.

E társulat iránt teljes elismerésünket és hálánkat nyilvánítjuk azért a valóban sikeres munkásságért, melyet e téren is végzett. E szerény költség mellett az I. M. I. T. nemcsak a felekezet nemes irányú belmissziója terén tesz nagy szolgálatokat, hanem a zsidóság tudományának és irodalmának a felekezet szélesebb köreire kívül is kiterjedő ismertetésével, hitünk megbecsülése érdekében is üdvös működést fejt ki.

E társulatot, melyet szintén a felekezet iránt jogos szemrehányást képező anyagi küzködés bénít meg működésében, a felolvasó estélyek intézése és más, a felekezet egyetemét érdeklő munkájában jövőben is támogatni készek leszünk.

A múlt évben a következő helyeken tartattak felolvasások: 1. február 8-án *Miskolczon*; felolvasók voltak: Kiss Arnold dr., Pásztor Árpád és Kabos Ede. 2. február 22-én *Székesfehérvárott*; felolvasók voltak: Blau Lajos dr., Lenkei Henrik és Rothauser Miksa. 3. márczius 22-én *Nagykanizsán*; felolvasók voltak: Strausz Adolf, Roboz Andor és Gerő Ödön. 4. ápril 26-án *Szombathelyen*; felolvasók voltak: Neumann Ede dr.; Sebestyén Károly és Timár Szaniszló.

A felolvasások mindenütt teljes, sőt fényes sikerrel jártak. Közalapunk minden egyes alkalommal képviselve volt.

VII. *A rabbik és hitközségi hivatalnokok számára szervezendő nyugdíjintézet gyámolítását* közalapunk szintén felvette céljai közé. E téren, tudomásunk szerint, az országos izr. iroda megindította az adatgyűjtést és az a szándék forog fenn, hogy az 1848: XX. t.-cz. végrehajtásával kapcsolatosan egy ily nyugdíjintézet létesítésére az állam segítsége kérelmeztesse. A közalap ez ügyet meleg érdeklődéssel kíséri figyelemmel és hő óhajtásunk, hogy a nyugdíjintézet melynek létesítése nagy szükségét képez, mielőbb életbe hívassék. Mihelyt rabbijaink, de az egész felekezetnek és vezetőinek ebbeli óhajtása megvalósul, a közalap szabályaiban vállalt kötelezettségeit örömmel fogja teljesíteni. Bízvást hiszszük, hogy mielőbb e helyzetbe jutunk.

VIII. *Ösztöndíjak létesítése* iránti szabályainkban kitűzött feladatainkhoz is hozzáfogtunk. Nem jelenti ez kis erőnknek szétforgácsolását, hanem azt, hogy minden irányban, a merre magunknak munkát szabtunk, ágyat vetünk törekvéseinknek, hogy kedvezőbb alakulásoknál készen álljon működésünk kerete. Így jelzőnek tartjuk azt a szerény méretű munkát is, melyet az ösztöndíjak körül teljesítünk, mely azonban meggyőződésünk szerint nemcsak egyesek javára, hanem a közalap becsületére is válik.

Múlt évi költségvetésünkben egy festő és egy orvos részére 2, *egyenként 2000 koronás utazási ösztöndíj* adományozására 4000 kor. összeget vettünk fel. A kihirdetett pályázat folytán beérkezett az orvosra 7 pályázati kérvény, a festők ösztöndíjára 10 folyamodás, utóbbinak kapcsán egy nagy termet egészen megtöltő festménykiállítás.

Az orvosok kérvényeit *Stiller Bertalan dr., Schächter Miksa dr.* és *Schwarz Artur* orvostanár urak vizsgálták meg, akiknek egyhangú véleményéhez képest az utazási ösztöndíjat *Lévy Lajos dr.* orvosnak ítélték oda, aki több helyen tett tanulmány után ez idő szerint Németországban van.

A festők kérvényeit *Bihari Sándor, Bruck Lajos* és Magyar *Mannheimer* Gusztáv művészek bíralták meg. E bizottság az ösztöndíjat egyhangúlag *Thein Miksa* festőnek ítélte oda, a ki Francia- és Spanyolországban folytatta és már be is fejezte tanulmányait.

A folyó évi költségvetésben ismét egyenkint 2000 korona

öztöndíjat hozunk javaslatba, még pedig az egyiket a *zsidóság tudományának művelői számára*. Pályázhatnak életük 30-ik évét túl nem haladt magyar állampolgárok, akik bölcsészettudori oklevéllel bírnak és a megjelölt tudomány valamely ágában külföldi egyetemeken vagy könyvtárakban beható tanulmányokat tenni szándékoznak. A másikat *zenész részére* íránk ki. Erre pályázhatnak egyrészt előadó zenészek, akik a három főhangszer (zongora, hegedű, gordonka) egyikén külföldön óhajták tökéletesíteni művészetüket, másrészt zeneszerzők, kik tehetségüknek és tudásuknak már tanujelét adták.

Ez öztöndíjak, nézetünk szerint, nagy mértékben szolgálhatják felekezetünkben a célul tűzött kulturális érdekek mellett, a felekezet iránti ragaszkodás érzetét.

IX. A közalap részéről ő császári és apostoli királyi Felsege dicső nevére a *honvédségi Ludovika-Akadémiánál létesített 150.000 korona alapítványok* élvezetében, a honvédelmi miniszterium értesítése szerint az 1903. évben a következők részesültek:

A honvéd főreáliskolában megüresedett két helyre: *Rubcay Zsigmond kaposvári lakos Zsigmond nevű fia* és *Markovics István perbetei községi jegyző Lajos nevű fia*.

A honvéd Ludovika-Akadémián megüresedett két helyre: *Schreiner János jószágfelügyelő, veszprémi lakos Ferencz fia* és *Körmendi László gazdatiszt, siófoki lakos István nevű fia*.

X. Röviden utalunk vagyonkezelésünk főbb adataira.

A múlt évi költségvetésben előirányoztunk: szükségletként 28.100 koronát és fedezetként 29.000 koronát.

Tényleg azonban a szükséglet 19.163 korona 96 fillér volt. Ezzel szemben a fedezet 28.687 korona 49 fillér lévén, kezelési feleslegként 9.523 korona 53 fillér összeg maradt.

Az ez évi költségvetés adatai mellett a múlt évi kezelési főbb adatai a zárszámadásoknak megfelelő módon kitüntetve vannak.

A mérlegszámlát mellékelten van szerencsénk közölni: Az 1904. évi költségvetésben szükségletként 28.100 korona és fedezetként 28.800 koronát vettünk fel és így 700 korona kezelési többletre számítunk.

A közalap tulajdonát képező értékpapírokat a *Magyar Általános Hitelbank* a cél iránti tekintetből díjtalanul kezeli, amiért is e helyen nevezett intézet igazgatóságának hálás köszönetet mondunk.

Az országos magyar izraelita közalap tiszti kara nevében:
 DR. MEZEY FERENCZ, s. k. SCHWEIGER MÁRTON, s. k.
 biz. jegyző. biz. elnök.

A fenti jelentést a *Schweiger Márton* elnöklete alatt megtartott közgyűlésen 1904. decz. 12-én Dr. Mezey Ferencz jegyző bemutatta. A gyűlés egyhangulag tudomásul vette és köszönetet szavazott érte. Az Orsz. Izr. Tanítóegyesület emlékiratot intézett a Közalaphoz, melyben azt kérte, hogy jövedelmét tisztán a pusztuló zsidó iskolák segélyezésére fordítsa. A közgyűlés ezt a memorandumot tárgyalta és a Dr. Mezey titkár indítványára azt a választ adja reá, hogy a Közalap alapszabályai által megszabott rendeletésénél fogva nem szorítkozhatik csupán egy, egyébként bármily fontos ügy kizárólagos támogatására. *Dr. Mezei Mór* kiemeli, hogy a Közalap az iskolák részéről érkezett kérvényeket eddig mindig figyelembe vette és tehetségéhez mérten a segílyt megadta.

DR. BÁNÓCZI JÓZSEF TITKÁRI JELENTÉSE AZ IMIT
 1904. NOVEMBER 17-IKI VÁLASZTMÁNYI ÜLÉSÉN.

Tisztelt választmány!

Egy nagy évforduló küszöbén tartjuk meg az ideai gyűlésünket, december 13-án lesz hétszáz éve, hogy örökre kialudt az a nagy elme, mely a tévelygőknek századokig volt útmutatója s mind máig a zsidó tudománynak kimagasló dicsősége. Két világrész tudósai vallották Maimunit mesterüknek és a nagyok nagyjai: Thomas és Spinoza termékenyültek gondolatain. A hatás, melyet gyakorolt s a hatalom, melyet maig képvisel, egyaránt kötelességünkkel teszi, hogy nevének hálával és kegyelettel adózzunk. Deczemberben tartandó második felolvasó esténk ehhez képest az ő emlékének lesz szentelve.

Egy másik nagy jubileum megünneplésében a jövő év fogja világszerte egyesíteni a zsidóságot: 1905-ben lesz nyolcz-

száz esztendeje, hogy Rasi meghalt. A századok távolságán keresztül tisztán ragyog felénk a »törvénytárgyaló« fenkölt alakja, melyet sem idő sem körülmények változása homályba nem vonhatott, világnézetek bukása és keletkezése eleven hatásaitól meg nem foszthatott. S ha a jövő év felekezeti irodalma visszhangzani fog az ő soha el nem húnó dicsőségétől, joggal mondhatjuk, hogy e hódolatban megszólal fájának dicsősége is.

Az igazgatóság azt javasolja, tisztelt választmány, hogy Társulatunk ez ünneplésben Rasi életéről és működéséről szóló monographia kiadásával vegyen részt, amelynek megírására *dr. Wellesz Gyula*, nagybittsei rabbit kérte föl. Hozzájárulásukat, tisztelt Uraim, bizalommal kérjük és várjuk.

A lefolyt év munkássága a rendes keretben mozgott. Évkönyvünk és felolvasásaink ezúttal is a nemzeti és felekezeti szellem szolgálatában a közműveltséget és az általános ember-szeretetet ápolták és erősítették. Szívesen emelem ki különös hálaival a felolvasó bizottság elnökének és előadójának: *Ágai Adolf*nak, *Tenezer Pálnak* és *Lenkei Henrik*nek nagy érdemeit e felolvasások szervezése és sikerei körül. De meleg hálaival kell megemlékeznem az *Izr. Magyar Közalapról* is, mely a vidéki felolvasások megtartását lehetővé teszi.

Mint hogy a Rasiról szóló kiadványunk csak 1906 elején fog megjelenni, tagilletményül a jövő évben az Évkönyvet adjuk, ismét csupán az Évkönyvet, mert anyagi erőnk — sajnálattal jelentem — többet meg nem bír, sőt a legnagyobb kiméltre szorul. A Löwy Mór-féle hagyomány is, melyre számítottunk, várakozásunk ellenére nem folyt be s így kénytelenek vagyunk a tisztelt választmányt arra kérni, hogy a mult évi költségvetésbe »nyomdai kiadás és expedíció« czímen fölvev, de eddig ki nem fizetett 4700 koronát 20.000 koronára rúgó letétünkből fedezhessük. Ezt annál inkább tehetjük, mert alapszabályaink értelmében (22. §.) a társulat törzsvagyona az alapító díjakból áll, ezek pedig nem igen rúgnak többre a mondott összeg felénél.

Kétségtelen azonban, hogy az épen előadott körülmény sürgős figyelemztetés arra, hogy anyagi erőnket gyarapítsuk s oly színvonalra emeljük, mely Társulatunk meglévő értelmi és erkölcsi tőkájével arányban áll. Az igazgatóság legközelebb

tüzetesen foglalkozik majd e kérdéssel s javaslatainak végleges megállapítása előtt ki fogja véleményüket és tanácsukat kérni. Annál nagyobb bizalommal fordul majd Önökhöz és Önök által a közönséghez, mert bizonyos róla, hogy ezt az ügyet, a magyar zsidóság elsőrendű ügyét és alkotását, melyet a maga hozzájárulásával létesített, áldozatkészségével fönn is fogja tartani. A külföldi példák is megerősítenek bennünket e bizalomban, mert lehetetlen nem okulnunk rajtuk. Az amerikai zsidóság százezreket adakoz, hogy 12 kötetes encyclopaediában adjon számot mindarról, amit fajunk az emberi működés legkülönbélebb terein a világ hasznára alkotott. A német zsidóság egy 20 kötetes monographia-gyűjtemény megírását és kiadását biztosítja, mely a zsidó tudomány egész körét felölelvén, általa az egyetemes tudomány öregbédését szolgálja. S mind a két hatalmas vállalat munkásai és intézői között ott vannak a mi magyarjaink, a mi irodalmi társulatunk erői is — hát csak mi ne akarnánk hasznot húzni magyar voltukból, zsidó voltukból?

Nem, egyetlen irodalmi társulatát a felekezet nem fogja cserben hagyni. A német zsidó dicsekedve említi, hogy hazáját Metztől Memelig, Münchentől Kielig behálózzák a zsidó irodalmi társulatok. Van is nekik 193 társulatuk és ezeknek közel 16.000, igenis tizenhatezer tagja. S kik mozgósítják e nagy tömegeket, kik nyerik meg? A községek vezetői és a rabbik és a tanítók.

Nem, mi is föl fogunk ébredni — és még nem lesz késő.

*

A nagy számban megjelent választmányi tagok a lelkes jelentést tudomásul vették és az összes javaslatokhoz egyhangulag hozzájárultak, mire az elnök, *dr. Weinmann Fülöp*, bemutatta a jövő évi költségvetést. Ennek kapcsán megnyugtatóan megemlítette, hogy az igazgatóság a Társulat anyagi erejének emelésével már legközelebb komolyan fog foglalkozni és a kívánt siker minden valószínűség szerint meglesz. Dr. Bánóczy bemutatja a Kunewalder-pályadíjra megállapított ügyrendet, melyet egy kis pótlással elfogadtak. Szó esett még a zsidó statisztika ügyéről, melyről az elnök kellő felvilágosítással szolgált. A választmány tagjai nagy ügybuzgóságot mutattak és még egyet-mást megbeszéltek.

A ZSIDÓK REUSS ÉS GRAF LEVELEIBEN.

Reuss Eduárd (1804—1891) a protestantizmus legkiválóbb teológusai közé tartozik, ki mind terjedelemre, mind tartalomra elsörendű irodalmi tevékenységet fejtett ki. Legkedveltebb tanítványaa Graf Karl Heinrich (1815—1869) volt, kivel 32 esztendeig állandó levelezésben állott. A jelenleg uralkodó pentateuch-kritika Graf nevéhez fűződik és a »Graf-Wellhausen hypothesis« címet viseli. Graf magát mindig Reuss tanítványának vallotta és tudományát is tőle származtatta. Ez okból rászántuk magunkat arra, hogy azt a terjedelmes kötetet elolvassuk, amely Reuss 100 éves születésnapja tiszteletére az imént látott napvilágot: »Eduard Reuss's Briefwechsel mit seinem Schüler und Freunde Karl Heinrich Graf. Herausgegeben von K. Budde und H. I. Holzmann.« (Giessen 1904.) Megjegyezhetjük mindjárt, hogy csak kevés van abból benne, amit mi és bizonyára mások is vártak. Reuss a maga eszméit műveiben, melyek 1870 óta már németül irattak, holott azelőtt — saját szavai szerint, melyet máshol olvastunk — kénytelen volt Franciaország számára dolgozni, fejtette ki, midőn az új elmélet már szélesebb köröket hódított meg. Egyik előharcosa a hollandus Kuenen Ábrahám volt, ki Graf »Die historischen Bücher des A. T.-s« című munkájának közrebecsátása után (1866.) leveleivel a szerzőt fölkereste. Graf utolsó leveleiben erről meg is emlékezik és Reuss is azt mondja, hogy a szabadelvű theologia Hollandiában talált hazára. 1869 június 17-én azt írja Grafnak: »es wird noch mancher Tropfen Wasser den Rhein hinab fließen, bis unser Weizen in Preussen blüht, und wahrscheinlich erlebt dies keiner von uns mehr« (617. lap). Sokszor panaszkodik ez irányban leveleiben, és a levelezés tulajdonképen 1837-ben Graf azon levelével indul meg, melyben szívét feltárja, hogy hite megingott, és R. válaszában hangsúlyozza, hogy ő ettől nem fosztotta meg. Kétségtelen azonban, hogy R. bibliai előadásai zavarták meg a fiatal teológust. A dogmákra, helyesebben a dogmanélküliségre csakhamar megegyeznek és megnyugodnak abban, hogy a valóság csupán érzés és erkölcs (Graf 109: »meine eigene Dogmatik . . . ist tabula rasa« és 110.).

E néhány vonással csupán azt akarjuk feltüntetni, hogy mindkettő telivér szabad gondolkozó volt. Reuss az Ersch és Gruber Encyclopädiájában a »Judenthum« cikket írta (27. kötet) és ebben a zsidóság akkori reformtörekvéseiről is nyilatkozik a maga módja szerint, de előítéletektől mentesen és az emancipáció mellett (27. köt. 346. a.). Az antisemitizmus ebben a korban nem volt divatos, kétségtelenül ebben az esetben sem csatlakoztak volna ehhez az irányhoz, már azért sem, mert szellemi világukat az az irodalom töltötte be, melyet zsidók alkottak. Reuss 1840-ben még a Pirké Ábothról is olvasott egy privatissimumot (96. lap), a kabbalát is említi (396.) és a gematriát (143 lent) és leveleikben néha héber verseket és kitételeket idéznek, akár modern rabbik (293., 408., 420., 499., 549., 618.). Gyűlölet az elnyomottak ellen már azért sem férközhetett szívükhöz, mert magukat is elnyomottaknak érezték és R. sóhajt: mi lesz fiaimból, minthogy »protestánsnak tudományos pályán (Franciaországban) nincs kilátása« (404.). Hogy minő sóhajok lebbennek el ajkairól, ha 24 óráig zsidó lett volna, annak csak a jó Isten a megmondhatója.

Mindezen körülményeknél fogva, melyhez a levél magánjellege is hozzájárul, mely örökre megmarad, R. nyilatkozata szerint, hogy haláluk után sem fognak kinyomatni (460), ezen levelek nyilatkozatai symptomatikus jellegűek. Épp ezért különös, ha Graf Párisból jelenti, hogy egyik társa, »der Jude Dernburg« (202). »Caspari und Delitzsch, sonst sehr tüchtige und gründlich gelehrte Männer (beide Exjuden)« (219). Reuss egy antiquariusnak nagyon le van kötelezve, de a nevét nem említi, hanem csak »Ein Jude« (280) és 451: »Doch bin ich an einen Juden in London gerathen (Biesenthal, Verfasser eines hebräischen Schulwörterbuches), der mir in einer Woche 28 in England gedruckte, meist ältere Editionen (N. T.) gekauft hat« (441.). B. kitért zsidó volt, mit talán R. nem tudott.

A boroszlói orientalista kongresszusról azt mondja: »auch Geiger und einige andere Juden waren da« (417). Ellenben Zunznál (316) nem említi, hogy zsidó, mert őt mindenki ismerte, tehát ezt is tudta.

Egyik szólása: »Das wäre wie die S. in Judenhaus« (344). Oppert párisi assyriológussal Graf nincs megelégedve;

»auch Oppert aus Paris (sprich Oppaire) aber eigentlich aus Hamburg« és ezután következik három sor pont. Ezek a pontok a kiadóktól erednek és három sor törlését jelzik. Erre is illik Schiller mondása: »Was er dir weise verschweigt« . . . Reuss is beszél Oppertől: »Den Appoint machten die Juden, die sich zum Theil in den Vordergrund drängten, wie Oppert von Paris (ein Hamburger)« (484). A frankfurti orientalista kongresszusról van szó. Minthogy Oppert még él, kiméletlenség a kiadók részéről, hogy nevét nem törölték.

Graf 1843 jun. 13-án Párisból azt írja: »Seit mehreren Wochen habe ich einige das Alte-Testament betreffende Schriften eines gewissen bekehrten Juden Frank liegen, der einige Zeit in Genf studirt hat und sich anbietet in allen alten und neuen Sprachen *et quibusdam aliis* Unterricht zu ertheilen; von diesen soll ich eine Recension machen. In einer deutschen Recension wäre es ein leichtes, die philologische Willkühr die sich . . . mit grosser Anmassung darin geltend macht, in ihrer Blösse darzustellen.« Talán csak nincs a »La Cabbale« szerzőjéről szó, ki mint zsidó halt meg. R. (178) azt mondja, hogy Buob hiába kínozza őt Frankkal, kit személyesen van szerencséje ismerni.

Ez a pár szem, mit a műből kiszedtünk, sem a szerzők, sem a tudomány szempontjából jelentőséggel nem birnak ugyan, de mint szándék és tudatosság nélkül ejtett nyilatkozatok elég jellemzők, különösen ha meggondoljuk, hogy liberális korszakban, a szélső liberalizmust képviselő és a gyengébb felekezethez tartozó egyébként objektív teológusok tollából (mindkettő elsassi protestans) erednek. A kiadóknak kétségtelenül fel sem tűnt a »Juden«. Néhány tudományos észrevételről az Irodalmi Szemlében lesz szó.

TUDOMÁNY.

ZSIDÓ BIBLIA-KRITIKA.

(Dr. Hoffmann D.: Die wichtigsten Instanzen gegen die Graf-Wellhausensche Hypothese, I. Heft, Berlin 1904. című műve alapján.)

A biblia-kritika zsidó tudományos körökben nem igen talált művelőkre. A zsidó vallásos gondolkodás össze van forrva a tóra egységével és mózesi eredetével. Azért rendszert a kritikusok sem mentek túl apróbb emendációkon a tórában. Annál mélyebben hatoltak be kritikai bonczkással a protestans theológusok Wellhausennel élükön. Harmincz évnél tovább uralkodik Wellhausen hipotézise, amelyre úgyszólván esküszik a prot. theologia. Graf, Wellhausen, Kuenen, Stade és mások évente újabb dolgozatokkal lepték meg a tudományos világot, újabb kísérletekkel gazdagítván a tóra szét-darabolásának munkáját. E leginkább szubjektív benyomásoktól vezérelt tevékenységben csodálandó főleg Wellhausen merészsége, lenéző és kihívó modora. Ő nem hipotézist tesz fel, hanem állításokkal áll elő, határozott és megdönthetetlen állításokkal, oly biztonsággal operál, hogy nem tűr ellenmondást, a gúny és szatira fegyvereivel támadja a régi zsidóságot, a mainak hibáit benne találja már fel.

Soká némán tűrte ezt a zsidó tudomány, habár a hallgatók rossz következményeit tapasztalta, hiszen Wellhausen vállain emelkedett Delitzsch is, de végre megszólalt önérzetesen, tárgyilagosan, higgadtan, magas színvonalon, hogy nem lehet szemére vetni »deren Entgegnungen ja leider infolge über-grosser »nationaler« Voreingenommenheit die ruhige, streng sachliche wissenschaftliche Beurtheilung nicht selten vermissen lassen« (Delitzsch: Ein Rückblick u. Ausblick. 1904. 57. old.).

Hoffmann, a hagyományos irodalom kitünő ismerője, számos tudományos munka szerzője, a biblia-kritikára vetette magát, Wellhausen hipotézisének megdöntésére vállalkozik, és teszi ezt oly szerénységgel, oly tudós nyugalommal, oly objektivitással, oly széles alapon, az argumentumok oly kincsesházával, hogy barát és ellenfél egyaránt elismeréssel kell hogy adózzék neki.

Tény, hogy Wellhausen sok kárt okozott zsidó körökben is, munkái szívesen olvastattak úgy tartalmuknál, mint szép irályuknál fogva, azért nem lesz fölösleges részletesebben *Hoffmann* munkájával foglalkozni és ezáltal is minden zsidó theologusnak legmelegebben ajánlani.

Wellhausen és társainak hipotézise ez: A tórában a zsidóság három korszaka nyilvánul, mindegyiknek megfelel egy irat, ezeknek összedolgozása eredményezte a tóra mai alakját. A három korszak a vallás és istentisztelet más-más stádiumát tükrözteti vissza. Az első irat neve *IE.*, a második *D.* (Deuteronomium), a harmadik *Pc.* (Priesterokodex = Leviticus). A legrégebb stádium a sokszentély, ezt reformálta Jósija király központi szentélylyé, a harmadik stádium körülbelül az Ezra-kori, jellemzi a papság fenhatósága, a mit *Pc.* mint kezdettől fogva fennálló állapotot akar feltüntetni. A kultusz történetéből bizonyítja a kritika, hogy *Pc.* a legfiatalabb irat, ifjabb mint Ezekiel, exilium utáni, precíze Ezra korából való.

Ezzel szemben *Hoffmann* azt bizonyítja, hogy *Pc.* régebb mint Ezekiel, sőt régebb mint *D.*, mely reá vonatkozik, azaz a pusztai időből való. Módszere induktív. Két speciális törvényen mutatja, hogy *Fc.* a régebb, *D.* az ifjabb, t. i. a peszách-áldozaton és a levágáson (שהיטה). A peszách-áldozat (Ex. 12. f.-ben, mely *Pc.* része) házi ünnepély és örök időre így tervezetett (12, 14. לדורותיכם), de *D.* (12, 20) szerint Jeruzsálemben kellett ezt az áldozatot bemutatni. Tehát *Pc.*, a centralizmus fő szószólója, megsemmisít egy centralisztikus intézményt, ellentmond saját tendenciájának! *Pc.*-nek épen nincs külön tendenciája, hanem *D.*-hez képest egy régebbi stádiumot tüntet fel. Az első peszách-áldozat történelmi tény — mint ilyen beszél el Ex. — és házi ünnepély volt, nem is nevezetik קרבן, a pusztában pedig a frigysáternél kellett levágni, mivel Lev. 17. fej. szerint a pusztában minden שהיטה a frigysáter-

nál végeztetett, azaz קרבן volt, azért a שחיטה-t is oda kellett hozni, mert קרבן, miután pedig *D.* 12., 20. a levágási tilalmat Kanáán földjére megszünteti, ki kellett mondani, hogy שחיטה nem válik ez által házi áldozattá, hanem Jeruzsálemben áldozandó. (5—9. ll.)

Az argumentum ex silentio, hogy a Sz. I. szerint Jósija előtt nem említetik ez a szokás, nem bírja ellensúlyozni a tóra felfogását. Mászt sem említenek a historiai könyvek, azért mégsem tagadjuk annak régebbi existenciáját.¹

Említettük, hogy *D.* a levágási tilalmat megszünteti. A tilalom nyilván Lev. 17. fej. (a mit bölcsünk így mondanak: במדבר היה בשר תאווה אסור בארץ הוהר), ami *Pc.* régebb voltát bizonyítaná, de *W.* szerint *D.* egy régi szokásra vonatkozik, mely minden húsevést áldozással köt össze és ezt szünteti meg, Lev. 17. pedig pium desiderium. Ezt a régi szokást Saul történetéből veszi (I. Sam. 14., 32—35.), ahol pedig nem az áll, hanem az, hogy vér mellett tilos az evés, amint már a tórában megtiltatik (Lev. 19, 26.) és ennek az egy helynek szabályérvényt ad, míg nyolcz ellenmondó helyet, ahol szó van evésről áldozás nélkül, kivételnek bélyegez. Így jár el a kritika. Nem furcsa-e, hogy egy törvényhozó egy egész ország lakosságától azt követeli, hogy a központi szentélybe vigyen minden levágandó barmot, a hogy Wellhausen a levitikusi parancsolatot fogja fel. (9—16. ll.) Ezen abszurdum elől a kritika úgy menekül, hogy kihatás 10 fejezetet *Pc.*-ből és külön régebbi könyvet csinál belőle, nevet is ad neki: *H.* (Heiligkeitsgesetz.) Mi tartozik *H.*-ba mi nem, erre nézve szétágaznak a vélemények, de *Hfm.* kimutatja, hogy sem nyelvi, sem tárgyi okok nem forognak fenn e kihatási műtetre, melyre csupán *P.* ifjúságának feltevése kényszerít. Minő kényszer ez, látható *Hoffmann* eme a kritikát jellemző szavaiból: »Ich frage nun, ob man nicht eher berechtigt ist ein Kapitel

¹ Mekkora érvénnyel bír az argumentum ex silentio, kivüláglik ebből: *D.* nem ismeri *Pc.* historiai jelenségeit, mintegy átugrik az aranyborjú történetéről a kémekekre. De hiszen nem is esett közbe valami különös dolog, az idő nagy része törvényhozással telt el. Ifjabb-e azért *D.* *Pc.*-nél? Hiszen *D.* a pusztai vándorlást 38 évre (nem 40-re) teszi, ami csakis *Pc.* kronológiájából lesz világos. Az exilium utáni próféták történelmi visszaemlékezéseiben épen *Pc.*-t követik és nem az állítólag régebbi *IE.* és *D.*-t, nem ismerték tehát ezeket! (57. l.)

(III. 17.) von 16 Versen, bei denen wir in 10 Versen der Sprache des *Pe.* begegnen, ganz dem *Pe.* zuzuweisen, als für das Stück einen neuen Verfasser *H.* zu suchen, um dann ganze 5 Verse (1., 2., 6., 15., 16.), 2 halbe Verse (3., 7.) und noch 3-mal 3 Worte in drei anderen Versen (4., 5., 9.) als spätere Zusätze resp. Überarbeitungen zu erklären.« (19. l.) Ez nem dialektika, amint *Hfm.* nem is annyira dialektikával, hanem reneteg lexikális aparátussal, a kritika eme leghatósabb eszközével, operál. Oldalokon át felvonulnak versek és szövegek lajstromai, bebizonyítandók Ezekiel proféta függőségét *Pe.*-től, az egész tórától és az öt megelőző prófétáktól oly kimerítő alapoossággal, »mely ökröt is képes megdönteni«, majd a bizonyítékok egész halmaza arról tanuskodik, hogy *D.* feltételezi és ismeri *Pe.*-t.

Hoffmann sem idegenkedik kritikától,²⁾ amint ebből látható: Deut. 12. fej. két különböző időből származó törvényt egyesít. Az első (8—18. v.) ifjabb, a Jordán melletti táborozás idejéből való (כי לא באתם יעריהם 9—10 v.), az áldozást csupán a szentélyben engedi meg, a profán levágást mindenütt, feltételez tehát más mostani törvényellenes állapotot, amidőn az Izraeliták a Jordán innenső vidékein szerteszéjjel lakva *több helyen áldoztak* (8. v.). A másik (20—27), régebbi, vonatkozik a (Lev. 17) levágás tilalmára, melyet a szentföldre nézve megenged, de az áldozatokat illetőleg megmarad a mostani uzus, a frigsátorba illetőleg a szentélybe hozandók. Eme törvény tehát sináji (55. ll.). Hoffmann szerint három törvényhozási stádium volt, Sináj-hegyi, Sináj-pusztai és Jordán melléki. Az egyes törvények tekercecsekre voltak írva (תורה מנלה נתנה), a pusztai vándorlás végén történt a végszerkesztés, amely alkalommal az egyes törvények bizonyos normák (ezek kikutatása volna a zsidó kritika dolga) szerint állítottak egymás mellé, szövegváltozás nélkül, ami által némely ellenmondás keletkezett (98. l. 1. jegyz.). A kritika *Pe.* publikálását Ezrának tulajdonítja, idejét pontosan határozza meg, a 444. évet. Erre Hof. azt mondja. Ama híres gyűlésen a zsidók főleg oly törvények megtartására eszközöznék, melyek nagyrészt *nem Pe.*-ben állanak. Feltűnő, hogy az aktuális dolog, az idegenekkel való

²⁾ V. ö. még 138 és 147 ll.

házasság, épen nem áll *Pe.*-ben (68. l.), míg más törvények módosíthatnak ($\frac{1}{3}$ sekel $\frac{1}{2}$ helyett).

Hoffmann nem elégszik meg a kritika felhozta bizonyítékok megdöntésével, hanem nem kisebb buzgalommal és alapoossággal fog hozzá *Pe.* régi voltát bizonyító argumentumok kifejtésére. *Pe.* sok törvénye és intézménye nem illik be a II. templom korszakába. Nem-e különös, hogy valaki a jelenben oly régi dolgokra helyezi a fősúlyt, melyek most jelentéktelenek és ezért alkalmasak az intézmény jelentőségét csökkenteni, míg az írónak állítólag a célja nagyobb fontosságot neki tulajdonítani. Épen a kultusz, Wellhausen hipotézisének főtámasza, szól ellene. *Pe.* emeli a kultuszt a frigyláda, az Urim és Tumim és a szent olajjal, Ezra korában ezek az intézmények nem léteztek és azért alkalmasak a templom és a főpap tekintélyének csorbítására, holott *Pe.*-nek épen ellenkező célja van (70. l.). A II. templom idejében a Leviták más foglalkozással bírnak mint *Pe.*-ben, pl. énekesek is, számuk kisebb mint a papoké, azért ezeknek jövedelme nagyobb, *Pe.*-ben pedig fordítva van, továbbá szolgálatuk 20 évvel kezdődik, *Pe.*-ben 25—30 évvel (75. l.).

A kultusz története is *Pe.* régisége mellett szól. A hipotézis szerint *IE.* a sokoltárság, a centrális szentély híve, *Pe.* pedig ezt már a pusztába antedatálja. Ez nem áll. Az *אהל מועד* és *אהל העדות* a kinyilatkoztatás és nem a centrális áldozás helye, *Pe.* ezt a szentföldre nézve nem is követeli, csak a pusztában mert a nép ott egy táborban lakott. A központi kultusz szintén régebb Jósija királynál, nyomai a Birák idejében észlelhetők Silohban, később Nov-ban és Gibéa-ban (79. ll.). Az áldozatokat illetőleg nem ellenkeznek a történelmi könyvekben említett áldozatok *Pe.* ebbeli törvényhozáásával, amennyire nem szólanak a *בנייה*-ről, amelyekre pedig *Pe.* nem terjeszkedik ki, de még kevésbé felel meg a II. templom áldozati kultusza *Pe.* szabványainak (87. l.).

Az ünnepek sem szólanak *Pe.* ifjúsága mellett, mert nem igaz, hogy kivetkőztetnek földművelői jellegűkből és történelmi motíválást nyernek. Fordítva van, *IE.* és *D.* szerint *פסח* történelmi ünnep, *Pe.* aratási ünneppé változtatja, *סוכות* is agráris ünnep marad, csak a sátorban való tartózkodás motíváltatik a történelmi. (Lev. 19., 42 98—ll.) A hónapok neveitől, az ünnepek

dátumából nem meríthető argumentum, mert lehetetlen, hogy a legrégibb idő óta nem volt határozottan fixirozva az ünnepek dátuma. különben valóságos anarkia dült volna az ünnepek megülésének ideje körül. Hoffmann nem riad vissza attól az állítástól, hogy a vallásos hatóságok határozták meg a legrégebbi időben is a szökő-évet, ha t. i. Nisan 15-e a gabna-érlelés hava előtt esett volna, amiből nyilvános, hogy a כור העבור nem II. templom korabeli, és hogy a zsidó nép úgy a holdmint a napszámítást ismerte és használta (101. l.). Érdekes, hogy Hoffmann kritikája miként erősíti a hagyományos felfogást, ami főleg a Szentírásnak az ünnepekre vonatkozó egymással eltérő adatok magyarázatából kiténik. Említjük csak azt az egyet, hogy *Pe.* egyedül említi ה"ה ו"ה ו"ה-t (amit a kritika fiatalságával hoz összefüggésbe), ámde nem nevezi הניס-á mint a többit, mert nem azok, amint a bemutatandó áldozatok számából is kiviláglik. *D.* csak a הניס-ot említi, mert főgondja a szentélyre irányul és az ott ünneplendő napokra, azért hallgat a többről, ép úgy mint a legrégibb הבריית hallgata legrégibb időben divatos újholdnapjáról. (Ézs. 1, 14.) »Ummöglich ist es zu glauben, man habe im Exile oder nach den Exile ganz neue bisher nicht geahnte Festtage eingeführt, und noch dazu behauptet, Gott habe diese durch Mose in der Wüste befohlen. Dies ist ebenso wenig denkbar, wie dass es jemand in den Sinn gekommen wäre die 4 Fasttage (Zach. 8, 19.) in die Thora zu setzen« (112. ll.).

Állítólag a történelmi könyvek másként mutatják a הניס és לויים viszonyát mint *Pe.* és ez Wellhausen hipotézisének főtámasza, de összeroskad az ellenargumentumok súlya alatt. Igaz-e az, hogy Ezekiel előtt nem létezett a levita osztály, hanem ő teremtette a degradált הניס-ból, míg valódi papi osztálylya csupán a Zadokitákat avatja? Nem igaz, mert Ezekiel Levitáinak más a foglalkozása mint a tórabelieké. Ezekről nem szól (ismét az argum. ex silentio), mivel nem használhatja felaktuális intésre mint a הניס-ot, akik bálványimádás miatt degradáltattak és így a próf. a bálványimádás büntetését példán illusztrálja a népnek. Az aktualitás Ezekielnél oly fontos, hogy miatta a történetet sem idézi pontosan, ahogy pld. a הניס-nak szintén a bálványimádást rójja fel bűnül és büntetéseképp a pusztában való elhalálozását, tehát ellenkezik

D. és *IE.*-vel, akiket pedig ismert (113. ll.). Ha pedig a Leviták nem ifjabb osztály, nem állhat meg az a feltevés sem, hogy Áron és Lévi közt nincs rokonság. »Lesen wir die Stelle Num. 17, 16 ff., die unstreitig dem *Pe.* angehört, und die förmlich zu dem Zwecke geschrieben zu sein scheint, um gegen die Behauptung W.-s Verwahrung einzulegen« (120. l.). Áron kiválasztásáról Lévi törzseből szól Deut. 18, 5. és I. Sam. 2, 27, 28, aki pedig az e helyen előforduló אהרן az egész Lévi törzsrre vonatkoztatná, az Zádokot nem is tartaná Levitának, amitől Wellhausen is visszariad. Ennélfogva az idézett frázis csak Áron házára és nem is az egészre, hanem egy részére, a silói papságra vonatkozik, ami által Zádok áronita eredete kétséget nem szenved, azaz a központi szentélyben ősidőtől fogva az örökös papság Áron ivadéka volt, a Leviták pedig segédosztálya, amint azt *Pe.* előírja, אהרן-*ra* nem vonatkozik a levitikusi törvény, azokon Leviták is működtek mint הניס, de még ha Aronidák is voltak, degradáltattak Jósija idejében (119—127.). W. iparkodik kimutatni, hogy a teokraczia tekintélye idővel nőtt és jövedelme is. Ezzel szemben Hoffmann azt vitatja, hogy a papok dotációja *Pe.* szerint sem volt nagy, különben pedig az Izraeliták Aegyptomból vették a teokraczia uralmát, amely háborus időkben nem juthatott érvényre, azért *Pe.* írott malaszt maradt a királyok koráig, ebből argumentumot kovácsolni *Pe.* fiatalága mellett hiú dolog, valamint abból, hogy a Leviták dotációja különbözö a *Sz. I.* helyein. Már pedig épen Ezekiel, a Leviták megteremtője, a kritika szerint nekik semmi dotációt sem ad, nyilván mert ismeri és felteszi *Pe.* ebbeli határozatát (128—148. ll.). A kritika a próf. könyvek hallgatásából és kevés adataiból konstruál egy kultuszt és annak történetét, és ellentétet találván *Pe.*-vel, ezt ifjabbnak deklarálja. De az ellentétek nagy része könnyen elsimítható, nem is szólva arról, hogy ezen adatok többnyire en passant említettnek, tehát igen csekély bizonyító erővel bírnak. A hallgatásból pedig szintén nem lehet ellenargumentumot kovácsolni, hanem inkább azt mondani שהניס כהונה דמיא.

Ezen kivonattal sem merítettem ki a könyv tartalmát, melyet külön megdicsérni fölösleges. Szerző gazdagította érdekeit az épen most megjelent ויקרא kommentárral, mely kiegészíti e több kötetre tervezett kritikai művet.

Zágráb.

DR. SCHWARZ GÁBOR.

MÁTÉ EVANGÉLIUMÁNAK EREDETI NYELVE.

Jó régen gyanítják már, halkan, óvatosan ki is mondták, hogy a legrégebb evangéliumokat: Mátét és Márkot s ezekben legkivált Jézus paraboláit, példabeszédeit, vitakozásait és szentenciáit csak akkor fogjuk tisztán és világosan megérteni, az eltérések és ellenmondások okait felderíteni, ha sikerülni fog, hogy Jézust magát megszólaltassuk és a recziált görög szöveget Jézus anyanyelvére visszafordítsuk.

Az ő korában csak az idegen kolóniának, melyek Judeát keresztül-kasul szelték, a születés, vagyon és tudás arisztokratái és tán még a római hivatalnokok éltek a hellén nyelvel. Jézus szülőföldjén, Galileában, szülei házában, abban a környezetben, ahonnan tanítványait szedte, abban a társaságban, ahol a legtöbbet beszélt, hatott, gyógyított és legsűrűbben fordult meg, az akkori diplomácia nyelvét alig lehetett hallani. S jóllehet a törvényhozásba, iskolába, közéletbe sok görög szó furakodott be, de nemcsak hogy eleven beszéddé nem szövődött soha, hanem idegenszerűségénél fogva az uralkodó nyelv fejlődésére, belső strukturájára kinyomozható befolyást alig gyakorolt. Igazában itt csak az a két nyelv jöhet tekintetbe, mely kölcsönösen áthatotta, átalakította egymást: a héber és az aram.

A *liturgia* nyelve héber volt. Összes imádságaink és benedictióink — még teljesen aram környezetben is¹⁾ — az egy Kaddist kivéve, tiszta héberségben maradtak ránk. A jeruzsálemi templom nyelve szintén héber volt. Ugyanazok a kifejezések, melyek a templomi épület külsején alkalmazott perselyeken aram nyelven jelennek meg²⁾ הַדָּרְתִּין עֵרִיקִין bent, a templom belsejében, már héberül hangzanak³⁾ הַדָּרְשִׁים יֵשִׁים.

Héber volt a törvénykezés nyelve is. Nemcsak azok a halaka gyűjtemények tanuskodnak mellette, melyek kétségtelenül a templom korából származnak, elvégre ezek mind a templommal és az istentisztelettel foglalkoznak, hanem olyan

¹⁾ Koh. r. III, 2.

²⁾ Sek. VI, 5.

³⁾ Tamid V, 2.

ősrégi, a misnában szétszórta tételek is,¹⁾ melyek a templomi szertartással semminemű kapcsolatban nem állanak. A szórványos, ritka kivételek²⁾ csak erősítik a szabályt. Ezért teszi a referens némelykor hozzá³⁾ בְּלִשְׁן הַיָּם סִפֵּר okmányokat, leveleket, irodalmi műveket héberül szerkesztettek. De kinek írták volna, ha a nép meg nem érti? Honnan vette volna a misna és a borajta azokat a bibliában elő sem forduló tősgyökeres héber szokat, elnevezéseket és fordulatokat, ha a héber nyelv tökéletesen kiveszett volna az életből? Nemzet, melynek közléte jórészt a zsinagógákban folyik le, mely tudását túlnyomóan a bibliából és a hozzája fűződő hagyományokból meríti, melynek domináló érzülete, vallásossága, héber imákban és áldásokban nyilatkozik meg, bizonynyal nemcsak értette prófétái és irástudói nyelvét, hanem képes is volt azon fejezni ki gondolatait és érzelmeit. Megbízható adatok bizonyítják, hogy a templom utáni században nemcsak férfiak, hanem asszonyok,⁴⁾ gyermekek és cselédek⁵⁾ beszéltek héberül. Föltehető, hogy a templom idejében sem volt másképen.

Mindazonáltal nem tagadható, hogy az aram, mely az első királyság idejében még csak a zsidó diplomácia nyelve volt, a második királyság első századaiban rohamosan nyomult előre és a hébert mindinkább visszaszorította. Mint a szep-tuaginta Alexandriában, úgy a targum Judeában csak a szükségnek köszönhette keletkezését: A köznép nyelve megváltozott, aramra fordult. A tisztán aram vagy aramizált tulajdonnevek mind sűrűbben mutatkoznak. A történetírás, a szentencia, a halaka, ha nagy ritkán is, aram hangon szólal meg. A közéletből felnyomul a bíróság körébe. Az adás-vevés, a házasságkötés és felbontás nem egyszer ezen a nyelven írja meg szerződéseit. Sőt magára a héber nyelvre is ráerőszakolja hajlításait, képzőit és szókinését. Ámde az a nemzeti purifikáció, melyet Ezra megkezdett és hivatalbeli utódai, a szóferek, nagy

¹⁾ Jeb I, 1. Pesz. I, 1. Bab. K. I, 1. 2. 3.

²⁾ Edújot VIII, 4.

³⁾ Tosz. Szóta XIII, 6. 5. Sek. V, 3.

⁴⁾ Ned. IX, 10. Szota I, 1. 3. IV, 2. Gittin VI, 2—4. IX, 1—3. Kidd. III, 10—11. Bab. b. IX, 7.

⁵⁾ Szifré Deut. 46. Jeb. XVI, 1. Nazir III, 6. II, Makk. 7., 21. 24., 27. Kidd. 66a.

erélylyel folytattak, a nemzet legdrágább kincsére, a nyelvre, is kiterjeszkedett. Ez a visszahatás az aram nyelvet megállította hódító útjában. De csak megállította. Ahol egyszer megvetette lábát, onnan nehezen lehetett kiszorítani. A két nyelv területét nem is választhatjuk el egymástól. Energiájuk, uralmuk folyton ingadozik. Majd az aram csap fel a közéletről a forumra. Majd a héber nyomul a zsinagógákból és iskolákból a piacra, a műhelyekbe, a családi hajlékba. — Nagyjában azonban mégis úgy áll a dolog, a kultusz, a közköltés, törvénykezés és irodalom nyelve a héber. A nép alsó osztályai értették, istentiszteleti czélokra alkalmazták, sőt elvétve beszélték is, de köznapi nyelvök az aram volt.

Az már most a kérdés, melyik nyelven e kettő közül beszélt Jézus? héberül-e vagy aramul? A modern tudósok két pártra szakadnak. Vannak, kik héberül szólaltatják meg, természetesen nem a Delitzsch-féle héberségen. Vannak, kik ezt nagy vehemenciával vitatják és az aramot s ennek is a galileai szójárását adják ajkára.

Az igazság itt is alighanem a középen fekszik. Kizárólagosan mindig és mindenütt egyiket sem használta, hanem élt mind a kettővel. A hely, az idő, a viszonyok határozták meg, melyikkel.

A zsinagógákban, a farizeusokkal való vitaközásaiban héberül beszélt. A néppel, tanítványaival, a *ἀμαρτωλός*-okkal való érintkezésében a maga és a nép anyanyelvén, aramul szólott.

A görög szöveg retrovertálása tehát csak akkor fog igazán sikerülni, ha ezt a megkülönböztetést szem előtt tartjuk. Ezt akarom néhány fordítási próbával megbizonyítani.

Máté IV, 18—19. Jézus látja, hogy Simon, Péter és András hálójukat a tengerbe vetik *ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς*, mert halászok voltak. Ő azonban felszólítja őket: kövessetek engem *καὶ ποιῶω ὑμεῖς ἀλιεῖς ἀνθρώπων* és én titeket »ember-halászkokká« teszlek.

Itt szójátékkal van dolgunk. Azt akarja mondani: ti eddigél halakat fogtatok, de ha engem követtek, rábeszéléssel, példammal, tanommal embereket, lelkeket fogtok hatalmatokba keríteni. De hogyan hangzott ez a kiélezett szójáték Jézus ajkán? Salkinsohn, Delitsch *אדם אדם*-ot mondanak. Ezt a merész

szókötést a héber nyelv nem tűri meg. A származék szóban *אדם* a törzs *אדם* jelentése oly elevenen lüktet még, hogy emberre nem lehet alkalmazni. S amint nem lehet *אדם אדם*-ot mondani, úgy nem lehet *אדם אדם* sem mondani.

A halászeletről vett szó metaphorikus alkalmazását megtaláljuk ugyan a bibliában is Jeremiásnál XVI, 16. *הוֹי שׁוֹלֵה לְדֵינִים וְדֵינִים*, de ez nem a lélek megkerítésére, hanem az emberek valóságos elfogatására, tömeges rabszolgaságba jutására vonatkozik. S még ott is nagyobb világosság kedvéért hozzátesszi az igét *וְדֵינִים* A vadászeletről kölcsönözte kifejezését Ezekiel XIII, 18. 20. *אֲלֹהֵי לְצִוּר נִפְשׁוֹת*. A *לְצִוּר* igét képletesen a lélek megejtésére, az emberi méltóság és szabadság, a személyiség birtokba vételére is alkalmazzák *נִפְשׁ יִקְרָה תְּצִוּר*. Példb. VI, 18.

Jézus mondásában a gondolat súlya és szépsége az ellenében nyugszik. Olyan 2 főnevet kellett tehát status constructusba hozni, ahol az alapszó marad a nomen regens, ugyanaz, csak a határozó, értelmező szó változik. Ilyen alapszót a héber nyelv nem nyújt, mert más szóval jelzi a halászatot *ציד* és más szóval a vadászatot *ציד*. Ilyet csak az aram nyelvben találni. Ez ugyanis csak a *ציד* igét ismeri, amely jelent mindenféle vadászatot, ólalkodást, kerítést, halak, erdei vadak, madarak és emberek elfogását. Amidőn tehát a halászzattal foglalkozó héberül *הֵי* az aram ajkú *ציד ציד*-t Targ. Jes. 33, 8 mond. De mert a *ציד* szóban benne van mindenféle leselkedés, kézrekerítés, a lelkek megtántorítására, eltérítésére, befonására, elfogdosására is alkalmazható. Így jer. Kilajim 1, 6. *מִים כְּהַמָּה מְצֹדְתֵי עַל רֵישׁ לְקִישׁ וְצִדֵי*. Ber. r. XXXVII, 2. *כְּמִצִּיר נְבוּר צִיד מֵה הוּה צִד אֶת הַבְּרִיּוֹת בְּפִי* és u. o. LXIII, 10. *אִישׁ יִדְעֶה צִיד צִד אֶת הַבְּרִיּוֹת בְּפִי*. — Aram fordításban tehát a tétel így szól:

וכה הוה ישו משייל על נפך ימא המא תרין אהין שמעון
דמתקרי כנפא ואנדריי אהוי רמין מצרתא לנו ימא מן בנין דצידו נטין הוו
ואמר לון אהו כתרין ואעביד לבון צידו אינשי

Máté III, 4. *Αὐτός δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αἰτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην*, ugyanígy Márk 1, 6. A Cod. Cant. azonban az övről nem tesz említést, a teveszőr *τριχός καμήλου* helyett pedig tevedőrt »δερμῆς«-t olvas.

Chajes¹⁾ a szöveg eltérést úgy magyarázza, hogy az egyik נמלים-ot, a másik עור נמלים-ot olvasott. Eredetileg ugyanis vagy ער volt a szövegben és a megelőző שר- végbetűjének dittographiája által keletkezett ער-ból לבוש, vagy pedig שר volt a szövegben, de a másoló a megelőző ש miatt a ש-er első betűjét kihagyta.

Ez a szellemes magyarázat természetesen csak akkor áll meg, ha »teveszóra héberül csakugyan שר נמלים. De éppen ez nem igaz, am Bár Salkinsohn is — aki inkább a Vulgata után fordított — és az új-testamentom »klasszikus fordítója«, Delitzsch is שר נמלים-mal adják. Héberül csak a hosszú, kemény ször שר, a kecskéé נוצה, de a teve és nyúl lágy, hajlékony szőre kivétel nélkül נמר.²⁾ Ebből, a tehén, lószőrből és a kecske »Talujából« készítették a ש-ot.³⁾

Máté V, 3. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι. Boldogok a »lelki szegények«. A dativus τῷ πνεύματι közelebből akarja meghatározni a szegénység mineműségét, a szellemben, a lelkiekben szegények, boldogok. Ámde éppen ez a hozzátoldás teszi a kifejezést olyan homályossá és vitássá. Némelyek a πτωχός-ban az ε-ot akarják látni, de ennek inkább a παύς V, 5. felel meg, míg amaz csak vagyontalant, koldust jelent, a dativussal: a szellem dolgában szegényeket. De miért legyenek ezek boldogok? Ezért mások a πνεῦμα alatt a »mennyek országát« értik, amelyre annak van szüksége, aki még nem részese, tehát a πτωχοί és ezért boldogok. A πνεῦμα ἄγιον-t is bele akarták magyarázni, holott itt csak a kedélyről, vagy az ember értelmi, észbeli képességéről lehet szó. A zavar és kapkodás odáig megy, hogy a dativust nem is a szegényekkel, hanem az állítmánynyal μακάριοι kapcsolják össze és úgy értelmezik: »Lélekben boldogok a szegények«. Salkinsohn és Delitzsch שר-ot adják, aminek sem értelme, sem analogonja a későbbi zsidó irodalomban nincsen. Itt is csak a visszafordítás vezethet a dolog nyitjára. Biblia és talmud az emberi életet egynek és egységnek ismeri. A lélek érzéki, érzelmi és értelmi funkcióit nem választja el egymástól. Mindnyájának egy a

¹⁾ Markus-Studien 3.

²⁾ Kilajim 9, 1. Tosz. Sabb. 10, 1.

³⁾ Chulin 137a. Sabb. 76a. Szifra 53b.

középpontja, gyökere és organuma a szív. A szív nemcsak örül, bánkódik, csügged, fél, rémül, remél, bízik, gyűlöl, szeret, hanem tud, képzeli, gondolkodik, ért, emlékszik, termel, akar, szándékozik, szóval: a szív nemcsak az érzés, ismeret és akarat szerve, hanem egyszersmind az öntudat és etikai elhatározás forrása is. Ezért azonos a רוח és נפש-sel. S mert a szív egyik főfunkciója a דעה, azért ez a דעה, mint a lelki élet mediuma, a biblia utáni irodalomban legtöbbször szerepel s nem ritkán נפש és רוח-hal váltakozik. A következő jelentésekben és kapcsolatokban található.

Vélemény, nézet ¹⁾ על דעתיהוה ד' összehozva ד' אדעתיהוה, váltakozik vele לב ²⁾ אליכא ד' sokszor דעה v. דעה pl. רוב דעה⁴⁾

Egyéni izlés כשם שהדעות במאכל ⁵⁾ דעה יפה talán euphemistice mint ימים יפות ⁶⁾ váltakozik vele נפש יפה, נפש ellentét a דעה ⁷⁾ אניני הדעה vagy איסטניה ⁸⁾ finom, tiszta izlésűek; undorodni קצה ⁹⁾ דעתן קצה ¹⁰⁾ vagy נפש קצה ¹¹⁾ ugyanezt jelenti נפש סולדת ¹²⁾.

Szándék, tudat מדעתו ¹³⁾ לדעתו ¹⁴⁾ ellentéte a מדעה ¹⁵⁾ vagy בעל כרחו ¹⁶⁾ Ebből származnak a jelentés többi változatai: Figyelem, gond סה דעתיה ¹⁷⁾ ellentéte דעתיה ez váltakozik לב-el ¹⁸⁾ כיוון דעתיה ¹⁹⁾ מכוון את לבו ²⁰⁾ vagy csak pusztán לב. על הסל ²¹⁾ ותן דעה v. יהיה דעתה ²²⁾.

Öntudat, eszmélet, kedély mint az összes affectusok székhelye טויהוה דעתו ²³⁾ הלשה דעתו ²⁴⁾ váltakozik לב-el ²⁴⁾ כיוונו ²⁴⁾ הלשה דעתו ²⁴⁾ v. טויהוה דעתו ²⁴⁾.

¹⁾ Jer. Ket.

²⁾ Erubin 96:

³⁾ Nazir 36.

⁴⁾ Joma 83. Sab. 47.

⁵⁾ Tosz. Szóta 5. 9. V. 6. Rasi Pesz. 89:

⁶⁾ Chulin 4, 7.

⁷⁾ Ber. 24. Bab. b. 23. Chulin 112. Pesz. 113: V. 6. Toszaf. Bab. b. s. v. לדודי.

⁸⁾ Joma 22: Szukka 29. Bab. b. 145.

⁹⁾ Gitin 9, 8. Szanh. 23. 30. jer. Chag. 2.

¹⁰⁾ Szóta 46.

¹¹⁾ Bekor. 37. Bam. r. 19, 21.

¹²⁾ Pszd'r K. 103.

¹³⁾ Git. 75.

¹⁴⁾ Ros H. 11. Ber. r. 82, 8.

¹⁵⁾ Abot 3, 16. Szanh. 93.

¹⁶⁾ Gitin 75.

¹⁷⁾ Zeb. 29. Joma 30. Ned. 40.

¹⁸⁾ Meg. 25. Ros H. 29.

¹⁹⁾ Berak. 31.

²⁰⁾ Meg. 20.

²¹⁾ Zeb. 99.

²²⁾ Ber. r. 61. Szanh. 94. Sabb. 33.

²³⁾ Szanh. 93. Ros H. 23. Sabb.

59. Bab. M. 84.

²⁴⁾ Sabb. 10. I. Rasit.

1) *יצא מדעתו* ellentéte *דעתיה נה* *דעתך נה* ²⁾ sokszor *רוח-al* mint ³⁾ *נחת רוח רוח נחה* vagy *דעתיה ישוב הדעת* ⁴⁾ *נפש מתיישבת* és *לב-el* ⁵⁾ *נה נפשיה* mászt jelent.

8) *קורת רוח* *נפש* ⁶⁾ *להפיס דעתו* ⁷⁾ *נתקררה דעתו* és *רוח* ⁹⁾ *קורת נפש*

Elbizakodás, gőg *ליה דעתיה* ¹⁰⁾ *הניס דעתו* ¹¹⁾ *נסיות הרוח* *רוח-al* és *לב-el* ¹²⁾ *נס לבו* ¹³⁾ *דוחה דעתיה* ¹⁴⁾ *הוהו הלב* *לב-el* ¹⁵⁾ *שפת רוחו* ¹⁶⁾ *דעת שפלה* ¹⁷⁾ *דעת נמוכה* ¹⁸⁾ *נמוכי רוח* ¹⁹⁾ *ברוה דעתיה*

Vig kedély *ברוה דעתיה* ²⁰⁾

Tépelődés, türelmetlenség, irigykedés *דעת קצרה* ²¹⁾ *דעת רחבה* ²²⁾ *מרחיבין דעתו* ²³⁾ *סמכא דעתיה* ²⁴⁾ *מיקרבא דעתיה* ²⁵⁾ *מרחקא דעתיה*

Ész, elme *סליק אדעתא* ²⁶⁾ *עלה על לב* ²⁷⁾ *ראה ברעתו* ²⁸⁾ *צילותא דעתא* v. röviden *צילותא* ²⁹⁾ ellentéte

¹⁾ Szanh. 32. 63. Szóta 8.

²⁾ Bab. M. 83. Men. 45. 110. Szanh. 30.

³⁾ Bab. B. 133. Ber. r. 19. 21.

⁴⁾ Kinim végen. Szanh. 75. Git. 56. Men. 110. Sabb. 33. Joma 79: V. 6. Ber. 57: *משיבין דעתו* és Joma 77. *עך שתשיב נפשיה*.

⁵⁾ Jer. Ber. 4. 5.

⁶⁾ Sabb. 45.

⁷⁾ Szanh. 103. Jeb. 63.

⁸⁾ Ábot 4. 7. Jeb. 63. Gittin 40. a bibliában. Példab. 17. 28. *קר רוח*.

⁹⁾ Jer. Ber. 4.

¹⁰⁾ Ber. 26. Jeb. 111. Szukka 21. Sabb. 63.

¹¹⁾ Szanh. 101. Szota 5. Bab. B. 78.

¹²⁾ Abot 4. 7. Gittin 60. Ned. 73. Jebam. 41. Vaj. r. 20. 10 *ניסי* h. *הניסי* Pesz. r. 59.

¹³⁾ Keb. 67: Szanh. 96. Fer. Sabb. 8.

¹⁴⁾ Szóta 47. Targ. Jób 36. 13. V. 6. Levy Chald. Wb. 211b.

¹⁵⁾ Ber. r. 80. 12. Jer. Jeb. 16. 5. 12. 6. — Ez utóbbi két helyen

טפה h. *טפת* *טפה* olvasandó. Kohut Aruch 4, 61. *טפה-t* akarja *טפה-ra* javítani. Ez nem lehet, mert *רוחא* nőnemű főnév, tehát *טפה-t* kellene olvasni, de különben is töve *טף* uszni, áradni, kiömleni, amit héber aequivalense *צפה* *דעתו* Szifré Deut. 334 is bizonyít.

¹⁶⁾ Szota 5: Szanhedr. 43.

¹⁷⁾ Sir. has. r. 1. 2.

¹⁸⁾ Szota 5. Abot 5. 9.

¹⁹⁾ M. K. 17. Chulin 32. Ned. 91.

²⁰⁾ Bab. b. 145: Szanh. 101.

Berak. 29: *דעתם קצרה* itt Rasi eltér rendes magyarázatától *אינס* csak *לפיש דעתא* pedig itt is csak azt jelenti, nem tudnak várni. tünni.

²¹⁾ Fent.

²²⁾ Ned. 40. 57.

²³⁾ Ab. Z. 69.

²⁴⁾ Bab. b. 156.

²⁵⁾ Szanh. 29.

²⁶⁾ Szanh. 96. Git. 57.

²⁷⁾ Br. r. 92.

²⁸⁾ Jeb. 113. Meg. 28.

¹⁾ *דעת קלה* *די קליטתא*, könnyű elme ²⁾ *ליבא דאימיעיש* ³⁾ *שכחה הלב*, *אבנתא דליבא* *לב-el* ⁴⁾ *קלות ראש* *ראש-al* ⁵⁾ *אדם בר דעת* *הוא* embernek ⁶⁾ *דעת* az állatoknak is tulajdonít. Valakinek esztét, gondolatát meglopni, áltatni, képmutatónak lenni *דעת* ⁷⁾ *עגסן* egészen úgy mint *αλεπτείν νοός* a bibliai *עגסן* ⁸⁾ *לב* *עגסן*, valamivel erősebb *עגסן* ⁹⁾ *העליונה* ¹⁰⁾ *עגסן* ¹¹⁾ *העליונה*.

Amint látható, az *עגסן* *היה* nem fordul elő, de igenis előfordul a bibliai *שפלה* *רוח*-nak megfelelő *רוח* ¹²⁾ *נמוכי רוח*. Az eredeti nyelven tehát így hangzott *רוח* ¹³⁾ *נמוכי רוח*. A fordító azonban vagy nem értette vagy összetévesztette a *נמוכי*-t a *נמוך*-al, amely csakugyan szegényt jelent és így lett belőle a *οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι*.

Pécs.

DR. PERLS ÁRMIN.

KÉT MEGJEGYZÉS.

1. A M.-Zs. Sz. XXI. évfolyamának 381. lapján idézi dr. Löwinger Adolf Parchónnak magyarázatát *ליותן* szóhoz: *פי תני ומשום שתפעל כפתיל קצרה כך*. Ezt az érthetetlen magyarázatot még érthetlenebb magy. fordítással kíséri, melynek kétes voltára ő maga kérdőjellel utal. Tényleg Parchon magyarázatát csak egy hibásan irt betű teszi homályossá. *שתפעל* szóban ugyanis *ע* tévesen áll *ה* helyett; a szót így kell olvasni: *שתפתל*, a szó ugyanazon igealak, mint *תפתל*, Zsolt. 18, 27, de tulajdonképeni értelemben veendő: összefonódik, azaz kanyarodik. Parchon a *ליותן* szó etymológiáját nyújtja, midőn azt mondja, hogy a kigyó (vagy sárkány) azért nevezetik *ליותן*-nak, mert úgy kanyarodik, összefonódik mozgásaiban, mint a fonál. Hozzá kell tenni, hogy *ליותן* igének Parchon az etymologia kedvéért azt a jelentést tulajdonítja, melyben a megfelelő arab *لوي* igének több alakját használják. Különösen

¹⁾ Git. 70.

²⁾ Sabb. 33. Ber. 31.

³⁾ Meg. 24. 18.

⁴⁾ Temura 15: 16.

⁵⁾ Kidd. 24:

⁶⁾ *דעת* *בהמה* Szanh. 105. *דעת היונה* Szanh. 25.

⁷⁾ Chulin 94. Pszd'r K. 66. Mechilta Friedm. 89:

a kigyónak kanyarodó, összetekeredő mozdulatait az arab לִּי לִי לִי igealakokkal jelölik. Parchón ezt az etymológiát csak részben találta Abulvalidnál, mert ez (Szótár, לוי ezikk végén), ahhoz a magyarázatához, hogy לוי-בן, Jesája 27, 1, az astronomia »sárkány« (arabul dzsauzahar) fogalmát jelenti, azt teszi hozzá (héber fordítás, 242. l.): דמה אל תנין הים בעבור (אלתוואיה: הכפלו והתקילו). Ebből merítette Parchon magának לוי-בן eredeti jelentésének az etymológiáját, amely különben a modern héber szótárakban is el van ismervé. L. Gesenius, Thesaurus 746. l.

2. U. o. 353. l. »Sofer átok, Jókai szerint a szigorú átok . . . Plyn elnevezés teljesen ismeretlen«. Jókai bizonyára valamelyik forrásában azt találta, hogy az átok legszigorúbb nemében a sófárt fűjják. Tényleg a babylóniai talmudban többször említetik, hogy 400 (kerek szám) sófár fuvása kíséri a nagy átok kihirdetését. L. Moéd Kátón 16a, Sebuót 36a (vonaatkozásnál Birák 5, 23-ra): בארבע מאות שיפורי שמתה ברק למיה; Szanhedrin 107b (a későbbi kiadásokban e hely hiányzik): אפיק ארבע מאות שיפורי ושמתה. A Pirke R. Eliczer 38. fejezetében a samaritánusok kiátkozása a második templom első idejében a következő módon van elbeszélve: »Ezra és Jehóczádak és Jósua b. Zerubábel összegyűjtették az egész gyülekezetet, hozattak 300 papot és 3000 iskolás gyermeket, 300 sófárral és 300 tóratekerccsel a kezükben. A papok fűjták a harsonát, a leviták énekeltek s ezalatt kiátkozták a samaritánusokat az Isten nagy neve kiejtésével.« Vajjon ez a 300 sófár nem alapszik-e Gidéon 300 sófárján (Birák 7, 16)? Akit a nagy átokkal sújtanak, az ellen mintegy hadat izennek egész Izraél nevében. A sófár itt is a harcznak jelzője.

Budapest.

DR. BACHER VILMOS.

AZ »ANTISEMITA« SZÓ ELSŐ ELHANGZÁSA A MAGYAR ORSZÁGGYÜLÉSEN.

Túlléptem életem hatvanadik évét; emlékezési tehetségem imitt-amott már fogyatékos; bennem, és pedig bennem talán előbb mint másokban, megrendült az emlékeim iránti bizalom. Amire nemrég még fogadtam volna, azt ma már csak reser-

vatis reservandis állítom és feltétlenül csak akkor, miután állításom helyes volta iránt imitt valamely könyvtárban, amott valamely levéltárban szerezhettem magamnak kellő biztosítékot, hol rövidebb hol hosszabb kutatások árán.

Az efféle kutatások, ha néha nem is származik belőlük a keresett eredmény, sohasem teljesen meddők; mi több! gyakori eset, hogy a keresetnél más egyébbel, sőt annál értékesebbel jutalmazták a velük járó fáradozást, a körülöttük elengedhetlen türelmet. Saul az apja szamarait nyomozza és királyi koronát talál. Genua nagy fia nyugoti irányban törekszik Indiák felé és felfedezi Amerikát. Hát biz én sem királyi koronát nem találtam, sem új világrészt nem fedeztem még fel kutatgatásaim alkalmával, melyek ha nem is fegyelmezetlenek, de már ötletszerűségüknél fogva és tudásom egyéb hézagosságánál fogva is nem igényelhetik azt, hogy kimerítőknék tekintessenek. Magamról pedig nem izléstelenségből szólottam, hanem csak azon esetleges gyanú elleni védekezésből, mintha én is úgy vélekedném magamról, mint a XXI. évfolyam 382. oldalán Friedlleber úr, ő is inkább irányomban tanúsíthatott rokonszenvéből, mint személyem ismerése alapján.

Nekem, ki a nagyképűséget utálatosnak tartom, eszem ágában sincsen felfujni közleményeim értékét. Ha annak idején szentélyünkben pár galambocskával áldozhatott az, kinek nem futotta ki többre, akkor mai szentélyünk egyik oltárán, — a maiban több van kettőnél — az ismeretterjesztéseén is szabadjon áldozni hacsak egy kicsiny marék liszttel is.

A »Hep! Hep! Jude verreck«-ról meg van állapítva, hogy az először Würzburgban hangzott el egy Brendel nevű tanár ellen 1819 augusztus 2-án rendezett macskazenés tüntetés alkalmával. Hogy volna, gondolám, ha országos képviselőházunk naplóinak egy más czélból foganatosított lapozgatásakor arra is figyelnék, hogy parlamentünkben ki volt az, aki ott ezt a kifejezést: »antisemita« legelőbb hozta divatba és pedig mikor. Hát biz az Istóczy Győző volt, a vas megyei rumi kerületből 1872-től fogva hétszer küldött képviselő.

Ő, ki 1875 ápril 8-án a képviselőház 361-ik ülésében a zsidók letelepedésének meggátálása czéljából interpellálja a belügyminisztert és indokolásában intra caetera a judaismussal és ha maga magára liciztál, a panjudaismussal ijesztget, itt még nem

használja az »antisemita« szót, de nem él még vele a Romániával kötött kereskedelmi egyezménynek tárgyalásakor sem, úgyszintén az uzoratorvények eltörléséről szóló 1868. évi XXXI t.-cz. pótlásáékor sem.

Mikor a képviselőház 415-ik ülésében 1878 június 24-én a zsidó államnak Palaestinában való visszaállítását »indítványozza«, akkor »semita mohamedán törzsek«-et, velük rokon »semiticus zsidók«-at említ, de ezt a szót: »antisemita« itt sem használja még. Az országos képviselőház 1880 január 28-án tartott 196. ülésében »praktikus javaslatot terjeszt képviselő társai elé« és pedig egy szövetségi tervezetet, mely szövetséget a magyarországi »nemzsidók« kötnének a zsidó hatalom ellen önvédelem céljából. Javaslata alapjául a berlini »Antisemiten-Liga«-nak a porosz kormány által megerősített alapszabályait (17. §§-ba foglalvák) vette. Mint látjuk, még ekkor is nemzsidókat helyez zsidókkal szembe és bár az általa használt alapszabályokból is ismeri már e szót »antisemita« mint jelzést, ő maga még nem alkalmazza azt.

A magyar parlamentnek még ezután is teljes egy évig és azontúl még öt hétig kellett várakoznia, míg képviselőházában elhangzik majd a Bismarck által roncsaiból egygyé kovácsolt, német birodalomból importált ezen eminenter kulturkifejezés: »antisemita« és pedig 1881 márczius 3-ikáig, a mikor a képviselőház 360-ik ülésében Istóczy Győző a budapesti egyetemi ifjak 1881 február 17-ikére egybehívott *antisemita* (itt az »sz« már magyarosítja a szót) értekezletének rendőri betiltása folytán Tisza Kálmán miniszterelnökhöz mint belügyérhez interpellációt intéz, melyből álljon itt a következő idézet: »Eltekintve attól, hogy ezen *antisemita* gyűlést a zsidókérdés úgy. amint azt én az *antisemitákkal* együtt felfogom, egyáltalán nem valláskérdés, hanem társadalmi, nemzetgazdászati, politikai s legfőlebb még faji kérdés.« Dr. Rohling Ágost ismertetése után következőleg folytatja: »Az *antisemitismus* ma már, amidőn a zsidókérdés a civilizált államok nagy részében a gyakorlati politika kérdésévé vált, egészen más szempontokból bírálendő meg, mint tán megbírálandó volt csak pár évvel ezelőtt is, mert a zsidókérdés, úgy amint azt az *antisemitismus* érti, ma napirenden levő internationalis kulturkérdés.«

»Nekünk magyar *antisemitáknak*« — — — Tisza Kálmán

az ő nyomban megadott válaszában szintén használja már e kifejezéseket: *antisemita*, *antisemitismus*, melyek dátumuk szempontjából márcziusiak, ugyan de nem 1848-ból.

Szabadjon ezen alkalomból ide fűznöm egy német idézetet, hol Semiták és Japhetiták állítatnak egymással szembe és pedig itt is ott is kereszténynek, nem pedig zsidók és kereszténynek. István főherczeg, Magyarország utolsó nádora, az 1848-as események egyik legsatnyább alakja, 1867 február 19-én halt meg Mentone-ban.

Egy évvel halála után, 1868-ban Wiesbaden-ben C. W. Kreudel's Verlag-jában megjelent egy 397 nagy nyolczadrét oldalnyi életrajz következő címmel: Stephan Victor Erzherzog von Oesterreich. Sein Leben, Wirken und sein Tod. Ezen apologeticus irányzatú életrajzot, az utolsó napok leírását kivéve, autobiographiának minősítette az akkori könyvkritika, ami egyébiránt a közlendő idézetre nézve irrelevans is. István főherczeg, ki 1817 szept. 14-én született, 1842-ben az ápril 12-ike és május 14-ike közti időközben atyafisági látogatást tesz a toscanai nagyhercegi, a pármái és a modenai hercegi udvaroknál.

Modenában akkor IV. Ferencz uralkodott és 63 éves volt, mikor 25 éves vendégét fogadta és kalauzolta székvárosában, Modenában. De szólnon immár a könyv 36-ik oldaláról vett idézet: »Als Zeichen einer merkwürdigen, tief eingewurzelteten Miss-stimmung zwischen den zwei ersten Städten des Herzogthums — Reggio und Modena — wurde dem Erzherzog von einem sehr hohen Herrn mitgetheilt, dass kein Bewohner Modenas in Reggio und kein Bewohner Reggios in Modena selbst unter sonst zwingenden Umständen eine Nacht zubringen würde. Der hohe Herr erklärte dieses Curiosum durch die verschiedene Abstammung der beiden Städtebevölkerungen; die Modeneser seien Nachkommen des Sem, also Semiten, die Reggianer aber Nachkommen des Japhet, folglich Japhetiten — zwei gegen einander stets feindlich gesinnt gewesene Geschlechter. — Wäre die Sache von dem betreffenden Herrn, der in der Genealogie der Völker bisher noch unbekannte Quellen entdeckt haben mochte, nicht mit einem Ernste behauptet worden, der an seiner Überzeugungstreue nicht zweifeln liess, so hätte man diese genealogische Erklärung für Scherz halten können. Der

Erzherzog meinte, und gewiss mit Recht, dieses Curiosum in der gegenseitigen Haltung der Bevölkerungen jener Städte sei wohl einer Erbschaft, die an die häufigen gegenseitigen Befehdungen grösserer Nachbarstädte im Mittelalter erinnere; die angegebene Abstammung aber dürfte sich wohl historisch gar nicht nachweisen lassen.« Jelen adalékomat még csak azzal jejezem be, hogy János apostolnak az ő evangéliumát megkezdő sora *Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος* az »antisemita« szóra nem alkalmazható, mert kezdetben *nem* vala amaz Ige.

Budapest.

VADÁSZ EDE.

JÓKAI ÉS A ZSIDÓSÁG.

ad 332. Rabbi Hirsch *Dänemark* — vagy amint Saphir M. G. nevezte őt:

Rabbi hier Schnorrwegen — nem volt oly értelemben csodarabbi, minőben a mult XIX. században voltak Halberstadt Neu-Sandeben Galicziában, Friedmann Sadagurában Bukovinában és nálunk a csengeri és a liskai, kiknek nevét nem tudom. Ő nem osztogatott jóslatszerű tanácsokat, cholera-ellenes lulavgyűrűket, kvittliket, kmeákat, porokat; ő nem rendezett pidjon nefeseket; nem ő rá vonatkoztak a mult század 50-es éveiben kelt pasquillejének következő versei:

— — —
 — — beim Schaleschüdes
 Begrüsst (seine Gäste
 Von giten Iiden der Beste,
 — — — er Rabbiner,
 Gottes frommer Diener,
 Der Kranke heilt,
 Der Poschim keult,
 Der — gebet wohl Acht! —
 Auch Kinder — — —

De hát miért is mondták *Dänemarkot* csodarabbinak? Azért, mert az volt is, de más genreben. Ő mnemotechuikai téren csodákat művelt. Lajos Fülöp és I. Miklós czár előtt, de más potentátok előtt is, azzal produkálta magát, hogy két század katona vagy több osztályú iskola névsora előtte felolvastatván, ő azt előlről végig elmondta és aztán ismételte

visszajárúl. Végighallgatta Rothschildéknál egy több száz tételt tartalmazó árfolyam-lajstrom felolvasását és ugyancsak előlről hátulról elmondotta a tételeket hiba nélkül. Talmudistáknak pontosan megmondotta, a Talmud 3345 lapjának melyikén foglaltatik az általuk neki elmondott mondat, melyike a Sulchan-Aruch 12.936 paragrafusainak rendeli, illetőleg tiltja ezt vagy amazt. Mi több! Gombostűvel átszuratott a Talmudból annyi lapot, a mennyit a tű felszedni birt és megmondta azon szót, melyet a tű már nem szúrta át. Ezért Miskolczon meggyült a baja, mert szombaton is produkálta a gombostűszúrását. A Talmudban való versatusságának ekképeni tanúsításaért Schászrófnak hitták. A mult század 70-es éveinek valamelyikében halt meg. Fia a 90-es években a Dob-utczában zsbárúskodott; nemrég Ujpestre költözött; itt is, a fővárosban is csak az r-es hónapokban tartózkodott; májustól—augusztusig pedig kóser-vendéglős volt egy morvaországi fürdőhelyen, Roznau-ban. Őt is, apját is ismerte e sorok közlője.

Czion. Jókai előtt valószínűleg ott lebegett a Jesaia II. 3-ban foglalt *כי מציון תצא תורה* (mert Sionból megyen ki a törvény) midőn a kinyilatkoztatást ezen hegyhez fűzte.

Sófer átok. Az is volt. Vajjon valamennyi fokozatnál-e, avagy csak a súlyosabbnál, azt nem merném vitatni. Úgy a szóbeli, mint az írott hagyományok szerint fekete fátyolba vagy posztóba burkolt sófer fúvatása a zsinagógai átok egyik határozottabb comitívumát képezte. A római katolika egyház az excommunicáció szertartásakor — in specie Szent Péternél Rómában — egyenkint oltogatja el az égő gyertyákat.

Szerdai bójt igenis létezik a zsidóknál és pedig *תענית* nál. Az afféle gyógybeavatkozást, mely nem volt sürgős és halasztást tűrt, gyermekbetegségeknel leginkább szerdai napon szokták foganatosítani. Így például a giliszták elhajtása ezeljából szerdán adogatják a kis betegeknek a megfelelő orvosságokat, melyek legtöbbsnyire a flores cinae vagy semen cinae-ból vagy az előbbiből nyert santoninból készülnek. Egyáltalán gyermekek betegsége esetében a szülők vagy mindketteje vagy csak egyikük szokott bójtolni szerdán.

Budapest.

VADÁSZ EDE.

MEGJEGYZÉS ZANOLIN ANTONRÓL.

Rabbi Pethachja *Szibbub* cz. művét, melynek kritikai kiadásával jelenleg foglalkozom, több irattal együtt és latin fordítással Zanolin is kiadta 1750-ben. Midőn Benjamin de Tudela művét kiadtam, sokszor használtam. Utólag arról győződtem meg, hogy Zanolin szőröstül-bőröstül a Wagenseil-féle kiadást, melyet az orsz. rabbiképző intézet könyvtára bocsátott rendelkezésemre, nyomatta le, amely Altdorf-ban 1719-ben nyomtatott. Ily durva plagium az irodalom terén ritka.

Jeruzsálem.

DR. GRÜNHUT LÁZÁR.

NAPOLYI ZSIDOK MAGYARORSZÁGON

1743-BAN.

Három ujság 1743-ban Nápolyból kelt hirt közölt, mely szerint a nápolyi zsidók királyi rendelettel kiutasítottak. A levelező (1743 aug. 20) azt mondja, hogy »sokat az az elítélet szállt meg, hogy a pestis nem hatolt volna be Nápolyba, ha nem türték volna meg a zsidókat« (Staats- und Gelehrte Zeitung des Hamburgischen unpartheiischen Correspondenten, 1743. év 146. szám). A »Leipziger Zeitung« III. kötet, 37. hét, 1743 szept. 11., 582. lapon és a »Gazette de Utrecht du Vendredi« 1743, szept. 13., 74. szám ugyanezt a hirt közlik, de az utóbbi hozzá teszi, hogy több gazdag zsidó már kivándorolt és leginkább Magyarországra (plusieurs riches Juifs sont déjà partis pour aller s'établir ailleurs, particulièrement en Hongrie).

»Rivista Israelitica« I. (1904), 196. lap Lewinsky.

FOLKLORE.

ZSIDÓ KÖZMONDÁSOK.

(Folytatás a XIX. 248. laphoz).

451. Gezigalach, gezogalach. (Mende-monda).
 452. Ez gét sajn cü nile [געילה]. (Vége felé jár). (A געילה a hosszú napon az utolsó ima).
 453. Hajzer lád ligen áfn. (Házak tele vészszel nehezdednek rá).
 454. Ligt áfn pónem (פינים) ün vánt. (Arczra borulva sir).
 455. Men smát (שמך) zach niks z af e mól. (Egyszerre nem vedlenek. Ezsau sem adta így el az elsőszülöttséget egy tál lencséért).
 456. Der or'l (ערל) iz k'din. (ברין) (Igaza van a körülmetéletlennek).
 457. Dóz iz vi e kláts afn vászer. (Annyit ér, mint ütés a vízre).
 458. Bizt niks z ibern majim (מים). (Még nem vagy a viznek tulsó partján).
 459. Vóz men zach ajnbrakt, müz men afessen. (Fel kell falunk, amit aprítunk).
 460. Tü niks z, fárecht dach niks z. (Ne féljen, aki nem vétkezik).
 461. Chapt gatt báí de fisz ón.
 462. Niks z gestajgen = gestigen, niks z geflajgen = geflogen. (Nem áll, hibetetlen, kétes. U. m. az egyik vallásalapító nem ment a hegyre, és a másik nem szállt az égbe).
 463. Ez gét cü, vi in sif óne rüder. (Bizonytalan, mint a hajó kormányos nélkül).
 464. Der tát hat de máme genümen. (Meg van a családi öröm).
 465. E nül iz ach e cifer. (Nem létezik az a semmi, aminek értéke nem volna).
 466. Májne szanim (שינים) gezógt! (Ellenségeimnek legyen mondvá).

467. Majne szanim (שנאים) zalen zer áginz-eigen hoben! (Ez képezze ellenségeim birtokát).

468. Vie man zach fornemt, ezaj helft anem gat. (ברוך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו).

469. E ganz chólemt (חולם) fün kükerec. (Makkról álmodik a disznó).

470. Mit steknodlen zal man händlen, nor elán zal man zajn. (A legjobb üzleti társ a — feleség).

471. Ven man smirt, fórt man. (ישא מנה וכו' להצרותו. הרלים זו ח).

472. Mach dach niks ezaj klán, dü biszt niks ezaj grajsz. (A túlszerénység nevetséges).

473. E mévin (מבין) af sófkész. (Szakértője a birka-turónak).

474. Végen má tajve (מה טובו) végen. (Önzés a cél).

475. Eb me zachz denkt, aber meg zogtz, áz mez vász, vász mez. (Akár gondoljuk, akár mondjuk, csakhogy tudjuk).

476. Mir félt nikz; vóz de félt, félt enk! («Nekem nem hiányzik, ha hiányzik, csak nektek hiányzik», mondta az egyzseri incassáns).

477. Lernen mir di zarke (זרקת). («Kidobálás»-t is jelent e héber hangjegy).

478. Spilen mir »erauz varferlech«!

479. Geleghnjájt macht en gánev (גנב). (פרצה קוראה לגנב. עיבין ו).

480. Di réd falen ém cü, vi e klán kind. (Bóbeszedű, akárcsak egy kis gyermek).

481. Ver zach fil erausz nemt, ferdarbt zach den mógen. (Gyomrát rontja, aki sokat kanalaz).

482. In lauter meciesz (מציעה) gét er zajn gelt auz. (Csupa olcsóságot vesz).

483. Dez »nóchzogen« mánt man. (A fő az elfogadás, az ámen).

484. Epezs stekt in háj. (Valaminek kell lenni).

485. Afin erszten vart zal man zach acht gében. (Vigyázzunk az első szóra).

486. Vil dósz hindl sachten (שהטין) ün niksz vé tun. (A kecske jól lakjon, de a káposzta is megmaradjon).

487. E kamél múz man mit kalben lauzen. (Doronggal vakarják a tevét).

488. In ále fri iz tóg! (Korán alkalmatlankodik).

489. E béz lében zal ánem ách nit gestört várn. (A rossz élet se zavartassék meg).

490. Sláchter vájn múz güt gemosztzn várn. (Rossz bort jól kell mérni).

491. Der hat zich ách »aurum« genuimen-öngepüct. A konzervatív zsidók nem borotválkoznak késsel, hanem »aurum«-ot főztek mézszel és ha kihült, falapátocskával kenték fel arczukra, tehát ezzel tisztították magukat. Aki valahonnan szó nélkül eltávozik, azt mondja a zsargon: »hat zich öngepüct«. Avagy aki angolul elbucszuk: »hat zich »aurum« genuimmen«. Ugyiszintén aki ellillan üzletéből, titokban, csendesen.

492. Ez fált kán stán fun himel, vóz mich nit treft. (Kő nem esik az égből, amely engem nem talál).

493. Ich bin e gróder jüng, zógt krümp smaje (שמעיה). Ich kük niks cüm róf (רוב) erauf un niksz afn samez (שמעיה) erünter: ments iz ments!

494. Chlajgol. (Bamba).

495. Stüpgeld.

496. Carvichar (צור וחרור) = (Keverék).

497. Brauchen fár e édesz (ערות) zóger. (Aki tétlenül lődörög).

498. Ligt zach módege lácher auf. (Miattam megnyüvesedhetik).

499. Ez iz mir kán végele, kán fertele. (Se ingem, se gallérom).

500. Ven dü vilszt vártén biz der rebe (רבי) emesz (אמה) zógt, kenzt dü lang vártén. (Vezető szerepe a rabbinak az istenítiszteletnél a liturgia szerint nincsen. De a konzervatív rabbi, akár jesivá-, akár zemináriumból kikerült, imahelyökről áldásosztásként, csakhogy háttal és nem mint a kohániták arcezzal a közönség felé hangos szóval recitálják a שמע ima egy részét רמעי רבי-től az emesz (אמה) szót is. Az előimádkozó mint a közönség mély áhitattal hallgatja a rabbi ebbeli funkcióját halkan imádkozva. S esakis mikor az אמה szó elhangzik a rabbi ajkairól, lép megint akcióba az előimádkozó. De miután mindnyájunkat érhet baleset s így bármely oknál fogva a rabbi is későn jöhet, vagy akár rekedtség következtében említett (שמע) s'má ima részét nem mondhatja el, amiről sokszor az előimádkozó nem tud, s így történt falun, hogy egyik türelmetlenkedő hívő sürgette az אמה jelszóra váró előimádkozót az említett szállóigével.

501. Ezaj majle-maul (מעלה) iz e chászoron (חסרון).

502. Ez gét mir s'méne (שמענו) ein.

503. Vóz de niksz gét, gét niksz. (Ami nem megy, nem megy).

504. Nervéz iz erev msüeg (ערב משיגע). Idegesség előjele az eszelőségnek. Körülbelül: Ira furor brevis est. Horaz, Epistola, I. 2. 62.). (Iram bene Eunius initium dixit insaniae, Cicero, Tusc. IV. 23.).

505. Ez iz nit ezaj güt der »mit«, vi slacht iz der »drón«. (Nem olyan jó a »van«, amint borzasztó a »nincsen«: azaz pénz).

506. Baj vóz már iz, dóz lernt man. (Bonos corruptus mali. Tertull. ad uxorem 18.).

507. Grajsz majre (מורה) iz gestorben, klán majre lebt nit mer.

508. Vard kán stán zalc aufessen. (Nem fog sokáig élni).

509. E jideser dajkec (דייקא). (Zsidó fufang).

510. Miske balbézel (בעל הבית). (Minden lében kanál).

511. Gróz-sikke (שקצה).

512. Entvéder rajt, aber tajt. (Aut Caesar, aut nihil. Caesare Borgia, 1507.).

513. Lernen vi e kütser, ün kütsiren vi e lamden (למדן). (Tudós mint egy kocsis, kocszini tud mint a tudós).

514. Ich vár dir kóved (בבור) óntón. (Körülrít kifejezése a »kibodásnak«).

515. E stüip in de cén, ün e vorf erausz. (Ez már világos).

516. E krón ken dasz cüpen nit lazen.

517. Cü minjen (מין) kan man brauchen, aber nit cü n'vórech lélohénu (בדרך לאלהינו). Hic haeret aqua. Cicero, de officiis III. 33, 117.). (A »tizek« közé számítható ugyan, de a liturgiához annyit ért, mint tyuk az ábécé-hez). (In hac causa mihi aqua haeret. Cicero, ad Qu. Fr. II. 8, 2.).

518. Dóz pónim (בנים) cü vásen gében. (Arczot mosdatni, megalázkodni).

519. Er mánt er hat sajn di mezüze (מזוזה) geküst. (Nondum omnium dierum solem occidit. Livius, XXXIX. 26, 9.).

520. Ez iz e gift ven ez ánem ferdrisz. (Fáj, ha bánt).

521. In ale vilde velder gezógt.

522. Ein armen món blajt noch jantev (יום טוב) e pinkel smüc ves ün e büch chajvez (חובות).

523. In gespáz zógt erz, ün in ernst mánt erz. (Tréfásan mondja, de komolyan akarja).

524. Sabezgaj (שבת ניי).

525. Nach den món brót man de vorst. (Ex ungu leonem pingere. Alcäus élt 610. K. sz. e.).

526. Ein krón tüt den andern niks. (Nem kaparja ki ki az egyik varju a másik szemét). (Cornix cornici nunquam oculos effodit. Macrobius, Saturnalia convicia. VII, 5.).

527. Grojsze ganovim (גנבים) laszt man láfen, klane hengt man. (Dat veniam corvis, vexat censura columbas. Iuvenal, II, 63.).

528. Eszav (עשו)! vi get man majszer (מעשר) fün straj? A tóra szerint a gazdálkodó izraelitának kellett jövedelméből u. m. gabona, fa-, gyümölcs és marhaállományból bizonyos adományokat nemcsak a Lévi-törzsbelieknek, hanem özevgy, árva és szegényeknek is adni. És pedig truma (תרומה) a 40-ik, 50-ik vagy 60-ik részt a Kohen (כהן) és majszer (מעשר) a tizedet a többi szegény földbirtoknélkülieknek. Izsák patriarkának vak-ságával visszaélt a szájhösködő (ציד בפי) fia, Eszav, és szenteskedően, vagy félrevezesse, azt kérdezte: Hogyan adják »tizedét« a szalmának? (אבא, היך מעשרין את המלה ואת התבן? תתשובא).

529. Jéder jid iz e bár jisroél (בר ישראל), aber nit e jéder bár jisroél iz e jid. (Nem születése, hanem a vallás szabványainak megtartása teszik az izraelitát valóban azzá).

530. Nemt man zich de ágen in de hand, zét man besz-szer. (Vedd a szemeid kezvedbe, majd jobban látsz).

531. Er mánt niks den boruch habe (בירך הבא), nor den boruch jasve (בירך ישיב). (A zsargon beszélők »Isten hozott«-at »boruch habe«-vel, czélozva a Zsolt. CXVIII. 26. a »tessék helyet foglalni«-t pedig »boruch jasve«-vel fejezik ki. A látogatók egy része rendszeren nem azzal törődik, hogy milyen barátságos köszöntéssel fogadják, hanem hová ültetik őket).

532. Vóz mán iz, dóz lazt man fün zich. (A milyen az ember, olyan a beszédje).

533. Vóz ich vász, nást mir kán kác e vek. (Nem nyálja el a macska, amit tudok).

534. Vóz man iz, dóz müz man forstellen.

535. Iz majn chaver (חבר) niks, hat mit mir káne cházerezem (חורים) gevádt. (Nem pajtásom, nem csordáskodtunk együtt).

536. Vi mer der ments hat, vi mer vil er hóben. (Homines, quo plura habent, eo cupiunt ampliora! Justinius, IV. 1.). (יש די מנה רוצה מאתם).

537. Ver zen zajne hiner, ün ver zajne gänz?

538. Móger flás brauch e szách (סך) grincajg. (Sovány hushoz sok zöldség kell).

539. Er mant niks de góde (גודה) nor de knédelach. (Non est de pastu ovium quaestio sed de lana. II. Pius, megh. 1464).

540. Ez iz niks folkomenesz auf der velt. (Nihil est ab omni parte beatum. Horatius, Ódák II. 16, 97.). (Semmi sem tökéletes e földön).

541. Alesz kümt ün fargét. (Minden jön és elmulik).

542. Ez stekt fil ehr in e glózel vein. (יהקר כבודו, כבודו, בשלי, ביה, כוז) (Mértéktelen megtisztelés, nagybecsülés).

543. Vóz drin iz, müz erausz. (Ki! ami bent van).

544. Meg afn ponim (פנים) ligen ün vánen. (Arczán feket és sirhat).

545. Ven man mit anem brajgez (בריוג) iz, müs z man mit'n güt gevézen zein. (Akivel haragszunk, kell, hogy azzal jók is voltunk).

546. Kritiziren, auszstelung machen iz lajcht, aber besser machen. (Beesmérelni, megítélni könnyü, de nehéz jobban csinálni).

547. Spón drón. (באפע עצים תכבה אש, משלי כרך). Nem hiába zörög a haraszt).

548. Vóz der mencs asz zich macht, dóz iz er. (Azzá válik az ember, amit magából farag). (Sui cuique mores fingunt fortunam. Cornelius Nepos, Atticus II. 6.).

549. Nüdel far nakin. (Eben gubát eserélt).

550. E jéder hat zajne zarg for zich. (Mindenkinek megvan a maga gondja).

551. Cübiszech, cübiszech. (Lassan, lassan). (מעט, מעט, דברים טובים).

552. Drauszen régnet! (Kint esik).

553. Beszer e anderer hat mit mir e szimche (שמחה), vi ich mit en andern. (Többet ér, ha mások velem örülnek, mint én másoknak).

554. Drei meil hintern ajven. (Három mértföld a kemen-cze mögött).

555. Ivesz (עית) tüt vé. (Fáj, ha bántanak).

556. Hauzfiren iz ka künszt, aber auszfiren!

557. Er eszt auf den kern (קע) mit'n révech (רייח). (Mageszi a hasznót meg a tőkét).

558. Ém söt kán hering, ün nüct kán hinerzüpen. (Nem árt már neki a hering, se nem használ a tyukleves).

559. Mir gét der ajzenbón in kán mógen erein. (»Nem fér a vasut a gyomromba«, mondta az egyszeri ember, mikor a mult század 40-es évek végén először látta az akkor még csodaszámba menő vonatot).

560. Gét daz geseft niks z, gé ich. (Ha nem megy az üzlet, megyek én).

561. Dóz zen de vóre: niks z trógen, ün doch krajszen. (Nem terhes, mégis fájdalmakat szinlel).

562. Jecz gét mir e kerzen auf. (Most kezdem érteni).

563. Jecz iz der klap drauszen. (Most kitudódott minden).

564. Dez édelszte metal hat ach slaken. (Nullum magnum ingenium sine mixtura dementiae fuit. Seneca, de tranquill. anim. XVII. 10.). (Nincsen ércz salak nélkül).

Budapest.

(Folytatjuk.)

BATÓ LIPÓT.

II.

1. Er iz gspikt mit Tojre vi a hind mit Hé.
2. Er kükt arán vi der hón in bené-odom.
3. Racht haszta, ober a ganv bizte doch.
4. Er ligt vi a mesz ün eszt vi a fülle ferd.
5. A bisszl ün a bisszl iz a fülle sisszl.
6. L'olm tikach, koidm pikach.
7. Vi ma gott gewönt, zoi helft er.
8. Er svitz vi Eszev.
9. An a gecélten grosen iz ka broche.
10. Je mehr goj deszto mehr mazl.
11. Kneip dir di bakkn und halt farb.
12. Er iz erger alsz gesmadt.
13. Er eszt vi a stünd for dem toid.
14. Er zect (ab) vi a bek (tudatlan héber olvasóról mondják).
15. Frim vi a hind, fett vi a cházr.
16. Er betrügt mit der ehrlichkát.

Budapest.

FÜREDI IGNÁCZ.

DAL A DOKTORRÓL.

I.

Lomer klugen, lomer veinen,
lomer srei en cüm lebendigen gott,
lomer beiten, tilim zugen,
af der coroh vosz ünsz getroffen hot;
er hot ünsz beflekt dé goldene mispoche
den sajn en jiches z mit koit ajgesmiert.
Unzer mispocheh iz gewein,
vi a zilber zo rein,
ez iz in ir keimol kein apikoiresz gevein.
Chapt zech erausz a sajkecz einer,
ünzer sveszter ihr zün
ez iz an dem nist süldig keiner
nor deasz ferveiszte (Peszt ün) Vin.

II.

Lomdem, szofrem ün rebonem
hot der táte in der mispoche gehat,
semoszem, socht em ün batlonem
zen gevein fün der mame cad,
tílepelech ün smattelech, kaffelech mit hekelech

szpodeklech mit strajmelech,
 pantoffelech af de fisz,
 ün de zisze bertelech
 mit de sajne pajkelech
 fün tleyszem ktanim iz gor kan smisz.
 Er iz fir (4) vochen in a hemed gegangen
 er zoll kennen fün den rebbesz tis de sirajim gelangen.
 Chapt zech erausz....

III.

Ir zollt zajn zaj treife cüre
 rachmone liclän vi a mens vird ferfirt,
 ir zollt betrachten in éhm a gevüreh
 de lange hór mit chazersmalc besmirt,
 sich af de stifel un gleizer af de eigen
 mit groisz gadlesz geijt er mit den halz auszgeceugen.
 A slag ä slag af zeine bajner
 veil er hot dusz gethun
 ez iz an dem nist süldig keiner
 nor dósz ferviszte Peszt ün Vin.

IV.

Sveigtsz nix jiden ün trachtsz afile,
 vosz hotsz eez ka moireh far enkere kinder!
 Jach vill nist mein maul effnen cum bézen
 vosz fir a fajer brennt in der khile.
 Bisz füfcén juhr iz er früm gevézen
 punkt vi ajere kinder hot er zieh nist chaszmenen gekennt.
 Jach gej in der gaszen, teit me mit dém finger
 dort geit fin enker sveszter a zin.
 Ez iz nor a unglük, a ranesz unglük
 mit ünzer sveszter ir zin
 ez iz an dem nist....

V.

Er iz gevein a zeiden kind
 kan cüresz mathée hot er nist gekennt
 ün veltzachen iz er geveizen blind
 er hot nist geviszt, nor de klauzen hat er fervendt.
 Vi a treife tüme kann ferfiren.
 Jidise kinder vanc ün klopc
 er geit doch son mit der price

urm ün urm spaciren
 er iz joi doch eppesz mesügge.
 ün ünzer rebben hot mesz nist gezugt,
 vos fir a sajgecz iz dosz a sajgecz
 ünzer sveszter ir zin,
 ez iz an dem nist....

VI.

Reitetc kvurim in dervégen zchüsz óvesz
 teilte ceduke, meszten dasz feld
 er zoll ihm sicken den malech hamovesz
 Edaj er zoll starben jing fün der velt
 venn nix zoll er pégern,
 venn nix zoll er fervorfen vern
 venn nix zoll er fergeszen, vosz er hot stüdir.
 Dann verdsz zein a kaporeh, a sajne
 mit ünzer sveszter ir zin
 ez iz an dem nist süldig keiner
 nor dosz ferviszte (Peszt ün) Vin.

Galgócz.

GALGÓCZI ÁBRAHÁM.

KIRE, TOGAR, FONJE.

קִירָה קִיסָר יוֹם הַדָּוִד Az osztrák császárra — implicite magyar királyra — vonatkozik és alkalmazható a német császárra is. Ezeknek van, az orosz czár után, a legtöbb zsidó alattvalójuk. A török szultán הַיֵּזֶר. De hát mit jelent הַיֵּזֶר? az orosz czár neve, melyet rendszeren a הַיֵּזֶר epitheton ornans kíséretében szoktunk hallani. Azt hiszem, hogy הַיֵּזֶר תִּבְרוּךְ nagy antisemiták neveiből: הַיֵּזֶר = Fáraó, הַיֵּזֶר = Nebukadnezar, הַיֵּזֶר = Jávan, הַיֵּזֶר = Háman. Ha vége הַיֵּזֶר és nem הַיֵּזֶר akkor Adrianus.

Ha, mit nem hiszek, הַיֵּזֶר volna, akkor Amalek. Antisemiták neveinek kezdő betüiből nagyon könnyű ujabb neveket alkotni. A lexikonnak vajjon melyik betüje alatt nem akadunk valamelyik antisemitának nevére?!

Budapest.

VADÁSZ EDE.

IRODALOM.

A ZSIDÓSÁG ESZMÉI ÉS TANAI.

A zsidóságról sokat beszélnek manapság *intra et extra* muros, de hogy valójában mi a zsidóság, azt csak kevesen tudnák pontosan megmondani. A régi zsidó, ki a zsidó vallást nemcsak vallja, hanem éli is, nem szorult arra, hogy a zsidóság eszméihez reflexiók útján jusson el: reggeltől estig, felkeléstől lefekvésig zsidó. Ez az élet nemcsak külső, hanem belső jámborsággal is kapcsolatos. A zsidó jámborság külső megnyilvánulásai vallásos és erkölcsi eszmék megtestesítői. Semmiféle bölcselkedés nem képes oly szilárd akaratu jámbor és erkölcsös embereket nevelni, mint a vallásos cselekedetek láncolatából álló életmód. A való élet ráczáfól azokra a keresztény tudósokra, kik nagy garral hirdetik, hogy ők a jámborság mintaképei, mert ők semmiféle vallásos törvényt nem ismernek. Nem áll az az ellentét: *Gesetzesreligion* oder *Geistesreligion*, mi manapság oly sűrűn hangzik fel. Aki nem ismer vallásos törvényt, az még nem vall szellemi vallást. 1800 évig nem is volt divatban a kényelemből erényt faragni. Egy szóval, a régi zsidóknál nem volt szükséges az eszméket összefoglalni, mert azok úgysis érvényesültek a gyakorlatban az igaz jámboroknál. De azért ez is elég sűrűn történt, csak hogy nem oly alakban, amely a mai szükségletnek teljesen megfelele.

Mert a világ nagyot fordult. A modern élet — hiába tagadjuk — a régi zsidó vallásos életmód elé óriási gátat emelt. Nem kisebb baj az is, hogy a zsidók szellemi táplálékukat majdnem kizárólag nem zsidó forrásokból merítik és az ismeretek nincsenek világiakra és egyháziakra felosztva. Vegyesen kapják azokat és észrevétlenül fészkelik be magukat a zsidó

lelkébe oly eszmék és gondolatok, nézetek és ítéletek, melyek régi vallása ellen irányulnak. A divatos nézeteket úgy magára ölti, mint a divatos ruhát. Két konkrét példa. A művelt zsidók is azt hiszik, hogy a zsidó vallás tisztára törvényvallás. Mint-hogy e törvényt alig ismerik és még kevésbé gyakorolják, zsidóvoltukra káros következtetéseket vonnak, ha e kérdéstről egyáltalában gondolkoznak. A másik példa a felebaráti szeretet. Addig ismételtették a művelt zsidók előtt, hogy nem az ő, hanem egy más vallás a szeretet vallása, amíg elhitték.

Szerencsés gondolat volt tehát *dr. Venetianer Lajostól*, hogy intellektuális korunkban a zsidóság »eszméit és tanait«^o összeállította. Nagyon helyesen cselekedett, midőn ezt nem bölcséleti vagy teológiai rendszer, hanem idézetek alakjában tette. Sok művelt zsidó — sajnos — a zsidó vallás irányában époly elfogult, mint a nemzsidó. Ez nem csoda, hisz mindkettő egyféle szellemi táplálékkal él. Csak idézetekkel győzhető meg, hogy nem ad hoc kifundált eszméket és tanokat terjesztenek elébe. Egyaránt szerencsés az eszme és kivitele. Tetszetős alaku és szép kiállítású kötetecskében röviden és velősen adja elő V. eszméinket és tanainkat. A forrásokban nem tesz különbséget, az apokrifákat ép úgy idézi mint a bibliát, a középkori irodalmat mint a talmudot. Ez csak helyeselhető, mert valamennyi a zsidó szellem megnyilatkozása.

Művecskéje a következő 10 csoportban tárja fel a zsidóság lényegét: Isten, ember, szeretet, főbűnök, boldogság, erények, megtérés, törvény, jutalom és büntetés, Izráel. Egyforma szeretettel ölelte fel az összes csoportokat, nagyjában egyenlő tért juttatva valamennyinek. Egyszeri olvasásra azt látjuk, hogy szerző jól választotta meg a jellemző helyeket. A gazdag irodalom mellett természetes, hogy nem egy gyöngy mellett haladt el. De azért a főpontok kellően vannak megvilágítva. Ha emlékezetünk nem csal, Hillél klasszikus tételét a felebaráti szeretetről (*Sabb. 30b*) nem idézi ott, hol ennek a tételnek némileg módosított alakját közli *Tobith* könyvéből. A források megnevezésében nem használja a magyar átírást. *Pl. Bab. Mezia*, *Pesikta*, *Sirach stb.* Nem is következtetes, mert *Siracht* és *Szanhedrnit*, *Thorát* és *Tórá*t s hasonlót ír. A 83. lapon *Sifre Lev.* csak sajtóhiba lehet *Szifra* helyett.

Miután oda jutottunk, hova végre minden bíráló elér-

kezik, a kifogásokhoz, ideje, hogy ismertetésünket befejezzük. Teszszük pedig ezt igaz köszönettel, melyet szerző méltán megérdemelt ügyes és hasznos munkájáért.

JEWISH ENCYCLOPEDIA VIII.

(Funk and Wagnalls Company, London and New-York, 1904, kötetenként 6 dollár.)

Az Encyclopedia meglepő gyorsasággal halad befejezése felé, mert az idén már a harmadik kötet került ki a sajtó alól, úgy, hogy most már nem lehet kételkedni azon, hogy a kiadók a mű befejezésére kitűzött terminust be is fogják tartani: 1905-ben kész lesz. Jelenleg a IX. kötetben dolgoznak és január elsejére elkészül, úgy, hogy a következő évre csupán 3 kötet marad hátra, mit, mint az idej példája mutatja, győzni fognak. Változás állott be a szerkesztőségben, amennyiben az egyik osztály Bacher szakavatott keze alá került.

Az előttünk fekvő kötet, melyen 180-an dolgoztak, Leontól Moraviáig terjed és 705 kéthasábos lapon 1644 cikket és 248 illusztrációt ölel fel. Ezek az illusztrációk a mű díszét jelentékenyen emelik. Jórészt most kerülnek nyilvánosságra, az olvasót felvilágosítják és gyönyörködtetik. A címlapon Maimonides törvénykódexének 1472-ből származó illuminált lapja látható. A halákha művei közt ennek a díszpéldánynak talán nincs párja. A *Manuscripts* cikkhez (Blau és Margoliouth) a kéziratokból 85 írásreproductio van csatolva, melyek a X. századtól kezdve végig mutatják az írás változásait. Ily íráspróbagyűjtemény eddig nem létezett és époly érdekes, amily tanulságos. Az autográfok gyűjtői gyönyörködhetnek Maimonides, Manasseh ben Israel, Mendelssohn, Montefiore és más jelesek aláírásában. Az emlékérem-gyűjtemény és a zsinagógák fotográfiái és egyebek méltóan sorakoznak az említettekhez.

A lexikális elrendezés természete, hogy a legkülönbözőbb tárgyakat sorolja egymás mellé, a kép, amelyet ennek következtében a jelen kötet is nyújt, felette gazdag, változatos és érdekfeszítő, amint az alább következő cikkek gyűjteménye, mely csupán egy részlet, mutatja. A biblia és a talmud, a zsidó irodalom és történet, a zsidó theológia és bölcsészet, a

zsidó biográfia és zsidó élet, valamennyi gazdagon van képviselve. Kellő ügyességgel a zsidóság multjára és jelenére vonatkozó minden kérdéstről tájékozódhatni az Encyclopediából. Az amerikai gyakorlatiassággal dolgozó szerkesztők csupán egy külsőségről feledkeztek meg: az egyes kötetek végén szokásos cikklajstromról, amely a lapozgatástól megkímélte volna a kutatókat. De ezen az egész mű végén nyújtandó cikklajstrom segíteni fog.

A bemutatandó kötetet nem a saját érdeklődésünk szempontjából nézzük és ugyanezért lemondunk arról, hogy egyes cikkeket kiemeljünk vagy részletesebben ismertessünk. Meg kell elégednünk az egyszerű felsorolással, amely ime itt következik:

Leon de Modena, Leontopolis, Leprosy (régii és új időben), Leroy-Beaulieu (az ismert párisi történész, a zsidóságra vonatkozó kitünő művek szerzője), Letter-writing and letter-writers (levél), Letteris M. H., Levi (törzs és számos biográfia), Levi ben Gerson (facsimile pentateuch kommentárjából, amely 1480 előtt jelent meg), Leviathan, Levin Hirschel (berlini rabbi, mh. 1800), 12 Levin (köztük Rahel L.), Levinsohn, Levirate Marriage, Levita Elijah (a Tisbi ed. pr. címlapjával), Levites, 40 Levy, köztük Levy U. Ph. amerikai hajóskapitány (mh. 1862), több Lewi, Lewin, Lewis, Libraries (szép cikk Gottheiltól), Lichtenstein Hillel (magyar eredetű, kolomeai csodarabbi), Life (élet), Light (világosság), Lilien E. M. festő, Lilienthal M., Lilith (démon), Lily (liliom), Lindo (hires család), Linen, Lion, Lipmann Mülhausen (XV. századbeli polemikus), Lisbon (Kayslering, illusztr.), Litterature Hebrew (terjedelmes), Lithuania (Litvánia, két kimerítő cikk), Liturgy (egész története, Blau), Liverpool, Ioan (kölesön), Lodz, Loeb Isidore, Loewy M. (magyar eredetű csillagász), Logic, Lombroso C., London (kimerítő cikk több képpel), Lonzano (maszoréta), Lord's Prayer (miatyánk), Lots (sortes), Love (szeretet), Löw (Saaré Tóra szerzője), Löw Lipót és fiai, Löwsohn S. (magyar-héber író), Lübeck, Lublin, Lublin Meir (M. H. R.M.), Lucena, Lucifer, Ludassy M., Lunel, Luria (kabbalista), Luther, Lutsk (orosz), Luxemburg, Luzzatti és Luzzato (11 életrajz), Lydda, Lying (hazugság), Lyons, Lyra Nicolaos de, Ma'aseh Bereshith, Ma'aseh Merkabah, Ma'asch

Books, Maccabees (kimerítő cikk, Abrahams J. London), Madrid, Magdeburg, Magen David, Maggid, Magic (Blau), Magyar Zsidó Szemle, Mahler Ede (Budapest), Mahzor, Maimon Salomon, Majority (többségelv a talmudban), Makai Emil, Malbim Meir, Manasse ben Israel, Mandaeans, Manna, Mannheimer J. N., Mantle of the Law (tóratakaró, szép illusztrációk), Mantua, Manuscripts (kimerítő cikk, gyönyörű facsimilek), Marano (Kayserling), Marczali Henrik, Margoloth (18 életrajz), Mariamne (Krausz), Marriage (házasság, több cikk és illusztráció), Marseilles, Martyr (több cikk), Maryland, Masorah, Mathematics, May Laws (a hirhedt orosz májusi törvények), Maybaum Zs. (berlini rabbi, magyar), Mayence (szép illusztr.), Mayer (7), Mazzah (illusztr.), Meassefim, Mecklenburg, Medals (25 kép), Medeba (a medebai mozaikterképpel), Mediator (közvetítő Isten és ember közt), Medicine (beható cikk), Medina (város és család), Megilloth (5 megilla, illusztr.), Meir (25, első a tanna), Meisel (8), Mekilta, Melammed, Meldola (23), Meliha (kisózás), Memor-Book (Salfeld), Memorial Dates (nevezetes dátumok az év minden napjára), Memra (a targunban stb.), Menahem (25, köztük ben Saruk Bachertól), Mendelssohn Mózes (Kayserling) és családja (többektől), Mendes (több biogr.), Menorah, Merkabah, Messiah (kimerítő cikk), Metals (Krausz), Metatron, Meturgeman, Metz, Meyer (18), Michael, Microcosm, Midrasch (Theodor), Miggo, Migration, Mikweh, Milk (tej), Millennium, Minhah-Prayer, Minsk, Minyan, Miracle (csoda), Mishnah, Mnemonies, Moab, Moabite Stone, Mohilev, Money (pénz), Monogamy, Monotheism, Montefiore (család), Monuments, Moravia.

Ez alkalommal is rámutatunk arra, hogy az Encyclopaedia, főkép Kohler buzgósága folytán, a zsidó theologia kérdéseinek számos és terjedelmes cikket szentel, és e tekintetben úttörőnek mondható. Amerikai bátorsággal és szabadelvűséggel él nemcsak a zsidósággal, hanem a kereszténységgel szemben is. Az európai zsidó teológusok nem szólnak szabadon, mert az európai keresztény theológia felette érzékeny és hajlandó az egyesek nézetnyilvánításáért az egész zsidóságot felelősségre vonni. Már pedig a bölcsek szavai csak csendben hallgathatók.

A MIDRAS KIRÁLY-HASONLATAL.

(Dr. Ziegler I., Die Königsleichnisse des Midrasch beleuchtet durch die römische Kaiserzeit. Breslau, 1903. XXXII. + 453. Anhang (hebr.) CXII. 8° — Ára 10 márka.)

Tizenöt év óta készíti szónoklatait Ziegler és mint rabbi homiletikájának legfontosabb forrása, a midrás. Forgatta, forgatta midrás-irodalmunk kincsházát, de munka közben mást is látott benne, mint prédikációkhoz alkalmas külső dísz; feltűnt előtte, hogy számos példázat e majdnem republikánusok készítette irodalmi műfajban királyok személyéhez s udvartartásukhoz fűződik; a »melech böszor vodom« típus, a »hűsből, vérből való király«, mint a mennyei király ellentéte minduntalan szerepel. Csak nem kívánta az agadista a mesemondó nép módjára közönségét király, királyfi és királyleány tündérmeséjével szórakoztatni; a naiv néplelek, a gyermek kedélye megkívánja a csillogó mezt, a fényes dísz; a mese, a népmonda »egyszer volt egy király« lélektanilag igazolható, mert feloldja a képzelet szárnyait és tovaragadja a hallgatót s olvasót ama képzeleti világba, mely nem büzlik a mindennapi munka, nyomor és emberkéz izzadtságától, verejtékétől és posványától.

A saját országában leigázott nép kedélyére hatott a hímes beszéd, a tarka, csillogó mez, melybe tanításait öltöztette darsánjára; de ha hivatkozott földi uralkodókra, akkor legtöbb esetben rámutatott a szomszéd népek királyaira, igen gyakran — és ime itt tündököl Ziegler érdeme — Róma imperátoraira és hivatalnokaira.

Túlöz Ziegler, sok midrásban lát vonatkozást a római császárokra, pedig hiábavaló ebbeli fáradozása. Így a 219. l. 238. l. vagy mikor a 8. l. a koronát tárgyaló példázatokról szól. De egyetlen egy fejezetet kivéve (VI. A császárok szabadosai e rabszolgái) a munkában a túlzás elenyésző hiba sok jó tulajdonságai mellett; itt nem alkalmazható amaz elv: *דבר נמשל דמי*

Kifogást is lehetne tenni a mű keletkezésére nézve; a fejlődés itt *nem szerves*; úgy értem, nem belső szükség vitte rá, hogy a midrásban előforduló hasonlatokat a királyról, családjáról, udvartartásáról stb. fejtegesse a római császárok tör-

téneti világánál; ő elővette Friedländer, Darstellungen aus der Sittengeschichte Roms című művét és ehhez keresett analógiákat az évek során át gyűjtött midráshelyek adathalmazában és így könyve inkább: Die römische Kaiserzeit beleuchtet durch die Königsgleichnisse des Midrasch.

Közös forrásra megy vissza ama szokásunk, hogy a vonal alatti jegyzetekkel imponálni akarunk és ez néha a tudós világban bizalmatlanná teszi a kritikát; emlékszem jól Zieglerre; jó deák volt, de hogy tényleg az első forrásokból merített volna, abban Tamás vagyok. Vegyük pl. találomra a 84. l. és köv. Vita Aureliana (sic!), vagy Sveton Nero, Dio LXVII., Vita Claudius (sic!).

Egy hibát magyar kritikában különösen felhozni szükségtelen; sok a helytelen német kifejezés, néha teljesen érthetetlen, pl. ein Sklave beispielsweise, der sich dahin zu flüchten vermocht hatte (21. l.), mehrere Patrone besitzen war usuell (26. l. Note 7), die Provinzler (39. l. st.), ich bin nicht also, David kam beten, שָׁעַן דָּוִד *beladen mit einem Geschenke*, einen Geruch riechen, »hier habet ihr sie (t. i. die Tische = asztalok!) in euer Antlitz stb. Számos hibát átvett Friedländerből, pl. e szörnyű kifejezést Tiber Tiberius helyett, die Auguste pl. waren die Auguste bereit.

De ezzel törődjenek a *németek!*

Szemlénket a munka tárgya érdekli és hogy ezt felölelte Ziegler, ezért igaz köszönetet érdemel. A szerencsés eszmét nagy munka és fáradozás útján valósította meg. Tizenegy fejezetben beszámol a legfontosabb midrásokról, itt-ott fontos adattal gyarapítva a római történet kútforrásait, mint pl. 199. l. és egyéb helyeken. A fejezetek címei a VIII. kivételével (Panem et circensés, keresett cím) egyszerűek. 1. A császárok hivatalos jelvényei és tisztelete. 2. A császárok prokonzuli hatalma és viszonyuk a hadsereghez. 3. A császárok törvényhozó joga. 4. A császárok hivatalnokai. 5. A császárok barátjai. 6. A császárok szabadosai és rabszolgái. 7. A császárok építkezései és kerti ültetvényei. 8. Panem et circensés. 9. A császárok állami és magánbirtoka. 10. Az Augusta. 11. A császárok fiai és leányai.

A függelék az *idézett* midráshelyek eredetije (I—CLXXXIII) az idézett szerzők és hagyományozók lajstroma (CLXXV—

VIII), tárgyi lajstrom (CLXXXIX—XXXII), az idézett szentírási versek (CLXXXIII—XXXVII) és végre a görög és latin kölcsönszók jegyzéke (CLXXXVIII—CXCI).

A munka, amint látjuk, szép czélt szolgál; eredményel használhatja az exegeta, szónok és történettudós egyaránt. Szerző megmutatta, hogy az annyira félreismert zsidó irodalom hamupipókéje, az Agada is történeti forrás, mely érdemes arra, hogy benne elmerüljünk, hogy megérdemelte, hogy a darsánim és maggidim köréből kiragadta Bacher és megnyitotta számára a tudomány csarnokait.

Ezt Ziegler is érezte; lerója köszönetét, a mennyiben művét mesterünknek és tanítónknak, Bachernek ajánlja.

Kaposvárott.

DR. KOHLERBACH BERTALAN.

KOEHELETH.

I. Fejezet.

Óh hiúságok hiúsága minden,
Mi haszna van a föld fiának ittlen.
Mit ér vajjon sok fáradalma, gondja,
Amelylyel egyre szive vérét ontja?!
Mert rendre tünnek-jönnek nemzedékek.
És csak a föld nyert multhatatlan létet.
Fölkél a nap, és lenyugoszik újra,
S ha hibort fest a hajnal tündéruja:
Helyére tér a nap a virradáskor,
És tüzet ont az égő láthatárról...
A szél kereng: délről északra nyargal,
Sohsem pihen, forog örök futamban.
Minden folyót magába vesz és elnyel,
És mégsem telik soha meg a tenger,
S a folyamok a forráshoz megtérnek,
Amiglen újra tengerárba érnek.
Mindennek így kell a létben forogni, —
De ki is tudná mindezt föl sorolni?!
Hol van a szem, mely sorba tudná venni,
És hol a fül, amely meg tudná lesni:
E körfutamnak örök robajlását,
Jövés-menését, zugó rohanását?!
Mi egykor volt: az el nem mult örökre,
Mi tovatűnt, az visszatér a földre,
Mi megtörtént, majd újra léssen mása,
Mindennek eljő biztos ujjulása.

És nincsen új a nap alatt, a létben,
 Ah! minden újság megesett már régen;
 S ha van dolog, amelyről azt mondhatsz:
 »Ime, ez új!« akkor is megtudhatnád,
 Hogy az is meg volt egykori időkben,
 Megtörtént gyakran, és megesett bőven,
 Csak a mi eszünk feledékeny, gyatra,
 És nem eszmélünk a tovatúnt napra.
 A mi korunknak is ez lesz a sorsa,
 Későbbi kornak nem leszen rá gondja.

* * *

Király valék egykor Jeruzsálemben,
 Én Koheleth, király az Izráelben,
 És arra törtem, hogy kifürkészhessem,
 És kikutasson szívem bölcseséggel:
 Az ég alatt, minden csodás rejtelmet,
 Miket előttünk titkok-titka elfed,
 A bűvös leplet akartam fölföldni,
 Mindarról, ami égi, s ami földi, —
 Hajh! gonosz munka ez a lázas ostrom,
 Az ember hátán súlyos teher, ostor,
 Amelyet Isten kínra adott nekünk,
 Hogy lángban forrjunk, amig majd elégiünk.
 Oh láttam mindent, — s azt mondom, hogy balga
 Az embereknek minden viadalma,
 És sajnálkozom minden hiúságon,
 Mert szélkergetés minden vágy és álom.
 A ferdeségből egyenes nem lézen,
 A hiányos nem lesz teljes egészen;
 S egy gondolatot érlelt meg a szívem,
 És szólott hozzám, s beszélt nekem ilyen:
 Nagyobb lettem és bölsebb mindazoknál,
 Akik felé a képzeletem elszáll,
 Kiket előttem látott Jeruzsálem,
 Kik benned éltek egykoron óh Sálem!
 Titkokba láttam, jövődöt felfedtem,
 És a szívemnek sok tudást szereztem,
 És arra vágytam, hogy mindazt megértsem:
 Ami legmélyebb a nagy bölcsességben, —
 Ah! megismertem oly korán, oly gyorsan,
 Hogy ez is semmis, mint a lomb a porban, —
 Mert sok tudásnak sok a szenvedése,
 Sok értelemnek sok bánat a bére.

Budapest.

KISS ARNOLD.

IRODALMI SZEMLE.

Friedmann M. a bécsi rabbiszeminárium Értesítőjében »Pseudo-Seder Eliahu zuta« című iratot tesz közzé. Ugyanezen a helyen 1900-ban kimutatta, hogy a kiadások (1598 és 1677) nem nyujtják a midrast ősi alakjában, egész 10 fejezet nem tartozik a műhöz. Ezt a részletet most kiadja, magyarázza és bevezetéssel látja el. F. az első 3 fejezetet Derekh Erez és az utolsó 7-et Pirke R. Eliezernek nevezi. Ezeket, mint bizonyítja, már régi időben is ezen név alatt ismerték. Egy parmai kézirat alapján tisztább szöveget ad. Érdemeit e művel ismét szaporította. A sűrűn előforduló מִן rövidítés bizonyára = מִן מַה és a szöveg késő megállapodásának a jele.

*

A cincinnatii »Hebrew Union College Annual«-je, melyet Frisch Ephraim közben felavatott hallgató szerkesztett, új organum, melynek állandósítása tervbe van véve. 26 közeleménnyel szolgál különböző ismeretkörből és valamennyi népszerűsége törekszik. Első helyen Morris Rosenfeld verse áll (német zsargon, »yiddisch« angolul). *Kohler* a College elnöke »a halákha négy rőfje« cím alatt arról szól, hogy mit kell a modern rabbinak tudni és e szerint mire kell tanítani. Oda konkludál, hogy sokra tanítják, ami nem kell és sokra nem tanítják, ami kell és végül tantervet ad. *Bacher* a gemára szóról értekezik, amit folyóiratunk is közölt. *Matter H.* Al-Kindi »az arabok filozófusá«-ról monografiát ad. *Montefiore C. G.* szellemes cikkben fejtegeti, hogy milyen legyen a zsidó pap: őszinte, szerény, nyílt szemű, jámbor, odaadó, önzetlen. A fő a jellem. De azért azt is kívánja, hogy a községek méltóan fizessék a rabbit, hogy ne kényszeríttessék más munkára. Egy másik cikk *Mannheimer S.*-től megvilágítja ezt a pontot, mert arról értesít, hogy sok rabbi hivatását — gyakran meglétt korban — mással cseréli fel. *Buttenwieser M.*, a profetismus lényegéről szól egy nagyobb munkából kivett részletben. *Grossmann L.* a modern zsidó vallásos nevelést szeretné más irányba terelni. Közben sokat beszél a katolikusok, protestánsok stb. iskolaneveléséről. *Margolis M. L.* helyteleníti, hogy a modern zsidók a vallás terén semmiféle tekintélyt nem

ismernek el, mert a határtalan individualismus nem vezet jóra. Margolis a reformról külön iratot tett közzé, melyet más helyen ismertetünk. *Levias C.* a héber magánhangzók neveiről és 14 szó jelentéséről ír. *Hirsch G. E.* szerint a zsidóság eredetisége tisztán az erkölcsi monotheismus. *Philiphson D.* azt mondja, hogy a szószékről nem szabad politizálni. *Friedmann H. G.* Kiddus Hasém és Chillul Hasém-ről értekezik. Ez utóbbi a Colledge hallgatója és még többen adnak kisebb-nagyobb dolgozatot. A legterjedelmesebb dolgozat *Deutsch Gotthardé* a zsidó történet emlékezetes napjairól (Memorable Dates of Jewish History 283—444). Végig megy az egész éven január 1-től december 31-ig és feljegyzí a nevezetes születés- és halánapokat, valamint egyéb dolgokat. Zunz és Kayserling voltak elődei, kiknek dolgozatait természetesen felhasználta és talán az ötszörös nagyságra bővítette. A jó index tanítványainak munkája. A könyv végén a tanárok és az utolsó évben graduált hallgatók arcképei vannak és az utóbbiak életrajzai is. Az amerikai üzleti szellem nyilatkozik meg a 21 lapra terjedő hirdetésekben 483—503. Az Évkönyv eszméje és megvalósítása nagyon dicsérendő. A »Journal of Hebrew Union College« a hallgatóság által kiadott tudományos lap, melynek költségeit részben az intézetet fentartó egyesület fedezi. Az »Annual« megjelenését szintén mecenások és előfizetők tették lehetővé, mert jómódu fiuk — mint az egyik czikkező mellékesen említi — Amerikában sem mennek a pápi pályára. Hogy is mondja a zsidó nép: az egész világ egy város.

*

A régi Izraél astronomiai ismereteiről eddigelé tudunkkal nem volt monográfia. A kommentárok a megfelelő helyeken tárgyalták az egyes pontokat és a »Régiségek« tankönyvei kisebb-nagyobb terjedelemben összefoglalták az eredményt (Nowak, Hebräische Archäologie I. 297. köv.; Benzinger csak az időszámításról beszél), úgyszintén a bibliai szótárak és az encyclop. művek (Jew. Encycl. II. *Astronomy*). *Schiaparelli Giovanni* a Hoeppli-féle 800-ra terjedő tudományos kézikönyvek gyűjteményében külön iratban foglalkozik ezzel a felettel érdekes témával (L'astronomia nell' Antico Testamento, Milano 1903, Manuali Hoeppli, 196. lap). Szerző a mérsékeltbb bibliakritika álláspontján áll és bevezetésében erről részletesen

nyilatkozik. »Bár az astronomia terén az izraelita gondolkozás nem nyilvánult saját nagyobb eredetiségében és nagyobb erővel, de nem közömbös előttünk semmi e rendkívüli nép életében, melynek történelmi jelentősége nem marad a görögök és rómaiaké mögött« (13. lap). Kifejtí ezután a feladat nehézségét, amely igen sokféle és átmegy a részletes tárgyalásra. Miután ezt megirtuk, a munka német fordításban is megjelent.

*

Schechter S. vázlatát a chaszidimról, amely a »Studies of Judaism« cz. műben jelent meg, németre fordította *Taussig Olga* (Die Chassidim. Berlin 1904. Jüdischer Verlag). A szerző, ki chaszidok közt született és nevelkedett, elmés tanulmányában erről a hazánkban is elterjedt szektáról érdekes képet fest. Számukat félmillióra becsüli, ami inkább alacsony, mint magas szám. Az alapító, a Balsem, reformátor volt, mert a XVII. és XVIII. században kifejlett, részben mai napig divó pilpul és a vele járó életmód ellen csinált frontot. Tény minden esetre, hogy a chaszidizmus a nyomott lelkület helyébe derültebb világfelfogást állított és hogy vallásosságába bensőséget plántált. Aki figyelemmel szemléli a chaszidizmus keletkezését és fejlődését, meglepve veszi észre, hogy alapítása és terjedése az őskereszténységgel rokon jelenségeket mutat. Mindkettő a tudatlan nép körében terjedt; mindkettő az asszonyok megnyerésére törekedett; a Baalsem rossz hírű nők társaságát kereste, legalább nem kerülte, tehát Jézus módjára cselekedett, anélkül, hogy erről tudomása lett volna; a tudományt a hitnél kevesebbre becsülte; misszionáriusokat küldött ki. Még folytatni lehetne az analógiákat. A kedélyt az ész fölé helyezte és a vallásosság vehikuluma tényleg nem az intellektualizmus, hanem a sensualizmus. A legfeltűnőbb azonban az, hogy a chaszidizmus már az első emberöltő után kifejlesztette az isten-ember eszméjét és ilyenül a »czaddik«-ot tette meg. Ezt a hitet elméletileg is fundálta.

*

A firenzei »Collegio rabbinico« megnyilta óta az olasz zsidóság tudományos tevékenysége emelkedett és 1904 januárban külön tudományos folyóirat indult meg »Rivista Israelitica« czimvel, amely Firenzében jelenik meg és melynek dr. Margulics és dr. Chajes tanárok a főmunkatársai. Eddigelé 5 számot

látunk a kéthavonként megjelenő új organumból, melyhez a nevezett tudósokon kívül több olasz és német író szolgáltatott kisebb adalékokat. Habár jelenleg, úgy látszik, még anyaghiányban szenvednek, nem forog fenn kétség afelett, hogy már közel jövőben arra a magaslatra fog emelkedni, amelyen a zsidóság hasonló organumai állanak. Helyes nyomon halad abban, hogy gyakorlati cikkeket is felvesz és nevezetesebb újdonságokat is közöl. Az új folyóiratnak sok szerencsét kívánunk.

*

Luzzatto Gino az urbinói zsidók történetét mondja el az 1400—1600 terjedő korszakban »I banchieri Ebrei in Urbino nell' eta ducale« című iratában (Verona-Padova 1903). Az anyagot öt fejezetre osztja és 27 kiadatlan okmány lenyomásával erősíti meg elbeszélését. A zsidók mint pénzkölcsönzők kerültek 1400 körül Urbinóba és ott bankot alapítottak. Voltak persze mások is, kik nem rendelkeztek pénzzel és mint szegény emberek tengették életüket. A hercegi kormány privilegiumokkal csalogatta őket oda, de azért nem voltak nagyobb számban. A törvényes kamatláb alacsonyabb volt, mint a német városokban, de azért ugyanaz a sors érte őket, mint emezeket, melynek vége a száműzés volt. Nem igaz az, hogy a zsidók kizsákmányolták a népeket, hanem az ellenkező. Ha a zsidó pénzre nem volt szükség, vagy ha elvették tőlük, akkor következett a kiűzés. A »velencei kalmár« sorsa az összes zsidók közös sorsa volt. Pénze kellett, ő nem.

*

Eisenstadt Ben-Zion héber nyelven 4 füzetet adott ki »Dór Rabbanav ve-Szófrav« cím alatt, melyek a jelen kor rabbijai, tudásai és írói életrajzait tartalmazzák (Varsó—Vilna 1895—1902). Jó ötlete támadt, átvitorlázott Amerikába és ötödik füzetül Newyorkban 1903-ban kiadta *הבני ישראל באמריקה* (angol címmel: *Israel Scholars in America*) című könyvet. Hasznos biográfiai segédeszköz, amely abécé sorban, röviden adja az életrajzi adatokat. A 112 lapos könyv annak a bizonyítéka, hogy Amerikában már sok rabbi és író van. A legtöbb Orosz- és Lengyelországban született, kiknek hírét ez a könyv hozza először a vén Európába. Sok zsargoníró és költő él az új világban, a leghíresebb *Morris Rosenfeld*, ki 1895-ig,

bár már ismert neve volt, szabószkodott. Ma már az irodalomból él. Sok magyar emberrel is találkozunk a füzetben. A korrekтура nem elég gondos. A család- és helyneveket latin betűkkel is kellett volna átírni. A füzetet sok arckép diszíti (a végén), melyek külsőleg mutatják be a zsidóság különböző árnyalatait az újvilágban.

*

Az amerikai zsidóságban, amely az amerikanizmus általános szellemének megfelelően gyakorlati irányu, a reformeszmék felette elevenek. A romantika, melynek előfeltétele a nagy mult, ennek hiánya miatt nem bír talajjal. A »Central Conference of American Rabbis« oly vallásos kérdésekkel foglalkozik, melyektől az európai hátaik valósággal borsódnak. Tisztán elméleti szempontok szerint tárgyalja az elvi problémát *Margolis M. L.* »The theological aspect of reformed judaism« című iratában (Baltimore 1904). Nagy tudományos apparátussal dolgozik és a kérdések egész komplexumát öleli fel. A vallástudomány és keresztény theologiai irodalmat is bőségesen használja és ritka az olyan könyv, melyben oly vegyes társaság kerül együvé, mint *Margolis* könyvében, mert a nevezetteken kívül az orosz héber írók is szóhoz jutnak. A főforrás azonban a tulajdonképeni zsidó irodalom (biblia, talmud, középkor) és az újkori, főképp német írók. A kérdések nálunk szélesebb körökben érdeklődést nem keltenek, megelégszünk e rövid bemutatással.

*

Morris Rosenfeld, a nagy hirnek örvendő zsargon költő, összegyűjtött verseit, 1904-ben újra kiadta a newyorki »International Library Publ. Company«, melyet *Alexander Harkavy*, zsargon prózáiról, látott el bevezetéssel. E bevezetésből megtudjuk, hogy *Rosenfeld* 1862-ben született Orosz-Lengyelország egyik falujában, Varsóban nevelkedett és tíz évig volt szabólegény. Versei részben a szabóéletből veszik tárgyukat és inspirációjukat, de a zöme a zsidóság általános bajainak és szentelve. A zsidó néplélek zokog bennük. Nem is értik meg őket tökéletesen mások mint a költő honfitársai és a szenvedésekben osztályosai. A zsidó vallásos alkalmak sűrűn szólaltatják meg a költő lantját és ilyenkor annyi héber kitéltet használ, amennyit csak az ő olvasóközönsége ért meg.

Az orosz—lengyel zsidók valóban külön nemzeti életet élnek, a zsargon irdalmi nyelvű képezik ki. A kiadó czég tudományos könyveket is forgalomba hoz, pl. mechanikát, astro-nomiát, kulturtörténetet stb. Ezek mellé kerülnek a RMBM. Szaadja gáon stb. életrajzai. Szóval vegyes társaság.

*

Grunwald M., ezelőtt hamburgi, jelenleg bécsi rabbi, ki a zsidó folkloristika körül nagy érdemeket szerzett és kinek »Portugiesengräber auf deutscher Erde« cz. iratát már ismer-tették, terjedelmes munkát tett közzé a hamburgi zsidók történetéről »*Hamburgs deutsche Juden bis zur Auflösung der Dreigemeinden 1811*« (Hamburg 1904). Oklevelek és irdalmi források alapján ismerteti a hamburgi zsidók külső-belső életét. Az anyagot a következő 11 fejezetre osztja:

1. Das Zeitalter der Glückel von Hameln.
2. Die Steuerkraft der Gemeinde.
3. Der Judentumult 1730, und was ihm vorausging.
4. Das Leben in der Gemeinde.
5. Die sociale Stellung.
6. Beruf und geistiges Leben.
7. Der »Hamburger Amulettenstreit«.
8. Moralische Streiflichter.
9. Die Hamburger auf oder von Juden geprägten Medaillen.
10. Hamburgs Juden in Bild und Karikatur.
11. Hamburger, Wandsbeker und Altonaer Drucke.

Látjuk, hogy szerző mindenre kiterjesztette figyelmét. Az »amulett-harcz«, a XVIII. században Eibeschtz és Emden harcza, az egész zsidóságot két pártra osztotta. Hasonló jelen-tőségre emelkedett a »Hamburger Tempelstreit« (1819), amely a reformmozgalmakat bevezette. Érdekes fejezet a nyomtat-ványok felsorolása, melyek közzé a bibliakiadások is fel vannak véve, habár nem zsidóktól erednek. A községek megalapítói maranosok voltak, a német zsidók csak ezeknek protektorátusa alatt kerültek Hamburgba. A »portugiesek« eleintén nem tekintettek zsidóknak. Az első zsidók valószínűleg 1610-ben kerültek Hamburgba. Mindenféle bajokkal járt letelepedésük és tartózkodásuk, de a magistrátus rendesen pártjukat fogta. G. alaposan és tömötten adja elő az eseményeket. A mellék-

letek a könyv nagyobb felét foglalják el (180—348). A kötetet több kép díszíti.

*

A spanyol fénykor nagy költőit a németek közt többen ültették át, kik között *Sulzbach A.* műfordításaival kiváló helyett vivott ki. A kis kötet czime: »Dichterklänge aus Spaniens besseren Tagen. Auswahl aus den Meisterwerken jüdisch-spanischer Dichter, metrisch übersetzt und mit Noten versehen« (2. kiadás, Frankfurt a. M. 1903). Mindössze három költőből (Halévi, Charizi és Szabara) ad szemelvényeket és átköltése sikerültek mondható. A kiállítás egyszerű és izléses.

*

Dr. Hirsch N. jogtanácsos Frankfurt am Mainban, elhunyt atyja *Dr. Hirsch S. R.* összegyűjtött iratait (Gesammelte Schriften von Rabbiner Samson Raphael Hirsch) akarta kiadni, de az első kötet megjelenése után a halál kiragadta az élők sorából és a második kötet elkésve csak most (Erf. 1904) került ki a sajtó alól. A hátramaradottak azonban kezükbe vették az ügyet és az összes iratok kiadását ígérik. Hirsch S. R. az orthodox irányt kiváló ügyességgel és siker-rel képviselte, mert azt a modern kultura körébe iparkodott beilleszteni és egyéb jeles tulajdonságai mellett maga is művelt ember volt és a tollat ügyesen kezelte. Vannak a német orthodoxok között, kik tudományosság tekintetében felülmulják, de egy sines, ki a gyakorlati kérdésekhez annyi avatottsággal tudott volna hozzászólni. Iratai tényleg inkább pártiratok, semmint tudományos dolgozatok. Ez önálló művei-ről is állítható, mert több bennük a homiletika, mint a tudományszegés kutatás. A felekezet szempontjából azonban az ez irányu iratok is örömmel üdvözlendők, mert kívánatos, hogy a zsidó irdalomban minden irány képviselve legyen. Minden fajta érdeklődés találja meg irdalmi képviselőjét. Az előttünk fekvő kötetben a homiletikai irány már külsőleg is dominál. Első helyen állanak: »Elmefuttatások a zsidó kalendáriumi évhez«, melyek az egyes hónapokhoz fűződnek. A második rész »Vegyes értekezések« cz. alatt Ézsaiás prófétára és a zsidó népre vonatkozó dolgozatokat ad. Az utolsó (harmadik) rész a községi élettel foglalkozik. Az egyik cikk a héber oktatásról, mint általános műveltségi elemről szól, egy másik

pedig az általános műveltség és a speciális zsidó műveltség viszonyát tárgyalja. Már ezek a címek is mutatják, hogy Hirsch a kulturán belül és nem a kultúra ellen törekedett az orthodoxismusként helyet szorítani. Egy szóval német volt.

*

A zsidó tudományos világban Harkavy Ábrahám, a sz.-pétervári császári könyvtár könyvtárosa, fényes névvel bír. A családnak egyik Amerikába szakadt tagja, Elhanan Harkavy, külön iratban ismerteti a Harkavyak nemzetségét (Dor Jesárim, New-York 1903), melyből megtudjuk, hogy sok tudóssal, régiekkel és ujjakkal, ajándékozták meg a zsidóságot. H. Ábrahám atyja is tudós ember volt, kit gazdagsága nem idegenített el a talmudtanulástól. Jelenleg szintén többen élnek, kik az irodalomnak szentelik magukat.

*

Sokolow Nachum héber lapszerkesztő 25 éves irodalmi működését tisztelői külön ünnepi művel örökítették meg, melyet már ismertettünk. Ugyanez a kör S. »Válogatott iratait« szándékozik kiadni, de egyelőre csupán egy kötetet bocsátott közre »*Kethábim Nibchárim*« I. (Varsó 1904), mert többre nem telt. A vaskos és díszes kötet öt részből áll, melyek külön lapszámozottak. Sokolow hirnevét mint szépíró és mint hirlapszerkesztő szerezte meg és kiválasztott iratai erről az oldalról mutatják be. Az orosz- lengyel zsidók nemzeti költője és írója, és nem az egyetlen. Első helyen 45 szép-irodalmi dolgozat áll (102 lap), melyek közül több mint tíz cionista tartalmu. Modern dolgok héber nyelven zsidó szinben. Elmés ötletek, utirajzok, elmefuttatások. A másik rész elbeszéléseket és tárczacikkeket mutat be, melyekből az orosz- lengyel zsidó élet jelenségeit (köztük elég szomorúakat) ismerjük meg. Vannak »daitsoke«, chaszidok, czionisták stb. A 31 közlemény 237 lapot tölt ki. A harmadik rész essay- kból áll (48 lap); alkalmi cikkek, többnyire nekrológok (Lazarus, Herbert Spencer, Hugó stb.). Az itt szóba kerülő dolgokhoz mi is konyítunk és nem vagyunk elragadtatva. A negyedik rész utirajzokból áll. Nyolcz uti levél Olasz- és Németországból (130 lap). Az ötödik rész művészetéről szól és a következő három dolgozatot tartalmazza: A drezdai képtár (1—27); Van-e héber (chén = kellem) esztétika? (28—67); Glitzenstein-

nál (68—74). G. szobrász, kit Sokolow az elhunyt nagyhirű Antokolskihoz hasonlít. Ezelőtt 11 évvel, midőn vele megismerkedni szerencsénk volt, az azóta elhunyt dr. Perles müncheni rabbi fiával, P. Felixxel, ki azóta szép névre tett szert, talmudot tanult. Csakugyan nagy erő és tehetség rejlik benne, hogy aránylag rövid idő alatt a legmostohább viszonyok között annyira felküzdötte magát. Jelenleg Rómában él és sok zsidó tárgyú alkotás dicséri lelkét és tehetségét.

Sokolow röviden ismertetett dolgozatai dióhéjban mutatják be az újirányú héber-zsidó irodalom legtöbb faját. Talán csak a tudomány — az általános és a zsidó — hiányzik. A mű alakjánál és tartalmánál fogva korunknak érdekes jelensége.

*

Hertz F., »Antisemitismus und Wissenschaft« cz. kisebb füzet (Bécs 1904) kevesebbet ad, mint amennyit a hangzatos cím ígér. Sorba veszi az antisemiták argumentumait, melyek általános ismeretéről alaposan gondoskodnak és tárgyi vizsgálgatás által kimutatja ürességüket. Szerző szép munkát írt: »Moderne Rassentheorien« (Bécs 1904). Ezt a pontot a szóban forgó füzetében is talpraesetten világítja meg. Csodálatos, hogy az antisemitismus mily kevés mondókéval táplálja hiveit? Napról napra számos lapot kell megtöltenie és mindez évek óta kitelik néhány vádból. Nincs az a zsidó, aki ily ügyesen tudna »kiaknázni«.

*

Ruppin A. könyve: »Die Juden der Gegenwart« (Berlin 1904) már a cím szerint (eine socialwissenschaftliche Studie) a zsidók társadalmi viszonyait akarja feltüntetni statisztikai adatok és egyéb megfigyelések segítségével. Az anyagot 8 fejezetben csoportosítja, melyek a következők: 1. A modern kultúra befolyása. 2. Népstatistika. 3. Biotikai (physiologiai) viszonyok. 4. A szellemi élet. 5. Kereseti viszonyok. 6. Moralitás. 7. Állampolgári és politikai állás. 8. Nemzetiségi eszme. Ruppin főérdeme nem a tények kiderítésében, hanem inkább összefoglalásában áll. Az 1. és 2. szakasz (1—118), a könyv kétötöd része, egyáltalában nem szolgál új ismeretekkel és a többi is csak imitt-amott. A magyar adatokat teljes mértékben használja fel (pl. Budapestről 56., 71., 73.; Magyarország

83 és 91—92), melyekből látható, hogy felekezeti szempontból a magyar zsidók bizonyos tekintetben a német zsidók fölött állanak. Szerző cionista és könyve utolsó fejezetében a zsidó nemzeti kultúra mellett tör lándzsát, de arról, hogy milyen fajtáju legyen ez, nem beszél. Csupán azt mondja, hogy a kelet európai zsidóságból kell kiindulnia. Ez a nemzeti kultúra nézete szerint a cionizmus főtartalma, mert a hivatalos program főpontját, Czion megszerzését és betelepítését, ez idő szerint képtelenségnek tartja. Ezt meggyőzően fejt ki. Kinosan hatnak zsidó tollából az olyan nyilatkozatok, melyek a kitérést, felekezet elárulását, mintegy igazolják (76 s más-hol) és itt valótlán tények állításáig megy. Zunz sosem nevezte hűségét a zsidósághoz »die grosse Grille seiner Seele« (64. lap). Ezt csak Heine mondja róla, midőn konstatálja, hogy a »Kulturverein« főszereplői később elhagyták a zsidóságot és csupán Zunz maradt meg. Az ilyen hazug állítások veszedelmesek. Fájdalom, a zsidók közt egyre szaporodnak az árulásra buzdító szövegek, minek veszedelmes volta abból áll, hogy ki nem tért zsidók hallatják. A cionizmus eme kamaszkodásai egyáltalában nem alkalmasak hívek szerzésére, amely célzattal elkövetetnek. A zsidó vallás háttérbe szorítása sem, melynek R. szintén szószólója, mert akkor oda fognak jutni, ahol egy kikeresztelkedett osztrák professzor áll, ki azt valotta: »Ich bin ein Nationaljude evangelischer Confession«.

*

Last J., ki Kaspi műveiből »Aszára Kelé Keszez« cz. alatt két gyűjtőkötetet adott ki, most »Milluim« czimmel pótlásokat és javításokat ad és lenyomatja a megjelent recenziókat. A Pozsonyban (1904) megjelent füzetet a mű birtokosainak ingyen küldi. Jelenleg Kaspi más iratait rendező sajtó alá, melyek, mint a középkori francia bölcsészeti irány és régi felvilágosodás termékei, nagyon érdekeseznek ígérkeznek. Felhívjuk az új kiadásra olvasóink figyelmét és a buzgó kiadót pártfogásukba ajánljuk.

*

Baumgarten E. »Die Juden in Steiermark. Eine historische Skizze« cz. irata (Bécs, 1903.) egy régibb, a »Neuzeit«-ban megjelent vázlat bővített kiadása. A styriai zsidók története a II-ik századtól 1496-ig, végleges kiűzésükig semmiben

sem tér el azon korszak más zsidóságának történetétől. Ostya-öléssel és hasonló vádakkal illették őket. Apróbb üldözések közül szomorúan emelkedik ki az 1312. évi karácsonyi vér-fürdő (12. s köv.), melynek Judenburg és Fürstenberg zsidó lakosai estek áldozatul. 1421-ben az összes osztrák zsidókat egyszerre összefogdosták, behörtönözték, kirabolták, egy részét elégették, másik részét öngyilkosságra kergették, a többit kiűzték (23.). Ez idő után rabbi volt Izrael ben Pethachja (Terumath Hadesen) Kremsben (1457-ben). A végleges kiűzést a rendes hazug vádak ürügye alatt eszközölte ki a nyárspolgárok irigysége, az adósok vallási buzgósága és valószínűleg a spanyol katolikus Ferdinánddal való sógorságra lépés. Ricci Pál udvari orvos személyében a renegát sem hiányzott, ki a zsidók megtérítését külön könyvben fejtegette. Keresztény történetírók konstatálják, hogy a stajer virágzó ipar és kereskedelem ez ürült amputáció folytán tönkrement és mai napig sem szedte össze magát (37.). Bár csak meseszerű adatok utalnak arra, hogy ezen a természet által gazdagon megáldott tartományban már Titus idejében (70.) laktak zsidók, valószínűnek látszik, hogy legalább a római birodalom fennállása idején kerültek ide. Kérdéses azonban, vajjon Judenburg város a zsidóktól kapta-e nevét, a mint B. is felteszi (9. s köv.). Valószínűbb, hogy eredetileg Gothenburg volt, melyből a gyenge emlékezetű népetymológia Judenburgot csinált, mint-hogy a kereskedelmi góczponton jelentékeny zsidó község volt. Jelenleg is kevés zsidó lakik Stririában, kik között aránylag sok áttérés fordul elő. Csupán egy rabbijuk van Grazban és több hitoktató.

*

Levi Giuseppe néhai kiváló olasz tudós a talmud és midraszból, tárgyi szempontok szerint csoportosítva, szép gyűjteményt állított össze erkölcsi és egyéb mondasokból és mondasokból. Seligmann L. néhai rabbi az eredeti forrásból németre fordította a gyűjteményt, amely most 3. kiadásban jelent meg e czimmel: »Parabeln, Legenden und Gedanken aus Talmud und Midrasch etc.« (Leipzig 1903). A közel 400 lapos, tetszetős kiállítású könyvecske sokkal terjedelmesebb, mint az olasz eredeti, melyről ebben a kiadásban szó sincs. Az új kiadás csak úgy magától készült. Sok a sajtóhiba és ugyanaz akár kétszer is

előfordul két különböző helyen. A munka azonban szép és érdekes olvasmány és magyar is elkélne.

A kabbala, bár alapkönyve, a Zóhar, évszázadok óta ki van nyomtatva és csak az imént új kiadásban lett közrebocsátva, bár óriási kabbalistikus irodalom létezik, amely napról-napra gyarapodik, még napjainkban is titkos tudomány jellegével bír, mert a nagyközönség tartalmáról nem tájékozhatja magát. Ezt a hézagot akarja kitölteni *Bischoff E.* keresztény tudós »Die Kabbalah. Einführung in die jüdische Mystik und Geheimwissenschaft« című népszerűen írt művecskéjében (Leipzig 1903). Három részből áll, melyek 205. §-ra oszlanak és katé alakban (kérdések és feleletek) adja elő a tudnivalókat. A 3 rész a következő: 1. A kabbala lényege és eredete (1—12. §§). 2. A kabbala története (13—92. §§). 3. A kabbala tanai (93—205 §§). A tanok ismét 3 csoportban adatnak elő: 1. Metaphysika. 2. Anthropologia. 3. Magia. A végén egy függelék és tárgymutató van. A szöveget 25 érdekes kép díszíti. Konstatálhatjuk, hogy B. ügyesen csoportosítja az anyagot és világos képet fest. A részletek itt-ott kifogásolhatók. Pl. Abracadabráról 95. lapon אַבְרָכָדָבְרָא »Entfleuch diesem Worte gemäss« képtelen etymológiát ad. Valószínű, hogy Abracadabra szóban az ábéczé első négy betűje (A B C D) rejlik, melyek közé a magikus *ra* szótagot szurták, amely a bűvész papyrusokban számtalanszor alkalmaztatik, sőt magában is többszörösen ismételtetik (rararara, vagy arafara stb.). A 4. és 20. kép a *Jewish Encycl.* »Amulet« cikkiünkéből vétetett.

ORSZÁG-VILÁG.

A BOROSZLÓI RABBISZEMINÁRIUM.

A boroszlói »Jüdisch-theologisches Seminar« október hó 28-án ünnepelte fél-zázados évfordulóját. Az intézet eme jelentős életszakának befejezését kurátorai és tanárai, tanítványai és tisztelői szerény keretben bár, de méltó lelkesedéssel üdvözölték. Közélelől és távolból sereglettek össze neveltjei, hogy az alma mater iránti hálájukat és ragaszkodásukat kifejezzék. Az ünnep messze földön keltett visszhangot, mert az ünneplő főiskola növendékei kisebb-nagyobb számban a művelt világ összes országaiban élnek és működnek.

Első igazgatója, *dr. Frankel* Zakariás, ki szellemének bélyegét az intézetre rányomta, ki szervezte és két évtizeden át vezette, azon alapelvet vallotta, hogy az új intézet nem azé a városé, melynek falai között él, sem ezzel, sem más hitközséggel szorosabb kapcsolatban nem áll, hanem az egész zsidóságnak, mely számára papokat és tanítókat nevel. Ez a nagy előrelátásról tanuskodó alapelv a gyakorlatban üdvösnek bizonyult, mert az intézet ezáltal megóvatott a belviszályok hullámaintól és megtartotta a közös birtok jellegét. Tanulói sem kerültek ki csupán Németországból, hanem az összes európai országokból, sőt a tengerentuliakból is, még pedig nemcsak elvétele, hanem jelentékeny számban. Az érdemesek között nem tett különbséget, valamennyit egyforma szeretettel ölelte kezére, kiképezte és szárnyra bocsátotta. Az iskola e nemes eljárását a községek honorálták: rabbiszékeiket boroszlói sze-

mináristákkal töltötték be. A lefolyt félszázadban 452 felvett hallgató közül 181 idegen volt, közöttük nem kevesebb mint 46 magyar. A magyarok számának értékelésénél tekintetbe veendő, hogy 27 esztendő óta saját rabbiképzőjük van, melynek tudományos hírnevét szintén két boroszlói szeminarista alapította meg.

A magyarokra az intézetnek sem lehet panasza, magyar növendékei hírét emelték, tekintélyét öregbítették. Perles (néhai müncheni rabbi), Maybaum, Bacher, Schwarz stb. oly fényes nevek, melyek az intézetre vetik sugaraikat. Sok magyar származásu rabbi végleg Németországban maradt, a német zsidóság javára értékesítve munkaerejét. De sokan vissza is származtak és a nevesebb magyar rabbik közül több »boroszlói« emelkedik ki. Az intézet félszázados ünnepén a magyar zsidóság is leteheti hálája koszorúját.

A zsidó közéletre és tudományra egyaránt jelentékeny hatással volt a boroszlói szeminárium. Iskolát csinált. Semmiféle támadásokkal vagy csábításokkal utjából kitérithető nem volt és mai napig az eredeti irányban mozog tovább. Egyaránt lobogtatja a műveltség és vallásosság lobogóját. Már alapításakor kifejezésre jutott ez a kettős törekvés abban a követelésben, melyet az igazgató kvalifikációja tekintetében támasztottak. Az alapszabályok szerint igazgató csakis modern műveltségű ember lehet, ki egyszersmind az egész zsidó irodalomban járatos. A korlátolt talmudista alapszabályszerű kizárása érdekes történelmi momentum, de hát Posen 50 év előtt is nagyon közel esett Boroszlóhoz. A műveltség előtérbe tolása korszükség volt és üdvösnek bizonyult, mert a szeminárium régi növendékeit tényleg mély ideális törekvés hatotta át, amely egyaránt irányult a világi és vallási tudományokra. A modern szellem nevelte a boroszlóiakat és a modern zsidó tudományból az uttörők és megalapítók után az oroszlanrészt őket illeti meg. A más összefüggésben már megnevezettek mellett csupán Gudemann, Kaufmann, Kohn, Kohut, Sidon, Porges, Gross stb. neveket kell felemlíteni, hogy a boroszlói iskola jelentőségéről képet nyerjünk.

Az ünneplő intézet a zsidóság összes érdekköreit szeretettel ápolta növendékei útján és méltán tarthat igényt az egész zsidóság érdeklődésére, sőt hálájára. Adja az Isten, hogy

az idő viszontagságaitól meg nem kimélt intézet multjához méltóan folytassa tevékenységét.

*

A jubileum alkalmából Brann tanár kiadta az intézet történetét alaposan és ügyesen tárgyaló ünnepi iratát: »Geschichte des jüdisch-theologischen Seminars (Fraenckel'sche Stiftung) in Breslau«. Ez a mű messze tülemelkedik az ünnepi iratok színvonalán, adatai és egyéb közlései folytán felette becses alkotás. Kár, hogy a magyar helységnevek el vannak benne torzítva és hogy az évszámokba hibák csuszak be és némely hézagok és tévedések is mutatkoznak. De mindez nem kisebbítheti a munka érdemét, melyből összeállítjuk a magyar származásu rabbik lajstromát:

Bacher V. Budapest (tanár), *Beck M.* Bukarest, *Berger H.* Krotoschin, *Dessauer M.* Meiningen (mh.), *Duschinsky C.* Kostel, *Fessler S.* Halle, *Fried S.* Ulm, *Goldberger Rafáel* Buda (mh.), *Gross H.* Augsburg, *Gross S.* Lundenburg, *Horowitz S.* Boroszló (tanár), *Janovitz M.* Berlin (egyleti rabbi), *Jaulus H.* Aachen, *Kohn S.* Budapest, *Kohut S.* New-York (mh.), *Maybaum Zs.* Berlin, *Nascher S.* Berlin, (egyleti rabbi, mh. Baján), *Peris J.* München (mh.), *Pollak D.* Moson (mh. mint ügyvéd Bécsben), *Salzberger M.* Erfurt, *Schwarz A.* Bécs (szemin. rektor), *Sidon A.* Versecz, *Stier József*, Berlin, *Winter I.* Drezda.

Ezekon kívül több budapesti szeminarista töltött egy-egy évet a boroszlói intézetben, Büchler (Bécs), Ziegler (Karlsbad), Krausz (Budapest) s mások. Egy hajdani magyar-boroszlói fővárosunkban mint kereskedő él, egy másik (Venezianer) Párisban mint a magyar egylet titkára. Mélyebb behatolásnál a hajdani szeminaristák listája beszédessé válik, sok mindenfélét mesél, de ezt inkább hagyjuk. Csupán azt említjük még, hogy Geh. Regierungsrat Prof. Dr. *Pinner* Berlin és Geheimrat Prof. Dr. *Cohen* Marburg szintén teológián jártak Boroszlóban. Hány zsidó község választaná meg ma őket rabbinak?

Az október 28. és következő napjain lefolyt ünnepségekre a tanítványok seregétől jelentek meg, hazánkból *Bacher Vilmos*. Felfrissítették emlékeiket, baráti érzelmeiket, az intézet iránti szeretetüket.

FRANKEL ZACHARIÁS.

A boroszlói rabbiszeminárium megalapításának ötvenéves fordulóját ülte meg az utolsó hónapokban a tudományos világ és tanítványainak az a nagy serege, mely a zsidóvallásnak hű örségét képezi, a világ minden tájékán. Szószékről, lapok hasábjain méltatták ez intézet nagyfontosságú missióját, kiváló eredményeit. Midőn ez intézet mesterei, tanítványai és tisztelői ünnepi díszet öltének, mintegy önkénytelenül megújul azon kiváló férfiú emléke, aki ennek alapkövét lerakta, a ki utolsó lehelletéig lelke, vezére volt, Frankel Zachariásé.

Majd harmincz év járt el azóta, hogy Frankel nagy lelke bevonult a békekesség örök birodalmába; 1875 febr. 13. dőlt ki az élők sorából Boroszlóban, mely tevékenységének sokáig irigyelt színhelye volt. Az idők mulását azonban, mely az emberi alkotások és a tisztelet legjobb próbaköve, fényesen kiállotta; munkálkodásának sikere, egyéniségének varázsa nem temekezett el személyével együtt. Tevékenységének hatása oly erőteljes még ma is, mint akkor, midőn élő szavának meggyőződésével, valóságos szívének melegével, éles elméjével, tolla bátorságával keresett érvényesülést törekvéseinek, melyek áldására voltak a zsidóságnak és dicsőséget szereztek neki.

Frankel nagy, vezérlő férfiú volt. De még kiemelkedőbbette őt kora, azon milieu, melyben tehetségét és akarátát kifejtette. Jelleme, értelme, buzgótsága, ismereteinek sokasága előkelő szerepre jogosították fel. De Frankel tulajdonképeni érdemeit nem annyira tudományában kell keresnünk, hanem abban a helyes érzékében, melylyel világosan felfogta, hogy idejében mik képezik a zsidóság égető kérdéseit, és mi módon lehet azokat megoldani. A zsidó írástudó szerint böles, aki a jövőbe lát, de bizonyos, hogy nem kevésbé kiváló eszességnek adja tanujelét az is, ki megérti saját korát. Frankel alaposan ismerte korának zsidóságát, ama forrongó társadalmat, melyben Mendelssohn követőinek felvilágosodottsága és sokszor erőszakosan romboló kedve elkeseredetten összetűzött a ghettonak merev, a régít kanonizáló és az újat lenéző szellemével. Frankel előtt czélként lebegett, hogy a küzdő felek ne meddő harcban gyengítsék egymást, és így veszélyeztessék a zsidóságot,

hanem, hogy józan mérséklettel egyeztessék össze legjobb erejüket felekezetük javára. Ennek az eszmének avatta Frankel életét, ezt az elvet ápolta tanítványaiában, ez volt rugója alkotásainak.

Frankel Zachariás Prágában született 1801. szeptember 13-án. Családja, mely Prágában a legtiszteltebbek közé tartozott, Bécsből származott, és azon száműzöttek közé tartozott, kik I. Lipót rendelete folytán 1670-ben kénytelenek voltak az osztrák székvárost elhagyni és a kiknek történetét Frankelnek egyik legkitünőbb tanítványa, a boldogult dr. Kaufmann Dávid tanár írta meg. Frankel már gyermek korában feltűnést keltett roppant tudásával, mely eleinte csakis a talmudra szorítkozott. De a zsidó irodalom nem tudta lelkének minden vágyát kielégíteni. Nem egyszemélyes ismeretekkel akarta elméjét gazdagítani, hanem általános műveltséggel is meggyarapodva óhajtott az életben helyt állani. A gymnasiumi osztályokat magánuton végezte, az érettségét Pesten tette le 1822-ben. Ugyancsak Pesten szerezte meg a doktor-címet, melylyel fölékesítve, 1832 április havában foglalta el Csehországban a leitmeritzi kerületi rabbiságot Teplitz székhelylyel.

A Frankelhez hasonló férfiak számára abban a korban a rabbi-pálya nehézségekkel, hazánkban még napjainkban is tapasztalható kellemetlenségekkel volt telerakva. A hívek egy része bizalmatlansággal tekintett lelki életének olyan vezetője felé, aki a zsidó foliansokon kívül műveltséget adó könyvekbe is elmélyedt. E töredék gondolkodása előtt csak az olyan pap ütötte meg a jámborság mértékét, aki az ősi szokásokból egy hajszálnyit sem áldozott föl. A félműveltek pedig nem tudták elképzelni, hogy iskolázott ember, aki a kor tudásának színvonalán áll, meggyőződésből vallja és hirdeti a zsidóvallás tartalmának fenségét; ezek legjobb szerették volna, ha papjuk darabokra nyírná az egész zsidóságot. Általános elfogultság uralkodott akkor a zsidóságban a művelt rabbival szemben, és mi sem természetesebb, mint hogy sokan — ezek közé tartozott a hírneves Zunz Lipót is — inkább szakítottak a rabbipályával, semhogy oly állásban maradjanak, melynek tiszteletét a hívek egyenkint tépdésték ki, és amelynek viselőjét boldog-boldogtalan a legellentétebb követelésekkel ostromolta.

Ezen visszás állapotok Frankel községében se hiányoztak, de bármily erővel léptek is fel ezek, Frankel kristálytisza jellemében és munkakedvében kárt nem tettek. Nem áhítózan az olesó népszerűsége, melyhez könnyedén hozzáférhetett volna, ha akár az egyik, akár a másik szélsőség karjaiba veti magát, férfias, nyílt bátorsággal hirdette, hogy a zsidóság fönmaradása végett a zsidó vallás megőrzése épp oly szükséges, mint kerete egyéb darabjainak megváltoztatása.

Teplitzet, ahol zendülés tört ki ellene holmi ártatlan ujtásért, 1836-ban a drezdai rabbiállással cserélte föl. Tehetségének és hajlamának megfelelő teret nyert a szász fővárosban, a hol nagysága csakhamar teljes mértékben dombordott ki.

Oly hitközségre akadt a drezdaiban, mely méltányolni tudta papjának törekvését, mely eszméit teljesen fölfogta. De Frankel nem szorítkozott csupán a községében való működésre, hanem buzgósággal vette ki részét ama munkálkodásból is, mely hitsorsosai politikai helyzetének megjavítása körül folyt és melynél előnyére vált az a kitünő tisztelet, melyben őt a szász királyi udvar részesíté; de nem maradt távol attól a mozgalomtól se, mely akkortájt a zsidóságnak vallásos fejlődésében megindult. A németországi zsidóság ugyanis ez időben döntő lépés előtt állott. A reformtörekvések már nem szorítkoztak az elméletre, vagy egyes lényegtelen istenitiszteleti szokások megváltoztatására, hanem határozott alakot öltve, belenyultak a zsidóság husába-vérébe. Ezen forrongás közepette, 1844-ben alapította Frankel a »*Zeitschrift für die religiösen Interessen des Judenthums*« folyóiratot, mely csak három évig állott fenn és amelyet arra használt fel, hogy megvilágítsa gondolatait, melyek alapján a zsidóságnak szerinte fejlődnie kell. Álláspontja abban állott, hogy nem a romboló erő képes a zsidóságot fenntartani, hanem az a békülékeny szellem, mely az ellentéteket elsimítani igyekszik. — 1844-ben a reformért hevülő rabbik Braunschweigban zsinatot tartottak, melynek határozatai, bár jó szándékkal hozattak, nem elégítették ki Frankelt.

Folyóiratában alaposan bonczkés alá vette ezeket, és sehogy se titkolja, hogy ellentétben állanak fölfogásával, és hogy nem nyujtanak biztosítékot arra, hogy a zsidóság biztos

mederben haladjon. Nem tagadta ugyan, hogy egyes ujtások szükségesek, de a multtal — eltérően radikális kortársaitól — nem akart szakítani, hanem erős alapként kívánta felhasználni, mert belátta, hogy enélkül ingataggá válik a zsidóság. Jól tudta, hogy a kor szellemével összhangzásba kell hozni a zsidó vallásos életet, de célját mérsékeltén, óvatosan óhajtotta keresztülvinni, nem pedig vakon rohanva, meggondolatlanul.

Frankel nézete és állásfoglalása visszhangot keltett a zsidóság nagy részében és ez bátorította, hogy célja elérésére tovább induljon. Frankel nem habozott, akaratával és erejével egyenlő lépést tartott buzgósága. 1852-ben vetette meg alapját a »*Monatschrift für Geschichte und Wissenschaft des Judenthums*« folyóiratnak, mely ma is alapítójának szellemét hirdeti, és mely találkozó helye volt a legkitünőbb zsidó tudósok szellemi munkásságának, valamint mindazon eszméknek, melyek a zsidó tudományt és a vallásos élet korszerű kiépítését előmozdították. De ez még nem elégítette ki óhaját, többre vágyott; központot akart létesíteni, melyből a hitközségekbe élénken keringő vallásos lelkesedés, a zsidóság multjának kegyelete és jövőjeért való rajongás vonuljon be; oly intézet teremtésén fáradozott, melyből a kor és a régi zsidóság szellemében nevelt rabbik kerüljenek ki a hitközségek és a zsidóság javára. Tollával és szavával fellázította az irányadó köröket, és meggyőzte őket egy felállítandó zeminárium fontosságáról.

Frankel óhaja beteljesedett. 1854 aug. 10-én nyílt meg a zsidó theologiai zeminárium Boroszlóban, a legelső Németországban, mely létrejöttét a nemesszívű Fraenkel Jónás nagy alapítványának köszöni. Élére Frankel Zachariást állították, ki maradandó, soha el nem hervadó érdemeket szerzett magának ezen intézet vezetésével.

Frankel nevéhez fűződik fénykora a boroszlói rabbiszemináriumnak, melynek igazgatását több mint husz éven át párját ritkító lelkiismeretességgel és úgyszeretettel vezette. Tekintélye, tudása, szorgalma, műveltsége, tettereje emelte ez intézetet a megérdemelt hírnév azon magaslatára, melyet sokáig elfoglalt. Táborkarával, a zsidótudomány legkiválóbb ápolóival együtt vezette az ifjúságot a theologiai ismeretek, a zsidó tudomány és műveltség felé.

Frankelnak működése a rabbi-szemináriumban ércznel maradandóbb emléket biztosított számára. Ezen intézetben fejtette ki munkásságának java részét, itt valósította meg eszméit és tudományos terveit. Alkalma nyílt bebizonyítani, hogy jogosult volt fölfogása, melyet a zsidóságról hirdetett és hogy tökéletesen megértette korának szózatát. Első sorban arra törekedett, hogy tanítványai lelkét fogékonnyá tegye eszméi számára, hogy fölbressze bennük a rajongást a zsidóság iránt; hogy vallásosságukat megegyeztesse a kor szellemével; figyelmüket ráterelje a zsidó tudomány ápolására.

Frankel gondot fordított arra, hogy tanítványait ne szobatudósokká nevelje, jakik könyveiken túl nem látnak, se hitzónokoknak, a kik kötelességüket bevégeztnek tekintik, ha a szószékről lelépnek, hanem rabbikká akarta őket képezni, a szó igaz értelmében. Frankel észrevette, hogy sok rabbi elveszté befolyását hitközségére, mivel pusztán a tudományos kutatásnak szentelték életüket, vagy mivel nem törődtek a legfontosabb, a legégetőbb kérdésekkel, melyek hitközségükben fölmerültek. Frankel tapasztalatai útján segíteni iparkodott ezen, amennyiben nemcsak a kutatás szellemét tartá tanítványaiban ébren, hanem azon érdeklődést is, melylyel a zsidó pap hitközségének ügyét felkarolni tartozik, ha hivatását komolyan veszi.

A munka volt Frankel életének jelszava és ez által is hatott tanítványaira. Ami szabad ideje maradt, arra használta azt, hogy leszálljon a zsidó-irodalom bányájába és kincseket fejtsen ki abban. Leginkább a talmudban lerakott törvényekkel foglalkozott. E téren fejtette ki legkiválóbb működését és szellemének termékei díszére válnak nevének. Legfontosabb munkái e szakban: *דרכי המשנה* *Hodogetica in mishnam* (Lipcese, 1859.) és *מבוא הירושלמי* *Einleitung in den jerusalemischen Talmud* (Boroszló 1870.). A tradíció történetét fejtegeti az előbbiben, a tannaiták történetéről, tanításuk módszeréről szól benne, míg az utóbbiban a palesztinai talmud keletkezését taglalja és tekintélyeinek életrajzát. A halachába vágó munkák még: *Der gerichtliche Beweis nach mosaisch talmudischem Rechte* (Berlin, 1846.) és *Grundlinien des mosaisch talmudischen Eherechtes* (Boroszló, 1860.). A biblia régi fordításainak beható tanulmányozása alapján készültek: *Vorstudien*

zu der Septuaginta (Lipcese, 1841.), továbbá: *Über den Einfluss der palästinenischen Exegese auf die alexandrinische Hermeneutik.* (Lipcese, 1851.)

Számos még azon munkáinak száma, melyeket létrehozott, de különösen nagy azon czikkeknek száma, melyek az ő Monatschriftjában jelentek meg, és melyekben mindannyiszor komolysággal emelte föl szavát a zsidóság érdekében.

Frankel nemcsak saját korát tudta éles elméjével fel-fogni, hanem jósszemével a jövőbe is bepillantott és megteremtette azon alapot, a melyen a mai modern zsidóság nyugszik. Hogy azon szellem, melylyel a boroszlói szemináriumot vezette, méltó volt a zsidó vallás fejlesztésére, hogy eszméi, melyeket itt hirdetett, helyesek voltak, bizonyítja nagyszámú tanítványainak áldásos működése és azon hasonló célú intézetek létesítése, melyek a boroszlói nyomán alakultak, köztük a budapesti rabbi-szeminárium is, amelyben méltó tanítványai működnek.

Muraszombat.

DR. FRANK JÓZSEF.

KÜTFÖK.

295. szám.

MINISTERI RENDELET A ZSIDÓ HITKÖZSÉGEK
VITÁS ÜGYEI ELBIRÁLÁSA TÁRGYÁBAN.

A vallás- és közoktatásügyi minster 1904. nov. 23-án 97.929. sz. a. kelt következő rendeletet intézte az összes törvényhatóságokhoz:

»Hivatali elődömnök az 1888. évi junius hó 21-én 1191. eln. szám alatt kelt rendelete utolsó bekezdésében a zsidók között hitközségi életükben fölmerülő vitás kérdések elbírálására vonatkozó hatásköri intézkedéseknek az 1901: XX. t.-cz. 1. §-ával összhangzásba hozatala végett rendelem a következőket: A zsidók között hitközségi életükben fölmerülő és — ha a felek a zsidó kongresszusi vagy orthodox szervezési szabályzatban előírt hitfelekezeti választott bíróságnak magukat alávetni nem akarják — a közigazgatási eljárás alá tartozó vitás ügyek a vármegyei törvényhatóságokban elsőfokon a főszolgabíró (rendezt tanácsu városokban a polgármester), másodfokon a közigazgatási bizottság által bírálандók el; a hozzám intézendő felebbezés, illetőleg fölülvizsgálati kérelem útjának nyilvántartásával. A szóban forgó rendeletnek a székesfőváros, illetőleg a törvényhatósági joggal bíró városok területén azonos esetekben követendő eljárásra vonatkozó intézkedései az 1901: XX. t.-cz. 1. §-ával összhangzásban lévén, ebben a tekintetben újabb rendelkezésre szükség nincs.«

296. szám.

ZEMPLÉNMEGYE LEVÉLTÁRÁNAK INDEXEIBŐL.

1807. 133. sz. Grinfeld Marcus (Mezei Mór dédapja, akit a köznép Mordche Professornak nevezett), Normalis Scholae Judaeorum Professor ad genuinem scriptorum judaeorum versionem adjuratur juxta Formulam adjacentem.

1808. 134. sz. Schmidt Bécsi Zsidó (sic) könyvnyomtató bizonyos Machsor nevezetű Imádságos könyvet igazi és helyes német fordítással kiadván, azért a Francofurti Rabbinusok által, mind Schmidt, mind az ő kiadott könyvének olvasói átok alá rekesztettek, melyet sok nyomtatványokban elszélesztettek; ezen átkot v. anathemat szóró könyv az ő Felsege Tartományaiában semmivé tétetik s' elterjesztése megtilalmaztatik.

1808. 134. sz. Zsidó Rabbinusnak Ujhelyből való kimozdítását és másnak béhozatalát tárgyzó irományok és az iránt költ meghatározás.¹⁾

1808. 352. sz. A zsidó normalis Professort kéri az Ujhelyiek, hogy ne csak magok fizessék, hanem az külföldiek²⁾ is, mely iránt rendelés tétetik.

1808. 383. sz. A zsidók ezen megyében, amely könyvekkel élnek a magok Synagógájokban és oskoláikban, azoknak Laistroma több rendbeli parantsolatok után felküldtetetik.

1810. 136. sz. Bizonyos Ujhelyi Zsidó asszony gyermekével együtt megkereszteltetésére való szándéka eránt.³⁾

1811. 137. sz. Az Ujhelyi zsidó közönség a Helybeli Zsinagógájának az u. n. rongyos Kastély miatt vallott kárait panaszolván, azoknak orvoslása és több nagyobbaknak elhárítása végett Deputatiót kiküldetni kér.

1811. 606. sz. Zsidók által gyakoroltnai szokott réz pénzél való kereskedésnek kemény tilalmaztatásáról.

1812. 138. sz. A zsidóság által a keresztényeknek elnyomattatására (!) czélozó s' Maád városába találatott Írásoknak megvizsgálása végett kiküldött Deputatio beadja a maga Jelentését. [Itt azon bejegyzés következik: »L. bővebben Maad.« E helynév alatt pedig a következő érdekes feljegyzést találtam. F.]

A Mádi zsidóság ellen a keresztények által név aláírás nélkül tanáztatott ébresztése és viszont a zsidók a keresztények ellen tett panaszoknak megvizsgálására kirendelt Deputacionak Jelentésére meghatározottati:

1-ör Hogy a Felsőség Rendelésénél fogva készített zsidók Conscriptiója szerint, amely zsidók kiutasítatni rendeltettek, kiüzessenek.

2-or A köznép elnyomattatásának igyekező uzsorásoknak megbüntettések a törvényszékre bizattatik.

3-or A zsidó nemzet veszedelmes szaporodásoknak meg-

¹⁾ Érdekes volna magát az actát megnézni, nem-e R. Moses Teitelbaumról szól. Löw Lipót »Vergangenheit u. Gegenwart der Chassidäer« cz. értekezésében 1809 évet említi ugyan mint a nevezett esodarabbinak Przemyslől oda történt meghívását. L. »Gesammelte Schriften« II. 76.

²⁾ Értad a S.-A.-Ujhely környékéről való tanulókat.

³⁾ Már akkor!

gátolása tekintetéből Statutum gyanánt megállapítottatott, hogy a zsidók a korcsmákon, a Pálinka Házakon kívül semmiféle más jószágokat Arendába ne vehessenek, mely Statutumnak jóváhagyása tekintetéből Felírás tétetett. Ugy szinte ez eránt is.

4-er Hogy a Hegyaljai Bornak meghamisztatása elháríttasson, a zsidók szállói eladattassanak.¹⁾

5-ör Bizonyos asszuszöllőnek és Boroknak Gf Klobusiczkyne neve alatt a zsidók által lett megvétele alkalmatosságával sequestrumba vétetvén, a Sequester alól feloldoztattak, mely eránt a Jelentésnek beadása Jancsó Sándornak kötelességül tétetett.

6-or Valakik Mád városában a népnek elnyomattatásával való uszoráskodást tették, a törvényszék által megbüntettetni, Dudás János mádi és Molnár György Megyaszoí Notariusok, Pulszky Sámuel és Báró Stefiáczy elkövetett csalárdságokért fenytő perbe idéztetni rendeltettek.

1813. 139. sz. A Zsidó könyveknek nyomtatattása csupán a Pesti Univeritás Typographiájába engedtetik meg, a többi Typographiák pedig eltiltatnak.

1813. 620. sz. 1790 esztendőtlől fogva a Felsőség engedelme nélkül külső országokból ezen megyébe származott zsidókat, oda a honnét jöttek, minden haladék nélkül visszautasíttatni parancsollja a Felsőség Consilium a 4848 sz. a.

1813. 624 sz. A Mádi zsidóság által bezárt iskola a Felsőség Consilium által felnyíttatni parancsoltatik.

1814. Zsidó nyelven írott s' intabulatio végett bémutatott kötelező Levél anyanyelvre rendeltetik lefordíttatni s, ugy intabuláltatni.

1815. 143. sz. Zsidók, számokhoz alkalmaztatva katonáknak fogattatni rendeltetnek.

1819. 151. sz. Zsidóknak 48 óra alatt lejendő temetkezések szorosan tilalmaztatni rendeltetik.

1819. 289. sz. A Szerencsi Zsidóság a közellévő sídóság ellen a Sinagógába való nem járásek eránt beadott esedezősekre jelentés tétetik.

1820. 152. sz. Zsidók iránt, kik bitskával a zsebeket kívágni szokták, a vásárokon szoros felvigyázás rendeltetik.

1820. 431. sz. Zsidó háboruról és Jeruzsalem végső pusztulásáról kiadott munka közhírré tétetni rendeltetik. L. Pásztor György Iszka-Szt-Györgyi Plébános az általa Deákból Hazai nyelvre fordíttatott »Zs. H.« szolló munkájának lett kiadatását közhírré tétetni kéri.²⁾

¹⁾ Tehát mégis csak voltak a zsidóknak tulajdon szölleik már akkor is.

²⁾ Nem Istóczy Győző volt tehát az első, ki Josephus de bello judaico cz. művét magyarra fordította.

1821. 155. sz. Az Ujhelyi sídók magoknak a sóo árulást megengedtetni sikertelenül kéri.

1822. 157. sz. A megyebeli sídóság, a sóval kisebb mértékbe való szabad kereskedést megengedtetni kéri, mely esedezőségi kérelem a jövő közgyűlésig függőbe hagyattatni rendeltetik.

1822. 158. sz. A sídó nemzetnek nemesi ingatlan jószágokat sem zálogba sem árendába birni, sem adminisztrálni meg nem engedtetik.

1822. 159. sz. A sídó nemzetnek az Italok árultatása iránt szokásba vett összeesküvések meggátoltatni rendeltetik.

1824. 682. sz. A sídók a catholicusoknak nagybőti ideje alatt tartatni szokott Purimsfest nevű lármás mulatságától eltiltatnak.

1826. 164. sz. A sídó nemzet szaporodásának reguláttatása tárgyában az országgyűlésen lévő Követeknek készíttet és megküldött Instructio.

A sídók csalfasága iránt az asszuszöllő Borcsinálására és Borkereskedésére nézve az országgyűlésen lévő Követeknek küldött utasítás.

1826. 555. sz. Az Ujhelyi sídó község az ezental itten letelepedni Kivánó sídók iránt hathatós rendelkezések eszközöztetéséért esedezik, melynek következtetésül az ill. szolgabíráknak ujabban is kötelességül tétetik, hogy az idegen sídóknak a megyében lehető bejövetelek megakadályoztatására az e tárgyban régebben kiadott Intézetek és rendszabások szerint, szorosan vigyázzanak és ha netalántán valamely Földes ur avagy nemesember az általa befogadott idegen bitang Zsidót a Helység bírája bejelentésére a szolgabírói megszóllítás után sem bocsátaná el, az olyan ellen Fiscalisi per indíttatni rendeltetik.

1826. 165. sz. A sídóknak a vásári vámok árendálásáttal való eltiltások iránt.

1826. 393. sz. A megyebeli sídó község magát az eddig Ujhelybe szokásba nem volt Pálinka hozatal rendkívül való Taxáttatásáttal feloldoztatni kéri.

1826. 633. sz. Zsidók részére Magyar nyelven készíttet esküvé formája.

1828. 169. sz. A Hegyaljai városok és Helységek Lakosai közönségesen a zsidóságot a Hegyaljáról örökösen eltiltatni kéri.

1828. 89. sz. 1790 esztendőtlől fogva külső országokból felsőség engedelme nélkül ide bevándorolt sídóknak, eredeti helyekre leendő utasítások alkalmatosságával, hogy a Harminczadokon ne akadályoztassanak, a Nm. m. kir. Helytartótanácschoz bemutatás tétetik.

1833. 178. sz. A Zsidó Rabinusok halálával a szülöttek, házasulandók és eltemetettek feljegyzéséről szőlő könyvek is eltemettetni tapasztaltatván, ezen szokás az 1825-ik esztendei 23-ik art. által eltöröltetvén, minden vallásbeli külömbőség nélkül az Anyakönyvet a sidók is beadni köteleztetnek.¹⁾

1833. 179. sz. Lipsitz Náth. mádi sidó Rabinusnak az ezen megyében tanulás végett bevándorolni szokott fiatal sidók mulathatása ideje tárgyában tett folyamodására Jelen-tés tétetik.

1833. 2121. sz. A sidó nemzettség közt divatozó azon rossz (!) szokás, hogy ezek a szegényebb sidókat és sokszor egész háznépet bizonyos ideig magok közt tartván, azután egy helyről a másakra fuvaroztatják s' ennek örve alatt számos Lengyel familiák költöznek be az országba, a Felsőbb Intézetek ellenére, melynek meggátoltatása eránt rendelések tétettek.

1831. 174. sz. Az Ujhelyi zsidó községnek a Rorate cím alatti Istentisztelet,²⁾ Rosenbaum Móses Rabinus esedezé-re a Sinagógába megengedtetik.

1832. 176. sz. Sidó Rabinusok Bábaságban jártas sidó személyeket, a szülésben kínlódó keresztény személyekhez való járástól, el ne tilthassák, — meghatározatott.

Közli: DR. FRIEDLIEBER IGNÁCZ.

¹⁾ Tudtommal a körülmétőlknél volt szokás, hogy kívánságukra mohel-könyvecskéjüket maguk mellé temettették, — melyben nem igen lehettek feljegyzések esketések és temetésekre vonatkozólag, — hogy szószóllójuk legyen az, érdemeik mellett a túlvilágon.

²⁾ Ezalatt a kora hajnali סליחה értendő.

VEGYESEK.

Irodalmi hírek. Megjelent és beküldetett: *Dr. Weisz M.*, Izrael története a honfoglalástól a birodalom bukásáig. Isko-lai használatra. Második, javított kiadás. *Budapest* 1904. — *Schönfeld Á.*, A zsidó vallásbölcsezők szentírásmagyarázata Maimuni után, I. *Budapest* 1904. — *Dr. Hevesi (Handler) S.* és *Dr. Handler R.*, Jubiláris Emlékmű Handler Márk tatai rabbi 40 éves hivatali jubileuma alkalmából. *Lugos* 1904. — *Dr. Urbach H.*, Commentarius R. Moses Maimuni in Mischnam ad tractatum Schabbath cap. XIII—XVIII. *Buda-pest* 1904. — *Kiss A.*, Jób. Drámai költemény. A bibliai eredetinek verses feldolgozása és műfordítása. *Budapest* 1904, Singer és Wolfner. — *Döri S. Zs.*, A tanulás technikája. *Budapest*. 1904. (Külön lenyomat az »Izr. Tanügyi Értesítő«-ből.) — *Dr. Vajda B.*, Jókai és a zsidóság, *Losoncz* 1904. (Külön lenyomat a Magyar Zsidó Szemle 1904-ik évfolyamá-ból.) A díszes kiállítású füzet ára 1 korona. — *Dr. Brann M.*, Geschichte des jüdisch-theologischen Seminars (Fraenkel-sche Stiftung) in Breslau. Festschrift zum fünfzigjährigen Jubiläum der Anstalt. *Breslau* 1904. — *Dr. Venetianer L.*, A zsidóság eszméi és tanai, *Budapest* 1904. — *Dr. Hoffmann D.*, Das Buch Leviticus übersetzt und erklärt. Erster Halb-band Lev. I—XVII. *Berlin* 1905. Poppelaner M. kiadása, ára 6 márka. — *Deissmann A.*, Evangelium und Urchristen-tum, München 1905. (K. l. »Beiträge zur Weiterentwicklung d. Religion«-ből). — *Dr. Löwy M.*, Farizeusok, *Temesvár* 1904 (K. l. az »Egyenlőség«-ből). — *Ugyanaz*, Jubiláris beszédek, *Temesvár* 1904. — *Ratner B.*, Ahawath Zion We-Jeruscholaim. III. *Wilna* 1904.

Holitscher Fülöp, magánzó és író 80 éves korában meghalt. Egy emberöltő előtt a pesti hitközség ügyeiben tevékeny részt vett és iskolaügyi eljáró is volt.

Balog Ignác dr., budapesti ügyvéd, 50 éves korában meghalt. A korán sirba szállt férfiú a fehér kereszt alapítása és felvirágzása körül kiváló érdemeket szerzett. Az 1878. boszniai hadjáratban a hajdani jesiva-növendék a vitézség érmével lett kitüntetve. Balog Ármin, az orsz. rabbiképző-intézet tanára, benne bátyját vesztette el. Áldás emlékére.

Nemesítés. Sternthal Salamon, temesvári hitközségi és kerületi elnök, ki felekezetünk ügyei körül is buzgólkodik,

érdemei elismerésül nemességre emeltetett. — Quittner Zs. budapesti mérnök és Hoffmann S. és W. cégtulajdonosok szintén ebben a kitüntetésben részesültek.

Kohn Sámuel Prágában 80 éves korában meghalt. Nevét »Gabriel« című zsidó tárgyú regénye tette ismertté. Kompert-féle elbeszéléseket írt, de már hosszú idő óta visszavonultan élt és neve majdnem feledésbe merült. Áldás emlékére.

Dr. Löwy Mór, temesvári főrabbi, november 13-án ünnepelte működésének negyedszázados évfordulóját. Az ünnepség bensősége mutatta a hívek szeretetét és ragaszkodását. Kitünő munkatársunkat ez alkalomból mi is szívből üdvözljük.

Dr. Silberfeld Jakab Nyiregyházán hitszónokká választottatott.

Neményi Ambrus, orsz. képviselő 52 éves korában meghalt. Pályáját mint hírlapíró kezdte, nagyszabású tevékenysége folytán a közgazdaság terén kiváló tekintélylyé emelkedett, amely benne jelentékeny erőt veszített.

Szántó Emil, a görög és római történet tanára Bécsben meghalt. Atyja, a »Neuzeit« megalapítója és szerkesztője, magyar származású volt.

Haraszti Jellinek Henrik udvari tanácsos címmel lett kitüntetve.

Bambus Willy Berlinben 42 éves korában meghalt. Lelkes zsidó volt, ki a zsidó ügy több terén, közöttük a palesztinai telepek körül nagy érdemeket szerzett.

Dr. Lewy Israel, a boroszlói szeminiáriúm talmudtanára, a »Professor« címmel lett kitüntetve.

Osztrák statisztika. Ausztriában 1,293.951 zsidó lakik, melyből a nagyobb rész — 881.183 — Galiciára esik. Alsó-Ausztria 157.278; Bukovina 96.150; Csehország 92.745; Morvaország 44.255. A többi tartományokban a zsidók száma csekély.

Az IMIT. új pályakérdése: Kunewalder-díj. Kivántatik elbeszélés akár prózában, akár versben, mely a történetből vagy a társadalmi életből meríti tárgyát s úgy van megírva, hogy a fiatalabb mindkét nemű izraelitáknak olvasmányul szolgálhasson s alkalmas legyen arra, hogy a zsidóérzést ébreszse s hatványozza. Terjedelme legfőlebb 10 ív lehet. Határidő 1906 márczius 1. A pályadíj a Kunewalder-alapítványból ötven darab arany s a végrendelező akaratához képest csak zsidó szerzőnek adatik ki. A nyertes mű a szerző tulajdonja, de ha egy éven belül ki nem adja, akkor a tulajdonjog a társulatra száll, mely a munkát közzéteszi. Ebben az esetben művéből a szerző 100 példányt, illetőleg különnyomatot kap. A jelíges levéllel ellátott, idegen kézzel írott pályamű a társulat elnökéhez, Andrassy-ut 9. sz. küldendő.

TÁRSADALOM.

TÁRSADALMI SZEMLE.

A zsidóság felekezeti minőségében politikával — a többi felekezetektől eltérően — nem foglalkozik, pedig a politika fordulatai ezt érintik a legintenzívebben. A 30 esztendő óta uralmon levő szabadelvű párt megtörése a január hó végén lezajlott választáson nem sújtaná, ha a győztes fél között nem foglalna helyet az antiszemita programot valló néppárt. A szövetség ellenzék többsége nem klerikális, de befogadta a fekete csoportot, amely elsőtétíti liberalizmusát. Annyira ment, hogy a zsidó képviselőket is kényszerítette, hogy a néppártból vett alelnökre, ki Luegert vallja mesterének, adják szavazatukat. A gyűlés, melyet a feketék hirdetnek, lassú, de biztos méreg, melyhez apró adagokkal szoktatják az embereket. A maszlagolásnak pedig a fekete reakció a nagy mestere, hisz ősidők óta gyakorolja. Remélhető azonban, hogy a természetellenes fegyverbarátság nem fog annyi ideig tartani, hogy mérges epéjével a többi pártokat megmérgelje és a tiszta szabadelvűség — bármely párt kezébe kerüljön az ország kormányrúdjá — jövőben is tisztán fog ragyogni. Egyébbel e helyről nem törődünk.

Midőn a zsidóságra az általános helyzet kedvezőtlenné vált, tartották az orthodoxok országos gyűlésüket. Országosan a központi bizottság tette meg, mert a kormány hivatalosan kijelentette, hogy tisztán magángyűlésnek tekintti, amely bejelentve sem volt. Ily előzmények mellett érvényes határozatok hozataláról szó sem lehetett és konstatáljuk előre a gyűlés eredménytelenségét. A kudarcnak azonban ez a legcse-

kélyebb pontja. Valósággal kompromittálta a pártot a gyűléses maga, melyet a napilapok mindvégig a »viharos« czímmel láttak el. A városban még rosszabb hírek voltak elterjedve. Állítólag 240 rabbi és ugyanannyi világi tag vett részt a tervezett tanácskozásban. Tényleg ez meg sem történt. A községek különben is zúgolódtak, mert a rabbik hivatalból voltak a gyűlés tagjai és mert minden község kívülök csupán egy-egy taggal volt képviselve. Az utolsó falú önkényes módon a legnépesebb hitközségekkel egyenrangúvá tétetett. A bemutatott szervezeti javaslat képtelenségekkel volt megterhelve. A községek egyébiránt nem alaptalanul berzenkedtek a papi iga ellen. A gyűlés egybehívói és a rabbik nem értik meg a kor szavát. Ha az állam és társadalom emancipálta magát a klerikalizmus uralma alól, akkor a hitközségek sem tűrik ezt az uralmat. Az orthodoxok sem. Az embereket nem lehet kettévágni: a ki, mint polgár, a szabadságra kapott rá, az mint hitközségi tag sem kormányozható erőszakkal. A kultúra az individualizmusra neveli az embereket, sem elnyomást, sem aklot nem tűrnek. Dekretálhatja száz gyűlés, hogy a papnak vakon kell engedelmeskedni, nincs annak semmi foganatja, ha híveiben hiányzik a vak engedelmesség előfeltétele. Nem is látható be, hogy ugyanazok, kik fáznak a nemzsidó néppárttól, miért lelkesednének a zsidó néppártért? Meg kell barátkozni azzal a gondolattal, hogy a zsidó-hívek is kultur-emberek, kik sokféle egyéniségek és, köznyelven szólva, »nem hajígyák magukat.«

Ha ezt a tanúlságot merítik a nagy garral hirdetett gyűlés viharos jelenségeiből, a mint hogy világosan ezzel a tanúlsággal szolgált, akkor nem volt hiábavaló. Be kell látniok, hogy saját táborukban a zsidóság hosszú skálája foglal-tatik, mely sokféle hangot ad. Náluk sincs egy nyáj és egy pásztor. Nem marad tehát más hátra, mint a kölcsönös türelem. Ha ehhez a belátáshoz eljutottak, akkor a hazai összsi-dóságról is józanabbúl fognak gondolkozni és nem fognak kéz-zel-lábbal tiltakozni azon egyszerű igazság ellen, hogy csak egy zsidóság van. Ezt az igazságot a modern zsidók nem azért hirdetik, mert az orthodoxokhoz dörgölődni akarnak. Erre semmiféle anyagi vagy erkölcsi előny nem késztetni őket. Nem késztetni őket más, mint az összsi-dóság közös ügye. Sem az

igazi, sem a színlelt fanatizmus nem imponál senkinek. Leg-kevésbé a modern zsidóságnak. Ezt meg kell tanulni minden-kinek, de főképp azoknak az enfants terribleknak, kik a szó-ban forgó gyűlésen a nagy szót vitték és csak úgy dobálódz-tak a zsidósággal. Nyugodtak lehetnek: a modern zsidóság egy rabbit sem fog közülök kísértetbe hozni és *anonym* jel-lemet importálni sem fog többé. Közel van az idő, midőn az orthodoxok egymást fogják kiátkozni, ha még nem követke-zett be. Az ember saját kárán tanul, a felekezet szintén a saját kárán tanul. De jobb, ha minél kisebb kár mellett tanul, a hazai zsidóság pedig már a nagy kár mellett is tanul-hatott volna. A tények vas logikája itt is kérlelhetetlenül szigorú mesternek fog bizonyulni és a hazai zsidóság közös érde-kei végre is diadalmaskodni fognak.

*

Az alapos és üdvös tanúlságokon kívül az orthodox gyű-lés konkrét eredményeképp az elnökválasztás mutatkozik. Egy-hangúlag választották meg *Frankl Adolf* budapesti bankárt, kiről egyik barátja és tisztelője a következő életrajzot bocsátja rendelkezésünkre, melyet változatlanul közlünk:

»*Frankl Adolf* az orthodox közvetítő bizottságnak 1905. márczius 1-én megválasztott elnöke — Reich Ignác és Lip-sitz Lipót után ő a harmadik — született 1859. május 21-én Debreczenben, ahonnan apja: Armin 1861-ben Nagyváradra költözött, hol egyetlen gyermeke: Adolf, gondos nevelésben részesült. A magyar nyelven kívül ismeri a modern és klasszikus nyelveket. 1877-től 1882-ig a pozsonyi jesibát frequentálta, azóta beutazta Közép- és Nyugat-Európát. Frankl régi jeles család ivadéka; ősei közt ott vannak a מִנְיָן אֲבִירָה = Mó-gén Avróm és a Berlinben 1772-ben elhunyt és ott el is temetett Már Izráel, a ki az ő sírköve szerint is a csehországi és morvaországi zsidóságnak volt parneszja. — Ez a Már Izrael nagyapja volt Frankl apai nagyapjának, Már Löbnek, a Már név pedig abbreviatúrája Michelstadt város nevének, mely városka a hesszeni nagyhercegségben fekszik, a honnan Frankl consanguineusai hozzánk is elszármaztak. Frankl tagja a székesfővárosi törvényhatósági bizottságnak és immár negye-dik éve alelnöke a pesti orthodox zsidó hitközségnek, mely utóbbi hivataltól azonban, mint a jelenlegiével incompatibilis-ről lemond, egyébiránt pedig folytatja 1901. október 2-án elhunyt apja banküzletét.«

(V. E.)

*

A németeket az alapos munka jellemzi, a mely tudományos társulatuknál is örvendetesen válik be. A »Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaft des Judentums« virágzásnak indúl, ami az alaptólke gyarapodásában és a tagok számának emelkedésében egyaránt mutatkozik. Egy év alatt a tagok száma 311-ről 595-re szökken föl, közöttük az örökös tagok megkétszereződtek, úgyszintén az alaptólke, a mely kereken 35 ezer márkára rug. A szellemi fejlődés az anyagit még felül is múlja, mert már a munkák kiadása is megkezdődött. Számos munkát szubvencionáltak, úgy, hogy a társulat működésének lelegején már 18.000 márka évi költségvetéssel dolgozik. Kétségtelen, hogy ez is még csak a kezdet kezdete. A legújabb terv egy »Corpus tannaiticum«, a mely az összes szövegeket fogja felölelni, a melyek a tannáktól erednek és egyszersmind szótárt is fog adni. A történelmi tanulmányozás nagybecsű segédeszközt fog nyerni ebben a forrásgyűjteményben. Már az a tény egymagában, hogy a különböző korszakok termékei egymástól elválasztva kerülnek a tanulmányozók szeméi elé, erősíteni fogja a történelmi érzéket. Az eddigi állapotot a »babli« szó jellemzi, a mely már a régiek szerint azt jelenti, hogy a bab. talmudban minden össze van keverve. A társulat derekasan dolgozik, csupán az kívánatos, hogy az általa közrebocsátott iratok külső kiállítása is teljesen megfelelő legyen.

*

Folyó év január 27-én ünnepelte Bloch Mózes az orsz. rabbiképző-intézet tanári karának elnöke 90. születésnapját, mely alkalomból a vezérlő bizottság, a tanári kar és az intézet növendékei melegen üdvözölték. Az intézetből rabbi-oklevéllel elbocsátottak Emlékkönyvet adtak ki magyar és héber nyelven, melynek tartalmát az Irodalmi szemle közli. Az ünnepelt életfolyását és működését folyóiratunk két ízben, a 80. születésnap és a két év előtt lefolyt 25 éves tanári működés jubileumai alkalmából részletesen közölte. Erre utalván, kiemeljük, mint az ünnep fénypontját, hogy dr. Neumann Ede nagykanizsai főrabbi a szombati istentiszteletnél ünnepelő beszédet tartott. Este bankett volt, melyen a jubilánst messze földről összegyűlt családtagjai képviselték. Dr. Berzeviczy Albert vallás-

és közoktatásügyi minister külön levélben gratulált, amely a napilapokban megjelent.

*

A pesti izr. hitközség énekes könyve majdnem 50 esztendő, Tatai Adolf ugyanis 1861-ben állította össze részben fordításokból. Körülbelül két évtized óta iparkodnak, hogy megfelelőbb új énekeket hozzanak be. Az előjáróság Patai József jeles munkatársunkat szolította fel a nehéz feladat megoldására, ki a megisztelő megbízásnak megfelelt és versgyűjteményét benyújtotta. A bíráló tisztét dr. Bánóczy József, dr. Goldziher Ignác és dr. Kohn Sámuel vállalták el. Kedvező véleményük alapján a hitközség Patai verseit megzenésíteti és azután az istentiszteletbe beilleszti. Mutatóul jelen füzetünkben szemelvényt adunk a sikerült alkotásból.

A MAGYAR ORSZÁGGYÜLÉS EDDIGI ÉS JELENLEGI ZSIDÓ TAGJAI.

A magyar zsidók emancipációját és egyenjogultságát kimondó 1867. évi XVII. t.-cz. életbe lépte óta most tizenegyszer lett az országgyűlés összehíva és — a most megválasztott 20 zsidó képviselőt, a volt tizenhatot, valamint a meghalt négyet számítva eddig 40 zsidó tagja volt a képviselőháznak. — A mostaniak közül függetlenségek: dr. Bakonyi Samu, dr. Barta Ödön, Horváth József, dr. Kelemen Samu, dr. Molnár Jenő, Nagy Sándor (Nagylak), dr. Rajk Aladár, Szatmári Mór, dr. Szunyog Mihály és dr. Visontai Soma; kormánypártiak: Dézsi Géza, dr. Markbreit Gyula, dr. Nemes Zsigmond, Révai Mór, dr. Rosenberg Gyula, Sándor Pál és Vészi József; demokraták: dr. Leitner Adolf és dr. Vázsonyi Vilmos; socialista: Mezői Vilmos. A volt képviselők: Arányi Miksa, Beck Marczel, dr. Chorin Ferencz, Heltai Ferencz, dr. Jellinek Arthur, megyeri Krausz Lajos, dr. Mandel Pál, felsőgallói Mende Bódog, Mezei Ernő, dr. Mezei Mór, dr. Nagy Sándor (Megyaszó), dr. Neumann Ármín, dr. Sámuel Lázár, Sváb Károly, Weisz Berthold és upesti Wolfner Tivadar. Meghaltak: Horn Ede 1875. novemberben úgy is mint a Wenckheim kabinetben báró Simonyi Lajos földművelés-, ipar- és kereskedelem-

ügyi m. kir. miniszternek államtitkára; Wahrmann Mór 1892 nov. 26-án úgy is mint a pénzügyi bizottság elnöke. Ő volt a legelőször megválasztott és egy évnél tovább egyetlen zsidó tagja a képviselőháznak; dr. erényi Ullmann Sándor 1897 augusztusban és dr. Neményi Ambrus 1904. decemberben a pénzügyi bizottság előadója.

Nem zárhatom be ezen névsort egy Ullmann Sándor barátomhoz fűződő adoma felrisszítése nélkül. Mikor 1896 őszén báró Bánffy Dezső, illetve ennek bizalmasa Jezsenszky Sándor intézkedett a választások ügyében, akkor ők Ullmann egy szilágymegei kerülettel, a tasnád-szántóival kínálták meg. Szilágymegeiek azonban már két kerületében (a csehiben Neményit, a diósdiban Sámuel) zsidót jelöltek és szó volt még egy negyedik zsidó jelöltről is. Ullmann a kínált kerületet következőleg háritotta el magától: Prófétáink avval vigasztalgnak, biztatgnak bennünket zsidókat, hogy az Úr Isten megsokalva bűnhődésünket véget fog vetni szétszórtságunknak és ismét majd egygyé tömörít bennünket; azt azonban, hogy a diasporának majdani concentrációja Szilágymegeében fog teljesülni, azt egyikük sem jósolja.

A főrendek házának ez idő szerint öt zsidó tagja van: Bródy Zsigmond, dr. Chorin Ferencz, Hatvany-Deutsch Sándor, Kornfeld Zsigmond és Sváb Károly. Elhunytak: 1. dr. Hirschler Ignác (1891), ő, a magyarországi és erdélyi zsidók 1868 évi kongresszusának egykori elnöke, volt a főrendek házának legelőször kinevezett és egy ideig egyetlen zsidó tagja. 2. báró kisteleki Lévai Henrik, aki még zsidó korában neveztetett ki.

Dr. Chorin és Sváb még mint képviselők számíttatván; mindeddig mindössze 45 tagja van, illetve volt a magyar országgyűlésnek.

Aki fennemlítettekre vonatkozó életrajzi adatok iránt érdeklődik, annak Sturm Albert országgyűlési Almanachja ajánlható. Az utolsó 1901-ben jelent meg a Budapesti Tudósító kiadásában, a legközelebbi most van sajtó alatt.

(V. E.)

UGANDA ELLENZŐI.

A legutolsó »Szemle« »Társadalom«-rovata egynehány gondolatot ébresztett bennem, amelyet b. engedelmével ki akar-nék fejteni. Ön, t. Szerkesztő Úr, azt írja: »Ha Uganda alkalmas, oda kell irányítani a kivándorlást. Zsidóország volt már a multban a szent földön kívül is, még pedig több, miért ne lehetne a fekete földön?« (12 l.).

Ez mindenesetre a józan ész szava. Megvan a baj — avagy tagadható-e? Az üldözöttek kivándorlása a bizonytalanba nem öltött-e már mostanáig is ijesztő méreteket? Ott a gyógyszer. Melyik józan ember fog habozni a felett, vajjon elfogadjá-e vagy sem? De nem minden ember józan. Némelyek azt hiszik együgyűségükben, hogy Palesztina tárva-nyitva előttük, minden kész a befogadásukra, csak épen birtokba kell venni. Bizonyára így gondolkodtak az Uganda-ellenesek a kongresszuson. De e rövidlátó emberkéek ne foglalkoztassanak most bennünket. Az Uganda-terv más oldalról van fenyegetve, egy olyan oldalról, amelynek együgyűséget tulajdonítani nem lehet.

Bizonyára tudják b. olvasói, hogy *החב"י* név alatt oly egyesület létezik Oroszországban, amely céljául azt tűzte ki, hogy a földművelést támogassa a szentföldi zsidóknál. Kastinia zsidó gyarmat, melyen 40 zsidó földművelő lakik, ezen egyesületnek köszöni létét. De ez azután az egész is, amit 20 évi fennállása alatt létesített. Herzl fellépte és a mozgalom, melyet előidézett, a *החב"י*-nak, akik nagy tervekről álmodtak, nem volt inyükre, de, tudatában lévén saját erőtlenségüknek, a vezető-urak kénytelenek voltak csendesen viselkedni az általános áramlattal szemben. Akkor, elég váratlanul, közbejött Herzl audien-cziája és Plehve ama ígérete, hogy a czionisztikus törekvél a török kormánynál támogatni fogja. Az alkalmat ki nem használni, gondolták a *החב"י* urak, oktalanság volna. Mit tettek tehát? Sietve kiküldöttek egy bizottságot ama megbízással, hogy szervezetet alkosson a szent föld számára. Ha a szent föld tényleg a zsidók birtokába kerül, minek akkor idegen szervező, holott mi itt helyszínen vagyunk — így gondolkodtak a ravaszok. Mialatt a legutolsó bázeli kongresszus ülésezett, addig a kiküldött bizottság folytatta díctelen munkál-

kodásait Zichron Jakob-ban Palesztinában. Ez volt a szentföldi kongresszus. E bizottság lelke egy Ussischkin nevű ember volt, akitől nem lehet elvitatni az intelligenciát bizonyos fokban. Meglehetősen beszél héberül, ami itt nagy hasznára vált; jó-módban él és azonkívül oly arca van, amely maga mellett senkit sem enged feltünni. Már is az ország urának képzelte magát. »Amit Herzl tud, így büszkélkedett, azt én is tudom.« De a bázei kongresszus a sült gesztenye nem kaparta ki számára. Mint villámütés, úgy érte őt az Uganda-terv. Meghiúsultak terve, melyekben oly önelégülten ringatózott, ha a terv megvalósul. Nem, ennek nem szabad történnie. Agitációja most oda irányul, hogy e tervet mindenáron megakadályozza. Palesztinai hívei, akiknek megnyiltak szemek, minden erőlködése ellenére cserben hagyták, de annál több híve van Oroszországban, mivel azzal kecsegteti őket, hogy Palesztina birtokbavétele közel jövőben bekövetkezik.

Ilyen argumentumok ellen nagyon nehéz harcolni. Hogyan fog ez végződni, azt még most nem lehet megmondani. Mindenestre nehéz álláspontjuk van a jobbaknak és értelmesebbeknek. Arról van szó, hogy a rosszakaratot legyőzzék, a telhetetlen önzést, amely határtalan büszkeséggel párosul, visszaszorítsák a kellő határok közé. Palesztinában Ussischkin eljátszotta szerepét, de nem Oroszországban, vajjon mikor nyílnak meg ott is az emberek szemei?

A mi a szentföldnek ú. n. jámborait illeti, részvétlenül viselkednek az egész mozgalommal szemben, őket csak a pillanatnyi szükség szorongatja. Az orosz-japán háború óta a főjövendelmi forrásuk részben bedugult és ez fokozza az inséget. Másrészt pedig, mint a szent falak rendelt őrei, el vannak foglalva a חטאים (bűnök) eltávolításával. E foglalkozás jelenleg tápot nyert, mivel legutóbb, sajnos, a vörhenyjárvány kiütött. Földieink mindjárt rá is bukkantak a חטא (bűn) nyomára. Egyik társuk gyermekét a gyermekkertbe küldte, igaz, hogy hamis név alatt, testvére pedig egy iskolafélt alapított és e célra pénzt is gyűjtött. Mindkettőtől elvonták a chalukát és a járvány — nem szünt meg. A חטא tehát más kiengesztelést követel.

Nem lesz fölösleges megemlíteni, hogy illetékes levelek mentek innen, amelyekben ezen iskola létezését kereken tagad-

ták. Egy kis hazugság לשם שמים csak nem bűn! Emberek, akiknek annyi sok dolguk van, honnan vegyenek annyi időt maguknak, hogy a közügyekkel foglalkozzanak? Czionizmus, Uganda és a többi jelszó teljesen terra incognita számukra. Sőt még Ussischkin felleptéről a szent városban sem vettek tudomást. Ha ezt bűnösnek jelentették volna ki, akkor ez egyszer legalább eltalálták volna az igazat. De ilyesféle dolgok számára nincs fülük. Csak azt hallják, hogy a gyermekkertben héberül beszélnek, ami bűn. A szefard testvéreink dicsőségére legyen mondva, hogy a zsidóságot foglalkoztató kérdések iránt sokkal több érzékük van. Jelentékeny számú czionista van közöttük és egy sem Uganda ellenes.

Jeruzsálem.

DR. GRÜNHUT LÁZÁR.

TENCZER PÁL

1835—1905.

Eleinte pályájának kezdetén idegenkedtek tőle, kapaszkodónak tekintették, de később ellenségei is elismerték, hogy a befolyást, tekintélyt hazája és felekezete, embertársai és hitsorsosai javára használja és értékesíti.

Kora ifjúsága óta magasabb életcélja volt, folyton haladt és biztos léptekkel haladt előre. Hivatása az volt, hogy megszerettesse a zsidót a kereszténnyel — és tényleg sikerült neki környezetében a zsidó névnek tiszteletet és becsületet szerezni. Mindazok, kik vele érintkeztek, igazságos és jószívű embert ismertek fel benne, aki minden jó és igaz ügyért lelkesedett.

Élete egyik hivatását hitfelekezetének magyarosításában látta. E célból 23 éves korában kurzust nyitott a magyar nyelv tanítására és oktatta nagy buzgalommal, ingyen a kezdőket és haladókat a mai [Simonyi-féle házban. Csakhamar meggyült a baja hazafias működése miatt a rendőrséggel, de azért folytatta a magyar nyelv és nemzeti szellem terjesztését a zsidók között. 1861-ben pedig rokonérelmű és hasonló gondolkozású társaival alakította meg a »Magyar izraelita egyesületet«, melynek célja a magyarság terjesztése, a zsidóság művelése és egyenjogúsításának kivívása, felekezeti közlöny

szerkesztése és ha lehet, a Szentírás fordítása volt. Válságos időkben maga szerkesztette az egylet közlönyét. Ezen egylet tagjai buktatták ki, Tenczer Pál vezetése alatt, a pesti izr. község vezetéséből a német elemeket és helyükbe bevásztottak jó magyar képviselőket és elöljárókat. Ezen időtől fogva, teljes 35 éven át ő vezette ritka tapintattal a hitközségi választásokat.

De nem volna teljes a kép, ha nem méltatnók a jótekonyság terén kifejtett, áldásos működését. Megszámlálhatatlan embernek szerzett egzisztenciát, állást, hivatalt és még többet juttatott segélyhez, tandíjakhoz, ellátáshoz és leczkéhez. Maga ismerte a szegénynek, és különösen a szegény deáknak keserves helyzetét, mert ő is, mint a szegény nagybajomi házalónak gyermeke, deákeveiben leczkeadással tengette életét. Azért a szegény tanítóknak is igaz barátja és lelkes pártolója maradt élete végeig.

Élete alkonyán meleg szeretettel karolta fel a mi ifjú társulatunknak, az »Imit«-nek ügyét. Ő gyűjtötte össze az első 2000 koronás pályadíjat és most is van a társaság kezében egy jelentékeny összeg, mely az ő nevéhez fűződik, melyet a megboldogult a zsidó történet megírójának kitüntetésére szánt. A városnál is jelentékeny szerepet vitt és mint hírlapíró, bár német nyelven, a hazának is becses szolgálatot tett.

Saját személye, a maga érdeke mindig háttérbe szorult. A közjónak, a hazának és felekezete ügyének szentelte idejét és erejét. Kisérje áldás emlékezetét.

*

Tenczer Pál életének is, mint más hasonló alaknak, ki a közéletben szerepel és minden mozgalomban résztvesz, voltak vidám mozzanatai.

Az októberi diploma után, 1860-ban őszszel beállított a pesti egyetemnek akkori rektorához és kért néhány termet, hogy a magyar nyelvből ingyenes leczkeórákat adhasson. A 25 éves ifjú így mutatkozott be Pauler Tivadarnak, a későbbi igazságügyi miniszternek, én vagyok Lejtei Pál.

Csinos megjelenésű, rokonszenves és ügyes tánczos hírében állott. A Lipótváros mostani matrónái rajongtak a szőke fiatal emberért, ki biztos kézzel és nagy eleganciával tudta

őket vezetni a sima parkettnak fényes padlóján. 1863-ban ágyának esett és akkor vesztette el egyik lábának ruganyosságát. Olaszországba ment, egy nagyhirű, »Dalcina« nevű javasasszonyhoz, gyógyulást keresni. Mikor 1870-ben a kultusz-budgetet tárgyalták, valaki ellenezte a homoeopatha tanszék felállítását. Az egyik szónok követelte a tanszék felállítását és beszédének csattanójául előhozakodott Tenczer Pál esetével, aki szintén a homoeopathia forrásánál keresett gyógyulást. Nos, szólt közbe, néhai Győrffy Gyula — és meggyógyult?! Nem! erre általános derűtség támadt.

Hogy kikerülje a neve-adta komikumot már 1863 óta »Tenczer«-nek írta magát.

Budapest.

F. I.

TUDOMÁNY.

MAIMONIDES ÉLETE, MŰKÖDÉSE ÉS JELENTŐSÉGE.¹⁾

Nincs a XII. századnak egy férfja sem, sem a zsidó, sem a nemzsidó világból, kinek neve ma, 700 év után, fényből nem vesztett, kinek dicsősége el nem halványult, kinek alkotásait nem lepte be a feledés moha. A történelem őrzi emléküket, de a népek emlékezetéből kivesztek. Az a férfiú azonban, kinek emlékét Önök ma az ifjúság nemes lelkesedésével és igaz kegyeletével ünneplik, nem tűnt el az emlékezetből, nevét és működését nem borítja feledés, eszméi és alkotásai ma is élnek és hatnak. Mózes ben Maimon neve ma is fénylik: Maimonidest ismeri a tudományos világ, a Rambamot a zsidó köznép a széles világon, az utolsó faluban, és nevét ma is büszkeséggel emlegeti, ámbár 700 év óta aluszszja örök álmát a távol szent földön. A hála és kegyelet e páratlan példája ragyogóbb minden babérkoszorúnál, melyet valaha a világverő hősök és a gyűlölet nagymesterei homloka köré fontak.

Mindkettőnek vasmarka súlyosan nehezedett Mózes ben Maimonra; ifjúsága arra a korra esik, midőn az almohadok rátörték Spanyolországra, szülővárosát, Kordovát is meghódították és 1148 óta, tehát 13 éves kora óta, családja vándoréletet élt, zsidóságát titkolva, mert a fanatikus hódítók csak a kivándorlás és az iszlámratérés közt engedtek választást. A Maimon-család hosszú éveken át bujdosott Spanyolországban, Észak-Afrikában, a szent földön, de nyugtot nem talált.

¹⁾ A »Zsidó Ifjak Egyesületében« tartott felolvasás.

Ily sanyarú közviszonyok közepette serdült ifjává, a türelmetlenség emez átélt korszakában tanult, képződött és fejlődött Mózes ben Maimon. Minő olthatatlan tudományzomj lakozott benne, hogy minden veszély mellett mohamedán tanítókat keresett fel, ezektől tanulta a mennyiségtant, a csillagászatot, az orvostudományt és a bölcsezet összes szakait. Nemes szívvel közeledett mestereihez és tanulóársaihoz, benső barátságot kötött és tartott velük, ámbár az elnyomók táborában voltak faj- és hitrokonai. Közel két évtizedig tartott e hányattatás és a sok viszontagság daczára, melyek közül a komoly életveszély sem hiányzott, nemcsak ismereteket gyűjtött, hanem megőrizte szívét a keserűségtől és gyűlölettel. Sem ajkára, sem tollára gyűlölködő szó nem került soha. Az a férfiú, ki ifjúságában, midőn a benyomások a lélekbe mélyen bevésődnek, pusztán vallása miatt családotul földönfutóva tétetett és mérhetetlen gyötrelemeket szenvedett, azt írja egyik döntvényében (163), hogy »Izrael szeretete kiterjed a pogányokra és a bálványimádókra is« és Törvénykönyvében kodifikálta azt a tételt, hogy az igazságnál semmi különbség sincs, akár zsidó prófétától, akár nemzsidó bölcstől, akár pogánytól ered (Kiddus Hachódes 17, 25.). Ámbár a keresztény istenfogalmat a trinitás miatt nem tartotta tisztának, mégis azt hirdette, hogy keresztényt szabad a zsidóság tanaiba beavatni, mert hisznek a szentírás isteni eredetében (Döntv. 58), a mohamedánokról pedig elismeri, hogy egyistenhívők (u. o. 160.).

A XII. század középső évtizedeiben messze földön rombolt a fanatizmus, Dél-Spanyolország, Észak-Afrika és Dél-Arábia zsidóságát végpusztulás fenyegette, a kivándorlás és az iszlám között kellett választania. A fanatizmus megmetyejezte az arab világot, de Torquemadák még nem fejlődtek ki és a föld hatalmasai megelégedtek, ha a zsidó a városházán elmondotta a formulát: Allah az isten és Mohamed az ő prófétája. A zsidó községek tömegei a valláskényszert, amely pusztán e formula elmondásából állott, muló bajnak tekintették és színelges mohamedánokká váltak. De az évek múltak és a kétségbeesés nőttön nőtt, apostaták, zsidó vakbuzgók és messiások nyugtalanították őket. E válságos helyzetben Maimuni népét óvta, buzdította, vigasztalta. Az arab körlevél, melyet ez alkalommal a lelki szenvedők nagy táborához intézett, nemcsak fényes

elméjének, hanem nagy szívének is tanubizonyága és az olvasót ma is meghatja a bölcs szó és az érzelmes hang.

Ezt a levelet Fostat egyiptomi városból intézte testvéreirekhez, hol 1166 körül telepedett le és haláláig élt. Saladin nagylelkű fejedelem uralomra jutásával a vallásüldözés megszűnt és Maimuni udvari orvosá, 1177 körül pedig az egyiptomi zsidóság vallásos és világi fejévé lett. Mindhárom minőségében az utókorra is kiható nagyszabású tevékenységet fejtett ki, mert tetteiben vasakarat, igaz jellem, mély jámborság és tiszta emberszeretet vezetett. Önmagával szemben mindig szigorú, embertársaival szemben enyhe. Egész élete másoké volt, kik vele mint orvossal, rabbival rendelkeztek kora reggeltől éjjel utánig. A gazdagra és szegényre egyaránt kiterjedő orvosi gyakorlat, az egyiptomi khalifatus országaira szóló nágid-méltóság hivatalos teendői, a messze földről érkező vallástörvényi kérdésekre adandó döntvények, a köréje gyülekező tanítványoknak tartott előadások, eme nagyjelentőségű tevékenységek mindegyike teljesen kimerítették volna más férfiú erejét és emberszeretetét, de Maimuninak maradt még ideje és kedve, hogy fogságba került zsidók kiváltására pénzt gyűjtsön, miről csak napjainkban napfényre került sajátkezű levele tanuskodik. A szeretet és tisztelet személye iránt Jemenben oly nagyfokú volt, hogy nevét a mindennapi imába vették fel. Valóságos Mózesnek tekintették és mai napig is az ő törvénykönyve szerint igazodnak. Midőn halála után azt mondták, Mózesből Mózesig nem volt ilyen férfiú, csak szavakba foglalták a rajongást, melyet személye iránt még életében éreztek és tanúsítottak. Az egyiptomi szolgaságból kiszabadított Izraél nem imádta Mózeset úgy, mint az arab-zsidók az ő Mózesüket. E párvonással korántsem merítettük ki Mózesünk sokoldalú gyakorlati tevékenységét, sem megpróbáltatásokban gazdag életfolyását, csupán halvány képet kívántunk adni páratlan akaraterejéről, szilárd jelleméről, szíve és elméje gazdag kincseiről, határtalan emberszeretetéről, népe és vallása iránt tanúsított lángoló lelkesedésről, melyeket lángeszű alkotásai a vallástudomány, a bölcsészet és medica széles mezőin az utókor emlékeztében elhalványítottak.

A későbbi nemzedékek az embert elfelejtették a lángész miatt és Mózes ben Maimonban csupán a törvénytudóst, a

gondolkodót és az orvosi írókat bálmulták és tisztelték. Az emberi szellem e három tág körében évszázadokra szóló hatást gyakorolt. Ez áll a világi tudományokat felölelő tevékenységről is, mohamedán arab írók emlékeznék meg műveikben a »raisz Muszáé«-ról. De felolvasásunk szűk keretében ezirányú alkotásaira nem terjeszkedhetünk ki, meg kell elégednünk ama tény felemlítésével, hogy a számos és elsőrendű arab-zsidó írók között ő a legtermékenyebb. Bármily hatalmasak voltak ezirányú sikerei, világírói és napjainkig élő emléket, sőt hatását, a rabbinikus irodalom és a vallásbölcsészet ismeretkörébe tartozó halhatatlan alkotásai tartották fenn.

Közel félszázadig, 23 éves korától 70 éves koráig, 1204-ben bekövetkezett haláláig tartó irodalmi tevékenységében mintha előre kigondolt egységes terv szerint járt volna el. A rendszeresség vérében volt, ami annál meglepőbb, mert az őszidó szellem egyáltalában nem rendszeres, hanem szerte csapongó, ötletes, villámszerű, aphoristikus. A bibliai iratokban alig észlelhető rendszer, a talmudban már egyáltalában nincs. A talmud befejezése után az arab korszak beköszöntése előtt a VI—IX. század közt keletkezett írott termékek a talmud folytatásainak tekinthetők és az irodalmi művek jellegével alig bírnak.

Az irodalom név az írás szóból képződött ugyan, de azért nem minden irodalom, ami írva van, amint nem minden irodalom, ami nyomtatva van. Zsidó irodalom a szó valódi értelmében csupán IX. század második fele óta létezik, ha az ő-kori bibliai, apokryph és hellenista irodalomtól eltekintünk. Görög-arab szellemi hatás alatt fejlődött és a XI. és XII. században virágjába szökkent. Ez a korszak a zsidó irodalom fénykora, melyet más korszak nem szárnyalt túl. Ennek fénykornak Maimonides a csúcsponjtja és befejezője és halálával hanyatlás áll be. Az Aristoteles bölcsészeti rendszerének volt híve és ő maga, a művei által gyakorolt hatás szempontjából, a zsidó Aristotelesnek nevezhető. Az ő révén ismeri a zsidó köznép mai napig a stagirita bölcsész nevét: Aristotlest. Kora egész tudományát ölelte fel csodálatos befogadó-képességgel megáldott elméje, mert — jellemző zsidó tulajdonság — a tudást a legmagasabbra becsülte az emberben, csupán a korabeli történetírást, amely hazug anekdotákból állott és a ledér sze-

relmi költészetet vetette meg, mert az sem erkölcsösségével, sem komolyságával nem állott összhangban. Nincs a bibliának, a kinyilatkoztatott tannak, hanem a szóbeli tannak, a hagyomány irodalmának is föltétlen híve volt, ki életében minden rendelkezését pontosan teljesítette az utolsó betűig. Az ez irányú felfogás és jámborság mellett törvénykönyvébe azt a tételt vette föl, hogy a bölcsészettel való foglalkozás éppoly kötelesség, éppoly érdem, mint a talmud tanulmányozása (Talmud Tóra 1, 12).

Ezt a már többször említett Törvénykodexet 1180-ban tette közzé »Misne Tóra« (második tóra) cím alatt és 10 évig dolgozott rajta. A 613 parancsolatról szóló könyve, a misna-kommentár és egyéb művei, mely utóbbiak részben az idők martalékává lettek, mintegy előmunkálatok ez örök időkre szóló alkotáshoz. Ebben a 14 könyvre oszló egységes zsidó corpus irurisban fel van dolgozva az előző egész zsidó irodalom a bibliától a gáoni termékekig: valamennyiből levonja a végeredményt és a gyermek által is megérthető egyszerű szavakkal foglalja össze. Nincs az emberi létnek az a helyzete, kérdése, viszonylata, problémája, melynél ez a mű a hívő zsidók cserben hagyán. Benne vannak azok a törvények is, melyek érvénynyel nem bírnak többé, melyek a zsidó államra, a szent földre, a jeruzsálemi szentélyre és kultuszára és sok egyébre vonatkoznak. A bevezetésben műve céljáról egyebek közt a következőket mondja: »Átkutattam az összes iratokat, hogy oly művet alkossak, melyben a vallási szempontból tilos és nem tilos, tiszta és nem tiszta kérdéseire, valamint a tóra egyéb parancsolataira vonatkozó eredmények befoglaltassanak. Mindezt világos nyelven és röviden, viták és kérdések nélkül adtam elő, hogy a szóbeli tan szépen rendezve és mindenki előtt érthető legyen. Röviden szólva, senkinek se legyen más műre szüksége, ha a vallástörvény bármely rendelkezéséről felvilágosítást keres, mert ez a mű felöleli az egész szóbeli törvényt, intézményeket, szokásokat és rendelkezéseket Mózesztől a talmud befejezéseig.«

Amily genialis az eszme, éppoly genialis a kivitele: ezer meg ezer szerteszórt kavicsból szemet-lelket gyönyörködtető palotát épített. Művészi szempontból tekintve, architektónikája, compositiója és nyelvének egyszerűsége és tisztasága oly iro-

dalmi terméké teszik a Misne Tórát, melynek nemcsak a zsidó halákhában, hanem a törvények világirodalmában sincsen párja. Tartalma és formája egyaránt alkalmassá tette a zsidó nagyközönség szükségének kielégítésére és még szerzője életében elterjedt nemcsak a Keleten, hanem Európában is. Hatása mérhetetlen volt, mit már ama számos mű mutat, mely reá vonatkozik és a kommentárok úgy kísérik, mint magát a talmudot. A Sulchan Árukh, melyet oly sokan emlegetnek és oly kevesen olvasnak, a kodifikálás eszméjét ebből a műből merítette és a törvények formulálásánál a nyelvzetet egyszerűen átveszi, mert Maimuni alkotó művész az új-héber nyelv terén. E remekmű az egyenes gondolkodás, a rendszeres munkálkodás, a szabatos formulálás, az igazságot jellemző egyszerű és világos beszéd és írás mintaképe és ez irányokban hatása semmiféle szóval nem túlozható. A hamis éleseszűség, a szórszálhasogatás, a borzas irány ellen, a mely a XVII. század óta a talmud tanulmányozása terén a ghetto kisszerű és nyomoruságos viszonyainak hatása alatt lábrakapott és a »harber Rambom« cím alatt ezt a művet magát is hatalmába kerítette, eleven protestáció volt. E remekműnek köszönhető jórészt, hogy az egyszerű és egyenes gondolkodás nem halt ki a talmud tanulmányozói köréből, úgy hogy a zsidó-tudományok renaissancea számára maradt még szilárd pont, melyre támaszkodhatott. A nemzsidó világ is e műből merítette a zsidó jog és régiségek ismeretét és se szeri se száma a kisebb-nagyobb latin iratoknak, melyek belőle erednek, vagy mint egyenes fordítások, vagy mint egyes szakok feldolgozásai.

Az öt szakaszra oszló első könyv theológiai alapvetés, amely kerekded vallás- és erkölestant ad, mire a hasonirányú műveknél nem találunk példát. Ezzel a bevezető könyvvel a zsidó vallástörvényt filozófiaképpé tette és a művelt gondolkodás előtt hallgatag igazolta. Nincs a vallásos gyakorlatot, hanem a vallásos gondolkodást is szolgálta Maimuni és ő az első, ki a hitet is körülhatárolta. Hitelveket már előtte is fejtettek a zsidó bölcsészek, de ő az első, ki kötelező dogmákat állított fel. Misnakommentárjából ered az a 13 hitelv, amely mindennapi imakönyveinkbe és hittani irodalmunkba felvétellett. A »Jigdal«, vallásunk himnusa, e 13 hitelv versbe

foglalása. Ingatag gondolkozású korunk, amely az ars nesciendi-t gyakorolja és az Ignorabimus jelszavát adta ki, a dogmáknak nem barátja, már azért sem, mert azok felekezetünk körén kívül 18 század óta sok baj kútforrásait képezték és örökös változásaikkal a bennük való hitet maguk ingatták meg. De azért nem tagadható, hogy a Maimonides hitelvei a felvilágosodást terjesztették és a filozófiai gondolkozást ébren tartották. Azokban a talmudistákban, kik semmiféle világi ismeretekkel nem bírtak, kik a filozófia szót sem hallották, ez a Törvénykodex táplálta az emberi szellemmel válhatatlan kapcsolatban álló bölcselkedés gyenge mécsesét. Mutatóul idézzük a Törvénykodex első tételét, amely így hangzik: »Az alapok alapja, a tudományok oszlopa annak tudása, hogy van egy első létező, aki minden létezőnek létesítője; ami az égen és földön és e kettő határai közt létezik, valamennyi az ő létezése igazolta folytán létezik.« Ily mű, amely a lét legfőbb problémájával kezdődik, tanulmányozót megóvja a sötétségtől és korlátoeltságtól. És erre az európai középkorban, amely a francia forradalomig tart, nagy szükség volt.

De nem folytathatom ez örökbecsű mű jellemzését és mai napig tartó hatásának ecsetelését. Idézetekkel sem szolgálhatok belőle, mert be kell még mutatnom, bár röviden, Maimuninak azon művét, amely vallásbölcészeti rendszerét adja. Arab nyelven írta, hogy a műveltek, kiknek hitét a kor filozófiája megingatta, olvashassák. E gyakorlati célját maga a cím is kifejezi, amely arabul: Dalalát al-Hairin, héberül: Móre Nebuchim, magyarul: Az ingadozók vezetője, de általában »A Tévelygők Útmutatója« cím alatt ismerik. Ebben a műben, melyet 1190-ben bocsátott közre, nem ad filozófiai rendszert, mert annak ismeretét feltételezi: oly olvasók lebegnek szemei előtt, kik koruk bölcészetét ismerik. Maimuni célja az volt, hogy a zsidó vallást a kor gondolkozásával összhangba hozza, a teológiát és filozófiát összegegyeztesse. Ez a gondolat felette egyszerű, de örök időkre szól. A vallásbölcészetnek sohasem volt és sohasem lesz más célja mint az, hogy a teológiát a kor filozófiájával kiegyeztesse. A jelenkorban, sajnos, hiába várjuk azt a gondolkozót, ki teológiánkat az uralkodó újkantianizmussal és a természettudományi fejlődésemellett megegyeztesse. Maimuni fényes megoldásával e tekintetben is

örök időkre szolgált mintaképet. Bölcészetének kerekdedége, befejezett rendszeressége annál bámulatosabb alkotás, mert nemcsak a szent iratok, hanem a hagyomány számtalan nyilatkozataira is tekintettel volt. Művét még életében lefordították héberre és az európai zsidóságban, melynek zöme nemcsak a filozófiától állott távol, hanem minden világi műveltég nélkül szükölködött, sok ellenzőre talált. Halála után az egész zsidóság két pártra oszlott: a maimunistákra és antimaimunistákra. A harc évtizedekig tartott és mindkét részről nagy elkeseredéssel folyt. Ez nem csoda, mert Maimuni oly felvilágosodott eszméknek hódolt, hogy a biblia számos kijelentését és kitételét a végső következtetésig menő racionalizmussal elmagyarázni volt kénytelen. Az angyalok, fölfogása szerint, nem lények, hanem szellemi erők. De csupán három pontot emelünk ki. A prófétizmusról így nyilatkozik: A próféta nem csodatevő, mint általában hiszik. Küldetésének igazolása nem keresendő sem csodákban, sem rendkívüli jelenségekben, hanem próféciájának tartalmában, szellemük felvilágosodásában és hirdetések bekövetkezésében (More II. 36; Jeszodé Hatóra 7, 1.). A messiás jámborság által fog kitünni, a szent földön birodalmat alapít, és az összes népeket az egyisten imádsására fogja vezetni. Viszály és háború nem lesz, a vad szenvedélyek nyugvóra térnek stb. A lélek halhatatlanságát úgy éri el, hogy a fenséges eszmék és a tiszta erkölcs magaslatára emelkedik. Minden babonának esküdt ellensége és e tekintetben a mai nemzedék sem emelkedett arra a magaslatra, melyen ő állott. Bármiképp gondolkozunk bölcészünk egyes állításairól, azt el kell ismernünk, hogy a szépre, a nagyra és dicsőre tört.

A »Tévelygők vezetője« csakhamar latinra is lefordított és a keresztény skolasztikára döntő befolyást gyakorolt, sőt Spinoza és Leibniz révén az újkori filozófiára is hatott. Az általános filozófiatörténet kiváló művei közé sorolják. De mi itt sem követhetjük nyomait a századok történetében és csupán azt emeljük még ki, hogy a jelen korban a kath. egyház kebelében újra felélesztett thomistikus filozófia jórészt ennek hatása alatt áll. A legkompetensebb férfú, Guttman J. (Verhältniss d. Thom. v. Aquino, 31. lap) szóról-szóra így ítél: »Aquinoi Tamásnál a Maimonidestől való függés nem szorítkozik csupán egyes gondolatok átvételére, hanem bizo-

nyos értelemben egész theológiai rendszerének alkotásából tűnik ki.

Elvonultattuk egyes képekben Mózes ben Maimon külső-belső életét, emberbaráti tevékenységét, irodalmi munkásságát; láttuk az embert, a vezért, a tudóst. Külön-külön eseteltük, de a fostati bölcsben mindeme kiválóságok szép harmóniában egyesültek. E rendkívüli egyéniségben nincs semmi disharmónia, az ember és a zsidó, az orvos és a rabbi, a talmudista és a bölcsész egymással összeforrtak egységes, hatalmas, tündöklő személyiséggé. Hét évszázadon át fénylő alakja gyűjtson világosságot lelkileg meghasonlott nemzedékünknek, a megoszlott zsidóságnak, amely íme egy lélekkel ünnepli dicső emlékét, igazi kegyelettel áldja halhatatlan szellemét.

Budapest.

DR. BLAU LAJOS.

NOTARIKON A KABBALÁBAN.

A נֹטָרִיּוֹן *notarikon* szó (notarius-gyorsíró) már a tannaitikus irodalomban a rövidítés különböző fajtáit jelöli, sőt R. Eliezer-ben R. Jósze Hagelili barajthájában, mint a 32 értelmezési szabály egyike fordul elő (Kohut, Aruch V. 336; Levy, Nh. Wb. III. 356; Krauss, Lehnwörter II. 356; Perles F., Analekten, München 1895, 4. kövv.; Bacher, Älteste Terminologie 125. kövv.; Jew. Enycl. I. 39 b). Rövidítések Perles és előzői szerint már a legrégebb időben gyakoriak voltak a bibliai kéziratokban, s ez a szokás lett volna forrása a LXX fordítása szöveghibáinak és tévedéseinek. Mindenesetre bizonyos, hogy a rövidített írásmód már körülbelül 2000 év előtt ismeretes volt a zsidók előtt, mert különben a tannák 100 körül a ker. időszámítás után exegetikailag nem értékesítették volna. Az amoráknál ez az értelmezési mód, amint az idézett művekből kitűnik, egyre tovább és tovább fejlődött, úgy hogy a talmud utáni időben szintén alkalmazásba jött.

A kabbala tehát ezen értelmezési mód alkalmazásánál régi tekintélyekre támaszkodik, amint ezt tanainál is teszi. Hogy vajjon már a legrégebb mystika a teremtsérről (Gen. első fejezet) és az isteni trónszekérről (Ezechiel első fejezet) éppúgy, mint a *gnosticismus* alkalmazta-e a notarikont, mint kényel-

mes segédeszközt, adatok hiányában nem lehet eldönteni. A notarikonok bizonyára nem foglaltak el széles teret, mert a hagyományozott adatok szerint (lásd az illető cikkeket a J. Encyclopediában) ezeknek a szöveg betűinek összekapcsolása, amelynél a betűk permutációi és *gematriái* (J. E. V. 590. a) szintén nagy szerepet játszottak. E két utóbbi módszer a legrégebb, amely éppúgy előfordul a tősgyökeres zsidó, mint a zsidóárnyalatú gnosticizmusban (Epstein c. 1; Grätz 10. l.; J. E. I. 41. b). Habár a rövidített írásmód eredetileg mint titkos írás is alkalmazásba jöhetett, mégsem tudta a mystikusokat nagyobb mértékben magához hódítani. Ők tulajdonképpen a betűket, amelyek az egyszerű ember előtt általában titokteljeseknek mutatkoznak, tartották csodatevő elemeknek, s ez a magvában a legrégebb időktől egész a jelenkorig így van. Az írás egyes elemeit nem tartották holt jeleknek, hanem erővel fölrházott élő lényeknek, amelyek a szellemvilág képviselői. A betűk kombinációinak ugyanannyi csoportosítás felel meg a magasabb világban. Különösen erősen hatnak akkor, ha őket »tudó« (gnostikus) istennévvé csoportosítja. A tóra általában istennevekből áll, csak hogy azok a közönséges embertömeg számára nem észlelhetők. »A gnózis még magasabban álló alakulásaiiban is hatásos szavakra és megszólításokra vonatkozó tudás,« így jellemzi Anrich a gnósiszt általában, tehát a nemzsidó gnosis is.

E kép nagy vonásokban ráillik a középkor zsidó kabbalájára is, amely Németországban *Rokeach Eleazar* (J. E. V. 181.) és Spanyolországban *Nachmani Mózes* (J. u. o. e. cikket) emelkedett magasra. Az eszelős betűmystika főleg Németországban virágzott, míg a spanyolkeleti kabbalának filozófiai színezete volt és inkább theosophia volt. A kabbala alapvető műve a Zóhar (1300 körül) a betűk kombinációjával és azok számbeli értékével dolgozik, nem notarikkal. Beszél ugyan a tóra 49-féle értelméről (III. 264. b; Löw II. 28. kövv.), az értelmezés 7 alapelvéről (III. 202. a; Löw II. 47.) s más efféléiről (lásd főleg Bacher, L'exégèse biblique dans le Zóhar R. E. I. XXII. 35. n. 1; 38. n. 2. A »gematria« szó úgy látszik szintén nem fordul elő). Ez megegyezik Nachmani nézetével, aki pentateuchkommentárja bevezetésének végén,

ahol a mystikus értelmezési módokat említi, a notarikont mellözi. A Zóhar az utójára idézett helyen így nyilatkozik. »Minden egyes szó... sok gyöngyöt tartalmaz, melyek minden irányban világitanak. Nem találsz egy oly verset sem a tórában, melyből többszörös értelem nem sugárzik ki«. A kabala Sulchan Aruchja a *Pardész Rimmónim*, Kordovero Móztól 27. fejezet 1. pont alatt (Korez 1786, 151 b. folio) a tóra négy magyarázási módját sorolja föl, melyeknek sorrendjük a *merkába*-ban (isteni trónszékér) való ismerete ad erőt. Különbösen is igen részletesen szól a mással- s magánhangzókról, de a notarikon-módszert néhány sorban intézi el. Három módot különböztet meg, aszerint, amint több egymásután következő szó kezdő-, vég- vagy középbetűit összekapcsoljuk. Egy-egy betű át is ugorható. Így pl. אל מלך נאמן = 1. אמן; 2. למן; 3. מלא הנסתרות-ból (Deut 29, 28) הסי (XXX. 8., fol. 162. a). Művészesebbek találhatók a későbbi kabbalistáknál. Egyes betűket teljes szavaknak venni nem látszott jogosnak a kabbalisták előtt, mert a kiegészítendő betűk nincsenek a szent szövegben, ellenben más mystikus módszereknél minden benne van anyagilag az isteni ígében. A kabala kedvelt módszere tehát nem a notarikon volt, amelyet Wogue (*Histoire de la Bible*, Páris 1881. p. 274.) utána Schwab (p. 14.) első helyen említene, hanem betű összekötések (צירוף אותיות) és a betűk számértéke (גימטריא). Ez utóbbiak a 15. század vége felé a keresztény körökben is kedveltekké váltak, s erről Begley, *Biblia cabalastica or the cabalistic Bible*, London 1903. érdekes bizonyítékokat közöl. Már Augustinus egyházatya *l'χ'ρ'υ's*-t, ami halat jelent és a keresztény lithurgiában és művészetben jelentékeny szerepet játszik, notarikon által felbontja *Ἰησοῦς χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ*-ra, ami azt teszi: »Jézus, Isten fölöntje, megváltó« (Löw, *Graphische Requisiten* II. 52.). Már Tertullianus (3 száz) ismeri ezt a mystikus játékot. A keresztény középkor egyáltalában a kabbalához teljesen hasonló eszközök által űzte az írásértelmezést. (Caesarius Heisterbachról cf. R. E. I. XXX. 159.)

Bibliografia. A kabbaláról általában lásd az irodalmi értesítést I. E. III. 479; a notarikon terminusra a cikkben felsorolt szerzőket és Löw, *Graphische Requisiten* II. 44—55 (ugyanott 39—44 az alfabetáról és annak csoportosításairól).

Specialis művek a mystikus értelmezési módról, a betűk alkalmazásáról, s azok csoportjairól: Anrich G., *das antike Mysterienwesen in seinem Einfluss auf das Christenthum*, Göttingen 1894; Blau L., *Az ózsidó bűvészet*, Budapest 1898 (a myst. istennevek); Epstein A., *Recherches sur le Sefer Yezirah*, Paris 1894 (R. E. I. XXVIII—XXIX); Grätz H., *Gnosticismus und Judenthum*, Krotoschin 1846; Löw L., *Gesammelte Schriften*, Szeged II. kötet; Schwab M., *Vocabulaire de l'Angelologie*, Paris 1897; Supplément 1899. A német kabala fejlődésére vonatkozólag lásd Epstein cikkét Fuchs Hachokerjében II (1894) 1—11 és 37—48.

Budapest.

DR. BLAU LAJOS.

MAIMONIDES HALACHAI MÓDSZERE.

Aki Maimuni nagy műveibe elmemozgató tartalmukhoz méltó komolysággal és tudvágygal belemélyed, nem menekülhet a feltevés elől, hogy a halachai anyag csoportosításánál és osztályozásánál egy bizonyos, előre meghatározott módszer szolgált neki zsinórmértékül. Eltekintve azon elvek és alapeszméktől, melyeket egyebek közt a Jad Malcachi, Cneszeth hagedaulo és Schem hagedolimban fölsoroltatnak és miket Frankel (*Darke ha-Mischna* 321. folyt.) mint mérvadókat ismertet, szorgosabb nyomozás után ráakadunk a vezéreszmére, melynek nyomán Maimuni úgy a Mischna kommentárja, mint a *Mischne-Thórajában* halad. Vezéricsillag az, mely tudományos pályáját soha el nem halványuló világossággal beragyogja, s e vezéricsillag a józan felfogás, a logikai gondolkodás. Általánosságban ugyan maga fejezi ki egész határozottsággal ez irányelvet, de nem egy helyütt a hagyomány egymásra torlódott rétege alól léssen az, mint a jecegek alkatrészei alatt rejtődző mag, kihámozandó, napfényre hozandó.

Egész általánosságban találkozunk e módszerrel, a mischnakommentár bevezetésében, ahol Maimuni álláspontját a következőkben jelzi: »A vallásos szabványok közül némelyek Mózes útján reánk átszármazott értelmezések folyományai, miknek alapjául valamely szentírási mondás, vagy a józan gondolkodás is szolgál, mások meg törvények, miknek eredete

a sinai kinyilatkoztatás (halacha lemosche miszinai). Mások meg a logikai következtetés és okfejtés eredményei...»
 »Hogy pedig szükségesnek tartották a kétféle nézet közötti eltérést, illetve vitát fölemlíteni, az azért történt, mivelhogy ha ama döntvények vitás voltak elhallgatásával s az ellenvélemény mellőzésével közöltettek volna, megeshetnék, hogy előáll valaki, aki az ellenkezőről értesült, vagy oly nézetet vall, mely különben is a saját nézetével megegyezik. Ily jelenséggel szemben aztán kétség támad lelkünkben, szólván, hogy lehet az, hogy valaki, akit megbízható embernek ismerünk, valamit tiltottnak nyilatkoztat, holott a Mischna azt megengedettnek mondja, vagy pedig ellenkezőleg is. Ez oknál fogva, ha az ilyen vélemények írásba foglalhatnák, ennek a bajnak eleje van véve. Mert ha a hagyomány útján értesült azt állítja: »így vagy úgy hallottam, hogy a szóban forgó tárgy el van tiltva«, erre mi azt válaszoljuk, jól beszéltél, de az csak egyes embernek a véleménye, míg a többség az azt ellenzi, vagy pedig más valaki ellenzi és a döntés az utóbbi értelmében történik, mivelhogy annak a nézete helyesebbnek látszik, vagy mert arra más helyütt támasztékot találunk. Tehát az oka annak, hogy úgy az egyesnek, mint a többségnek nézetét írásba foglalni szükségesnek tartották, az, hogy hiszen lehetséges, hogy a halacha csakugyan az egyesnek a véleményén alapszik, ily esetben ez (az egyesnek a véleménye) arra utal bennünket, hogy az egyes véleménye, ha az egyszerű józan felfogás mellette szól, még a többség ellenvéleményével szemben is helyesnek elfogadható.« Hason szellemben nyilatkozik Maim. a józan gondolkodás és logikai következtetés nagyobb dicsőségére a Mischna Tora bevezetésében, midőn a gaoni korszak talmud tanulmányozása útjait-módjait veszi tollhegyére: »ha a Gaonok valamelyike akként fogta fel a dolgot, hogy az a helyes módszer, azonban egy későbbi iskolának (beth-din) az a talmud módszerével meg nem egyezőnek tünt fel, nem jó tekintetbe az előbbeni. Mindig csak a józan felfogás mérvadó, akár korábban, akár későbben jutott legyen az kifejezésre.« De különösen feltűnik Maimuninek eme a józan gondolkodáson alapuló módszere iránti előszeretete bizonyos halachák megállapításánál.

Mischna Makkoth, II, 6: אן העדים זוממין נדרגין עד שיממור הדין

A meghazudtolt tanukon csak akkor végeztetik a halálbüntetés, ha a gyilkossággal vádoltra *ki lett mondvá* a halálos ítélet. A mischna eme véleményének éle a Sadduceusok ellen irányul, akik az írás betűjéhez ragaszkodva, hivatkoznak a szavakra: »élet életért« פיש היה נפש szerintök tehát a meghazudtolt tanuk csak akkor lesznek kivégzendők, ha a gyilkossággal vádlotton tényleg végre is hajtattak a halálos ítélet. A bölcsek ellenkező nézete szinte szentírási helyen alapszik, még pedig a tételen: »Bánjatok úgy el vele (a meghazudtolt tanuval), amint *szándékában* volt testvérével szemben eljárni *לעשה לו כעשה לו כעשה להורו* már pedig akkoriban testvére még életben van. Tehát a Mischna szerint a szándék vonja maga után a halálbüntetést a tanukra nézve, nem pedig a szándék megvalósítása. Maimuni kommentárjában itt megjegyzi אבל החכמים מעידים שרר הכתוב עליו. Csakhogy a bölcsek emellett tanuskodnak, mert hiszen erre támaszkodnak. Eme szüksézarú és homályba burkolt megjegyzés gondolkodóba ejti a tárgy mélyére ható elmét és bepillantani enged a nagy tanítónak a mischna és talmudanyag tárgyalásánál követett módszerébe. Hogy a pusztá szándék súlyosabb büntetéssel toroltassék meg, mint a bevégzett tény, az ilyen nézettel csak nagy nehezen barátkozhatott meg Maimuni világos elméje, ez oknál fogva hangsúlyozza, hogy e feltűnő nézet mellett, a szentírás szavaira támaszkodva, tanuskodnak a bölcsek, mely kifejezésből Maimuni egyéni nézete, mintegy kiérzik. S eme a sorok közül kiolvasható nézetet szavá teszi a talmud is (Makkoth, 5, b) הנה בייבי אמר לא הרגו הנה בייבי אמר לא הרגו, s az ellenvetésre, hogy inkább van helyén a halálbüntetés a bevégzett ténynél, mint a még meg nem valósult szándék esetében, az a válasz, אן ענישין מן הדין büntetéseknel nem a következtetés a mérvadó szempont. Nincs tehát kizárva, hogy Maimuni, midőn e helyütt a bölcsekre hártja a mondott nézetért a felelősséget, nemcsak az írás *כאשר זמש* szavaira, de a talmud elvére *אן ענישין מן הדין* is gondolt, amint azt a Mischna Thórájában (Hilch. Éduth, XX, 2) világosan ki is mondja, ודבי זה מן הקבלה, azaz hogy hagyomány után származott ránk az a tétel, hogy a büntetéseknel nem jó tekintetbe a következtetés, amely tétel egyébiránt, amint később látni fogjuk, nem minden megszorítás nélkül érvényesül.

Közel jár Maimuni gondolkozásmódjához, s az abból

folyó módszeréhez R. Josef Kárónak az idézett mischnának értelmezése, mely szerint a bevégzett ténynek kevésbé súlyos következményét a meg nem valósult szándéknál — büntetés tekintetében — megokolja (Ceszei Mischna az id. h.). »Miután« — úgymond »az Isten szelleme szól a törvényszék ítéletéből — ha a halálbüntetést szenvedt nem volna más bűnért halálbüntetésre méltó, nem hagyta volna Isten őt a meghazudtolt tanubizonyosság alapján halálra ítélni és kivégeztetni, de miután a gondviselés ilyen sorsra juttatja, a meghazudtolt tanuk nem itélendők (a különben megérdemlett) halálbüntetésre.« Gyöngébb eme megokolásnál ugyancsak a Ces. Mischna amaz okoskodása, hogy azért nem torlandó meg a hazug tanuk által tényleg okozott kivégzés a törvényszék által hozandó halálos ítélettel, mivelhogy a tanuk ilyenmü bűne emberi ítélettel ki nem engesztelhető, de sokkal nagyobb és félelmetesebb büntetéssel sujtandók, mintha csak szándékukban lett volna ártatlant halálra ítéltetni.« (V. ö. Resp. Szdé Jehoschua, resp. 22).

Nagybecskerek.

(Folyt. köv.)

DR. KLEIN MÓR.

TANULMÁNYOK A MIDRAS HAGGÁDÓL ELSŐ KÖNYVÉHEZ.

A keleti népeknél második természetűé vált a mesemondás! Ott, a kultúra alacsony fokán, épült a költői képzet ékesebbnél-ékesebb palotája, virázkik a bűbajos tündérrege illatos berke, áll a mesemondók bölcsője. A kék ég, a napkelettől-napnyugotig elterülő sivatag, az égbe nyúló meredek hegycsúcsok, a szágludó folyam, mind az ábrándok kertjébe vezetik a már természeténél fogva is henyélni szerető keleti embert. Nem csoda, ha a Midras-irodalom oly gazdag, hisz a keleten virágozott! Európában kevés a Midras-költők száma, és a Midras-írók ama kis községe is valószínűleg Hellas gyönyörű, áldott földjén élt; Görögország északi határa egyszersmind a Midras-költészet földrajzi magasságát is képezi! A nyugatiak a keletről hozott kincseket feldolgozták és nagyjobbreszt költők és dalmokok hárfáikon szólaltatták meg a nemzeti hagyomány dicső emlékeit és hirdették a boldogabb jövő bekövetkezését. Hogy az egész agada még nem ismeretes, ezt rövid pillantás a könyvé-

zeti jegyzékekbe világosan mutatja: ezért hálával és örömmel fogadjuk a Schechter kiadta várva-várt Midras Hag. első kötetét.¹⁾ Mert a Midras-irodalom tanulmányozása, részint philológiai és kulturtörténeti, részint pedig folklorista és ethnographiai tekintetben nagy fontosságú! Jelen tanulmányunkban először is a megismert Jelamdenü töredékekről, másodsor pedig egy ismeretlen mesegyűjtemény szétszórótt maradványairól, harmadszor a M. H. egyes forrásairól, negyedszer szövegkritikai becsőzöl és végre nyelvezetéről akarunk értekezni. Ha a hely és idő megengedi, az idézett tekintélyek és előadók névsorát is adjuk.

1. Jelamdenü töredékek.

Jalkut kétszázhoz közel, az elveszett Jelamdenüből vett idézeteiből, legjobban alkothatunk magunknak képet a Jelamdenü nyelvezetéről, műfajáról, agadai módszereiről, a benne foglalt tanokról és világnézetéről. E töredékekben régibb és fiatalabb részleteket találunk; a szó- és versmagyarázatok nyelv és szellem tekintetében ősbib alakban szerepelnek (24. b, a Genesis rabbaban is előfordul, 45 d. עשה ige, »tartózkodni«, »lakni« jelentésben szerepel, v. ö. A. Marx, Seder olam, p. 2. 17 j., Brüll Jahrb. V. 154.), továbbá a מלמד terminus technicussal bevezetett részletek (49, d. 224 a. és több h.)²⁾ is e körbe tartoznak, valamint egyes mondák és hagyományok keletkezését szintén a régi Midrás termékeinek kell tekintenünk, ellenben fiatalok a hasonlatokkal teli magyarázatok (משל 217d, 248d, 220 (2-szer), 224c. 243d, 244b, 247d, 253, 262 és más), a-jövő és ez élet közötti párhuzamok (176, 222c, 230, 263a), és a שומר הכתוב וה' kezdetű bevezetések (221c, 238d, 241b, 247d, 255.). Mi csak az elsőt és utolsót vesszük megfigyelésünk körébe. A legtöbb hasonlat tárgyát a király valamely cselekedete képezi, így pl. a király és barátja, a király nőt választ feleségül, a király kertje, lakomája, a király fia és a nevelője; csak elvétve fordul elő

¹⁾ Midras haggadol forming a collection of ancient Rabbinic homilies to the Pentateuch. ed. S. Schechter. Cambridge. 1903. 4ⁿ.

²⁾ I. Bacher s. v. מלמד a Die älteste Terminologie-ban, Leipzig 1899, 31 o. Erdemes volna megfigyelni, vajjon a nem tannaita midras művekben tulajdonmóan מלמד-vel kezdődő magyarázatok nem eredtek e régi forrásokból?

más, a közönséges életből vett hasonlat, így pl. 224 a merő. Ámbár a legrégebb Midrás-művek is meglehetősen gazdagok királyhasonlatokban, így a legrégebb halachikus midrasművek és a Genesis rabba is, jöllehet állatmesék is szerepelnek ottan, mégis joggal soroljuk e hasonlatokat a gaoneus kor termékei közé. Erre a biztosan azon korból származó és szintén csak a Jalkut fúradtság munkája révén fönmaradt »Ela hadbarim zuta« אלה הדברים זוטה-ban előforduló hasonlások vizsgálata jogosít. E mű, melynek töredékei Buber S. (Bécs 1885 a Bet-Talmud-ban, azóta külön lenyomatban is megjelent) gyűjtésében önállóan is előttünk fekszenek, hasonlatai alak és nyelvezet tekintetében azokkal rokonoknak mondhatók. Nagyobbára királyhasonlatok, a nyelvezet prózai, a mese széles mederben folyik és elágazó; jöllehet egyéb exegetikai sajtáságaiban távol áll a Jelamdenüitől.¹⁾ Ha ezt irányadóul vesszük, a Midras hagg-ban előforduló termékeket is szabad talán e korból és korból származottnak tekinteni. Így 146o. (már Schechter is kérdezi ויאלה היא מלכיה) a király és udvarának őrei és lakói, 154a. a király ellen fellázadt tartomány, 158o, a házias életet megunt király, 416o. a király és fia, 392o. a polgár, ki királyának bort akar ajándékozni, de a hordóban kígyót lát; más a közönséges életből vett és túlprózaai hasonlatokkal is találkoznunk: pl. 147o, a hajó és a viharos tenger (נהשולין), 201o, a férjhezmenetelre kényszerített leány, 418o, a tolvaj a tudós öltönyében.

Ugyanezen eredményre jutunk, ha a M. H.-ban használt הנהוהוה-vel kezdődő bevezetéseket, melynek forrását bajorosan találni (így 50, 144, 157, 164, 172, 632, 5790o, stb.), a Jalkutban idézett hasonlalkú agadákkal egybevetjük. Ha szélesebb és mélyebb alapra kiterjesztjük e kutatást, melyre időszűke miatt jelenleg nem vállalkozhatunk, világosan láthatjuk, hogy a Midras H.-ban is fennmaradt a Jelamdenü nem egy maradványa. A Midras-H. további kiadatlan kötetei pedig igazolják a már régen felállított tételt, hogy, mint a berlini kézirat tanulmányozásából tudjuk, a szentírás többi könyveihez is létezett hasonló Midrás, melynek részei a Jalkut előtt is ismeretlenek voltak.

¹⁾ Hasonló tünetek észlelhetők a szintén a gaoneusok korában szerkesztett Midras Abchir megfigyelésénél.

2. Egy mesegyűjtemény.

Hogy a gaoneusok korában a mesegyűjtés divatban volt, azt ma már senki sem tagadja (v. ö. Harkavy, Festschrift für Moriz Steinschneider H. R. 6. ö. kk.), sőt Schechter, M. H. 227o. 12j. egy pármái mesegyűjteményről szól, melyhez sajnós, hozzá nem férhetünk és minden tekintetben nagyon fontos.¹⁾ Nézzük először is a vadmacska és a kutról szóló érdekes mesét, mely utóbbi időben a zenekedvelő közönséget a színbázakba csalta. Rasi és Tosafot, b. Taanit 8a, ismerték már e mesét, de teljes alakjában itt látjuk először.²⁾ A mese nyelve több aram vonást mutat, tárgya a következő: egy leány arany-ezüsttel ékesítve, vándorolt kísérel nélkül az uton. Napközben szomjazott és a közelben levő kútból vizet merítve, abba beleesett; elkezdett sirni, míg egy arra menő vándorférfit megajánlta és megmentette életét. Nemsokára örök hűséget is esküsznek egymásnak és a kutat, valamint az arrafelé futó vadmacskát teszik tanukul. De a férfi hűtlen lesz, és két gyermeke közül az egyik kutba esik, a másik a vadmacska körmei között lehel ki életét, mire a régi esküről megemlékezik, elválik feleségétől és menyasszonyához siet. (M. H. 231.)

E gyűjteményből ered valószínűleg a 229o. olvasható kis aram mese is, mely azonban csak rövidített alakban fordul elő. הרבי משה היה לוי בשתק רבון היה אביל עסרון ומפרנס בני ביתו עסרון עשוק לבני עסרון. אמרו ליה אלן למאן את שבוך להן אמר לבני דלא יעטרמן לבריאתא.

A 227. oldalon említett rövid elbeszélés, Schechter szerint Cod. Parma 327, is előfordul. Az elbeszélés hősei, R. Akiba és egy idegen, aki a tan jutalmát akarja tudni. Jóval érdekesebb az összes eddigieknél a 222. o. 40 j.-ben közölt népmese, mely-

¹⁾ Ismeretes, hogy Levitikus rabba szerkesztője is mesegyűjteményt használt. Az elbeszélések száma a 20-at túlhaladja és rendszerint ב' תעשה-vel kezdődik. Zunz, G. V. 182, a Tanchuma is meglehetősen gazdag mesékben, a tíz parancsolathoz tartozó kis midrás R. Nizim nevét viselő mesekönyvből merített.

²⁾ Gaster szerint, Proceedings of Society of biblical Archeology vol. 16. p. 158, előfordul e mese a birtokában levő és szerinte a XIII. és XIV. századból fönmaradt kézirat mesekönyvben is. Azonkívül meg van e mese számos más kéziratban is.

nek rokonait, sajnos, most nem kutathatjuk. Zsidó és nem zsidó vándorol az uton és vitatkozik a fölött, melyiknek a vallása jobb. Mindenki persze a magáét tartja annak. A nem zsidó erre azt javasolja, hogy kérdezősködjének majd e tárgy fölött és akinek a vallása silányabb, az oda adja a másiknak összes vagyonát. Erre háromszor találkoznak a Sátánnal, egyszer mint öreggel, másodszer mint ifjuval, harmadszor ismét mint más alakú vénnel, mindhárom esetben a nem zsidó vallását tartja jobbnak. A nem zsidó veszi a pénzt és vigan távozik, a zsidó meghál a közelben levő romok között, ott meglesi három szellem beszélgetését, az egyik kineveti a figyelő sorsát, a másik egy királyleány bajáról mesél, aki nem tud szülni és megadja a gyógyulás módját, a harmadik egy szomjazó város bajával mulatgatja társait és megmondja a baj orvosságát. Erre vándorunk először is a királyleányon, azután a város lakóin segít, miért óriási vagyont kap. Midőn a nem zsidó a zsidót ennyi gazdagsággal látja, kérdezi, hogy honnan vette? Ez megmondja, hogy a romok között aludt és ott vette a szellemektől. Ez is oda megy, de a haragos és rászedett szellemek csúffá teszik.

A még kéziratban levő kötetek kiadása világosan fogják mutatni, hogy a M. H. szerkesztője egy már elveszett mesegyűjteményt is olvasztott be művébe. A berlini kézirat II. kötetéből akarunk itt, följegyzésünkéből, egy részletet közölni, mely irodalomtörténeti és folklorista szempontból fontossággal bír. (7. l. b.).

אמר ר' מנחם בדמשקיא שהיה שם בית צלם אחד, והיה לו כומר שמו אבא נוליש, והיה ממשש לפני הצלם שנים הרבה. פעם אחת הליוו אנקין של צער ענק לפני הצלם ימים הרבה ולא הועיל, אח"כ יצא להוין בלילה, ואמר רבש"ע שמע תפלתי ופדוני מצרתך, מיד שמע אל תפלתו ונתרפא, ונגב את עצמו, ובא לו לטבריה, ונתנייר, והיה מרדף אחר המצוות ותמנא פרנס על העניים, וביוון שננסו מעות תחת ידו, ידים שהיו למדות ממשמשות בבית הצלם ממשמשו בקודש, מיד תשש באחת מעניו ונסמית, שוב שלח ידו בהקדש והתשש בשנייה ונסמית והיו בני מקומו באין ורווין [וראוין oiv] אהו סומה, וא"ל, אבא נוליש, מה ראת שהיית שוחק בצלם, ומנית אותו ולא היה [נובה] מן? וכן אחרים וכן אחרים, מה עשה, אמר לאשתו עמדי עד שנלך

לדמשק, אחוה בידו והיו מהלכין, ביוון שהגיעו לעירות שבתחום דמשק היו מתנסין עליו ואומרין, הרי אבא נוליש, ואמרין לו, יפה עשה לך הצלם, שסמא את עיניך, א"ל, אף אני לא באתי אלא לבקש ממנו להשלים לי, שמה יפתח לי עין, והוא שוחק עליהן עד שננסו לדמשק נתנסו עליו כולם עד דמשק, א"ל מרנו, אבא נוליש, מה אתה עשוי, א"ל מה שאתם ראוים, א"ל היתה סבור שאתה מלעיג בצלם, אף אתה עשוי, א"ל לא, והוא שוחק עליו, ואומר להן, להשלים באתי שמה יפתח עלי אלא לכו [ותקבצו] לכל בני המדינה, הלכו ונתנסו היילות היילות כבית עבודה וזה, ועל הגנות ביוון שנתמלא המקום, אמר לאשתו שתעמידו על עמוד שהיה שם, הלך ועמד לו עליו, וא"ל אחי בדמשק בשעה שהייתו כומר לצלם היו בני ארם מסקרין אצלי פקדונות, והייתי כומר בהן, לפי שאין צלם הזה לא עינים לאאות, ולא אונים משוטטות בכל הארץ, ולא יבצר ממנו מעשיו, ובקשו רדי למשמש, ולמול כמו שהיו למדות ולא הספקתי לעשות עד שנפרע ממני, לפיכך סומא את עיני.

Az elbeszélés nyelvezete és szelleme elárulják a mese hazáját is. A sok aramaizmus, a számtalan syr és aram egyházi történettel rokon gondolatmenet és tartalom biztossá teszik, hogy a jámbor nestorianusok körében keletkezett e mese, melyből a héber meseíró saját céljaira feldolgozta.

3. A M. H. egy ismeretlen forrása.

Tudvalevőleg a M. H. szerkesztője elveszettnek tartott haláchikus műveket olvasztott gyűjteményébe, egy Mechiltát, a második és ötödik könyvhöz, melyek Mózes Maimunit is irányították haláchájának szövegezésében,¹⁾ de az agadai terén is sok szikla emelkedik ki, a magyarázatok tengerében, melynek gyökere egy régi Midrásban lelhető. A szentírás-magyarázat története új kincsesbányát nyert a M. H. kiadásában. Abraham ibn Ezra, Salomo Isaki, Moses ben Nachman magyarázatainak oroszslánrésze, melyeknek forrásait tudósaink hiába keresték, új, kellő világításban jelenik meg az irodalomtörténeés előtt. Hogy R. Salomo Isaki előtt nekünk ismeretlen művek is feküdtek, bizonyítja elég ékesen az első vereshez fűzött magyarázat, melynek eredetét végre a Buber kiadta

¹⁾ Szabad talán e nevet נוליש-ra változtatni, ami azt jelentené, a kopasz.

²⁾ עקתא אנקין, Jonatanban Ps. fordítása התלאה.

¹⁾ V. ö. Hoffmann: Jubelschrift für Dr. I. Hildesheimer, p. 85. n. r. más nézetén van; véleményünk szerint azonban, ha Maimuni és a Misne Tora egyes helyein közös forrásból merített a M. H. redaktorával, miért járt volna el másképen a H. idézte helyeken?

Tanchumában láthatjuk (v. ö. Berliner, Geschichte der Raschi-Commentare, Berlin, 1902. 27. o.). Nem lesz tehát, nézetünk szerint, hasztalan, ha ez ismeretlen forrásokról, melyek M. H.-ban is yörös fonálként húzódnak végig, e helyen beszámolunk. Vizsgáljuk eme magyarázatok külső sajátosságait. Először is szembeötlő a sok מניד szóval bevezetett tanítás, mely (terminus technicus) műszó a régi tannaita midras terminológiájának az alkotása és — ezt szabad föltételezni — oly régi, mint maga az agada. Jellemző e magyarázatokra, hogy nagyobb-részt szüksékvauak és e szófukarság már a tannaita midrásban is nem ritkán fejtörést okoz. Igy. pl. 247. o. מניד כל בני אחיו ועל כל בני אחיו; ישיבון מניד הכהן שהוא ישיב ואינו מניד. Jochanan mondja: M. H. שהכל נרלין ביישוב; והוא נרל במדבר. tehát ellenkezőjét hirdeti annak, amit a G. R.-ben olvastunk. R. Jochanan palesztinai ember volt, aki csak kóbor, az óriási arabs sivatagon tanyázó beduinokról, vándor arabs néptörzsekről hallott beszélni, míg az arabs kultúra valamely közép-pontján, talán a dúzgazdag, a kereskedőkkel teli Jemenben élő szerkesztőnk csak városi, kultur arabokat ismert. Innen az eltérés! 274. o. eredetileg — valószínűleg — állott, a többi későbbi toldalék; a midrás eredeti gondolata más volt, mint: ורצון שיהיו שני בוקה. Ilyenek előfordulnak még 287. o. 4. sor, 299. o. 1. s., 300. o. 8. és 18. s. Ily jelenségek a מלמד szóval kezdődő, forrás nélküli részletek terén is észlelhetők, de jóval kisebb mértékben. (Vajjon a talmud agadájában gyakran מניד és מלמד szóval idézett hagyományok, exegetikiai töredékek is régi midrásművekből eredtek-e?). Igy pl. 312. o. 14. sor, tanított agada a régi midrásművekben dívott vonatkoztatási szellemben hangzik, mely a szentírás egyik vagy másik helyét egy bibliai személylyel, ősi szokással, jól ismert törvénnyel vagy történeti helylyel hozott kapcsolatba. Ezek korántsem mind ősi hagyományok, hanem lassanként fejlődtek az agadisták beszédeiben és a nemzedékek emlékezetében; ide sorozhatók a -vel egyes személyekre mutató szentírási helyek, így pl. 372. o. 3. sor וְהָיָה הַכֹּהֵן (és számtalan más).

Vége még az עליו הכתוב אימר-rel bevezetett magyarázatok csoportja is e körbe vonható és talán a föntiekkel hasonlósága. 204. o. עליו הכתוב אימר השתי ולא התמהמהתי לשמור (Ps.

119, 60) מצותוך; 212. o. עליו הכתוב אימר (Pr. 10, 2). לב חכם לימינו (itt כסיל לשמאלו-val van összekötötésben, (v. ö. 205. o. a 6. vershez!)). 241. o. עליו הכתוב אימר חהה (Prov. 30, 23.). שלשה רגזה ארץ (Pred. 2, 18.). — Ha tekintetbe vesszük, hogy sok magyarázat (többnyire egyszerű szómagyarázat) a M. H.-ban ארר דרר alatt is fordul elő, melyeknek forrását kimutatni lehetetlen, így pl. 203., 354., 357., 373., 560., 587. o., továbbá, melyeknek nyomai és párhuzamai a középkori írásmagyarázók műveiben tényleg élnek (igy pl. Rasinál, p. 203. (12, 3.), 229., 255., 281. o.; R. Mose ben Nachmanál 12, 1., 269., 276. stb.) és végre melyek a feltünő rokonság jeleit viselik úgy a módszerben, mint a kifejezésekben, [v. ö. 11, 2., 10, 32., 205. o., 266. o.; különösen érdekesek a rövid mondatokban előadott vélemények (11, 2., 12, 1., 281. o., 296., 311., 312. stb.)] a belső tartalomban és a nyelvezetben, ezek eléggé világosan mutatják az összefüggést ama midrásművekkel, melyekből a középkoriak is merítettek.

De e midrás sokkal régiebb rétegeket is őriz kebelében, melyből már a Jonathan ben Uzineinek tévedésből tulajdonított targum a szentíráshoz is merített. Erre is csak néhány példa elég: G. 12, 3. és Mhg. 203. o., ahol Mózes és Bileamra mutat a vers (igaz, a targumban Ahron és utódai szerepelnek!); G. 17, 18. Abrahám imádkozik Ismaelért, Mhg. 256. o.; 9., 19, 10. A. אברהם szó fordítása אברהם אבינו, Mhg. 290. 26, 28. והוא אהיה בחרוץ, Mhg. 403. Pseudo Jonathan mondáinak és bibliamagyarázatainak párhuzamait a legutóbbi évtizedben napvilágra került Midras Agadában és Lekach-Tob-ban is találjuk, nem csoda, ha ez aránylag fiatal midrásban is egy régiebb midrás maradványait nyertük.

4. A Pirke és Midras haggadol.

Hogy a Pirke eredeti alakja különbözött a maitól az ép oly biztos, mint a milyen, hogy a mai Pirke csak csonka alakban forog közkézen. (V. ö. Zunz G. V. p. 272.). Erről fényes tanúságot tesz a M. H. is! Több helyen idéz tanításokat R. Eliezer nevében, amelyeknek forrását a rendelkezésünkre álló Midras-irodalomban nem találhatjuk. Ezek a következők:

ר' אליעזר אומר אלה שמסבב את השמים הוא יסבב אמר ר' אליעזר את הדבר הזה הוא וראה עד כמה הרשעים מתמקין רוצין ואין רוצין שאמרו התלמי אלו אמרו תלמי ערין היה משמש לשון הגדה) וסיפור או לשון צויה כל שכן התלמי אפעיפין ותאמר אלך Ha megdondoljuk, hogy az ezelőtt idézett töredék a Pirkéből (16. fejezet) vannak véve, akkor ez szintén, bizonyára, onnan ered; 409: ר' אליעזר אומר כל מה שנעשה ליצחק בנכחו אביו נעשה לו אבל זכותו הרי הוא קיימת לעדי עד. ונני mindjárt az első iven látjuk, hogy a Mhg. R. Eliezernek tulajdonít és nevén emlit oly agádákat, melyek a Pirkéhez állanak legközelebb, vagy másutt különböző jelek után ítélve, csak onnan folyhattak, teljes joggal következtetjük, hogy ezek is az eredeti Pírke d. R. E. részei. Ezt ugyan még számos más hely a Mhg.-ban is bizonyítja, melyeket a tudós kiadó is több helyen észrevett. Mindenesetre nagy szolgálatot tesz majd e mű a Pirke egykori kritikai kiadójának.

Berlin.

DR. MARMORSTEIN ARTHUR.

AZ IRÁSTUDÓ DÍSZRUHÁJA.

Egy régi archeologiai kérdést, melyet dr. Blau Lajos közben erősen vitatott, akar Krauss Sámuel a Bloch Mózes tiszteletére kiadott Emlékkönyvben, majd különlenyomatban is megjelent dolgozatában dülőre vinni. Volt-e a talmud korabeli tudósnak külön, csak őt megillető díszruhája, vagy sem?

Szerző nagy tudással és éles kritikával erősíti és egész adathalmazzal bizonyítja, hogy a talmid-chakamnak nem volt külön díszkőntöse, melyet felavatása alkalmával kapott és méltósága jeléül viselt volna. Az ő ruhája, melyet az utcán, tóratanulmányozás, imádkozás és bírói functiója közben viselt, a közönséges tallit volt. Egy rendszerint lenből vagy gyapotból szövött négyszegletű, fehér színű nagy kendő, körülbelül olyan, mint a biblia szimlahja¹⁾ és a mai beduinok és fellachok 'abáje-ja. Ezt a ruhát természetesen a köznép, az am-haárec, is viselte. Mindazonáltal már külső megjelenéséről meg lehetett különböztetni a tudóst az am-haárectól. A talmid-chakam tallítja tiszta és fehér volt. A szeglet-bojtok, cicit, sohasem hiányoztak róla. Valószínű az is, hogy a talmid-chakam más-

¹⁾ Beresit r. 70, 5. שמלה זו טלית. U. o. 36, 6. Sóher Tób 104.

kép öltötte fel tallitját, mint az am-haárec. Alkalmasint úgy, mint mi, hogy vállaira vetette és felső szegletei a bojtokkal együtt lőgtek elől a mellére. Ezt a ruhát a talmud rendezett tallitnak, majd סרין és גוללה-nak nevezi. De ezekről, az utóbbiakról, sem hiányoztak a bojtok soha. A tallit annyira hozzátartozott a tudós habitusához, hogy az עטף ige mellé nem is kellett kitenni a tárgyat. עטף egymagában is a tallitba való burkolódást jelenti. A cicit meg annyira hozzátartozott a tallithoz, hogy pars pro toto, ha cicitet mondtak, az egész felszerelt tallitot értették rajta. Innen van, hogy a tallit felöltésére megállapított eulogiában ezt a sajtáságos szóköztést használjuk להעטף בציצית holott a bojtokra nem illik az עטף kifejezés.

A hófehér, bojtos tallittal leborított talmid-chakam már külső megjelenésénél is félelmes tiszteletet gerjesztett a népben. Elannyira, hogy a tallit vakító színe miatt angyalokhoz hasonlították. A képmutatók a nép ezt a hiedelmét ravaszul kihasználták. Tallitokban jelentek meg az utcán, hogy a nép tiszteletét és hódolatát kinyerjék. Ilyen volt a מדין מרויחא és a משיפן. Ezért az intés: aki a talmid-chakam tallitjában kérkedik, jóllehet nem is talmid-chakam, azt nem juttatják Isten közelébe. Ez a dolgozat rövid tartalma.

Nagyjában és lényegében szerzőnek van igaza Bacher és Blau állításával szemben. De akadnak részletek, melyeket jobb világitásba kell helyezni és apróbb tévedések, melyeket helyre kell igazítani.

Az első lapon kétszer, a 3. lapon egyszer¹⁾ idézi Rásit. Ez tévedés. A jelzett értelmezés nem Rásitól, hanem unokájától, Rásbántól származik. Rási commentárja B. Batraban csak a 29. lapig terjed.

Az első jegyzetben visszautasítja a Rasi, helyesebben Rásbám véleményét és a תהא של תיה כיצד כל שאין בשרו נראה מתחתו²⁾ úgy értelmezi, »hogy az írástudónak nem szabad הלוק-ja-ba oly módon beburkolóznia, hogy csak lazán lógjon le róla, hanem csavarja szorosan a teste körül, hogy be legyen takarva vele, egészen úgy, mint az utána említett tallittal szokás tenni«.

¹⁾ A különlenyomat szerint citálók.

²⁾ B. Batra 57 b.

Ebből a magyarázatból az tetszik ki, hogy a הלוק is egy darabból álló nagy kendőféle volt, melybe bele lehetett burkozni, mint a tallitba. Ez azonban nem áll. A הלוק egy kiszabott, több darabból összetevőtt ingféle ruha volt, melynek fonákán a varrat meglátszott¹⁾ és melynek alját²⁾ szegelynek fonákán a varrat meglátszott¹⁾ és melynek alját²⁾ szegely fogta körül. Ezért a talmud a הלוק fölvételét soha על-על-fal, hanem אב-על-sal adja.³⁾ És ahol a két kifejezés egymás mellett fordul elő, לבש הלוק-ra, עטף a tallitra vonatkozik, mert a הלוק-ra öltötték fel a tallitot. Erről a két ruháról szól Máté 5., 40. és Luk. 6., 30.⁴⁾

Az am-haárec chalukja csak abban különbözött az írástudótól, hogy sokkal rövidebb volt, sokszor a térdig sem ért⁵⁾, a talmid-chakamé azonban szemérmességéből — ezt jelenti צניעות — egészen bokáig ért.

Az írástudó tallitja pedig ugyanezen okból szintén hosszabb volt és lenyult egészen a הלוק széléig. Másképp is viselte, mint az am-haárec. Nem a vállára vetette, mint szerző állítja, hanem a fejére⁶⁾ és ott lecsüggött, hogy viselője sem oldalt, sem felfelé, hanem csak lefelé a földre nézhetett. A kép-mutatók,⁷⁾ hogy szenteknek tartásuk, görnyedten jártak az utcán, a tallitot jó mélyen a szemökbe húzták, hogy a látást jobban eltakarja. Ezekről mondták ביותר משופע és כמדוכויה⁸⁾

¹⁾ V. ö. Sabbat 114 a להפוך על הלוקו להפוך ehhez Rási המקפיד עליו שלא יראו התפירות המנומת ואמר ההלוק 7, 2. Jer. Berákót 9, 2. וארני ותפר. לבש הלוק - וארני ותפר.

²⁾ U. o. 92. הלוק לבן Taanit 11 b חת הלוקו 77 b שפת הלוקו. שאני בו אמרי.

³⁾ Jer. Ros Hasana 1, 3. Chagiga 16 a. Sabb. 10 a. לביש ומתכסי ומתעטף ומעלי.

⁴⁾ Καὶ τῆ θέρμῃ σου κριθῆναι καὶ τὸν χειμῶνά σου λαβεῖν, ἀφ' ἑ αὐτῶ καὶ τὸ ἱμάτιον helyesen így fordítandó: הלוקך ארף מליחך שכן ליה.

⁵⁾ V. ö. Berákót 24. שוק כאשה ערוה. ושבתא ורשב"א és אב"ד. ואלוהיך ואלוהיך.

⁶⁾ V. ö. Sabbat 147 a., 10 a. és Rási magyarázatát, valamint Toszafot, Berákót 24 b. s. v. ומשמש. Tur Orach Chajim VIII.

⁷⁾ Szerző a 10. lapon idézi az Aruch szavait: כך זה שיעושה לפנים. A szó egészen világos, látszatot és a לפנים szó után kérdőjelet tesz. Meg. 12 a. הם לא עשו אלא לפנים. Meg. 12 a.

⁸⁾ V. ö. Oholót 7, 2. Vajikra r. 5, 8. Aruch Kohnt VIII. 137. és Ber. r. 20, 12. כחנות אלו כנדי אדם הראשון שהן דומים רחבים מלמטה. ועין מלמטה.

mert a tallit felső széle *távbőségesen* az arcukba lógott, alsó széle pedig hosszan leért a lábukig. Ez az arcot, testet, lábat betakaró fehér tallit volt a tertium comparationis, amiért az írástudót a מלאך-השרה-hoz hasonlították. Nem egyedül és nem is főképen a tallit fehér színe, hanem צניעות-jele miatt, hogy ők is arcukat, lábukat eltakarták, mint a szolgálattévő szerafok.¹⁾ Pusztán csak a fehér borító-lepelre cözöltek, mikor csufaságból »fehér libáknak«²⁾ mondták a tudósokat.

Merésznek tartom azt az állítást, hogy עיפה kizárólag nomen actionis volna és mindig csak a felöltést, de soha a ruhát magát nem jelentené. Az ilyen mondásokat a מלך כבוד מלך בעיפה³⁾ מלך כבוד מלך בעיפה³⁾ melynek equivalense כבוד כבוד כבוד כבוד כבוד כבוד⁴⁾ és מלבוש⁵⁾ nem lehet eredeti, igaz jelentésükből kifogadni.

Legtöbbször azonban, csakugyan a szegletbojtos tallitot és עיפה התעטף, עיפה, a tárgy megnevezése nélkül, a tallit felöltését jelenti.⁶⁾ Azt tartom, hogy több helyütt a צ"ן is ezt jelenti pl. הוה מצוין נפשיה⁷⁾ különösen ha tekintetbe vesszük, hogy a bojtos tallit volt a jobb zsidó ismertető jele הנך יפה - (11) במצות ישראל מצוין בהן (10) מנים המצוין - במצות (12) חביון ישראל שסביבן הקמה - במצות (12) כסדרן במצות

¹⁾ Jer. Berákót 7, 5. הוא כמלאכי. מתעטף ומכרך עם עשה כן הרי הוא כמלאכי. V. ö. Daniel 10, 5. השרת מה טעמיא בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה ונליו. Ber. r. 21, 5. ידו משה 5.

²⁾ Gittin 73. Blau Magyar Zsidó Szemle 1894, 285. nem tud egészen szabadulni Rási magyarázatától és a hasonlatban az írástudó ősz szakállára való ezélszást »is« lát. De hiszen רב נידל az asszonyokat is annak mondta. (Ber. 20 a.) Miért mondja Blau ת-קק »kakasoknak« és nem ludaknak, nem tudom.

³⁾ Sir hasirim r. 5, 10.

⁴⁾ Beresit r. 11, 2.

⁵⁾ Jer. Pea 8, 8.

⁶⁾ Mekilta. Friedmann 70. Peszikta r. XXIII.

⁷⁾ Sabbat 113 a.

⁸⁾ Szemben szerző állításával 4. l. מוקם בכל מקום. Sabbat 119 a. הוא דעת רש"י מיעטף. ehhez Rási אים: כבנדים.

⁹⁾ Berákót 27 b.

¹⁰⁾ Peszikta d'r K. 16.

¹¹⁾ Echa r. 4, 1.

¹²⁾ Sir r. 1, 15. 4, 1, 7, 7.

¹³⁾ Toszifta Berákót 4, 15.

Zala vármegyében néhol falusi zsidó lakadalmakon, a lakóhely szokását követve, perezet dobnak a nép közé, vagy puskát ropogtatnak. Felső-Magyarországon pedig a zsidó menyasszonyt megtánczoltatja a jámbor zsidó; de, hogy egyik a másikat ne érintse, kendőt vesznek és ennek egyik szélét a férfi, a másikat a nő tartván, lejtik a »miczve«-tánczot. Ennek hasonlóját már egy régi feljegyzés említi. 1626-ban Bethlen Gábor Erdélyország fejedelme házasságra lépven Brandenburgi Katalinnal: »A lakodalm napján a legelső Tántz a Völegényé lön, az után a Meny asszonnyal a Római Császár követte tántzolt, ki mivel Papi ember vala, a volt a mód: hogy egy szép keszkenőnek az egyik végét a Pap Ur, a másikat a Meny asszony fogta, s úgy tántzoltak.« (Kemény János Erdélyország fejedelmének autobiographiája, kiadta Romy Károly György, Monumenta Hungarica II. köt. Pest, 1816, 84. ol.)

Az olasz zsidók közt századok előtt a lakadalmi táncznak ez volt a formája: »Azonban a Vatsora után egy az első-kelő Vendégek-közül ragadja kezénél fogva a Völegényt, az Aszszonyok közül-is a föbbik a Meny Aszszonyt, és így a többi férfiak a férfiakkal, az Aszszonyok az Aszszonyokkal (hogy már) az Isten parantsolattjából egy *Mitzva* névű tántzot járnak.« (A zsidóknak szokási, és szer-tartási, mellyeket ugyan a zsidóságból meg-tértt Doktor Medicei Pál olasz nyelven ki-adott, Pécssett, 1783, 209 ol.)

*

Az utoljára idézett munka (A zsidóknak szokási) a zsidók temetéséről szólva (224 ol.), megemlíti: »Ha Rabinus hal meg, azt koporsó-nélkül különbb-különbb-féle Zsidó irásokkal körül hálózván, temetik el, hogy ebből-is megismértessék, melly nagy buzgósággal viseltetett-légyen a Moyzesnek Törvényéhez.¹⁾ Ezenkívül közönséges szokás volt, hogy a meghalt körülmetélők sírjába a tőlük körülmetélt fiúgyermek nevért tartalmazó könyvet helyezték. A magyar helytartótanács 1832-ben kiadott rendeletében előfordul: Az 1787-ik esztendő szeptember 15-én 33729-ik szám alatti intézőlevél szerint a

¹⁾ Erre vonatkozólag l. Sulchon óruch, Jóre déó 353. fejt.

rabinusok által a születetteknek, copuláltattaknak és megholtaknak rendes feljegyzése vezetetni rendeltetvén; minékutána tapasztaltatott: hogy a rabinusok elhaltával a felette említett jegyzék elszokott temettetni az 1825-ik esztendei 23-ik törvény ágazat ellenére... Valószínűleg rosszul informáltak a helytartóságot, mert a házások és meghaltak anyakönyvét, legalább tudomásunk szerint, nem tették a rabbik sírjába.

*

A Peszáchra való Hágádá »chád gádjó« énekének tárgya tudvalevőleg sokféle változatban fordul elő különböző népek meséiben, költeményeiben. Mikes Kelemen Rodostóban, 1725. április 22. kelt 60-ik levelének (Törökországi levelek, Szombat-hely, 1794, 150 ol.) kezdete, mely egy régi népmesének töredékes idézete, némileg szintén emlékeztet a nevezett ének tárgyára. Mikes levele így kezdődik: »Hol vagyon? hol vagyon az a puskás, ki meglötte azt a farkast, ki megette azt a ketskét, kit apám vett a vásáron? — —.«

*

A pozsonyi orthodox zsidó hitközség az elmúlt esztendőben már nemcsak ő felségének, hanem a trónörökösnek is praesentálta libáit szent Márton napján, jeléül annak, hogy a jövőben is fenntartani akarja ezen szokását, mely azt a, hála Istennek, elmúlt szomorú időt idézi emlékezetbe, mikor még jobbágy volt a zsidó és szolgálai kötelességéhez tartozott Márton-napon urának libával kedveskedni. Cziráky Antal gróf a lovasberényi zsidók földesura Budán 1798. január 11-én kelt kiváltság-levelében (a lovasberényi hitk. levéltára) egyebek közt szintén meghagyja, hogy zsidói tartoznak neki »drei Stuck fett-geschopte, so genannte Martinigänse abzuführen.« Zichy Erzsébet grófnő azonban az 6-budai zsidók részére 1765. január 1-én kiadott privilégiumában már úgy kötötte ki, hogy zsidói a szent Márton-napi ajándékot készpénzen váltsák meg. (Büchler, A zsidók története Budapesten, 288 ol.)

*

Az elmúlt decemberben 37 esztendő múlt el azóta, hogy a magyar országgyűlés a zsidóknak az emancipációt megadta. Egyenjogúsításunk kedvelt eszméje volt báró Eötvös Józsefnek ifjúságától fogva. Írt is, beszélt is érdekében az 1839/40.

országgyűlés óta. Figyelemre méltó, hogy amikor ideálja megvalósult, mily reminiscenciát fűz az egyenjogúsításhoz, de nem kevésbé érdekes az a hiteles történeti adat, melylyel Eötvös a főrendeket jellemzi azon alkalomból, hogy az emancipációt megszavazták. Itt közöljük Eötvös szavait:

»Tegnap ment át a zsidó-emancipáció a főrendeknél. Csak négyen szavaztak ellene, a többi nagy úr hatalmasan szónokolt az egyenlőség mellett. Én 1840-ben tartottam nagy beszédet ez ügyben, mely akkor méltóságos kollégáim között nagy botrányt okozott. 1842-ben írtam az emancipáció mellett, mi természetesen még nagyobb skandalumot okozott, és azért ez alkalommal hallgattam. Valószínűleg akkor jobb lett volna, ha hallgatok s most, ha szólok s diadalmi zajt ütök, hogy azon elvek, melyeket én mondtam ki először, az egész ország által elfogadtattak. Barátaim tanácsolták ezt, de elhagytam. Először azért, mert nem fér össze nézeteimmel, hogy nagy kérdések közé parányi személyemet vegyítsem; másodsor, mert igen nevetségesnek tartanám, ha azt, mit végre is csak a mindig terjedő világosság s a közvélemény hatalma vitt véghez, magamnak tulajdonítanám. Ugyis az egész szavazat nem meggyőződésnek eredménye, hanem csak azon félelemnek, mely urainkat megszállta, hogy a közvélemény által ne tartassanak annak, miket őket jobb ismerőseik tartják: obskúrán, mindenben hátramaradt úri embereknek. Nem volt semmi kedvem, hogy a diszkussióban részt vegyek, s így a beszéd, melyet azon esetre készíték, ha valaki a törvényt ellenezné, kárba vészett. Én a politikában valóságos Zukunftsmuzikus vagyok, ki egész életemen át oly dallamokat énekeltem, melyeket húsz évvel később minden susztergyerek fütyöl, de melyeket akkor senki érteni nem akart. Mennyire áll ez, ezt egy könyvből fogod látni, melyet e napokban küldeni fogok s melyet czáfolatul adtam ki azok ellen, kik egyik ülésünkben következetességemet támadták meg.«

Báró Eötvös József levele Loránd fiához, 1867. decz. 24. (Báró Eötvös József összes munkái XX. köt. 56—57., Révai testvérek kiadása, Budapest 1903.)

Keszthely.

BÜCHLER SÁNDOR.

MAGYARORSZÁGI ÚTLEIRÁS 1719-BŐL.

Ábrahám Lévi (született 1701-ben Hornban, Lippe grófságban, megh. 1785-ben Amsterdamban) atyja társaságában 1719-ben (tehát 18 éves korában) útnak indult tisztán azért, hogy országot-világot lásson. E feltett szándéka mellett természetes, hogy igyekezett mindent megfigyelni, útleírása tehát némi tudományos allure-ból készült.

Ezt az útleírást zsidó-német nyelven készítette és a zsidó betűs kéziratból 1885-ben adták ki egy hollandus zsidó folyóiratban (Israelietische Letterbode, Amsterdam, 1884—1885., X., 148—189.). A magyar viszonyokra való tekintetből átültettem német betűkkel a hazánkra vonatkozó részt, megjegyezvén, hogy utazónk a német birodalomból Cseh- majd Magyarországra, Ausztriába, Steierbe, Tirolba és végre Itáliába vezet bennünket.

So hab ich mich von hier aweg begeben nach das Land Unger. Ich zieht von *Nikolsburg* auf *Göding*. Und weiter auf *Stomfa* (így magyarosan, nem Stampfen). Entlich nach *Pressburg* gekomen bin. Dises ein kleine aber mit grose *Vohrstät* beringelt ist ein gar lustiga Stat. Die Juden wohnen hier auf zwei Parteien. Eine heisst auf den *Schlossberg*. Der andere *Plaz der Juden* heisst der *Zukermandl*. So dan hier zwei *Gemeinte von Juden* sein. Ein iedwidere von dise habn ein besondere *Schule* (zsinagóga). Doch die auf den *Schlossberg* die *vohrhnmste*. Sie seinen mit anander umtrent (?) zwei hundert *Haushaltung*. Ihr *Handel* is gleich in *Böhm[en]* und *Mehrren*, dass die *Jahrmerken* überall allein habn. Was betrift dises Land *Ungren*, is ein prachtbahr Land, in ales *iberflüssig* gar viel *Wein*, unter welchen man findet den westberihmten *Wein* aus den Land *Tokaja*. Man sagt, dass hier bei *Pressburg* ein *Weinberg* sei, dass man in drei *Trauben* findet goldene *Kerner*. Man kaft alhier bei die *Mass Wein*, welche ziemlich gross is, um anderhalb *Kaisergroschen*. Unt das *Bier* gilt zwei *Groschen*. *Sonst Korn* unt *Ops(t)* gar wohlfeil. Auch is bekennt die ungrische *Oksen*, unt gar grosse *Schaf*. Seinen die *Oksen* unt *Schaf* noch ein mahl so gross unt schwer als hier zu *Lant*. Is alles wohlfeil. Die *Oksen* sin alle gar weiss, unt missen *Wagen* zihn unt akern gleich die

Pferd, wegen ihre grosse Stärke; sie habn Herner ein El lang. Unt so auch die Schaf habn solche lange Herner. Is zu verwundern die grosse Hizn die hier dem Sommer sein, widert ein solche grausama Kelt den Winter, dass ich gesehn hab, dass die Tuna (így, magyarosan) ein gar gross schiffreich Wasser, welches von *Wien* hier vorbei dieser Stat fliesset, dass solches Wasser is bei Wintertag offen gewest unt in mein Beisein begonnen so geschwint zu gefrieren, dass in Zeit von zwei Stund seinen Menschen zufuss iber dem Eis gegangen. Hat auch so stark geschnait, dass man hat in zwei Tag nit kennen vor die Thier gehen, wegen dem Schnee, welcher gar die Häuser zugeschnait hat. Man is hier aber vor den kalten Winter wohl versehn, mit gute Pelzen, so wohl die Stiebel, als sonst ihre Kleidung, alles mit Pelz, sie habn auch wenig andre Kleider als mit Pelz, unt gibt viel die so wohl Sommer als Winter mit Pelz gehn. Die Ungern sein alle gar gewaffnet, gleich Soldaten; der Pauer gleich Edelmann, tragen alle Zeit ihre lange krume Säbels, unt habn alle gar Knebels unter die Nas, so dass sie die Tirken nit ungleich sehn. Nuhn is den Sommer ein solch grosse Hizn dorten, dass bald nit meglich um nein Uhr iber die Gassen zu gehn, wegen die grosse Hize. Den kommen die Pauern zu Mark mit ihre Oksen, unt sie gehn nagedig, denn ihre Tracht is niks andert als ein Hemd, welches nit lenger als iber den Boksenband (?), unt geht iber die Boks ariber. Unt den ein Boks von selbigen Linnen, gleich das Hemd und habn niks auf den Kopf, auch kein Strumpf oder Schuh an an die Fiss. Was aber Edelheit sein, tragen ihre Pelz gleich bei Winter. Allhier is ein Schloss gar klein, auch nit gar fest, auf diesen Schloss liegt die königliche Kron, den der Kaiser hat drei Kronen, eine is die ungrische Kron, welche durch seks grosse hierzu benahmte Herren und Edelleit verschlossen sein, und ein jedweder von diese seks hat ein Schlissl, so dass nit derbei kann, oder diese seks Edelleit mussen bei asammen sein, mit seks Schlissl; dieses is die ungrische Kron. Die pehmische Kron ligt in *Prag*, die Reichskron ligt zu Augspurg. Was anbelangt Ungern, is sonst in alles geweksen, in Abendang (= abundance) beleben die Menschen, welche weiter dem Geberg nahnt wohnen, seinen gar bestialisch Wild, dass sie den

Sommer gar wenig bedekt sein, sondern sich mit denen Hemedern behelfen. Hab sie auch dass sie nor „Linnen boksen (?), unt ein halb kurz Hemed driber tragen. In Summa sie sein zum Streit, alle Zeit, wohl bereit. Sie haben viel Manieren, von die Tirken an sich mit Lebensmittel auch in denen Kleidung.

Von hier bin ich gereist nach die kaiserliche Stat *Wina*. Von *Presburg* auf *Teven* (Theben = Dévény) unt *Hainburg* bis Gemeint *Schwechat*

Közli: KRAUSZ SÁMUEL.

HELYREIGAZÍTÁSOK.

1.

A Bloch Emlékkönyvben megjelent dolgozatomban 159. l. 15. jegyzet kellemetlen fogalomzavar csúszott be, amelyet ezenel korrigálok: A mina = 50 sekel, ez pedig = 20 máa = gëra. Ugyanott a második sorban mina helyett ismét máa olvasandó.

Prossnitz.

GOLDSCHMIED LIPÓT.

2.

Az I. M. I. T.-nek 1905. Évkönyvében megjelent »A magyar nyelv terjeszkedése a zsidók közt« czikkbe a következő sajtóhibák csúsztak be: a 260. oldalon Móricz *Manis* helyett, a 261. oldalon Weit *Weil* helyett, a 263. oldalon Szatmár *Tolna* helyett.

Keszthely.

BÜCHLER SÁNDOR.

FOLKLORE.

ZSIDÓ SZÓLAMOK.

Chempes. Így nevezik az élehetlent, az ügyefogyottat a minden kezdeményezés és minden ellenállási erő nélkül szükkölködöt. E név történeti eredetű, nemrég lett száz éves és akik ma használják, aligha tudják, hogy egy grófi család nevét ferdítik vele. Mikor I. Napoleon, még mint az első francia köztársaság Bonaparte nevű tábornoka, 1798-ban az egyiptomi hadjárat alkalmával Malta szigete előtt termett, akkor a Szent Jánosról is nevezett souverain máltai lovagrendnek a nagymestere *Homperch* Ferdinand gróf (1744—1803) volt, aki Lavalettát a sziget fővárosát, Gibraltar után a Földközi tenger legerősebb várát, kardcsapás és golyóváltás nélkül adta át a francziáknak. Ilyen Chempes volt az a *Homperch*.

Ergébenszter Majre Czédek. Ma is szokás, de a Bach-korszakban parancsra történt, hogy az ország valamelyik megyéjében megjelent fiatal császár elé a szomszédos megyékből is hódoló küldöttségek járultak. Az efféle küldöttségek főpapi és főuri tagjait az illetékes ceremonarius valahogy csak bírta nevestől bemutatni a felségnek; de hát mit csináljon ő négy-öt megye rabbijaival, kik egy blockban és nem megyéik szerint állítottak fel rendszerint utolsóknak? Mit tudtak ama rendezők, hogy az imitt köcsögkalapos, amott csolnakos szpodekes vagy strámlis, imitt talárt, amott kaftánt viselő alakot hogy hívják? Ki volt adva az utasítás, hogy a »hebräische Geistlicheit« tagjai közül az, aki előtt a felség megáll vagy akihez kérdést intéz, az maga mondja meg mindenekelőtt a nevét. Így is történt rendszerint. Egerben azonban a tiszafüredi rabbihelyettes polgári nevének ugyyszólván elfelejtésével, jobbra-

halra hajlongva egyebet se hangoztatott, mint azt, hogy: Ájrer Májesztét ergébenszter majre czédek von Tisza-Füred. A fiatal császár, kinek még ma, aggkorában is az dicséretes szokása, hogy amit nem ért meg mindjárt, annak azonnali magyarázatát kérdi, odafordul a tiszafüredinek a szomszédjához, egy másik öreghez: Vász hát er gezágt? Vász? »Rábbinátsz fúrvézer« volt a készséges válasz. Az uralkodó elmosolyódott — akkor a traint fúrvézernek hitták — és ott hagyta a »hebräische Geistlicheit« megzavarodott blockját.

Meterlice. Ha a szél oly erős, hogy havazáskor magával ragadja a hó pelyheit; a házak tetőin, a magaslatokon meggyülemlett hótömegeket lefujja; a talajon elterülő havat pedig mintegy buczkákba ide-oda sóprögeti; akkor a jargon az efféle hófuvást »e váre meterlice« szavakkal emlegeti. A meterlice szó szerintem a »meteor« görög eredetű szónak szlávizált alkalmazása.

Gúnyos jelzések. Valamint a magyar szójárásnak megvannak az egyik vagy másik helynévvel kapcsolatos gúnyos viszonylatok, például: Pislog, mint a miskolci kocsonyából a béka. Mehetünk Kókára zabot hegyezni. Ugrik, mint a tordai malacz a zsinegen, stb. stb. úgy a ghettokba szorult, de az azokból kiszabadult zsidóság közszáján is gyakran hallatszík némelyik község nevének úgyszólván közhelylyé fajult gúnyos jelzése vagy egyéb alkalmazása. Ezen gúnynevek közül némelyek nagyon is jellemzők, némelyek azonban majdnem érthetetlenek és időök multával aligha nem nyelte el a mulandóság azokat is, kik képesek voltak még magyarázni őket, rámutatni eredetükre. Hadd rögzíttessenek meg itt a következők:

Próger glak.	Jármeter verung.
Breszlauer smak.	Mógendorfer mikve.
Áltajvner kámczónem.	Lugoser tikve.
Nikelsparger lámczónem.	Pápener karchem.
Páksér klóvem.	Sároser archem.
Szántjargener ganovem.	Presparger dertlach.
Abanyer sófkep.	Kánizsáner kertlach.
Bonyháder Krautkep.	Munkácsér édem.
Bümeszler sülrüker.	Arader zédem.
Izsáker gelbe rüben.	Debrecziner bertlach.
Kecskeméter fúsfreszer.	Szálkener derach erecz.
Mákever bunkácsesz.	

Náchsen ben Aminodov. A tórában Numeri VII. 13. áldozó törzsfő neve, melyet a profán beszédben és beszélgetésben legtöbbszörre akkor emlegetnek, amikor valamely világi egyénnek, soha rabbinak, tekintélyes, előkelő és kimagasló voltát akarják kiemelni, hangsúlyozni. Ilyenkor ezen három szó nem név többé, hanem fogalom; például Majse Wahrmann??! *Náchsen ben Aminodov!!!*

K'melech bigedüd. A maga magától való elteltség és a rebus quasi bene gestis szülte nembánomságos nyugalmat és dolce far niente-t ironizáló szójárás: Er ziczt dart K'melech bigdüd. Üldögél mint király a csapatai közt.

E praszták ví Ávróm óvine. Az áldott emlékü Kszáv Szófer nem igen szívesen fogadott jesivájába nagyon fiatal bocherkéket. Ha ilyen jelentkezett nála, akkor hogy végképen el ne kedvtelenítse, rendesen a Pozsony közelében lévő, kisebb jesivák egyikébe, másikába utasította, mindig azon ígérettel, hogy egy-két év multával, ha ottan megizmosodni fogott, szívesen fogja majd felvenni bocherjei sorába. Egy alkalommal egy jómódú apa messze földről hozza magával fiát Pozsonyba az ottani jesivára. A bocherli a felvételi vizsgán igen gyöngge dongájúnak találtatván, a Kszáv Szófer ennek apjának is egy-két évre valamelyik kisebb jesivát ajánlott a szokásos biztatgatással. A gyerek apja azonban nem tágitott, könyörgött, rimázkodott és egyebek közt következőleg nyilatkozott: Rebbelében — az Isten éltesse Önt 120 esztendeig — hiszen nem kívánom én azt, hogy a fiamból valami lámden műfleget faragjon; hiszen magam is tudom, hogy a gyerek nem állaná meg a többivel a sarat; de hát nincs is rá szükség, hogy valamit tudjon, mert megél amugyan is; csak azt szeretném, hogy itt Pozsonyban maga előtt látván a rebbének, a dájónimoknak és lámдонimoknak istenfélő és mintaszerű jámbor viselkedésüket, kövesse példájukat és váljék belőle igénytelen, egyszerű, becsületes zsidó ember; száz szónak is egy a vége... e praszták ví Ávróm óvine. Ezen szójárást a Kszáv Szófer gyakran alkalmazta hasonló esetekben és olyanokban, mikor valamelyik bocherjének viselkedése ellen nem volt ugyan kifogása, de nagyon is volt annak kevés vagy semmis tudása ellen. E szójárás azóta szárnyat öltött; más jesivákban is divatos.

E kal ví en egle rüfe. Az Exodus XIII. 13. szerint az, aki meg nem váltja a számár első fajzását, az annak nyakát szegi: szintűgy nyakát szegik, a Deuteronomium XXI. 1—9 szerint, az üsző tinó nyakát a kopár völgyben azon helység vénei, melynek határában erőszakos halállal kimult tetemre bukkantak. Hát biz ahhoz nem kell valami különösen erős phantasia, hogy az imígyen kivégzett állat hangját in specie borjú bőgését, minőnek képzelje az ember, még ha ilyet nem is hallott volna még soha. Ha már most valamely énekes vagy énekesnő, kántor, egyházi vagy világi szónok hangját csufondáros hasonlattal akarja a jargon leírni vagy ismertetni, akkor ezen, nyaka szegett üsző tinó hattyúdálával hozza egyenletbe.

De billigeszte Szchajre ün de tájerszte iz laj = אֵלֵךְ אֶתְּנִינְסֵךְ a legolcsóbb és a legdrágább árú. Legolcsóbb, ha az árak hanyatlának és a kereskedő örül a nincsek; legdrágább, ha emelkednek és a kereskedő sajnálja a nincset.

E Jid hat ká güszte; e szróre hat e güszte — e Jid hat e sügán. A zsidó legyen szerény; ne legyenek passiói; passiója lehet a nagy úrnak; ami ennél passió, az a zsidónál hóbort. Duo si faciunt idem non est idem.

Men zall far e ger ka gajen selten. Tiszteljétek, mások vallásos vagy nemzeti érzelmeit; ne szidjátok a renegát előtt sem az ő előbbi vallású követőit vagy egykori compatriótáit.

A kártyázás köréből. A ghetto-kba szorult zsidóság vajmi kevés fajtájú multságai közt a kártyázás olykor-olykor annyira elfajult, hogy a hitközségek akkor bizonyos automom bírósági hatalmat gyakorló előljárai szükségét látták annak, hogy a nagyon is elharapódzott kártyázást annak synagocize meg-ejtett szabályozásával korlátolják. Csak néha-néha volt megengedve, máskülönbön pedig megtiltva a kártyázás. Úgy a kártyázási engedély mint a tilalom esetéről-esetre ki lett hirdetve az imaházakban. Olyikban szóval, olyikban fekete táblán. Vannak régibb kalendáriumok, melyekben akkor ép úgy közöltettek a szabad kártyázás napjai és a tiloséi, mint manapság a szabad vadászáséi és halászáséi. A tilalom áthágóit bírsággal, fogsággal és megrögzöttség esetében a cherem valamelyik fokával sujtották a synagoga illetve a ghetto fejei. A kártyázás köréből a következőket tartom felemlíthetőnek:

Kálábrász = Kol ajber jász. = Minden felső egy jász
De hát mi a jász? Zsidósított kiejtése e szónak »íj ász«;
lévén minden felső vagy filkó kezében egy íj.

Fír zsámbeker hálbátim vjes ajmrim fír szenkrüter.
(Zalaszentgrót!) Azt fogták a zsámbéki zsidó kézség (a zala-
szentgróti, az x., az y., a z. zsidóközség) egy négyes küldött-
ségére, hogy az a mult XIX. században, a királytól audienciá-
ban fogadtatván, úgy a németül írt felségfolyamodványban,
mint ennek átnyújtásakor szóbelileg, maga magáról nem így
beszélt, hogy ájrer májesztüt trájergébenszte untertánen, de
igenis imigyen: ájrer májesztüt homágiálszte fír ünterlájt. —
Azért mondják be a 4 alsót: fír zsámbeker etc. etc.

Fártl, Dárdl, Fránzfűsz. Ezt a játékot plane a peszach
miczrajimmal hozza összeköttetésbe a ghetto, illetve a jesiva
humorja. Ama félelmetes éjjel, mikor az Egyiptomban levő
zsidóknak az Exodus XII. 22. szerint lakásaikat reggelig
elhagyniok meg volt tiltva, enalmukban ezen játékot fundál-
ták ki és gyakorolták hajnalig. De hát mivel bizonyíthatni
ezen nexust? Avval, hogy a játszma nyerőjének azt állapítja
meg a szabály, kinek elébb van 501 pontja. Már pedig ezen
501 a hágádában vulgo gódéban szerepelő Rabbi Jehuda
következő abbreviaturájában és pedig $\text{דַּבָּר עֲשֵׂה בְּאֵימָתוֹ}$ melynek
számösszege következőleg alakul: $4+90+20+70+4+300+2+1+8+2=501$, quod erat demonstrandum.

Dé gét av áchel ách mit. Áchel = makk, a legócsóbb
szín. Kikapós menyecskékről mondják; azt akarván kifejezni,
hogy nem igen válogatós.

Gat zall hiten ven 7—8—9 e dárdl iz. Csak attól óvjon a
mindenható, hogy 7—8—9, ez a legkisebb terecz, ne érvényesül-
jön. Jaj! ha a semmi valamivé lesz.

Kóser konfetti?! Ezt csak regisztrálhatom, de nem
magyarázhatom, sőt ezennel kérem magyarázatát. A mult
XIX. században a krimi háború idejekor zsenge gyermek-
korom két évét Balmazújvároson töltöttem Hajdu megyében.
Az esküvője hete előtti szombaton, mikor a tórához »magasan
felhítt« és »echad, jóchid ümjüchaddal« kitüntetett vőlegény
az imaházat elhagyta, akkor ennek kijárata előtt az udvaron,
utczán már várták őt a hívek feleségei és zseibeikbe, tüszöikbe
markolva, meghajigálták őt borsószemek záporával. Úgy

emlékszem ezen borsózáporhoz semmi kívánság p. o. mázel-
tov nem járult csak vidám kaczagása a lövöldözőknek és
nézőknek. Vajjon mit jelenthetett ezen az olasz farsangi vagy
ősbudavári confettidobálásra emlékeztető szokás?

Budapest.

VADÁSZ EDE.

RIMES TALÁNYOK ZSARGONBAN.

I.

Rebbe, rebbe, rebbelében,
iach bin gekümnen 3 sajlesz frégen:
vosz fir a oksz hot kein horn,
vosz fir ä kirche hot ka torm (Thurm).

Oj dü nerriser bócher, dü dümmer tropf,
worüm hoszt dü ka szechel in dajnem kopf:
ä zo ä oksz vie dü, hot ka horn,
ä cerfallene kirche hot ka torm.

II.

Rebbe, rebbe, rebbelében,
iach bin gekümnen die 2-te sajle frégn:
vosz fir ä vaszer hot ka szand,
velcher mélech hot ka land.

Oj dü nerriser bócher, dü dümmer tropf,
worüm hoszt du ka szechel in dajnem kopf:
das vaszer fin de augen hot ka szand
eichel melech (makk király) hot ka land.

III.

Rebbe, rebbe, rebbelében,
iach bin gekümnen die 3-te sajle frégen:
vosz fir ä meszer hot ka spicz?
vosz fir ä flamme hot ka hicz?

Oj dü nerriser bócher, dü dümmer Tropf,
worüm hoszt dü ka szechel in dajnem kopf:
ä czerbrochenes meszer hot ka spicz,
ä gemolte flamme hot ka hicz.

(Lásd M.-Zs.-Sz. 1901. évf.)

TRÉFÁS ASZTALI MONDÁS ZSARGONBAN

Rabojszaj, mer vollen bencsen
 mer szen alle prächtige mensesen
 men hot ünsz ajngeloden ezü dizem tis
 ün gibt ünsz ka stikele fis,
 borüch hü üvorüch smoj
 ecz zeicz alle siker vie ä goj,
 fir ünsz hocz ecz majim
 fir enk hocz ecz jajin,
 doi iz de kacz ober ka mausz
 gebtz ünsz eppesz
 un varfcz ünsz erausz.

*

A KOLDUSGYERMEK PURIMKOR.

Hajt iz pürim
 morgen iz ausz
 gebcz mer ä krajczzer
 un warfcz mech erausz.

Galgócz.

GALGÓCZI ABRAHÁM.

IRODALOM.

ÉVKÖNYV.

(Kiadja az *Izr. Magy. Irodalmi Társulat*, szerk. *Bánóczy József*,
 Budapest, 1905.)

Végre a zsidóság is kezdi ünnepelni nagyjainak, szellem-
 hőseinek emlékét, igaz, a maga szerény módja szerint, életüket
 és működésüket feltárja a későbbi nemzedékek előtt. Ez évben
 Rási és Maimuni emlékének hódol. Ebből a hódolatból kikéri
 részét az IMIT is. Felolvasásokban föltámasztotta e két nagy
 férfi alakját, és az Évkönyvben is két híres tudósunk domborítja
 ki érdemeiket, szerény életüket és századokra kiterjedő
 hatásukat. *Dr. Bacher* inkább Rási és Maimuni szellemi
 rokonságát és különböző életkörülményeikből, nevelésükből és
 milieujükből fakadó ellentétét állítja elének — az egyik a
 zsidőülözések országának, a művelődést kerülő keresztény
 Északnak, a másik a felvilágosodott mohamedán Délnek a
 fia — míg *dr. Klein Mór* átlátszó vázlatban Maimuninak, az
 embernek, a jellemnek és a nagy tudósnak képét mutatja be.

Hü maradt az Évkönyv abbéli elvéhez, hogy tudományos
 cikkeinek nagy része magyar viszonyokkal foglalkozik, így pld.
dr. Acsády ma is aktuális kérdéssről szól, magyar zsidók
 áttéréséről a multban. A kevés felhozott példából is
 kiviláglik két jelenség; az egyik, hogy némely hitehagyott az
 áttéréssel segíteni akart anyagi nyomorán, és az ilyeneket
 sem utasították vissza, sőt a pápa is meghagyta a nekik meg-
 ígért évi díjazást, — a másik meg, hogy az áttérők hűségüket
 új vallásuk iránt a régivel szemben tanúsított gyűlölettel és
 izgatással dokumentálták. *Mandl Bernát* felidézi a XVIII.
 sz. magyar zsidó nagykereskedők fölötté érdekes közgazdasági

terveit. Az egyik bankot akar alapítani Pozsonyban, hogy Magyarországot függetlenné tegye a bécsi pénzüpiactól, a másik, a magyar sónak exportálója Sziléziába, a Vág folyót kívánja hajózhatóvá tenni, a harmadik csatornát akar építtetni a Duna és Balaton között, a negyedik nyírfa-olajgyárat szeretne alapítani. Az ország közgazdaságának előmozdításában épp úgy nyilvánul a zsidóknak hazaszeretete és még inkább hozzáisimulása a magyar nemzethez, mint a magyar nyelv rohamos terjedésében zsidó körökben (*dr. Büchler S.*): 1839-ben már némely iskolában magyarul tanítanak, e tájt kezdenek zsidó könyvek magyarul megjelenni, sőt alkalmi ódaíróval is találkozunk. Ugyancsak ekkor lép fel az első zsidó ügyvéd is. Magyarul írt elég sokat *Rosenthal Moricz*, *Löw Lipót* rabbi is, a ki már 1847-ben hangoztatta a bibliának magyarra való fordítását. *Vajdának* e lapban megjelent Jókai viszonyát a zsidósághoz tárgyaló dolgozatához hasonló értekezést közöl *dr. Bernstein*. Nagy írónk igazságos, elfogulatlan volt minden vallás, tehát a zsidó vallás iránt is. Sok zsidó alakot mutat be műveiben, nagyrészt mint becsületes, szorgalmas, erényes embereket, mint a hazafiság, a hűség és önfeláldozás mintaképeit. Ismeri a zsidók középkori szánalmas helyzetét, vallásos és községi intézményeiket. Ahol hibáikról szól, nem zsidó voltuknak rója azokat fel, hanem az emberi gyarlóságnak. Ide soroznám még *dr. Schächter* értekezését az asszimilációról. Figyelemre méltó módon bizonyítgatja az evolúció tanának megnyilvánulását a zsidó történetben. A zsidók mindig asszimilálódtak, de meg tudták őrizni sajátosságaikat. Átvették a jót, a fentartáshoz szükségeset, de óvakodtak a túlzásoktól. Ez a helyes asszimiláció, nem pedig az, túltenni az átvett erényekben, mint például a sovinizmusban túlszárnyalni a németet, magyart vagy horvátot (az utóbbira bizony alig van példa.).

Nézetem szerint ily túlzásba esik *dr. Krausz*, a ki az apostoli intézmény eredetét a zsidóságra vezeti vissza. K. nagyon is a szóhoz, a *שלח* ige jelentéséhez és nem az apostol fogalmához tartja magát. Igaz, hogy a zsidóságnak hivatás adott és a próféták Isten küldöttjei voltak, de azt hiszem az apostol fogalmával össze van kötve a *hittérítés*, a *hitterjesztés*. Legyünk őszinték, evvel a zsidók nem törődtek annyira. Pál mint *Saul* nem

volt apostol, az Akta alapján legkevésbé, hanem állítólag a szanhedrin megbízottja, olyan inkvizitor-féle. A *Josefus* mellé adott két kormánybiztos nem volt apostol, hanem ellenőr. Az újhhold hirdetői ugyan *שלחה* — de kötve hiszem, hogy a szanh. tagjai voltak, inkább pénzgyűjtők, mint a talmud is mondja (megjegyzem, hogy az újhholdhirdetés témája még nincs eléggé megvilágítva, épen Babiloniában a legrégebb idő óta létezett kalendáriom), végre a 12-es szám nyilván a 12 törzsre megy vissza, míg a Krón.-ban (II. 17, 8.) említett küldöttek csak tizenegyen, illetve tizen voltak (*ישב ארניה* egy név, de így is ditografia az előtte álló *ארתניה וארתניה*-ből). *Dr. Mahler* is nagyobb befolyást tulajdonít az egyiptomi vallásos felfogásnak különben érdekes cikkében. Hogy Mózes idejében Egyiptomban monoteizmus kezdett terjedni, épp oly valószínűtlen, mint *Delitzsch* nézete, hogy Babelben született a monoteizmus. A formula erre, hogy egy isten volt, de különböző helyen más név alatt tiszteltetett. Ami ott *Marduk*, az itt *Ra* vagy később *Aten*, a miből a héber *אדון* keletkezett. A névnek átvétele igazán mellékes, de már az nehezen látható be, hogy a zsidók az *Aten-Adon*-t a holdban személyesítették meg és nem a napkorongban, mint az egyiptomiak és hogy *JHVV* mindenhatósága a holdban nyilvánult! Igaz, hogy az ünnepek a holdfázisokkal vannak összekapcsolva, (de már a *Sabbath* = *שבת* alig megy erre vissza, l. *Oetli*, *Der Kampf um B. M. B.* 33. l. és *Giesebrecht*, *Friede für B. u. B.* 55. l.), ami régebbi astrális vallásra enged következtetni, de hogy ennek *JHVV* a személyesítése, nem bizonyítható be. Igen érdekes a *האביב*-nek összefüggése az egyiptomi *Epiphi* szóval, de éppen akkor helyes fordítása »termények érése«, miután 50 nappal később kezdődik az egyiptomi újév, az aratás kezdete, mely megfelel *הבכורים*-nak.

Dr. Farkas József a hagyomány számos adata alapján rajzolja a tudomány tisztelétét és önzetlen művelését a régi és középkori zsidóságban, felsorolja a zsidó naszi mecenásokat, kik Zebulun példájára Iszakhir ivadékait istápoliták. *Dr. Vajda Béla* jellemző példákkal illusztrálja a történetből a zsidók hűségét és hazafias feláldozását. *Jonathán* hű marad Baláshoz, mikor mindenki tőle elpártol. *Kappadócia* zsidói halálharcot vívnek a zsidóbarát *Sábur* királylyal szemben;

az itáliai zsidók életüket áldozzák fel a góth uralomért Belizárral szemben stb. A vérvádak históriáját e sorok írója gazdagítja a *raguzai vérvád* ismertetésével. Végül *Lazarus* szól Sulzer örök érdemeiről az istentisztelet emelése körül és *Feigl* a biblia hatásáról Goethere.

Ezen dolgozatok közé mint kisebb-nagyobb ornamentikai részletek szövődnek bibliai tárgyakat és vallásos gondolatokat felölelő költemények verses íróinktól: *Feleki Sándor*, *Kis Arnold*, *Gábor Andor*, *Varsányi Gyula*, *Avar Pál*, *Heves Kornél*, *Patai József*, *Mezey Sándor* és *Szilágyi Gézáttól*.

Mintha a költők kiszorították volna a belletristákat, kik közül *Nagy Endre* azon tanakodik, ki választott okosabban az élet pályái közt, vajjon az az ifjú, ki 10—12 éves korában gimnáziumba mén és azután az egyetemre, vagy az, aki a jesibában marad, ifjan a »malomkövet« nyakára veszi, talmudot tanulgat, amellet, hogy familiája éhen ne haljon, szatócüzletet nyit. Hát bizony, ez a novella igen szép és az életből is van merítve, de az írója bizonyára nem cserélne chájjemmel. »Az utolsó a legkedvesebb« tartja a zsidó közmondás, amely *Ágai* »régii naplójára« is ráillik. Kedvesen, szívhez szólóan mesél anyjáról, leányveiről és mikor érzi, mily érdeklődéssel hallgatják, megszakítja a mesélést — de tán nem egy évnél tovább.

Zágráb.

DR. SCHWARZ GÁBOR.

A ZSIDÓ APOLÓGIA TÖRTÉNETE.

(*Friedländer M.*, Geschichte der jüdischen Apologetik als Vorgeschichte des Christenthums. Zürich, 1903. XV + 499, 8').

Friedländer, ki a zsidó-hellén világról az utolsó években négy kisebb iratot tett közzé, jelen terjedelmes munkájában a zsidó apológiát a szó igen tág értelmében tárgyalja. Az apológia körébe vág minden, amivel zsidó író akár a biblia valamely elbeszélését vagy törvényét, akár a zsidóság valamely külső megnyilvánulását védeni vagy csak szépíteni igyekezett. Ezen meghatározás folytán a zsidó apológia körébe esik majdnem minden zsidó irat, annál is inkább, mert a F. a belső (befelé irányuló) apológiát is felvette tárgyába. Tényleg előkerül majd-

nem minden apokryph és zsidó-hellén irat. Szemlét tartván fölöttük, elmefuttatás közben irodalomtörténeti problémák is felvetődnek. Sőt itt-ott egyéb érdekes és fontos kérdések is, melyekről szerző már más helyen is elmondta nézeteit.

A mű kétségtelenül a legfontosabb oldalról mutatja be a zsidó-hellén irodalmat, mert a *zsidó-hellén szellemet* mutatja be. Megszólaltatja a jámbor hellén zsidókat, kik az egész pogány világot, első sorban Görögországot és a görögöket akarták a zsidóság számára megnyerni. F. a hellenistikus zsidóság iránti rokonszenvből, mely már előbbi irataiban is megnyilatkozott, még Szirach bölcsességét és az apokryph-irodalom eredetileg héberül irt palesztinai termékeit is a hellén zsidóság számára reklamálja. Ebben tul ló a czélon. Vallásos eszméket a szentföldi zsidók produkáltak és a vallás tekintetében mindig ezek — első sorban természetesen irástudóik — maradtak a vezetők. Minden valószínűség szerint a hellén-zsidó írók között is voltak palesztinaiak. Jellemző, hogy az Aristeas-levél palesztinai irástudókkal fordíttatja a bibliát görögre. Szirach fordítója Palesztinából Egyiptomba bevándorolt zsidó volt, Josephus pedig Rómába került hadifogoly. A térítést szintén a palesztinaiak művelték, az elvilágiasodott alexandriai zsidók nem jártak be tengereket, hogy egy prozelitát szerezzenek.

A kérdés ma nemcsak akadémiai jellegű és azért még néhány szót ejtünk róla. A diaspora-zsidóság a hellén világban a mai nyugat-európai zsidósággal közös vonásokat mutat. Felvette magába a kor műveltségét, politikai és közgazdasági tényező volt, sőt voltak apostatai — pl. Tiberius Alexander, ki 4 évig Palesztina helytartója volt és mint hadvezér Egyiptomban, szülő hazájában, később is szerepelt — és mai nyelven szólva, »jó zsidók«, kik a zsidó vallástörvényeket nem gyakorolták. Hogy ez mily mértékben volt elterjedve, nincs felderítve. De ha nem is voltak »skóczem«, nem valószínű, hogy ezekben a hellén zsidókban oly hevesen lobogott volna a vallás lángja, ha azt a palesztinaiak nem élesztik. A vallásellenes irányok szintén főképp Palesztinából indulhattak ki, nem Alexandriából, amely »temperálva« volt. Egész biztos nézetünk szerint, hogy a törvény elleni oppozíció, az antinomismus, magában Palesztinában is erős áramlat volt és talán onnan vette eredetét. A jámbor emberek mindig bátrak voltak a vallás kérdéseiben,

a modernek pedig opportunisták, merész eszmék nélkül. Kétségtelennek tartjuk, hogy minden rendű és fajtájú vallásos eszme szülőanyja a palesztinai zsidóság volt. Igaz, hogy a hellenista műveltség a szent földön is nagyban elterjedt 310 és 160, a diadochok és makkabeusok közt lefolyt másfélszázadban, mire F. joggal mutat rá, de ebből csak az következik, hogy az ellenállhatatlan hellenista kultúra a zsidó agyakat is megtermékenyítette, de nem az, hogy a hellenizmus produkálta a zsidó vallásos eszméket, legkevésbé pedig az, hogy az alexandriai diaspora a vallás terén vezérlő szerepet vitt. F. e tekintetben tudásokba esik.

De ideje, hogy a mű tartalmát bemutassuk. Összesen nyolcz szakaszra oszlik, melyeket előszó és bevezetés előz meg.

- I. A legrégebb zsidó propaganda 19—31.
- II. A sibyllistika 31—54.
- III. Szirach; Pseudo-Salamon; Pseudo-Aristeas 54—104.
- IV. Apologetikus történetírás 104—131.
- V. Az apokalyptika 131—192.
- VI. Philo 192—328.
- VII. Josephus 328—437.
- VIII. A belső irányok elleni polémia 437—499.

Látnivaló, hogy Philo és Josephus, a görög-zsidó irodalom e két herosza, képezi a könyv főtartalmát, a terjedelem felét foglalva le. Philo az, kit F. legalaposabban tanulmányozott és azt hiszszük, hogy az elég gazdag irodalom daczára sikerült neki a nagy íróból új adatokat napfényre hozni és eddig észre nem vett új pontokat kidomborítani. Nem hiszszük azonban, hogy az esszeusok, kikről Philo (és Josephus) értesítenek bennünket, görögök, illetve hellenista zsidók lettek volna, amint F. többször állítja, de be nem bizonyítja. Minden alap nélkül állítja továbbá F., hogy a talmudban oly sűrűn emlegetett ג'רמיה ע"ב alatt a diaspora zsidósága értendő (165. lap). Hogy ezt miképpen olvassa ki R. Eliezer mondasából (Szóta 49b), teljesen érthetetlen (166. l., 1. jegyzet). Ellenben igaza van abban, hogy a zsidóság felosztása két pártra, szadduezeus- és farizeusra, szük schemát teremt, melybe az összes jelenségek nem szoríthatók be (11. lap). Találóján jellemzi a pal. és a diasporai zsidóságot a következő mondással: »Das palästinensische

Judenthum wollte seine Religion gegen den Hellenismus, die jüdischen Alexandriner wollten sie mit dem Hellenismus vertheidigen« (13. lap). De azért cseppet sem »absurd« az a föltevés, hogy az alexandriai zsidó vallásos párt farizeus hagyományokból indult ki és hogy bibliamagyarázatában farizeus befolyások vannak (17. lap). Hát honnan vették exegézisük alapjait? A törvény elleni opozíció is élt Palesztinában, mint már említettük és mit még más alkalommal talán részletesen fogunk bizonyítani. Sőt maga a Septuaginta, amint ki van mutatva, farizeus exegézist árul el. Hibás mindenestre a következő állítás is: »Was nun vor allem zur Uebersetzung der Bibel ins Griechische ungestüm drängte, das waren die Angriffe der Heiden auf das Judenthum, das ihnen fremd war; die Septuaginta sollte das Heidenthum über das Wesen der jüdischen Religion aufklären, seinen Angriffen die Spitze abbrechen und sie schliesslich für den Mosaismus empfänglich machen. In der Septuaginta sollte dem Judenthum der Apologet zar' ésoxhñv erstehen« (27). Ha az igaz volna, akkor a fordítók nem tartottak volna meg sok műszót (pl. gér stb.), melyek a pogány világ előtt ismeretlenek voltak. Még az istennevet (a tetragrammatont) is megtartották és a régi betűkkel írták. A ζώριος szó csak nagyon későn szorította ki a példányokból. Furcsa argumentum az, hogy Philo, fátyolozottan (verblümt) bár, szintén a Fr. motívumát adja. Hisz Ph. 250 évvel később élt, mint az első görög fordítók. Szirach bölcsesége eredetileg héberül volt írva. Nem volt tehát propaganda irat, mert a pogányok nem tudtak héberül. Még különösebb, ha F. az apolog. irányzatot abban is látja, hogy a könyvben ritkán van szó a törvényről, »um nicht die Heiden, auf deren Gewinnung es doch abgesehen war, abzuschrecken« (54. l.). Eszerint a zsidóknak a törát sem lett volna szabad lefordítani, mert az a »törvény«? Egyébiránt az állítás hamis, hisz Fr. maga idézi (56. l.) Szirach 24. fejezetéből a törvény dicsőítését! Amit a Szirach-fordító szavaiból kiolvas (55. l.), szintén egészen hamis. Eszeágában sem volt a LXX-ról azt állítani, hogy »a kor áramlatának hatása alatt a hagyományos dolgokat korszerűen magyarázta (zeitgemäss umdeutet)«, csupán bocsánatot kért, ha fordítása nem egészen sikerült. A fordítók mai napig megeselekszik, sőt némely szerzők is.

Van még a szóban forgó könyvben több pont (pl. a zoltárokról szóló hosszú rész), melyekre nézve szerzővel nem érthetünk egyet, de csupán egyet emelünk ki. F. annyira megittasodott a zsidó-hellén irodalom és az erre vonatkozó keresztény irodalomtól, hogy műve végén a keresztény vallásról, mint világvallásról zeng dithyrambusokat. De nem mondja meg, hogy mi hát az a dicső haladás eszmei tekintetben. Ha a törvény megszüntetése tetszik neki, akkor a bécsi zsidóknak, kik között és kiknek kegyelméből élt, is hozsánnákat zenghetne. Nincs a kereszténységnek elég laudatora? Hisz F. a trinitásban? Tetszenek neki az evangéliumok csodagyógyításai, a keresztes hadjáratok, a boszorkányüldözések stb.?

Sajtóhibák: 165, 1 ויב; 472, 3 עיבבה; 486, 1 לֹא (= ו); ib. 2 צדיק (ק).

A német szöveg sem hibamentes.

Felhasználjuk az alkalmat néhány észrevétel közlésére. Orac. Sibyl. III. 243—4 azt mondja, hogy a jómódu támogatja az özvegyeket és árvákat gabonával, borral és olajjal; a szegényeknek pedig aratásából részt küld. Világos, hogy az író a tizedekre gondol, melyeket a nevezett termékekből — Palesztina három főterméke — adtak (lásd pl. Deut. 28, 51; II. Kron. 31, 5; többször csupán gabona és bor említettnek: Gen. 27, 28 s sokszor). A szegények kapták az elhullajtottat, elfelejtettet és a széleket (leket, sikcha, péa). Minthogy ez az oraculum 200-ból ante származik, azt bizonyítja, hogy a tizedet tényleg adták. Arról azonban nem szól, hogy a levíták kapták az első tizedet, sem a papoknak járó adományról (teruma gedola, maaszér min hamaaszér). Nem lehetetlen, hogy ebben az időben a fő még a »szegények tizede« volt, amely a talmud szerint a 2. tized és csupán minden 3. és 6. évben adandó.

Philo (Fragm. Mangey II. 630; Friedländer 228) azt mondja: »Azután a jelenlevő papok vagy vének közül az egyik a törvényt felolvassa«. Világos, hogy a kóhenekről és az írástudókról van szó. Ezek olvasták a heti szakaszt, még pedig egy az egészset. Első sorban a pap, kit első helyen említ. Ebből a szokásból keletkezett az a későbbi szokás, hogy először a kóhen járul a tóra elé, azután a tudós. Minthogy többen voltak, kik olvasni tudtak, több szakaszra osztották a felolvasandó részletet, hogy az igényeket kielégíthessék. Eredetileg kétségtelenül csupán egy olvasott (pl. Ezra). Ez a szokás még

abban is tükröződik, hogy csak egy-egy benedikciót mondtak a felolvasás előtt és befejezése után, még akkor is, midőn már többen olvastak. Csak röviden jelezzük itt a tórafelolvasás történetének ezen pontját. Philo más helyen (II. 458 Mangey) világosan mondja az esszeusok szombati lectiójáról: »Mert egy veszi a könyveket és olvas«.

A talmud (B. Bathra 16 b) Ábrahámot astrológusnak tartja. Ezen hit alapja Ábrahám szülőhelye, amely Babyloniában, az astrológia székhelyén volt. Érdekes, hogy már Eupolemos és Artapanos állítják ezt Ábrahámról (Friedländer 111. és köv.). Ez is példa arra, hogy a talmudi adatok milyen ősrégiek. — »Az igazságosság plántája« kitélt a Jubileumok könyve nem Henochból vette (Fr. 186. l. 2. j.), hanem mindkettő a bibliából (Jeremiás 33, 15; v. ö. Ézs. 4, 2; Zakh. 3, 8 és 6, 12). — A hellén zsidók Mózes nevében idézték azt a törvényt, hogy senkit sem szabad eltemetetlenül hagyni (Friedl. 435. l. j.). A talm. is azt mondja (Gittin 61 a): Eltemetik a pogány halottakat. Ez oly régi zsidó szóbeli törvény volt, hogy a hellenista zsidók Mózesből eredőnek vélték. Ez is példa a talmudi törvények ősrégi voltára. 455. lapon a zoltárokat »görögbarátok«-nak nevezi (?).

Friedländer eredményeit 481., 492. és 496. lapokon röviden összefoglalja.

Budapest.

B. L.

TEMLOMI ÉNEKEK.

Patai József-nek a pesti ízr. hitközség megbízásából írt templomi énekkönyvéből.

I.

Hozzád, Isten...

— Szombatra. —

Hozzád, Isten, száll fohászunk	Küzdelemtől fáradt lelkünk
Hozzád esdő énekünk!	Esdekelve lép eléd,
Téged áldunk dalainkkal,	Hallgasd meg ó Mindenható.
Ó irgalmas, légy velünk!	Áhítatunk énekét!
Hallgass meg hőkönyörgésünk,	Fogadd kegygyel zengő dalunk,
Melylyel trónod elé lépünk!	Melylyel téged magasztalunk!

Nyugalmunk szent ünnepére
Küldd a béke angyalát
S szíveinket véghetetlen
Szereteted lengje át!
Szálljon ránk, ó szálljon áldva
Dicsőséged fény sugarára!

II.

Egy év szállott el...

— Újévre. —

Egy év szállott el ismét,
Mint tűnő pillanat!
Mily röppenő az élet,
Az idő mint halad!
Csak álom földi létünk,
Melyen a bűn kísért;
Ó, szent és örök Isten,
Esdünk kegyelmedért!

Előtted sorsunk könyve
Ma tárva, nyitva áll,
Kezvedben van az élet,
Kezvedben a halál!
Ha tetteinket méred,
Mindnyájan elveszünk,
De bízunk irgalmadban,
Kegyelmes Istenünk!

Remegve, félve állunk
Az újév küszöbén
Lelkünket elragadja
A kétség és remény
Mit rejt a jövő méhe?
Mily végzet vár reánk?
Mi bízunk irgalmadban,
Kegyelmes jó Atyánk!

Ó hallgasd meg fohászunk,
Mit hozzád rebegünk;
Áraszd el malasztoddal
Sóvárgó kebelünk!
És gyarló tévelygésünk
Tőlünk számon ne kérd!
Ó, szent és örök Isten,
Esdünk kegyelmedért!

III.

Te vagy Isten...

— Húsvétra —

Te vagy, Isten, védő pajzsunk,
Te vagy sziklavárunk!
Oltalmadnak szárnya alatt
Bátran, büszkén járunk!
Ha te vélünk,
Szent vezérünk,
Vésztől, bajtól
Sohse' félünk!
Sohse' félünk!

Szabadságba
Vitted néped,
Ó, légy áldva!
Ó, légy áldva!

Szétzúztad a rabbilincset
S jobbod intésére
Utat nyitott megdermedve
Zajgó tenger mélye!
Szép hazába,

Ó Istenünk, szent királyunk!
Védj örökké minket,
Miként vizen, pusztaságon
Egykor őseinket!
Ha te vélünk,
Szent vezérünk,
Vésztől, bajtól
Sose' félünk!
Sose' félünk!

IV.

Sátraidnak árnyékában...

— Sátorosünnepre. —

Sátraidnak árnyékában
Leltek zordon pusztaságban
Osatyáink menhelyet;
Manna hullott le az égről,
Víz fakadt a szirt tövéből.
Magasztaljuk szent neved,
Ki végtelen jóságodban,
Mindig óvtad, mindig védted
Szükségben és bajban néped!

Sátraidnak árnyékába'
Védő szárnyad fölnk tárva,
Óvtál minket szüntelen!
És ha vihar, vész közelgett,
Mérhetetlen, nagy kegyelmed
Nem hagyott el sohasem!
Ó végy minket, Isten, mindig
Ha oltalmad' esdjük várva —
Sátraidnak árnyékába.

V.

Nékünk adtad...

— A Tóra ünnepére. —

Nékünk adtad, Istenünk,
Nékünk szent igédet,
Zengjen hálaénekünk,
Zengje dicsőséged!
A te tanod vigaszunk,
Szükségben és bajban,
Ha bű alatt lankadunk,
Erősítő balzsam!

A te tanod, ó Urunk,
Boldogságunk, üdvünk,
Erte bátran harczolunk,
Síkra szállunk, küzdünk.
Dúl a vész, a fergeteg,
De mi sohse' félünk,
Szívünk biztos, nem remeg,
Ha szent tanod vélünk!

A te tanod örömünk,
Büszke újjongásunk,
Ha veszélybe görnyedünk,
Tehozzád kiáltunk,
S szavad, mint a fény sugar,
Világít az éjbe,
Vezérelve, áldva száll
Hozzánk le a mélybe!

Nékünk adtad, Istenünk,
Nékünk szent igédet,
Zengjen hálaénekünk,
Zengje dicsőséged!
S tanod, mely malasztot ad,
Szépre, jóra intve,
Adjuk gyermekeinknek át,
Oltuk szíveikbe!

VI.

Isten áldd meg...

— Szombatra —

Isten, áldd meg ünnepünket,
Nyugalmunk szent ünnepét;
Lelkünkéről a bűt és gondot
Oszlassad ma szertesztét!
Ne gyötörjön bánat senkit,
Ne mardosson fájdalom;
Leljen enyhet minden lélek,
Mélyet kétség árnya nyom.

Erősítsd a gyenge szívét,
Gyógyítsd meg a szenvedőt;
Védelmezd az üldözöttet,
Lankadónak adj erőt!
Áraszd reánk dicsfényednek
Életadó sugarát, [münkben
Mert megnyugvást küzdel-
Csak malasztos szavad ád.

VII.

Valahányszor gonosz vádak...

— Purimra —

Valahányszor gonosz vádak
Reánk törtek dühösen,
Te, Istenünk, oltalmaztál,
Védelmetzl szüntelen!
Leküldötted őrangyalod.
Suhogva ha jött a vész,
A te jobbod minket mindig
Segíteni, védni kész!

Hányszor borult el fölöttünk,
Fenyegetőn már az ég!
Szédítő, mély örvények közt,
Hányszor hittük: itt a vég!
Hozzád, Úrunk fohászokdtunk,
S meghallgattad hő imánk,
O, légy áldott, ki mindenkor
Kegyvel tekintesz miránk!

Hálát rebeg néked ajkunk,
Hála néked Istenünk!
Aki küldesz segítséget,
Ha vihar kél ellenünk.
Bízunk örök jóságodban,
Bármily veszély várna ránk!
Megmentesz te minket mindig
Irgalmadban, jó atyánk!

VIII.

Szálljon égre...

— Húsvétra. —

Szálljon égre zengő ének.
Szabadság szent istenének,
Magasztaljuk, áldjuk őt!
Ki a gőgöt letiporja,
Zsarnokot ledönt a porba,
S szenvedőnek ad erőt!
Leoldja a rab bilincset,
Hitet, reményt önt szívébe
S vezérli őt biztos révbe!

Isten, világ alkotója!
Örök irgalmaddal óva
Vittél pusztán, tengeren;
Szolgaságból szabadságba,
Éjhomályból napvilágba
Védve minket szüntelen!
Te vagy Úrunk, oltalmazónk,
S amíg szívünk végsőt dobban,
Bízunk, Isten, jóságodban!

IX.

Apró lángok...

— Chanukára. —

Apró lángok fénye mellett
Magasztalunk téged,
Im' e lángok zengik, Isten,
Örök dicsőségéd!

Régi harcról, diadalról
Tanuságot tesznek,
Nem kell félünk ezer véstől,
Hogyha te védesz meg.

Osatyáink szent nevedet
Írták zászlaikra.
Érte mentek száz halálba,
Érte szálltak síkra.
És te büszke győzelemre
Segítetted őket;
Megmented te mindenkor a
Hozzád esdeklőket.

A te örök igazságod,
A te neved győzött!
Aki hozzád fordul, Isten,
Oltalmazod, őrzöd!
O, ne hagyj el minket soha,
Ha oltalmat kérünk!
Légy örökké védő Úrunk,
Légy örökké velünk.

X.

A te sátrad...

— Sátorosünnepre. —

A te sátrad, Isten,
Erős sziklavárunk,
Benne dúló vészkor
Oltalmat találunk!
Pusztaságban bolygva,
Védett fellegesátrad,
Viharok közt óva
Szárnyad fölénk tártad!

A te sátrad, Isten,
Szirtünk, menedékünk,
Üdött vadként futva
Enyhét adott nekünk.
Üdvöt, nyugodalmat
Lelt a vándor benne,
Balzsamot a sajjó,
Égő gyötrelemre!

A te sátrad, Isten
Büszke pajzsunk, vértünk,
Segítséget nyújtott,
Ha veszélybe értünk!
A te sátrad, Isten
Örök reménységünk,
Ha te Úrunk, védesz,
Semmitől se, félünk!

IRODALMI SZEMLE.

A német zsidó irodalmi egyletek szövetezete által kiadott »Jahrbuch für jüdische Geschichte und Literatur« (Berlin 1905) 11 cikket tartalmaz. Philippon visszapillantást vet a lefolyt év eseményeire, Karpeles irodalmára. Gross, Hillél és kora; H. M. C., Christus — Barabas; Lazarus (hagyatékból), etikai tudás és élet a zsidóságban; Güdemann, Mózes Maimonides; Simonsen, vallásom és életfelfogásom; Kohut, Kant és a zsidóság; Perles Róza (P. József, néhai müncheni rabbi özvegye), nagyanyáink; Frank, Naëmi

Ehrenfest; B. Freiherr von Münchhausen, Heszped-síralmak (vers). Simonsen felette érdekes előadását keresztények előtt tartotta Kopenhágában.

*

Lewy J., a boroszlói szeminárium talmud tanára, ezen intézet félszázados jubileuma alkalmából az iskola történetéről szép előadást tartott, amely az ünnepről szóló Értesítőben ki lett nyomtatva. Végig megy az egész történeten egészen a boroszlói intézet megnyitáig. Figyelmet érdemel azon feltevése, hogy a *nászi* (patriarcha) címet a szanhedrin feje csak a 2. templom elpusztulása után kapta, midőn a rómaiakkal szemben a zsidó nép politikai képviselőjévé lett és ezt a multra is átvitték (24. lap). Továbbá azon feltevése, hogy I. Jehuda Hanászi misnáját Izsák ben Abdimi emlékezetére bízta (25. lap). A talmud végleges alakját nem a Rós Methibtától, hanem a a Rós Kallától nyerte (27).

*

A *Günzig I.* által szerkesztett »Haeskol« cz. folyóiratból megjelent az 5. kötet (Krakó 1905), mely 38 közleményt tartalmaz. Ezek szépirodalmi, társadalmi és tudományos cikkekre oszthatók. Az utóbbiak, melyek olvasóinkat első sorban érdeklik, a következők: A híres mystikusok (nem zsidók, *Rubin S.*); Abulafia Ábrahám (*Günzig I.*); Kolon József (Maharik, *Horodeczky S. A.*); A szamaritánusok történetéhez (*Gelbhaus I.*); A Pachad Jiczhak utolsó recenziója (*Margulics S.*); A hildeshemi község jegyzőkönyvéből (*Levinsky A.*). Több bírálat és apróbb tudományos közlemény. A 277 lapos szép kiállítású kötet mindössze 2.60 koronába kerül és mind az 5 kötet 10 koronába. Hasznos és mulattató olvasmány.

*

Dr. Eschelbacher József, berlini rabbi, a Monatsschrift 1902. és 1903. évfolyamaiban egész cikksorozatot tett közzé Harnack felolvasásairól, melyeket részben kibővítve, részben átalakítva, könyvvé egyesített e címen: »Das Judentum und das Wesen des Christentums. Vergleichende Studien« (Berlin 1905). A 8 fejezetre oszló könyvben szerző a nagy probléma főpontjait kellően megvilágítja és Harnack merész állításait lerontja. Az igazság nem tüntethető el semmiféle

fényes frői képességekkel, a Harnackéval sem. Olvasóink az itt szóba kerülő kérdésekről tájékozva lévén, mellőzhetjük a felsorolást. Csupán azt említjük még, hogy Eschelbacher, bár nyugodt formában, a lényegre nézve erőlesen bizonyít és nyilatkozik.

*

A modern zsidó irodalom minden újabb felhevülés mellé még pólyában van: hiányoznak a segédeszközök. A talmudot az összes pártok a keblükre ölelik. Halévy három kötetes műve, a »Doroth Harisónim«, tulajdonképp a talmud szerzőinek és továbbplántálóinak története, de azért nincs térkép, melyen a zsidóiskolák székhelyei és egyéb fontos geográfiai adatai be volnának jegyezve. A zsidótörténethez egyáltalában nincsen atlasz, a szent földről sem volna, ha csak a zsidóknak volna szent. Az általános történelmi térképek nem a zsidó történet szempontjából, nem is céljaira készültek, természetesen tehát, hogy az érdeklődőt felette sűrűn cserben hagyják. Addig is, amíg ezen a bajon segítve lesz, alkalmasnak mutatkoznak Perthes (Gotha) atlaszai, melyek a tudomány mai színvonalán állanak, és — ami a fő — olcsó pénzért, mindössze 3 koronáért kaphatók. Azok között, melyeket átnézünk, kettő céljainkat jól szolgálja. Az egyik az »Atlas antiquus«, a másik a »Geschichts-Atlas«. Az első az ókort, a másik a középkort adja 24—24 térképben egyéb hasznos tudnivalókon kívül zsebkiadásban.

*

Dr. Lewin L., rabbi Pinnében, megírta a lissai zsidók történetét (*Geschichte der Juden in Lissa*, Pinne, 1904). Ámbar csak a 16. században telepedtek le az első zsidók Pinnében, csakhamar nagy község keletkezett, melynek sorsát Lewin oly részletességgel ecseteli, hogy műve 400 lapra terjed. Figyelme a lissai származású zsidókra is kiterjed, úgy hogy Lissának reklamálja azokat a nyomdászokat, kik máshol működtek és némely kiváló zsidót, ki éppen csak annyiban volt lissai, hogy ott pillantotta meg a napvilágot. Műve három részre oszlik: 1. A lissai zsidók általános története. 2. A lissai rabbiság története. 3. Okmányok. Még a XIX. század első évtizedeiben virágzott a talmudtanulás, melyet azután a modern műveltséggel cseréltek fel. Több híres rabbija volt (182. lap 1812

helyett olv. 1712.). Egyébiránt külső-belső története a községnak nem igen különbözik más nagyobb községekétől, talán csak elszenvedett nagyobb csapások által (1767. és 1790. tűzvész stb.).

*

Ehrlich Arnold B., ki az egész bibliát felölélő héber kommentárja által (Mikra Kifeszutó) lett ismeretessé, az imént a zsolotárkönyv magyarázatát tette közzé német nyelven: »Die Psalmen. Neu übersetzt und erklärt« (Berlin, 1905. 10 márká). Szerző a legnagyobb súlyt a nyelvi megértésre veti és a héber nyelv mélységeibe kíván behatolni. Tényleg meglepő nagy a mondatok új értelmezésének és egyes szók jelentése megállapításának a száma. Nem igen akadt még újabb exegéta, ki e tekintetben szerzővel kiállná a versenyt. Jó ízlésre vall, hogy nem beszél el agyon az egyes zsolotárokat, mint az a modernéknél szokásban van. Ehrlich azt is mondja, hogy a bibliát mint *nemzeti* irodalmat kell felfogni és mint ilyet kell értelmezni.

*

Szokásba jött a tudományt népszerű irányú gyűjteményekben a közönség elé tárni. Ilyen a német *Götschen: Aus Natur und Geisteswelt*, az olasz Manuali Hoepli stb. Ezek a gyűjtemények az antisemiták által népszerűvé tett zsidókra és irodalmukra is ügyet vetnek. Liebe: »Die Juden in der deutschen Vergangenheit«, Giesebrecht: »Israelitische Religionsgeschichte«, Soden: »Palaestina« stb. ily gyűjteményekben láttak napvilágot. Új gyűjteményben jelent meg a következő: »Was muss man vom Talmud wissen?« (Berlin, 1904). Szerzője B. von Schottenfeld, ki meglehetősen ismeri a tárgyat, a miről másokat informál. Elfogulatlanul teszi, ami manapság zsidó ügyekben külön dicséretet érdemel. Űgyesen csoportosítja az anyagot négy szakaszra és szemelvényeket is ad. — Külön foglalkozik a talmud és az újtestamentom közti viszonyal és bizonyára meglepi a laikusokat, hogy sok a közös mondás. Schottenfeld talán Bernfeld.

*

»Az ó-héber könyv« bevezetésében említettük, hogy *Steglich A. E.* »Schrift- und Bücherwesen der Hebräer zur Zeit des alten Bundes« című iratához nem férközhettünk.

Most ez az irat, amely a lipcei »Buchhändler Lehranstalt« 14. Értesítőjében 1876-ban mint melléklet jelent meg, a kezünkbe került. A terjedős előadás daczára sem terjed többre 16 kis quartlaponál és főképp az írással foglalkozik. Egy-egy fejezet szól az írás fogalmát jelölő szavakról, az íróanyag-ról, az írószközökről és az írószemélyekről. A legterjedelmesebb az utolsó, mert több szorosban oda nem tartozó dologról van benne szó.

*

A legrégebbi aram-közmondásokat a talmud tartotta fenn, melyeket rendszeren »ez az, amit az emberek mondanak« formulával vezet be. Ezeket már Dukes gyűjtötte (Rabbinische Spruchkunde), mások is követték, legújabban *Weissberg J. J.* »Mislé Kadmonim« cz. iratában, a mely 1900-ban jelent meg 2. kiadásban (*Niezsín*). Mindössze 279 közmondást közöl. — 1. rész 165., 2. rész 114. Le is fordítja őket héberre, szükség esetén magyarázza és végül indexszel látja el. Pontozása nem pontos és az irodalomból csupán az Arucht ismeri. Mindamellett alkalmas kezdőknek és arra is, hogy az ember felfrissítse e mondásokat emlékezetében.

*

Ochser Sch., »Judenthum und Assyriologie« cz. irata (Berlin, 1904.) három előadásban szól a bábel-bibél kérdésről. A cím után az olvasó egyebet is várna, de tisztán a fenti problémára szorítkozik. Az anyagot a bőven bugyogó forrásból meríti és úgy látszik, hogy meglehetősen ismeri. Három zsidó szakutódos szólott hozzá a kérdéshez: Barth (Berlin), Müller (Bécs) és Oppert (Páris). Az utolsó az ékiratok első felfedezői és megfejtői közé tartozik. Delitzsch ellen a tények által megokolt élességgel nyilatkozott. Ochser ezeket felhasználta, de egyébkép tárgyilagosságra törekedett. A mellékelt tabellák az izr.-juda és assyr.-bab. királyokról, az egypt. királyokról, az egypt. dinasztiaíkról és a felőlet anyagról könnyű áttekintést adnak.

*

Spiegelberg W. »Aegyptologische Randglossen zum Alten Testament« (Strassburg i. E. 1904.) cz. iratában megvilágítja a bibliában található egyptomi szavakat és némely más egypt. vonatkozásokat. Konstatálja, hogy az identifikálható szavak

bámulatos pontossággal őriztettek meg a maszorétikus szövegben, és ugyanezért az eddig meg nem fejtetteknél nem szabad erőszakosan emendálni. Pinchasz pl. négyet jelent. Ex. 1, 16. הַמִּצֵּיט = a két kő (tégla), melyen az egyiptomi nő a szülésnél ülni szokott (19). — A LXX. olvasataira túlságos súlyt vet.

*

Hora E. a régi héber építészetről 70 lapos iratot tett közzé (Die hebräische Bauweise in alten Testament, *Karlsbad*, 1903.) Főkép a templomról és Jeruzsálem erődítéseiről beszél, még pedig Salamon korában, mert Salamon volt a régi héber kultúra legkiválóbb képviselője és fejlesztője. A templom, a királyi palota, az erőd, a vízvezeték, az utak, a főváros kövezése mind tőle ered. A héber ház mintája a barlang volt és minden valószínűség szerint a szikla mellé építették az első lakásokat. Tulajdonképen csak szobáról lehet szó, mert ház alatt egy szoba értendő. Midőn már előhaladtak, a háztetőre még egy kis szobát építettek. — Ez az állapot, úgy hiszszük, mindvégig tartott. A talmud idejében is az emeleti kamrába kellett menni, ha vissza akartak vonulni. A szobát pedig kerevet által választották ketté. A magánépítkezésről *Hora* alig mond valamit, mert a bibliában erről kevés adat található. A talmud bőven szolgáltatja, de hát ez terra incognita. Pedig a keleti stabilismus mellett bátran lehetne visszakövetkeztetni.

Sokáig uralkodott az a nézet, hogy héber művészet nincs és nem is volt soha. Ezt a központi szentély hajdani létezése és Salamon építkezései megczáfolják, de hát eredeti zsidó architektura csakugyan nem igen volt. Az egyiptomiak, assyrek és főnicziaiak voltak a mestereik és mindhárom elem egyesítve van (70. lap). Az eredetiség a hatalmas kockakövek (gázith) alkalmazásából áll, melyek pl. a templomot különleg imponánsá tették.

Hora 59. lapon Salamon fiát *Jeroboam*-nak nevezi (Rehabeam helyett), a 62. lapon pedig *Rehabeamot* megteszi az »éjszaki birodalom« királyának, mi nem sajtóhiba, mert utána következik »mig Omri«, miből az látszik, hogy Rehabeam korával nem igen volt tisztában.

*

Szaadja Gaon sziddurját sokáig csak idézetekből ismerték, míg Steinschneider 1851-ben a Bodleyana egyik kéziratában jelentékeny töredékeket fedezett fel belőle és nagy Catalogusában leírta. Azóta Neubauer (Ben-Chananjában), Müller J., Harkavy s mások egyet-mást közzétettek róla. *Bondi J.* 12 év óta foglalkozik vele és az egész kiadni szándékozik. A kairói geniza ehhez a tárgyhoz is szolgáltatott jelentékeny töredékeket és Bondinak igaza van, hogy ezek a felfedezések még koránt sincsenek befejezve, hogy tehát várni kell a végleges ediczióval. Egyelőre előadást tartott róla, melyet kibővítve e cím alatt: »Der Siddur des Rabbi Saadia Gaon« a »Rechen-schaftsbericht der Jüdisch-Literarischen Gesellschaft«-hoz melléklétkép és külön is kiadott (Frankfurt a. M. 1904.) Hogy B. tárgyáért lelkesedik, érthető és dicséretes. De nem dicsérendő az az orthodox túlbuzgóság, mely oly állításra ragadja, hogy már a próféták korában úgy imádkoztak, mint Szaadja sziddurja előírja »Wir wissen, dass schon zur Zeit der Propheten nicht anders gebetet wurde, als da (in Saadia's Siddur) verzeichnet steht« (2. lap.) Ez ellentmond a hagyománynak is, amely a benedikciókat, imákat, kedusákat stb. a nagy zsinagógának tulajdonítja. — Ha pedig a talmud amaz állítására gondol, mely szerint Ábrahám hozta be a reggeli, Izsák a délelti és Jákob az esti imát, akkor miért beszél csupán a prófétákról, akik majdnem ezer évvel később virágoztak. — A 40 lapos füzet egyébként a sziddur tartalmáról ad áttekintést, miközben itt-ott észrevételeket tesz. Nevezetes felfedezése volna az, hogy Rasi ismerte. De ezt távolról sem bizonyította be. Zunz feltevéséhez csatlakozik, hogy Sz. sziddurját még Egyiptomban írta. E mellett szólna az is, hogy a kairói genizából sok töredék került elő.

*

A »Theologischer Jahresbericht«, mint annak idején említettük, az anyag felszaporodása folytán külön részekben adatik ki, úgy hogy nem kell az egész művet megvenni, hanem mindenki kiválasztja azt, ami őt különösen érdekl. Ezen berendezés folytán külön kapható az általános részes és az »Altes Testament«, melyek a zsidó theologusnak is kitünő szolgálatot tesznek, minthogy még mindig nincs zsidó-organum, amely az egész irodalom bibliográfiáját, jelesen a folyóiratok-

ban napvilágöt látott cikkeket is adná. A mult évről szóló füzet 1904. őszén jelent meg és Volk állította össze. Az általános részben Beer mérgeskedik. Az irodalmi bő termelést jellemzi, hogy az »Altes Testament«-ról szóló füzet 116 lapot tölt meg.

Az utolsó rész a »zsidóság«-ról szól, és mindenre kiterjed, a czionizmusra is. Konstatáljuk, hogy a M. Zs. Sz. cikkeket is feljegyzí, kétségtelenül az Orientalistische Litteraturzeitung nyomán, hol *Perles F.* kitünő fiatal tudós szokta ismertetni.

*

Friedländer M., ki az utolsó években a zsidó-hellenizmusról több iratot tett közzé, legújabbán a zsolotár- és bölcsesség-irodalomról könyvet bocsátott közre, melyben azt vitatja, hogy ebben az irodalomban már a hellenistákrol van szó. Ezt a fel fogást már a cím jelzi: »Griechische Philosophie im Alten Testament« (*Berlin*, 1904). Thesise megkívánja, hogy a hagiográf iratok szerzőségét késői korba helyezze. Ezt kellő mértékben cselekszi és valamennyit a makkabeusokat megelőző 100—150 esztendőre teszi. A biblia agyag a fazekas kezében, tetszés szerint gyúrnák. Célzások a »pószuk«-ban, hisz minden »benne áll«, könnyen található akármire. A »jám bor« ellenfele a »gonosz« (czaddik és rása). Hogy ki a jámbor és gonosz, tisztára az olvasótól függ, és minden időben más-más volt a jámbor is, meg a gonosz is. A biblia, de különösen a zsolotárkönyv közkedveltsége éppen azon a tulajdonságon alapszik, hogy minden korra és minden helyzetre alkalmazható. Az obstruktorok is tudják, ki a gonosz, az antiobstruktorok is tudják, ki a gonosz; de hát a klerikálisok sem olvassák már a bibliát és csakis ez okból nem énekelték még a megfelelő zsolotárt. Ha tehát Friedländer a hellenista szemüvegével olvassa a bibliát, okvetlenül görögöket lát. Nem tesz egyebet, mint az általa előszavában lepocsekolt talmudbölcsék és utódaik, a jelenkori rabbik. Ez utóbbiak is tudják, ki a zsolotárók gonosza, de Friedländernek nem mondják meg, mert udvariasabbak, mint ő. Ezt csak például hozzuk fel annak bizonyítására, hogy a modern kutatás szeméit is káprázat fogja el. Magyarul beszélve, ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes. Egyébiránt a szóban forgó mű fejezetezéi

a következők: Zsolotárók; Példabeszédek; Jób; Koheleth; Szirach; Pseudo-Salomo; Jób és Ruth.

*

Bischoff E., ki a talmudfordításokról, a kabbaláról, a héber Jézus életéről egy-egy iratot tett közzé, most a »Morgenländische Bücherei« cz. gyűjteményben a talmudot ismerteti népszerű alakban (Lipsee, 1904.). A 7 iratra tervezett gyűjteményben a »Talmud-Katechismus« 3. szám alatt áll. A bevezetésen kívül 7 fejezetből áll, melyek címei a következők: A talmud fontossága, története, általános jellemzése, belső jellemzése, viszonya a kereszténységhez, a nő a talmudban. — A füzetben illusztrációk is vannak és a végén jegyzetek és egy szó- és tárgylajstrom.

E külső bemutatás után tartalmáról kell néhány szót ejtenünk. Általánosságban jól ismerteti a talmudot, amennyiben tartalmáról és történetéről képet ad. A részletekben azonban antiquált, sőt téves állításokra is bukkanunk. Mindjárt az 1. lapon »Gemara« = Vollendung, helyesen tanulás. Nem áll az sem, hogy a babyl. talmud sokkal nagyobb, mint a paleszt., mivelhogy az előbbi 12 folió kötet, míg az utóbbi csupán egy folió kötet (2. l.). Bischoff megfedekezék arról, hogy a b. talmudot kommentárok kísérik minden oldalon és követik a traktátus végén, míg a pal. talmud a stereotyp-kiadásban (Velenceze, Krakó, Krotoschin) csupán a szöveget adja. Ha az elvesztett részleteket hozzáveszszük, akkor talán semmivel sem kisebb, mint babyloniai társa. 32. lap לַחֲתָנָה לֵאלֹהֵינוּ = »allgemeines Gebot ist es nicht.« Minthogy szó szerint fordít, helyesebben így fordítaná: »aber man thue es nicht.« 33. l. 7 sor: »Ist dem so?« (= יֵשׁ). Helyesen: »Es ist nicht so.«

Külön fejezetet szentel B. a talmud és kereszténység viszonyának (42—46.). Az evangeliumok sok mondása a talmudban is található. A prioritás, B. szerint, az evangeliumoké, mert sok mondás a talmudban oly auktoritások nevéhez fűződik, kik Jézus után éltek (43.). Ez az argumentáció nem állja ki a kritikát. Végre Jézus is a meglevő szellemi forrásból merített, ez pedig zsidó forrás volt. Ami pedig azt illeti, hogy későbbi nevekhez fűződnek a talmudban, tudni kell, hogy a talmud annak a nevében közli a mondást, ki az iskolában bizonyos alkalommal közölte, vagy sajátos formába öntötte vagy

megtoldotta, vagy szentírási helyhez kapcsolta stb. A mondás lényege semmiesetre sem új. Hisz B. maga mondja, hogy Jézus mondásai a talmudban oly rabbik nevében is közöltetnek, kik jóval utána éltek (43). Miért vártak oly hosszú ideig? Meggondolandó továbbá, hogy már a 2. században az ellenszenv a két párt közt oly nagy volt, hogy az evangéliumot a talmudisták nem idézték volna. Hogy csakugyan nem ismerték jól, kitűnik abból is, hogy R. Akiba Mariát összetéveszti Maria Magdalénával (46. lap). — Az 55. lapon lent Szanh. 100 b-t idézi, de ott is csupán idézet Ben-Szirából. 56 lap fent. Szanhedrin 100 b nem áll az, hogy írástudó csakis szűz leányt vegyen feleségül. Nem is hiszszük, hogy az idézett mondás a talmudban előfordul. — Ugyanott 9. sor Jebámoth 63 b helyett olvasandó 63a lent. B. félreértette a בני בני kitétel. Nem azt jelenti, hogy az asszonynak vannak gyermekei, hanem azt, hogy még képes gyermekeket szülni, azaz még nem vénül ki belőle.

*

Ugyancsak Bischoff hasonló alakban ismerteti a Koránt. Úgy a könyvről, mint szerzőjéről képet ad. Külön fejezetben tárgyalja a Korán viszonyát a zsidósághoz, mit először Geiger tett, kit azóta különösen Hirschfeld követett. Érdekes, hogy a szurák (a héber surá-ból = fal) nagyság (nem idő) szerint rendeztettek. Oly elv, melyet a próféta-könyveknél és a misnaktaktátusoknál is követtek. A korán továbbá jó illusztrációja a talmud azon nézetének, hogy a tóra tekerescsenként (azaz részletenként egyes alkalmakkor) adatott. Mohamed írni nem tudott, írdeákja zsidó volt, amint hogy zsidók voltak mesterei is. De nem volt örömük tanítványukban; a zsidó törzseket részben kiűzte, részben lemészárolta és könyvében gyűlöletes nyilatkozatokat tett, melyek a későbbi zsidó nemzedékek életét nem ritkán megkeserítette. Ehhez képest bibliai baklövési csekélységek. Bischoff Mohamed életének ismertetése után korán-kivonatok alakjában kis teológiát is ad. Szakbírálatra nem vagyunk illetékesek, de benyomásunk szerint ezt az iratot is ügyesen szerkesztette.

*

Iwan von Müller »Handbuch der klassischen Alterthumswissenschaft« cz. ismert gyűjteményében Hommel F. kiadott egy »Grundriss der Geographie und Geschichte des

Alten Orients« című művet, mely egy régibb műnek 2. újonnan átdolgozott kiadása (München, 1904.) A teljes mű igen hatalmas lesz, mert az előttünk fekvő 400 lapos nagy oktáv kötet csupán az első fele. A szakaszok címei a következők:

A) Bevezetés.

1. Physikalisch-geografischer Ueberblick 2—16.

2. Die ethnologischen Verhältnisse 17—240.

B) Die einzelnen Gebiete.

1. Babylonien und Chaldäa 241—400.

Ez utóbbi szakasz java része a régi városok leírásának van szentelve: Babel, Kutha, Sippar, Nippur, Uruk (bibliai Erekh), Uri (Ur), Ninua (Ninive) stb. Behatóan foglalkozik a csatornák neveivel, ami a talmud idevágó adatai szempontjából is fontos. Bár ebben sem vagyunk szakértők, azt látjuk, hogy óriási irodalmi apparátussal készült és hogy igen tömött. Minthogy Hommel a merész feltevéseknek és kombinációknak nem barátja, bizonyára csak lehetőleg biztos adatokkal szolgál. Ha a mű teljes lesz, talán még visszatérünk reá és bővebb ismertetéssel szolgálunk.

*

»Eduard Reuss' Briefwechsel mit seinem Schüler und Freunde, Karl Heirich Graf« (Giessen 1904.) érdekes világitásban mutatja a német teológiai tanárvilág életét. Ebben áll a főérdekessége, mely mellett egyéb tekintetben is figyelmet érdemel. Saját szempontunkból kiemeljük a következőket: »Auch wäre eine interessante Arbeit: eine Vergleichung der jüdischen Märchen mit den übrigen orientalischen, aber schwierig und weiltäufig« (3. lap Graf első levele Genfből 1837. január 25). Ez a dolgozat még ma sincs meg. — »Kraft giebt hier eine orthodox lutherische Zeitschrift («neue christliche Mittheilungen») heraus, in welcher er unter anderm sagt er, »werde gegen Juden, Heiden und Rationalisten allseitig, gegen Katholizismus vielseitig, gegen Calvinismus mehrseitig und gegen die Union einseitig polemisieren« (45. Reuss, Strassburg, 1838). Graf Mohamed viszonyát a zsidó valláshoz tanulmányozandónak tartja (60. Páris, 1839) és 72. l. még világosabban beszél az arabok viszonyáról a zsidó valláshoz. Azon nézetben van, hogy az igazi és hamis próféta közt nincs szigorú választás (91). Helyesen jegyzi meg, hogy Sámuel és Királyok egy

könyv (99), mi ellen R. 106. polemizál. Mi Graf nézetét tartjuk helyesnek (Óhéber könyv 46). R. 235.: »Proverbien gehören der jüdisch-synagogischen Zeit an.« A LXX nyelvét most már nem tartják zsidó-görög nyelvnek, amit különösen Deissmann hangsúlyoz. Érdekes, hogy már 61 év előtt ugyanezt tanította Hase, kinek görög kollégiumáról Graf (Paris 1843) egyebek közt ezt írja Reussnak: »Dabei kommt er auch zuweilen auf den Sprachgebrauch der LXX. und des Neuen Testaments zu sprechen, und bemerkt unter anderm, dass man sich viele Mühe gegeben habe, die Eigenthümlichkeiten der LXX. aus Hebräismen zu erklären, während man eben bei den alexandrinischen Schriftsteller nur die Gelehrtensprache, in der LXX. dagegen die Volkssprache findet, und viele Formen, die den LXX. eigen sind, sich auch jetzt im Vulgärgriechischen finden« (184). Reuss (587) azt mondja, hogy egy genfi szerző, ki a zsolnárokat és egyebet francziára fordította, Belisem de Belimakom (= בלישם de בלי מקום) név alatt Olivetan volt. Erről később cikket is írt.

*

Ratner B., vilnai magántudós, ki a Széder Ólam Rabbát nagytudományú bevezetéssel és kritikai szöveggel adta ki, néhány év óta a palesztinai talmudnak szenteli idejét és képességeit. Gyűjti az idézeteket és ezekből eltérő olvasatokat és kiegészítéseket ad. Minthogy alig van idézet, amely a textus receptussal, melyet a velencei editio princeps és a belőle folyt krakói és krotoschini kiadások képviselnek, megegyezne, az anyag igen terjedelmes és magára Berákhót traktátusra 217 lapot tölt meg, Sabbathra pedig 168 lapot. Az első 1901-ben, a második 1903-ban került ki sajtó alól. Az imént, 1904. vége felé látott napvilágot a harmadik kötet, amely Terumoth és Challa traktátusokat tárgyalja, melyeknél Ginzburg D. báró jóvoltából egy kézirati töredéket is felhasználhatott. A variáns gyűjtemény címe: Ahabath Ozion ve-Jerusalajim és a berlini »Gesellschaft zur Förderung der jüdischen Wissenschaft« anyagi támogatásával jelenik meg. Meg kell jegyeznünk, hogy a Jerusalmi kéziratai ma már nem ritkák és csak sajnálni kell, hogy nem állanak a hivatott tudós rendelkezésére. Ki tudja, mikor akad megint ily méltó munkás? A talmudnak, fájdalom, nincs szerencsége. A részletekre még nincs ítéletünk,

de nem nyomhatjuk el azon aggodalmunkat, hogy a középkori művek — novellák, decisorok stb. — nem megbízhatók, mert nincsenek kritikai kiadásaik, és talán azért is, mert a Jerusalmi nyelvét nem ismerték az összes szerzők elég alaposan úgy hogy a babylóniai talmud aram-nyelve befolyásolhatta őket. Kritikai megállapításra van tehát szükség, melyhez Ratner bő anyagot szolgáltat.

*

Davidson J. kiadott *Zabara Józsefnek* (1200 körül) tulajdonított három szatirát: שליש הלצות *New-York* 1904 (angol cím: Three Satires etc.). A három rimes prózában írt szatira szól az orvosokról, az özvegy fogadalmáról, az asszony czivakodásairól. Csupán egy kézirat ismeretes, melyet a Bodlejánában őriznek. A kiadó jól tájékozott bevezetéssel és jó ízlésre valló csekély számú jegyzettel látta el. Az író bámulatos ügyességgel kezelte a tollat és szellemesen alkalmazta a biblia és a hagyomány egyes kitételeit saját czéljaira. Itt a kiadó többet tehetett volna, mint a mennyit tett. Pl. I. 2. (14. l., 8. sor: Példb. 6., 13.); I. végén (= 15. l.) ראה בכבוד Ezek. 21., 26. A szatira csak e helyre való czélzás folytán válik teljessé. Már maguk a czélzások humorossá teszik a stilst, tetőzi még a valóban szatirikus él. Sok helyen egész modern színezete van. Akár Zabara a szerző, akár más, mindenesetre elsőrendű író volt. IV. 1. (21. l.) egy recipiében ez fordul elő humoros gyöker- és fűnevek között: וירחי כהונה ושירי פתאים וזרי. Az első kitétel Zs. 116, 6 és a másik misna Middóth 1, 8: Jóma 1, 7-ből vétetett. A kiadó szerint ez nem érthető. Miért? A szatira talán arra a szokásra is czélzó, hogy a gyerekek nyakába növénygyökerekből álló amulettet kötöttek és ilyeneket az orvosok is adtak. 27. l., 7. sor czélzás.

*

Deinard E. a chaszidismus nagy ellensége és egyszerre két régi iratot ad ki ellene. Az egyiknek címe: *Zemir Ariczim*, mely igen ritkává lett, mert a chászidok elégették a példányokat, a másik: *Chereb Chalda*, amely először a »Sulamith« lap 1. évfolyamában német nyelven látott napvilágot. (Mindkettő קאסי Észak-Amerika 1904). A bevezetésekben kikel a chaszidismusz újabb történetirői *Schechter*, *Kahana* stb. ellen, kik e szekta alapítói és vezetőinél bölcsészetet

kerestek. A Baal Sem létezését is majdnem tagadásba veszi. A reformerek is kikapnak és nem helyesli, hogy a czionisták ezeket beveszik. A Jewish Encyclopedián is huz egyet. A második irat 20. lapján Pozsony is szerepel egy kéziratból vett idézetben, a 20. lapon a Semen Rokeach. A kézirat Dávid makói rabbitól származik és 1840-ben másoltatott (23. lap). A két irat egyébiránt éles támadásokból áll, de kevés ténynyel operál.

*

»Aus Natur und Geisteswelt« című szép gyűjteményben, melyben egyes ismeretköröket szaktudósok népszerű alakban mutatnak be, a középkori német városokról és polgárokról *Heil B.* monográfiát tett közzé (Die deutschen Städte und Bürger in Mittelalter. Leipzig, 1903.). A füzet felette érdekes. De e helyen csupán zsidó szempontból vizsgáljuk és általában konstataálhatjuk, hogy ezek a városok, melyekben az éppen bemutatott korszakban a zsidók oly irtóztatos martiryumot szenvedtek, általában kegyetlenek voltak. Akasztás, vízbefojtás, elégetés, kerékbetörés, szemkiszurás, nyelvkivágás stb. nem voltak ritka jelenségek. A jóakaró szerző mindezekkel két lapon (122. s köv.) végez. Ugyanott említ zsidó akasztást is és csak úgy mellékesen más helyen, hogy a nürnbergi városi tanács 1444-ben a zálogüzletet saját maga vette kezébe és e czélból a zsidókat kiüzte. Az egész ügy e történetben két szó. A zsidókat mindössze öt helyen említi, érdemeikről a kereskedelem és ipar körül szó sincs. Pedig ellenségeik is elismerik, hogy a XII. század végeig, a kereskedelem és ipar kezdetei korában, ők voltak ennek képviselői és fejlesztői. Elég őszinte azonban, mert azt mondja, hogy az irigység okozta kiüzéseiket. — A német városok fejlődése, jelesül ezeknek alapítása a szláv vidékeken, melyek rendszeresen és üzletileg létesítették, megérteti velünk azt, hogy a zsidók mindinkább a jelen német birodalom keleti részeibe és a lengyel-orosz területekre kerültek. A kor általános vonása a szláv tartományokba való benyomulás és a zsidók a németekkel együtt vándoroltak mint kereskedők és iparosok. — Az a szokás, hogy tanulók egyes mestereket tanulás céljából felkerestek, szintén általános, tehát nemcsak bócher-szokás volt (134.). A különbség csupán az, hogy a zsidó tanulóknál e tekintet-

ben a középkor tovább tartott és részben mai napig tart. — Az a szokás, hogy zsidók Márton-napján ludakat ajándékoznak a földesúrnak (a pozsonyiak mai napig az udvarnak), kétségtelenül a középkor ama szokásából ered, mely szerint ezen a napon (nov. 11-én) minden családapa családjával egy libát evett meg (149. lap). — Végül megemlíttjük szerző nyomán, hogy 1397-ben a konstanzi és baseli zsinatokra 1500 rosszhírű nő csődült össze a világ minden tájáról (90. és 144. lap).

*

Ugyanabban a gyűjteményben felette tanulságos füzet jelent meg az irás és könyv történetéről (*Weise G.*, Schrift- und Buchwesen in alter und neuer Zeit, Leipzig, 1903. 2. kiadás), melyben egy-egy szakaszban tárgyalja az irást és eszközeit, a könyvnyomást, a levelet, az újságot, a feliratokat, a könyvkereskedést, a könyvtárakat és végül a könyvkedvelést (bibliophilia). Több tanulságos dologra akadunk benne, melyekből irodalmunk némely adatára is fény derül.

Már az ókorban találták ki annak a módját, miképp lehet közléseket gyorsan nagy távolságokra eljuttatni. »Um ein vorher erwartetes Ereignis rasch nach einer bestimmten Richtung zu melden, brannte man in mässigen Zwischenräumen Holzhaufen an, die man zu diesem Zwecke errichtet hatte; so erhielt, wie der griechische Dichter Aeschylus erzählt, Agamemnons Gemahlin in Mycen die Kunde von Trojas Einnahme noch in der nämlichen Nacht durch Feuerzeichen, obwohl die Länge dieser Strecke 70 Meilen betrug« (30. lap. I. érdekes összeállítást az antik telegrafiáról Atene e Roma folyóirat. I. 65.). A zsidók az újhöld beálltát az itt leírt módon adták a diaspora tudtára (misna R. H. 22 b; tószifta u. o. II. elején), még akkor is, midőn a szamaritán felrevezetés folytán Palesztinában küldöttekkel helyettesítették. Ez a tisztán zsidó találmánynak tartott hírközvetítés ősi keleti szokás volt.

Az első zsidó nyomdákat Olaszországban állították fel német zsidók. Ez nem véletlen, mert a nyomtatást, »a német művészetet«, németek vezették be Olaszországba. 1463. Subiaco, 1468. Róma, 1469. Velence (43.). A németek mesterségükkel azért mentek olasz földre, mert a könyvkereskedés központja

ősi idők óta és az egész középkoron át Olaszország volt, főképp Róma (cf. 109.). Innen érthető az a tény is, hogy a zsidó kéziratok zöme Itáliából származik és hogy a legtöbb héber könyv még mai napig onnan kerül elő. Ez annál szembeötlőbb tény, mert egész Olaszországban csupán 40.000 zsidó lakik. — A nyomás első korszakában az első lapot üresen hagyták (141.). Ennek a szokásnak tudandó be az, hogy a talmud traktátusai még most is a 2. folióval kezdődnek. A konzervativizmus még abban is megnyilatkozik, hogy a talmudban minden levél csupán egy és nem két számmal jelöltetik. Czímlap a nyomás évszámával 1485. előtt nem található, ez a könyv végére került (140.). Így volt ez a kéziratokban és így van a héber könyvekben is. A pentateuchus némely törvényszakaszainak megfigyelése arra utal, hogy már ősi időben is ez volt a szokás. Döntő példák a *befejező formulák*: Jeremiás 51., 64.; Zsoltár 72., 20. E helyeken az illető könyv van megnevezve: »Eddig vannak Jeremiás szavai«; »Vége Dávid imáinak«. Ebbe a gondolkörbe tartoznak még egyéb formulák a bibliában, de csak röviden jelezzük. — A custosok (a következő lap első szavának kiírása az előző lap végén) először a XII. században jelenik meg (140.). Nem tudjuk, hogy ez áll-e a zsidó kéziratokról. Weise 140. azt állítja: »Erst seit 1470. kam Oktav, Duodez u. a. hinzu« [zum länglichen Folio]. Weisse Ränder frei zu lassen war im XV. Jahrhundert noch nicht üblich; ebensowenig wurden die Anmerkungen auf den Raum unter dem Texte beschränkt, sondern sie liefen rings herum«. A formátumra vonatkozó állítás a héber irodalomra nem illik, mert ebben nemcsak imakönyveket, hanem tudományos műveket is találunk különböző nagyságban. *A keleti kéziratok rendszeren könnyen kezelhető formátummal bírnak.* Ez érthető, mert nem ültek széken asztal mellett, hanem a földön és a könyvet kézben tartották. A margóra vonatkozó beírások zsidó könyvre illenek. A maszóra lapszélékre íratott, még pedig annyi, amennyi elért. Mellesleg megjegyezzük, hogy a *talmudfoliónsokat* a Kelet nem ismerte és hogy a mi példányaink európai középkori minták után keletkeztek. A könyvnyomás külalakjukra nagy befolyást gyakorolt. — Az ókorról a 109. lapon azt olvassuk, hogy a könyveket a kereskedők cedrusolajjal és sáfránnyal hintették

be, hogy a molyok ellen megvédjék. Ha emlékezetünk nem csal, ennek a szokásnak a zsidóknál is vannak nyomai. Érdekes az is, hogy a tekercesk *cedrusfából* készült capsulákban és ládákban őriztettek (u. o.).

Érdekes tények a következők. Alexander Severus császár a középületekre ezt a mondatát vésette be: »Mit nem kívánsz magadnak, ne tedd másnak« (107.). Ez a mondat Hilléltől ered (Sabbath 31. a.) és található az evangéliumban is. — A Vaticanban van egy 10 méter hosszú pergament-kézirat (IV—VI. század), melyben Józua tettei illuminálva vannak (49.). — A könyvek illusztrációiról ugyanazon a lapon van szó. Már a görögök ismerték és az iskolakönyveket (Homeros stb.) is ellátták vele. A rómaiak ezt is eltanulták tőlük. »Das Grossartigste aber, was sie geleistet haben, sind wohl die XXXIX. v. Chr. erscheinenden »Bildnisse« (Images) des gelehrten Forschers M. Terentius Varro, eine Galerie berühmter, in der nach dem Zeugnis des Plinius nicht weniger als 700 Abbildungen von Königen, Feldherrn, Staatsmännern, Dichtern, Prozaikern, Künstlern u. s. w. mit begleitendem Text enthalten waren«. Ezt a szokást ismerte a »Muszré Hafiloszófia« szerzője. Végül megemlíjtük, hogy a Salmin testvérek Paduában 1898-ban Galilei 1628-ból származó kiadatlan levelét oly apró alakban nyomatták ki, melynek magassága csupán 1 cm. és a szélessége $\frac{3}{5}$ cm. és minden oldalon mégis 10 sor van (148.).

*

A zsidóságnak saját tudománya számára sem lévén elég munkása, nem jut semmi a keresztény ókor számára, amit sajnálni kell. Az első századok keresztény világa külső megnyilvánulásában zsidó volt és megértéséhez a kulcsot nem ritkán a zsidóság multja és irodalma szolgáltatja. E régi igazságról újból meggyőződünk *Michel K.* iratának olvasása közben, melynek címe: »Gebet und Bild in frühchristlicher Zeit« (Leipzig, 1902.). M. azt bizonyítja be, hogy az ókeresztény művészet a IV. századig liturgiai hatás alatt áll. A művészek festményeikhez a katakombákban és egyéb alkotásaikhoz (sarkophagok, üvegfestés, elefántcsontfaragás stb.) az inspirációt az imákból, nem pedig közvetlenül a bibliából vették.

Czéljához képest megállapítja, hogy melyek a legrégebb imák és 3—7. két pseudo-eyprianusi imát közül. Ezekben természetesen Jézushoz imádkoznak, de azért feltűnő sok a zsidó liturgiái elem. Kezdődik a kedusával és a semóne eszré első szavaival: »Szent, szent, szent, a szentek szentje, atyáink atyja (istene), Ábrahám istene, Izsák istene, Jákob istene«. A kérés lényege: »adj nekünk tiszta szívet«, ami a szombati ima lényegével: »tisztsítsd meg szívünket, hogy hűséggel szolgáltunk téged« formailag is egyezik. Minthogy a néphit abban az időben, mint Michel sokszor kiemeli, mindenben a sátán kezét látta (»Der Kampf gegen dämonische Einflüsse zog sich durch das ganze Leben der Christen hindurch«. p. 26.), a szóban forgó keresztény imában is a legtöbb tért a »gonosz-tól való megszabadítás foglalja le, de ez az ima keretének zsidó voltát nem alterálja. A 2. ima hasonlóan kezdődik, közbeszúrja e szavakat: »Te reád bízom lelkemet« (= נִדְּךָ אֶפְקֹד יְהוָה). Ezután említetik az, hogy Isten feltámasztja a halottakat, mint a semóne eszré 2. benedikciójában (4. lap; cf. 28. l. 3. j.). A legnevezetesebb azonban ez a stereotyp imaformula: »A mint meghallgattad N.-t, úgy hallgass meg engem«. Az N. helyét rendszeren ótestamentomi személyek foglalják el, a legtöbbször Dániel (az oroszlánbarlangban), Chananja, Misáél, Azarja (»a három héber« a tűzkemenkezésében) stb. Egy helyen »30 ótestamentomi typus« sorolatik fel. (Rövidség kedvéért utalunk 17. s köv.; 20., 26., 41. s köv. lapokra). Ez a formula azonos az ismert stereotyp formulával: אֲנִי שִׁמְרָה לִי הוּא יִשְׁמְרֵנִי. Ez pedig felette régi, mert az eső miatt rendezett bűjtisztiszteletnél használták (misna Taánith 2. fejj. és talmud ib.; v. ö. Kaufmann R. E. J. XIV. 33.). A keresztény vonatkozások, mint M. megjegyzi, későbbi toldalékok. Az a szabály, hogy az egyiptomi kivonulást fel kell említeni (a semában vagy utána) érvényesül 3. Makk. 6., 4—9.; IV. Makk. 18., 11—13. (v. ö. ib. 16., 21—22.); kopt Eliaapokalypsis (Michel 37. köv.). Az egyik imában (betegnél) a következő felsorolást találjuk: Ki segítette Nőét, Ábrahámot, Jóbót, Izráelt Egyiptomból való kivonulásánál stb. (Michel 24.). E felsorolás már azért is nevezetes, mert szerzője azt a talmudi nézetet vallotta, hogy Jób Ábrahám korában élt és megérte az egyiptomi kivonulást. — De máris áttörtük azt a

keretet, melyet ezen ismertetéseinkben szem előtt tartunk, tehát csak röviden említjük, hogy a haldoklók és halottaknál szokásos zsoltárok és imák szintén zsidó eredetűek (27. וַיִּשָׁב כְּסֵתָר עֵלְיָן; 29., 3. j.; 32. s köv.). A temetési imák exorcistikus czélzatúak. Keresztényeknél ilyenkor a 114. zsoltárt is énekelték (33). — Michel zsidó forrásokat is idéz, de nem ért belőlük semmit. Pl. 40. l. 5. j. Mechelta, Vajji Rabba; 39. Cant: »und darum wird auch im Schemonch-Esre für Gott die Bezeichnung »Arzt« gebraucht« (Lobspr. 8.). Szerinte Isten »Izráel betegeinek orvososa«, Eusebius, Egyháztörténet V. 1., azt beszéli, hogy Lugdunum és Viena pogány hatóságai a vértanuk esontjainak hamvait a Rhonába dobták ezen megokolással: »Most meglátjuk, feltámadnak-e, vajjon istenük megmenti-e őket kezeinkből« (Michelnél 30., 2.). Ezt a pogány felfogást zsidó körökben is ismerték. Titusról azt beszéli a talmud (Gittin, 56b lent), hogy meghagyta, hogy hullájáégekék el és hamvait 7 tengerbe szórják, hogy meg ne találja a zsidók istene és ítélet elé állítsa«. De ugyanezért az volt büntetése a túlvilágon, hogy minden nap összeszedték hamvait, felébresztették, elégették és 7 tengerre szétszörták (ib. 57a. fent).

*

Nagy szakavatottságról és széles olvasottságról tanuskodik Sepp I. N. műve: »Orient und Occident. Hundert Kapitel über die Nachtseite der Natur, Zauberwerk und Hexenwesen in alter und neuer Zeit« (Berlin 1903). Összeállításában nincs tekintettel sem fajra, sem korra, sem nyelvre, sem országokra. A föld minden tájáról és a világ minden irodalmából hordja össze az adatokat és a párhuzamok meglepnének bennünket, ha nem tudnók, hogy az emberiség igazi közkinése pusztán a babona és bűvészet. Ez az egyetlen közös örökség az őskorból, midőn az emberiség még egy családot alkotott. Az is lehetséges, hogy a népek sok babonát egymástól függetlenül produkálnak: közös primitív kultúra. Az egyre változó, érdekesnél érdekesebb képekből, melyet Sepp szemünk előtt elvonultat, csupán néhányat állítunk meg egy pillanatra. Közöttünk mai napig közszájon forgognak a mondák, hogy ez meg ez a rabbi hosszú utakat egy-két perc alatt tett meg (keficsasz—hoórecz). Ez a babona ősrégi és zsidó eredetűnek látszik, de már a közép-

korban német földön nagyon el volt terjedve (sok lovag a keletről egy éjszaka alatt érkezik vissza német hazájába) és Aquinói Tamás külön értekezésben tárgyalta ezt a jelenséget (de raptu). A német nép most is számos példáról tud és irodalmában pontos adatok vannak erről a repülésről léghajó nélkül (Sepp 33—39). »Hörner und Bocksfuss erbt der jüdische Satan von Pan, den Pferdefuss von Centaur oder von Odins und Baldrs hinkendem Ross« (40). — A harangot a Kelet nem ismeri; az istentisztelethez kopogással (deszkára) hívnak, szóval *Sulklopfere*k. A harang elüzi a levegőben tanyázó »gonoszokat«, kik kimondhatatlan nagy számmal vannak. »Dass Erz argen Zauber, insbesondere die Wetter vertreibe, ist uralter Aberglaube; er hat sich in der Christenheit auf die Glocken übertragen. Diese müssen aber kirchlich geweiht oder *getauft* sein, um ihre Kraft zu äussern, es ist im Grunde ein *heidnischer* Akt« (49). A samán még most is zörej által kergeti el a démonokat, kik minden betegségnek és bajnak okozói. Ugyanezeket a babonákat a talmud is ismeri. — Ujguineában a vukak esküformája: »Hegyek rontsatok ránk és halmok borítsatok el bennünket, ha hamisan esküszünk« (51). A kép a zsidóknál is élt, mert a midras szerint Isten Izraélre »hegyet borított« és ekkor fogadták el a törát. — A sónak varázstörő ereje van. Man szigetén, mindenki sőt hord magával és a koldus sem fogadja el az ételt, ha nincs rajta só (72). Nálunk szokásban van, hogy az első harapás kenyeret (a móczit) sóba mártják. Erre több magyarázatot adnak. Kérdéses azonban, hogy a szokás eredete nem függ-e össze az említett népies felfogással? — Az egész világon el van terjedve a hit, hogy vannak »elátkozott« házak, hol kísértetek járnak. Mindenfelé mutatnak ilyen romokat, sőt kastélyokat is. »In England macht die *physiologische, hypnotische Gesellschaft* sich an den *Ankauf von Häusern und alten Schlössern*, welche als unheimlich verrufen sind, weil es darin spukt; sie wollen mittelst Magie oder Zitation die Geister vornehmen und zum Verlassen ihrer Beszung bestimmen« (72). A legsodálatosabb azonban az, hogy Sepp, ki a babona millió jelenségeit maga hordja össze, így nyilatkozik: »Mit Abläugnen ist hier nichts getan, vielmehr liegt in den allseitigen Berichten der Beveis vom *Hereinragen der Geister*

welt« (u. o.) A romokban régi zsidó hit szerint is szellemek tanyáznak, de az elátkozott házra nem jut eszembe példa.

Folytathatnánk a glossálást, ha erre terünk volna. Meg kell elégednünk azon fejezetek felemlítésével, melyek a zsidó bűvészzettel közelebbi rokonságban állanak vagy legalább S. által ilyenekül lesznek feltüntetve.

4. Legende von der Zaubermacht des Moses, Josua und Elias.

6. Zauber- und Hexenberge. Der Hermon etc.

19. Altjüdisch-babylonische Zauberübung. Der böse Mittwoch.

28. Strafe wegen verweigerter Gastfreundschaft. Die Geschichte von Lot.

43. Zauberwesen im Altertum.

46. Wie den Brautpaaren und Wöchnerinnen Dämonen nachstellen.

47. Teufelsbann bei Beschneidung und Taufe.

65. Der Zauberkreis.

77. Der Blutzauber und Wandsegen.

78. Ungesühntes, unstillbares Blut.

85. Der böse Blick im Völkerglauben.

99. Todesbotschaft aus dem anderen Weltteile.

111. Unerhörte Mirakel von Schamanen und Fakiren, (S. hisz bennük).

*

Jeromos, mint ismeretes, a legtöbb bibliai iratot újbol lefordította latinra és ez a fordítás, a Vulgata, a régi latin fordítást, az Italát, a VII. században kiszorította az egyházból. Jeromos a *hebraea veritas* hirdetője volt, mint elődje Origenes. Mindkettő zsidó mesterektől tanult, de Origenes nem vitte sokra, míg Jeromos tényleg tudott héberül. Fordítása a IV. század zsidó exegézisét hiven tükröztetné, ha nem vezéreltette volna magát a régi latin verziótól, melynek szókincsét, mint az egyházban megszokottat, megtartani iparkodott. Ezenkívül még más befolyás is érvényesült, mindamellett munkája a paleszt. zsidó írásmagyarázat becses emléke és nem érdemli azt a teljes negligálást, melyben részesül. Nyelvének teljes megértésére alkalmas segédeszköz *Kaulen F.* 2. kiadásban megjelent műve: »Sprachliches Handbuch zur

biblischen Vulgata« (Freiburg i. B. 1904). Kiterjeszkedik az összes nyelvi jelenségekre, még pedig német alapossággal és rendszerességgel. Általában a Vulgata a nép és nem a klasszikuskus nyelvében beszél. Az utóbbiak nyelvét, melyet iskoláinkban ma is tanulnak, senkisében beszélték, mert a műveltek is, kiknek irodalmi nyelve volt, népiesen színezték. A latin fordítás olyan volt mint a görög, amely szintén a nép, nem a zsidók nem is létezett speciális nyelvét használja. A Vulgata átírásai folytán a héber nyelv kiejtése szempontjából is fontos. Latinságát a héber is befolyásolta, pl. a személytelen alakot némely szó a 3. személylyel fejezi ki. Egyes szavakat in natura vett át, másoknál a jelentés módosult. Az utóbbiról 13—38, az előbbiről 111—113 van szó. A héber szavak listája teljes. Néhány megjegyzés. I. Krón. 2, 52: הַר הַרְרֵי הַמְּנֹחֶה a V. így fordítja: Qui videbat dimidium requietionum. A LXX tulajdonneveknek vette a három szót, melyeket már az ókorban sem igen érthettek, amint a sokféle magyarázatból látszik (cf. RSI és RDK). Jeromos lefordította szó szerint, amint tudta, ami cseppet sem feltűnő, minek Kaulen 77 tartja. Egyébiránt hibásan idézi הָ névelő nélkül. — Zekh. 9, 6 Jer. így fordít: sedebit separator in Azoto. K. 88 azt hiszi, hogy Jer. מִיִּר helyett מִיר-t olvasott és ezt יִר gyökből származtatta. Nem valószínű, hogy ezt a csak kétszer előforduló, de jól ismert szót másképp olvasta volna. Bizonyára a hagyomány etymológiája szerint fordított, amely két szóra osztja מִיִּר (Szifre Deut. 248; j. Kidd. 64 c vége felé; Targ. Jon. Deut. 23, 3 stb.) és az utóbbi részt vette a fordítás alapjául. Sajtóhibák vannak 48, 11; 113, 13; 112 lent מִיִּר (— מִי —); ib. מִיִּר. Az utóbbi kettő gyanus. Még. 116, 14.

VEGYESEK.

Irodalmi hírek. Megjelent és beküldetett: *Dr. Wellesz I.*, Isaak b. Mose Or Sarua. Enie literarhistorische Skizze, *Pozsony* 1905 (K. l. a »Monatsschrift«-ből). — *Balogh A.*, Kereszténylatin irodalom (K. l. »Egyetemes Irodalomtörténet« II. kötetéből). — *Dr. Bernstein B.*, Templomszentelő (Felső-Eőr) Szombathely 1904. — *Dr. Spira I.*, Rede, gehalten bei d. Einweihung d. isr. Tempels in Oderfurt, *Oderfurt* 1904. — *Boroszlói szeminárium* Ertesítője, *Boroszló* 1905. — *Széfer Jesaja*, magyarázza *dr. Krausz S.* (héber nyelven Kahana A. gyűjteményében), *Zitomir* 1905. — Emlékkönyv Bloch Mózes tiszteletére, életének kilenczvenedik évfordulója alkalmából kiadják tanítványai, *Budapest* 1905. — *Dr. Silberstein I.*, Szombati beszéd, *Budapest* 1904. — *Dr. Eschelbacher I.*, Das Judentum und das Wesen des Christentums, *Berlin* 1905. — *Dr. Löwy M.*, Antwort auf »Religion und Staat«, *Temescvár* 1905. — *Dr. Schächter M.*, Az assimilációról, *Budapest* 1905 (K. l. I. M. T. T. 1905. Évkönyvéből). — *Hull Ch. C.*, The Teaching of Theology (lenyomat »Educational Review« New-York. 1905 január).

Kitüntetések. Nemességre emeltettek: *Fellner Sándor* műépítész, *Strasser Rezső* és *Strasser Béla*, *Gomperz Miksa*, és *Gomperz Zsigmond*, *Frankel Gottlieb* és *Frankel A. H.*, *Landauer* kereskedők, *Quittner Antal* műépítész, *Meisels Samu* földbirtokos és tőszegi *Freund F.* vállalkozó udvari tanácsosok lettek.

Rabbiaavatás. Az orsz. rabbiképző intézetben febr. 24-én dr. *Katz Márton*, dr. *Kohn Lajos* és dr. *Urbach Henrik* rabbikká avattattak. *Urbach Dolna-Tuzlán* rabbivá választották.

Mocatta D. F., az angol zsidóság kiváló alakja és nagy filantróp, Londonban magas korban meghalt. Jótékony czélokra mintegy 600,000 koronát hagyott.

A pécsi izr. hitközség 1902—1904. évekről hozzánk érkezett jelentéséből, amely az összes intézményekről beszámol, kiemeljük a következő adatokat az utolsó évről. Nagyobb alapítványokat tettek *Krausz Béni*, *Schwarz E.* örökösei, özv.

Fischer Mórné és a jánosii Engel-család. Az iskolának 390 növendéke volt és hitoktatásban 430 tanuló részesült. Házasság kötöttet 44; fiú született 32, leány 34; meghalt férfi 34, nő 29. Az alapítványok állaga kerek összegben 186 ezer korona. Az összebevétel kereken 134 ezer korona. A jánosii Engel elnök és Weisz Gábor jegyző által kiadott jelentés beszámol a tápintézet, Chevra Kadisa, Rófé Chólim és Talmud Tóra intézményekről is.

A szegedi Chevra Kadisa a zsidó jótékonyosság összes ágaira 1904-ben kereken 10.000 koronát költött. Nagyobb alapítványokat Winkler B. és Tachauer B. (Budapest) tettek. A halálesetek száma 105. Az összvagyon 160.000 korona.

Szentföldi útra indult márczius 9-én fővárosunkból 140 tagból álló társaság, melynek fele magyar és fele külföldi volt. Külön hajón indultak, amely rituális kosztal látja el a társaságot.

Orosz üldözések. A napilapok sűrűn adnak hírt orosz zsidóüldözésekről. A nagy birodalom népei forronganak már évek óta, minék a kisinefi zsidómészárlás csak egyik symptomája volt. A hivatalos körök jóakaró elnézése, mint most elég későn meggyőződnek, felbátorította a tömegeket, aláásta erkölcsi érzését és most vulkányszerűen tör ki a lázadás, melynek következménye tenger vér és a rengeteg birodalom alapjainak recsegése. Minden bűn megbosszulja magát. Sajnos, az áldozatokra nem vigasztalás.

Német fejedelmi alapítványok. *Simon A. M.* konzul Hannoverben, az ahlami zsidó gazdasági nevelő-intézet alapítója, január 29-én meghalt. Jótékony célra három millió márkát hagyott. *Schottländer* Boroszlóban 70 éves születésnapjára époly összeget adományozott.

Zunzstiftung! Die Zunzstiftung unterstützt ausnahmslos nur solche Arbeiten, welche inhaltlich und methodisch die Wissenschaft des Judentums fördern. Nur Anträge, welche mit vollständigen, ein Urteil ermöglichenden Unterlagen versehen sind, werden berücksichtigt. Dieselben sind *im Laufe des Monats Juli* dem unterzeichneten Vorsitzenden einzureichen. Für das Jahr 1905 sind überhaupt 1500 M. verfügbar. Berlin, im März 1905. Das Kuratorium der Zunzstiftung Dr. S. Neumann Vorsitzender, Prof. Dr. F. Liebermann Schriftführer. Kurfürstenstr. 126.

TÁRSADALOM.

KAYSERLING.

(1829—1905.)

Egy-egy ragyogó csillagnak az égboltról való lehullása fénynyel tölti meg a szemet, félelmetes érzéssel a szívet, mintha attól félne, hogy ismét kialudt egy parány abból az ősfényből, melynek elvált részeiként keringenek a bolygók, az üstökösök, a meteorok s időknék multán így fognak elsötétedni a nagy égitestek s bekövetkezik a borzasztó sötétség. Ily érzelmek hatalmaskodnak el a zsidó szívben is, valahányszor letűnik a zsidóság egéről egy fényes csillag. Hisz a zsidó néplelek is ilyen ősfény, melynek egy-egy sugara, egy-egy szikrája ott lobog minden nagy zsidó elmében. Avagy nem ezt mondja a mélyértelmű legenda, hogy Mózes előtt elvonultak minden kornak irástudói, vezetői, nagy férfiai? Ki tudja, talán igaz a misztikus gondolat, hogy megvannak számlálva a lelkek s nem fog tartani örökre a zsidó ősfény kisugárzása? 1905. április 21-én is lehullott ilyen csillag, kialudt ilyen fény, midőn a szabadságot ünneplő zsidóságot az a gyászos és lesújtó hír érte, hogy dr. Kayserling Májér, a pesti izr. hitközség rabbija nincs többé. A szefira napoknak szomorú történeti emlékei így szaporodtak meg ismét egy új gyászszal. Mert a miénk volt ő egészen, nekiünk szentelte tehetségét, fáradozását, lelkesedését. Valamint Juda Halévi minden költeményében ott hallja Heine az égi csóknak visszhangját, azonképen Kayserling minden tettében és törekvésében ott lobogott eszményének, a zsidóságnak benső szeretete. Hetvenhat évet juttatott neki a gondviselés és mégis

fájdalmas benyomást keltett a halálhíre mindenütt. A nagy, nemes, tudós ember mindig korán hal meg, tekintetbe véve azt a sok jót és áldásosat, melyet az emberiség és a tudomány még várhatott volna tőle.

Fényes sikerekkel telt életpálya ért véget Kayserling elhunytával, szeretet és hír kísérte egész életét.

A kinek alkalma volt valaha is érintkezni vele, az megszerette igazi nyájasságát, mely egész lényén előmlött. Ha tudományos dologban fordultak hozzá felvilágosításért, a régi talmudi bölcsék módjára szent kötelességének tartotta legjobb tudása szerint az utbaigazítást megadni. Szolgálatkészségét a jótékonyaság ügyének is szentelte. A nyomorgótól soha meg nem vonta segítő kezét, érdekében nem sajnált semmiféle utánjárást. Jót tett a szegényekkel, de jót tett a böles mondás szerint a gazdagokkal is, mert kinyitotta szívüket s alkalmat adott nekik jótékonyaságra. Ezért gyakran lehetett hallani az alsó néprétegekben — és ez nálunk a legkérelhetetlenebb kritikuss — »dr. Kayserling jó ember.« Hilleli szerénység és jóság jellemezte. A multak tanulmányozásából azt az eredményt szűrte le, hogy ami nagyjainknak nagy volt az elméjük, de még nagyobb a szívük. Mint a műremeknek minden egyes része emeli az összehatást, mint a derült tájat ábrázoló festménynek különféle színei egyesülnek a szép érzetének felkeltésében, úgy meg volt benne is összhangzatban mindaz, ami lelki megnyugvást szerez, aminek eredménye a csendes megelégedettség. Mindenki bámulta az ő tudós életének harmonikus báját. Mindenki tudta: az ő családi hajléka a boldogságnak, igazi szeretetnek, gyengédségnek temploma.

Modern zsidó volt, nemcsak *lett*, mint kortársainak nagy része, kik első neveltetésüket a gettóban, első szellemi táplálékukat a jesibán nyerték s azután modernizálódtak. A gondolkodó elme és a vallásosan érző szív nem juthatott ő benne sohasem ellenkezésbe nevelésénél fogva, mely már a műveltség és a vallás jegyében folyt le. Vallásos kedély volt és azért sohasem tolt fel magát bírónak lelkiismereti kérdésekben. Szívvel-lélekkel ragaszkodott a hagyományokhoz, különösen pesti működése alatt. Az az érdekes tünet, melyet Mannheimerről és Rappaportról feljegyeztek, hogy élemedettebb körökben szigorubb vallásos irányzatnak hódoltak, ő nála is észlelhető némileg.

Modern zsidó volt abban is, hogy az elnyomást, a jogtalanságot túrni nem tudta és kötelességének tartotta a zsidóság becsülete érdekében a sikra kiszállani. A gólusznak, a zsidóság jognélküli állapotának, mint a vallásosság megőrzőjének dicsőre, mely oly gyakori volt még a mult század dereka táján, gyűlölt volt lelkének, mert meg volt győződve róla, hogy a vallásos érzés nem harmatcsepp, mit a szabadság napja felszáríthat, hanem a kedélynek kiapadhatatlan üdítő forrása. Hittestvéreinek egyenjogusításáért igaz hévvel küzdött, mint svájezi rabbi. Midőn pedig sokan az emancipációért cserébe a vallásos szertartások kiküszöbölését kívánták, ő határozottan tiltakozik e feltétel ellen s kijelenti, hogy a szertartásokat a politikai egyenlőségért fel nem adni a zsidóság becsületbeli kötelessége.

Modern rabbi volt ő a szószéken is. Frázisokat nem lehetett soha hallani tőle, tudományos értekezéseket sem tartott soha a szószéken, hanem a legnagyobb érdeklődés mellett társadalmi, vallásos kérdéseket fejtegetett. Lelkesedett és lelkesített. Gondolatai, szellemes ötletei kifogástalanoknak látszottak. Némelykor éles, de mindig szókimondó volt. Szerették, mert tudták, hogy szavai tiszta meggyőződéséből fakadnak.

Szívvel-lélekkel, pontossággal, odaadással végezte rabbi-teendőjét. Hitközségének fényét és hírét emelte az ő hirneve is. Nem nagyítás, ha azt mondjuk, hogy dísz volt.

Szinte csodálatos, hogy a roppant nagy elfoglaltság és teher mellett, melyet rabbi működése vállaira rakott, oly nagy irodalmi működést fejtett ki. Flórencz 1444-ben nagy történetirojának, Bruninak koporsójára rakatta könyveit, ki akarván fejezni ezzel tiszteletét. Kayserlingnél e megtiszteltetés nem volna lehetséges. Arra a kis koporsóra, mely a nagy történész hamvait foglalta magában, nem is fértek volna el fáradszorgalmának, bámulatos munkakedvének és nagy tudományának örök tanúi, művei. Uj utakat, addig alig ismert ösvényeket nyitott meg a zsidó történelem számára, midőn 1857 óta ernyedetlen szorgalommal ősmertette, méltatta, feldolgozta a pirenuszi felszigeten lakott zsidóknak és számküüzött utódaiknak történetét, irodalmát. Akárki fog majd e tanulmányággal behatóan foglalkozni, forrásművek számára menő munkáit nem nélkülözheti. Nem hideg kézművesül írta munkáit. Minden szó tanuskodik

a mult nagy szeretetéről. Az általa elbeszélte események megrendítők; de mégis megnyugvással töltenek el bennünket. Annyi kitarítás és összetartás, annyi lelkesültség és áldozatkészség a veszély, a közös baj idején jele az elpusztíthatatlanságnak, a legyőzhetetlenségnek. A spanyol korszak legalaposabb ismertetése mellett, a XVIII. és XIX. századbeli zsidóság történetét is behatóan tanulmányozta. Nagy terve volt a mult század zsidóságának teljes története. A tudományra nézve örök kár, hogy e tervét nem vihette ki. A kinek alkalmá volt a mult századbeli zsidóság történetének egy részletével is foglalkozni s tudja, mennyire van az anyag, minden egyes adat szerteséjjel szórva a különféle alig hozzáférhető lapokba, az becsülni, sőt bámulni fogja még látszólag adathalmaz számba menő munkáit is, mint a XIX. század zsidó irodalmáról szólót, és sajnálni fogja, hogy nagy munkáját nélkülöznünk kell.

Még soká lesz érezhető az az ür, melyet elhunytá hátrahagyott. A hitközsége a rabbiszékét majd betölteni igyekszik, de azért fájlalni fogjuk pótolhatatlanságát. Mert lesznek utána is olyan jó szónokok, talán találkozik olyan is, ki folytatni fogja tanulmányait, de a vallásos érzésnek és tudásnak, a tudományos készültségnek, a nemes emberi jellemvonásnak oly egyesülése, amilyen őbenne volt található, nagyon ritka dolog. Ezt a veszteséget gyászolják benne hívei, ismerősei, barátai, tisztelői, akik hálásan és kegyelettel mondanak áldást nevére.

Budapest.

DR. RICHTMANN MÓZES.

Dr. KAYSERLING ÉLETE ÉS MŰVEL.

(1829—1905.)

A régi rabbinak nagysága az volt, ha nemcsak az aggadában, a szentírás homiletikus magyarázatában vált ki, hanem a halakhában, a komoly vallástudományban is. Az új idők szelleme ugyanezt kívánja a mai rabbitól modern alakban, hogy t. i. tevékenysége ne merüljön ki szónoklásban, praktikus lelkészkedésben, hanem idejének, tehetségének jó részét a zsidó tudománynak szentelje. Ilyen rabbi volt dr. Kayserling Májer. Rabbiműködése kedvelté tette hívei és kartársai előtt, de tudományának emléke jövőben is élni fog, mert a zsidó történet-tudomány mindenkoron nagyjai közé fogja sorolni. Művei alapvetők a spanyol zsidók történetének megismeréséhez és kiválóan becsesek a mult század kultúrtörékevéseinek megértésére.

Kayserling földije volt majdani elődjének a pesti rabbiságban, Meiselnek. Hannoverben született 1829. jun. 17-én. A gyermekifjúnak elég alkalmá volt a gimnáziumi tanulmányok mellett magát a zsidó tudományokban is kiképezni az ottani rabbi, Adler Nátán, a későbbi angolországi főrabbi felügyelete és vezérlete alatt. A gimnázium befejezése után a talmud tanulmányozására adja magát. Halberstadtban látogatja Hildesheimer előadását, ki akkor még apósának Hirsch Józsefnek házában, mint magántudós élt. Nikolsburgban hallgatja Hirsch Sámson Rafaelt. Sajátságos dolog, hogy mind a három férfiú, kinek a zsidó történettudomány annyi sokat köszön: Geiger, Grätz, Kayserling először baráti vagy tanítványi viszonyban álltak Hirschhez, aki pedig nem igen szerette a történetet. Geiger ifjúkori jó barátja volt s később mennyire szétváltak útjaik! Grätzet annyira szereti, hogy távollétében még a rituális döntéseket is rábizza s Grätz történetének, a hagyomány korszakáról szóló negyedik kötete ellen vet a szivélyes viszonynak, Kayserling pedig irodalmi ellenfele, Philippsohnnak veje lesz. Ha Kayserling e két férfínál nem is sajátíthatott el mélyreható, alapos talmudi képzettséget, megszerethette bennük nagy jellemüket, őszinte, kép-mutatás nélküli vallásosságukat, az igazi művelt zsidókat. Prágában a zsidótörténeti kritika nagy mesterének Rappaport S.

L.-nek tanítványa volt, 1851-ben rabbiképesítői oklevelet kap Würzburgban Bambergertől, ki a halberstadti Auerbach, a narboni Abraham »Ha-eskol« cz. könyvének tudós kiadója mellett, Németországnak legnagyobb rabbinikus tekintélye volt.

A 22 éves rabbijelölt Berlinbe megy, ahol a hírneves Ranke Lipótot hallgatja. Négy év után megjelenik első műve Mendelssohn Mózes bölceleti és vallásos elveiről (Moses Mendelssohns philosophische und religiöse Grundsätze mit Hinblick auf Lessing dargestellt, Lipcse, 1856). A nagy bölcselő jelentőséget melegséggel, de pártatlansággal és igazság-szeretettel tárgyalja. Feltünteti viszonyát Spinozához, Leibnitz-hez és Kanthoz. Kimutatja, mily helytelen az a felfogás, mely benne csak jelentéktelen, lapos racionalistát lát. A könyv leg-szebb része a harmadik fejezet, mely Mendelssohnt a zsidósághoz való viszonyában jellemzi. Kayserling, mint a többi Mendelssohnról írt műveiből látjuk, főleg azt a férfit bámulja benne, ki zsidó volt a szó legnemesebb értelmében, mert életében legjobban bebizonyította a mély gondolkodás és a mély vallásosság összeférhetőségét, harmonikus együttthatását. Megemlítésre méltó, hogy Mendelssohnnak Maimunival való összehasonlítása, melyet azóta számtalanszor használtak fel a szónokok, talán ő nála található legelőször.

Időközben Ranke felhívta figyelmét a spanyol zsidók történetének fontosságára. Megtanulja a spanyol és portugál nyelvet s már 1857-ben megjelenik első dolgozata e körből ily címen »Don Pedro und sein Schatzmeister Samuel Levi.« A zsidó történelemnek tehát két legnevezetesebb korszakát tanulmányozza a fiatal tudós. Az egyikben a zsidók kiváló szerepet visznek környezetük irodalmában és kulturájában, a másik a gettóba szorított német zsidóknak a nyugoteurópai műveltséggel való első nagy érintkezéséről szól s az ebből származó küzdelmekről, melyeknek nyomai belenyulnak a XIX. századba. E kitűzött céljához mindvégig hű maradt, későbbi történeti kutatásai is e két korszaknak vannak szentelve.

Midőn II. Benjamin (József Izrael) ki akarja adni utazásait 1858-ban, ő tőle kér előszót, ami arra indítja, hogy a spanyol zsidó irodalom ilyenmű műveit ismertesse. Kayserling felnyitja Pedro Teixeira földrajzi tudós emlékét. Teixeira soká mint hithű katolikus élt Spanyolországban. A XVII. század

elején Antwerpenben zsidó lett. Utazásokat tett Chinába, Indiába s művében szól ezen országoknak zsidóiról is. Következő évben tanulmányainak érett gyümölcse gyanánt megjelenik egy úttörő munka, mely a spanyol és portugál nyelvű zsidók költészetének és irodalmának teljes történetét nyújtja. (Sephardim, Romanische Poesien.) Alapos és élvezetesen megírt mű. Ebből ismerte meg a zsidó közönség legelőször Santob de Carion spanyol zsidó költőt. Szól a Hollandiában és Amerikában lakó szefard írókról is. A könyv a legkiválóbb drámaíró Antonio József jellemzésével végződik, ki egy ünne-
pélyes autódafé alkalmából a máglyán halt meg.

Még Berlinben jelenteti meg a spanyol zsidók történetének első részét (Gesch. der Juden in Navarra, den Baskenländern und auf den Balearen 1861) melyet a kritika nagyon dicsérelőleg fogadott.

A nagy hírnek örvendő fiatal tudóst a svájci zsidók meghívják rabbijuknak. Székhelye Lengnauban, Aargau kantonjának egyik helyiségében volt, mert akkor csak ott és a szomszéd Eendingenben laktak zsidók. A svájci zsidók akkor még nem voltak polgárilag sem elismerve. A könyv emberének, a tanuló szobájában dolgozó tudósnak a napi kérdések, a való élet eseményei és követelményei, a kor áramlatai iránt kevés az érzéke. Kayserlingnek megadatott a tehetség, hogy svájci működése alatt rendületlenül folytatva tanulmányait még hitsorsosai emancipációja érdekében sokat és eredményesen működhessék. A jövő kor történetírója, ki majd az európai zsidók egyenjogósítási törekvéseit ecsetelni fogja, mindig hálásan fog visszaemlékezni arra a fiatal rabbira, ki szóban és írásban küzdött a zsidók jogáért és megnyerő megjelenésével, személyes érintkezésben tett jó hatásával nagyban hozzájárul emancipációjukhoz. Pedig ez nem volt könnyű dolog. A bestia sohasem válogatós az eszközökben. Nevetséges, de bosszantó vádakot kellett czáfolnia, korlátolt előítéletekkel szembeszállani. Hogy csak egyet említsünk, Schleuniger, az egyik aargaui népzézer azt állítja határozottsággal, hogy a zsidók mindennapi imájukban azt mondják: »átkozott legyen a nazareti Jézus«. (A jeles férfiú valószínűleg harangozni hallott arról a vádról, amely az $\text{ל}^{\text{ל}}$ imában matematikailag ki akarja mutatni Jézus említését $\frac{100+10+200+6}{\rho} = \frac{6+300+10}{\rho}$)

Kayslering aljas rágalmazónak bélyegzi, amíg csak meg nem mutatja azt a helyet. Örömmel tölthette el, hogy Svájc 1861. aug. 27-én emancipálta a zsidókat. Talán egyenjogúsításért való küzdelmei fordítják figyelmét azon férfú felé, ki tulajdonképpen rabbi volt, de testvéreinek külső szabadságáért is harcolt és kivívta számukra azt a jogot, hogy az angol földön telepedhessenek le. Így keletkezett Manasse ben Izrael életrajza, mely valóságos forrásmű e férfú működésének megismerésére. Nem sokkal később megjelenik első művének kibővítése gyanánt Mendelssohnak teljes életrajza. Lépésről-lépésre kíséri életét és tökéletesen jellemző hű képet igyekszik nyújtani felőle. Jellemzi mint zsidót, mint böleselőt s mint írót. E mű (Moses Mendelssohn, sein Leben u. Wirken) még mindig a legalapóbb Mendelssohn-életrajz. Alig volt két évig Svájcban s már megírja a köztársaság zsidóinak bő történetét (Monatschrift XII. 441. l. s köv.) 1864-ben megjelenteti Kuh Efraim német költő hiteles élettörténetét, mely élesen megvilágítja azon zsidók lelkiállapotját, akik már egy kis napfényt éreznek, mely a getto falainak résein keresztül beözlök. Közben szorgalmas munkatársa különféle zsidó folyóiratoknak. A Frankl-féle Monatschrift, Steinschneider, Hebräische Bibliographiejének és apósa újságjának (Allgemeine Zeitung des Judentums) lapjain gyakran találkozunk nevével. 1867-ben kiadja a portugál zsidók történetét, amelyvel befejezi a pyrenaeusi félsziget zsidóinak történetét. Habár e korbéli főbb eseményekről az akkor már megjelent Grätz-féle történet elég felvilágosítást nyújt, mint Kayslering maga is elismeri, a részletesebb kutatás dicsősége mégis az övé. Sokkal objektivebb, mint Grätz, nem volt annyira fajtörténeti, nem volt meg benne az a »szent harags, amely Grätznek annyi bámulót s annyi ellenséget szerez, de azért a sok szenvedés s hősies türés láttára kitör belőle az igaz zsidó érzés. Maga mondja az említett művének bevezetésében, hogy a szefard zsidók vértanúságának ecsetelésével hithűségre és buzgalomra akarja a jelenkori Izraelt inteni. »Évszázadokon gyönyörködünk spanyol testvéreink gondolatgazdagságában és szellemi termékeiben, évszázadokon át élveztük a lelkes spanyol költők dalait és költeményeit, vigaszt és megnyugvást találtunk költészetükben és himnusaikban; most meg tanuljuk meg a spanyol-portugál néptől, vala-

mint hitükért vért, vagyont áldozó spanyol-portugál zsidóktól azt az izzó szeretetet a valláshoz, mely mélyen gyökerezik a szívben.« E szavakkal fejezi az 1859-ben megjelent művét »Ein Feiertag in Madrid.«

Abban az évben, melyben Magyarországon a zsidók elnyerik a polgári egyenjogúsítást, a svájci köztársaság kantonjai még mindig arra igyekeztek, hogy a zsidókat távoltartsák, illetőleg tartózkodásukat lehetetlenné tegyék. Kiadták ugyanis a tilalmat, hogy a hagyományos zsidó vágatási mód nem alkalmazható többé. E dolog különösen Lengnau és Endingen zsidóit sújtotta súlyosan. Kayslering fáradhatatlan utánjárással összegyűjti az összes nevezetesebb európai szakértők véleményét, akik mindannyian kijelentik, hogy a vágatás legalább is olyan humánus, mint a taglóval való leütés, ha ugyan nem emberségesebb. (Die rituelle Schlachfrage, Aarau 1867.)

Meisel, a pesti hitközség főrabija, 1867. november 30-án elhunyt. A község nem kerestett többé főrabbit, hanem helyébe német hitszónokot. A jelöltek között Kayslering is szerepelt. Nem volt könnyű dolga, mert mind a két ellenjelöltje, Bäck Sámuel Lissából és a prágai híres hitszónok Stein A., nagy tetszést arattak, különösen az utóbbi ragadta hallgatóságát bámulatra. A hitközség Kayslering nagy tudományos érdemeit, valamint az emancipációért kifejtett működését méltányolva, nagy többséggel megválasztja 1870. június havában. Mily különbség a felfogásban. Mikor a pesti község a 30-as években rabbit keres, oly férfúat kíván, ki megelégszik az adott jogokkal és nem küzd polgári egyenjogúsításért és néhány évtized múltán már az ellenkezője megy érdemszámba.

Szeptemberben megtartja beköszöntőjét, mely a békét hirdette az akkor már kettészakadni akaró hitközségnek. Kijelenti, hogy a pártok felett áll s a község egységét akarja megővni. Nem barátja a romboló reformnak, de a mérsékelt újítás diadalát erejéhez képest segíteni fogja. Senkinek lelkiismeretbeli és véleményszabadságát nem akarja korlátozni, de megkívánja, hogy neki is adják a jogot meggyőződéséhez való ragaszkodásra.

Harminczöt éven át működött Pesten 1905. április 21-én bekövetkezett haláláig. Tudományos munkálkodását fáradha-

atlanul folytatta. Elsőben figyelmét fordítja a zsidóság XIX. századbeli történetének egyik nevezetes művelődési momentumára a modern prédikációra és összegyűjti a legnevezetesebb szónokok életrajzát, jelesebb beszédeit két kötetben. A megjelent beszédek talán nem mind becsesek az utókorra, de e mű történeti fontossága idők múltán csak nőni fog, mint reper-tórium a században működő rabbiknak. 1879-ben megjelenik egyik legnagyobb, magyarra is lefordított könyve a zsidó nőről. A 80-as években Ausztriában s részben Magyarországon dúló zsidóellenes áramlat több kisebb vitairat megszerkesztésére indítja. A bécsi közélet egyik kitűnősége kívánságára jellemző névtelenül megjelent dolgozatában a zsidóság erkölcsét a család, állam, társadalomhoz való viszonyában (Das Moral-gesetz des Judentums.) A tisztaeszlári vérvád alkalmából a »vérvád« címmel megjelentet egy füzetet, mely alaposág, nyugodtság által tűnik ki. Midőn az uzsora-törvényt hozták nálunk, sokan a zsidóság ellen irányulóknak akarták feltüntetni, de ő ennek elejét akarván venni, kifejti, hogy éppen a zsidóság ítéli el legszigorúbban az uzsorát. (Az uzsora és a zsidóság, 1882.)

Abból az alkalomból, hogy Jellinek Adolf a bécsi hitközségnél töltött huszonöt év jubileumát ülte, kiadja a jubilans tiszteletére, a Mendelssohnra vonatkozó ismeretlen és ritka okmányokat s leveleket (Moses Mendelssohns Ungedrucktes und Unbekanntes von ihm). 1884-ben megbízza Németország egyik legelőkelőbb történettudományi szemléje (Jahresberichte für Geschichtswissenschaft), hogy a zsidó történetre vonatkozó referatumokat ő írja, amelyeket eddig Steinschneider állított össze.

Szép kitüntetésben volt része, midőn az amerikai zsidóság az újföld felfedezésének négyszázadik évfordulója alkalmából felkéri azon kérdés megoldására, hogy minő szerepe jutott a zsidóknak a nagy spanyol és portugál felfedezéseknél. Ezt a kérdést legelőször Kayserling vetette fel a zsidóirodalomban 1857-ben a Monatschrift VII. kötetében és ezért hozzáfordultak. E célból nagy tanulmányutakat tettek Spanyolországba a könyvtárak átkutatására. Kaufmann Dávid azt mondja Grätzről: »Az igazság kiegyenlítő hatásának, pálma és olajágnak egyaránt tűnik fel az, hogy a spanyol történeti akadémia Madridban őt, a zsidót és a spanyol kiüzetés ecsetelőjét

tiszteletbeli tagjának választotta.« Szórol-szóra áll ez Kayserlingről is. Tanulmányútján mindenütt tisztelettel üdvözölték a tudományos körök, a történeti akadémia őt is megválasztja tagjának. Levéltári kutatásainak eredményeit egy 1894-ben megjelent könyvben foglalja össze. Egy érdekes képet tár elénk. Midőn a spanyol udvarban Kolumbus még közönséges ábrándozónak tartották, sok zsidó tudós helyesi tervét, többek között Zakuto Ábrahám, a Juchaszin szerzője. Érdekében titkos zsidók lépnek fel. Első felfedező útjában zsidószármazású tengerészei is voltak. Nagy szerepük volt a zsidóknak a portugál Vasco de Gama felfedezéseinek lehetővé tételében. Még 1889-ben »Refranos e Proverbios de los Judios Españoles« cz. alatt adalékokat közöl a zsidó irodalomtörténethez. Egy évre rá Steinschneidernek, a legkiválóbb bibliografusnak ajánlja »Biblioteca Española-Portuguesa Judaica« francziául írt művét, mely az összes zsidó szerzők spanyol-portugál nyelvű műveinek pontos összeállítása. Ugyanebból a körből van véve egyetlen héber nyelven írt dolgozata, mely egy kevésbé ismert férfiút, Aboab Izsákot emeli ki a feledés homályából. Aboabnak igen hányatott élete volt. Portugáliában születik, Amsterdamban él. Innen a brazíliai Pernambuco rabbijának meghívja. Mivel Brazília birtokáért a portugálok a hollandokkal nagy háborúba keverednek, a zsidóknak igen sokat kellett szenvedniök, melyből Aboabnak is kijutott. (Hagoren folyóirat III. k.)

Pesti működése alatt azonban leginkább a XIX. századbeli zsidó történettel foglalkozott. Elődjének, Meiselnek, valamint apósának Philippsohnak szép emléket emel életrajzaik által. A század legnevezetesebb férfainak történetét mondja el dióhéjban »Gedenkblätter« cz. könyvében és irodalmát ismerteti a Winter-Wünsche-féle »Jüdische Litteratur« gyűjteményében. E műve a legelső, de igen becses kísérlet arra, hogy e század roppant nagy zsidó irodalmáról hű képet adjon. Az I. M. I. T. évkönyveiben is írt erre vonatkozó cikkeket. Utolsó dolgozata halála után jelent meg az »Ost és West« folyóiratban és Fürst Julius lipcei egyetemi tanár emlékének van szentelve. Ha elgondoljuk, hogy e mellett ujságot is szerkesztett (Ungarisch-Jüdische Wochenschrift), műveket kiadott (Meisel, Der Prüfstein), 86 nagyobb értekezést írt a különféle folyóiratokba és időszaki gyűjteményekbe (Schwab,

Repertoire s. v.) bámulattal telünk el ennyi tudás, szorgalom s odaadás láttára. Bámulatunk csak növekedik, ha meggondoljuk, hogy tudományos működése mellett mily nagy volt praktikus tevékenysége. Tehetsége a szószéken is nyilvánult. Gyakorlott és jó szónok volt. Svájci működése alatt hivatalos rendelkezés szerint szombatoként legalább félórás beszédet kellett tartania. Pesten számolt az itteni viszonyokkal, a közönség türelmetlenségével s rövidre fogta mondanivalóját. Kiismervén hallgatóságát, hatni tudott rá, majd lelkesítő komolysággal, szigorú igazmondással, majd a gúny fegyverével, a szellemesség derűjével. Szépen, folyékonyan ömlött szájából a szó. Beszédeiből nagyon nyomatott ki. Említsük meg egyik 1885-ben tartott peszach-prédikációját, melyben a zsidóság becsületbeli köteletségének mondja a recepczióért való küzdelmet. (Was ist die Religion des Judentums?)

Szeretettel ünnepelte meg hitközsége az ő negyedszázados rabbijubileumát. Üdvözlettel járult elébe az országos rabbiképző intézet tanári kara is. Kayserling éveken át az intézet vezérlő bizottságának tagja volt, valamint sok közhasznú és jótékony intézetben fejtett ki áldásos tevékenykedést. Az ünnepelésből a »Magyar-Zsidó Szemle«, melynek megjelenésétől fogva munkatársa volt, szintén kivette részét. Bacher Vilmos megleghangú és lendületes cikkben méltatta érdemeit. Öröm tölthette el szívét azon örömnapon is, midőn családja, barátai és tisztelői körében hetvenedik születésnapját ülte meg. Igazi zsidó életet élt. Az ő világa is hármassal oszlopon nyugodott: tudományon, vallásosságon, és jótékonyaságon. A szegények, szenvedők szíves közbenjárót találtak benne. Nyájas volt mindenki iránt, bárki fordulhatott hozzá felvilágosításért. Nagyságát csak fokozta szerénysége. Mint a sugarak a gyújtópontba, úgy egyesültek kiválóságai, törekvései sikerei szívének egy szenvedélyében: a zsidóság szeretetében. Lelkes zsidót, nagy tudóst, nemes embert veszítettünk benne. A szavak, melyekkel elbúcsúztatta nagy kartársát, Brüll Sámuel Löböt, ő rá is vonatkoznak: »Üdv neked, Megboldogult, ki felemelkedtél és nagygyá lettél a tórával, fáradoztál a tórával és elköltöztél hervadhatatlan nevet hagyva hátra népiünk történetének lapjain«.

Budapest.

DR. RICHTMANN M.

TÁRSADALMI SZEMLE.

A magyar zsidóság a haza sorsában, jó és balszerencsében egyaránt osztozkodik és igaz részvétellel kísérte József kir. herceget, a magyar főherceget utolsó útján. Bár külön kapcsolatot élete folyása felekezettünkkel nem mutat, kegyelettel őrzi emlékét, mert a hazáért élt és dolgozott. Szívéhez nőtt minden, ami magyar, ugyanezért e helyről is, hol tisztán a felekezet ügye lebeg szemünk előtt, hódolattal adózunk fenkölt személyének, mert minden igaz magyar ügy egyszersmind a hazai zsidóság ügye is. Kisérje áldás nemes emlékét.

*

A zsidóság két kiváló alakja, Rothschild Alfonz és Nathaniel bárók költöztek el az utóbbi időben az élők sorából, az első Párisban, a másik Bécsben. Alfonz báró a pénzügyi világ egyik kimagasló egyénisége, hazája körül kiváló érdemeket szerzett, midőn egy emberöltő előtt a német hadisarcz lefizetésére szükséges szédítő nagyságu összeget senki által nem remélt rövid idő alatt előteremtette. Nagyobb tett volt ez, mint valamely nyert csata, de a vezető nem kért jutalmat. Szerény férfiú volt, ki azóta is számos izben szolgálta hazáját nagy eszével és szaktudásával, anélkül hogy valamely Fugger szerepére vágyott volna. Testvérfia Nathaniel báró az üzletvilágtól távol állott és a jótékonyaság tág mezején keresett tért tevékenységének. Elégge jellemzi végrendelete, melyben husz millió koronát hagyott idegbetegek számára felállítandó szanatorium javára. Ily fejedelmi legátum csak zsidótól telik, nem azért mert Rothschild volt — hisz egy 80 millió vagyont hátrahagyó Schwarzenberg herceg, ki agglegény volt, a bécsi szegényeknek néhány év előtt ezer forintot testált — hanem azért, mert zsidó volt. A Rothschild család híven őrzi a zsidó hagyományokat és nagylelkűségükkel nemcsak családjuk nevét aranyozzák meg, hanem egyszersmind tanúságot tesznek a zsidó szív örök jósága mellett is. Kisérje áldás emléküket.

*

Dr. Klein Mór, nagybecskerei főrabbi és az orsz. rabbiképző-intézet vezérlő bizottságának buzgó tagja, papi működésével

désének 40. évfordulóját ünnepelte hitközsége és az egész megye valláskülönbség nélkül. A jeles férfiú több hitközségben hirdette az Úr igéjét és e nagy gyakorlati tevékenység mellett időt talált arra is, hogy irodalmunkat becses munkákkal szaporítsa. Maimonides bölcsészeti művét ő ültette át magyarra és megajándékozta irodalmunkat »A Tévelygők Vezetője«-vel. Egyéb alkotásai mellett rámutathatunk azon tudományos tevékenységre, melyet folyóiratunkban két évtized óta kifejt és örömmel ragadjuk meg az ünnepélyes alkalmat, hogy kitünő és tisztelt munkatársunknak szívből kívánjuk szerencsét élete nagy sikeréhez. Adja az ég, hogy tevékenységét zavartalanul folytathassa és alkotásait ujjakkal szaporíthassa.

*

A pesti izr. hitközség rabbiválasztásra készül és négy férfiút tisztelt meg azzal, hogy bemutatkozásra meghívta. Bizalma dr. *Fischer* prágai, dr. *Pollák* soproni, dr. *Handler* lugosi és dr. *KecsKeméti* nagyváradai rabbik felé fordult. Tulzás nélkül konstatálhatjuk, hogy a meghívottak valamennyien mély hatást tettek a közönségre, és mély rokonszenvet keltettek benne hasonló anyjuk, az országos rabbiképző-intézet iránt, mely eleddig hason alkalomkor előtte nem ritkán gucsmolva lett. Midőn e sorokat írjuk, a közvélemény kialakulóban van és nem tudható még, hogy kié lesz a pálma. Az sem bizonyos, hogy hány pap fog választatni. Minthogy a pesti hitközségnek ezelőtt 35 esztendővel, midőn 30,000 lélek tartozott hozzá, 4 papja volt, nem tudható, hogy jelenleg, midőn legalább ötször annyi a lélekszám, hány rabbi választását fogja szükségesnek tartani. Minthogy kellő számú papok nélkül felekezetet tartani nem lehet és minthogy ily óriási számú hivek között az irányok és szükségletek különfélék, kétségtelennek látszik, hogy e fontos kérdés minden körülmétekintés mellett hamarosan fog dűlőre kerülni. Ez a mi benyomásunk, kik az eseményeket távolból figyeljük és a krónikás hűségével regisztráljuk.

*

Alább közöljük az »Országos Iroda« jelentését, melyet a kerületi elnökök ez idei gyűlése elé terjesztett. Minden körülményre kiterjedő figyelemmel rajzolja meg felekezetünk közállapotát és az olvasóra oly hatással van, mintha valami tör-

ténelmi okmányba merülne el. A panaszok azonban, sajnos, nem a multaké. De a reményt, hogy azokká fognak válni, nem szabad feladni. Semmi esetre sem fog a közoktatási kormányzatnak sikerülni, hogy tényeiben megnyilatkozó felfogásával felekezetünket a jogegyenlőség alapjáról letérintse, bár nem tagadható, hogy itt-ott inficiálja a felfogásokat. A felekezetnek saját hatáskörében annál erősebben kell a többi felekezetekkel való egyenlőségét érvényre emelni.

*

A gyűlésről röviden számolunk be. A kerületi elnökök a jelentést egyhangulag köszönettel tudomásul vették és az előterjesztésekhez hozzájárultak. Az Országos Iroda elnökévé egyhangulag dr. *Mezei Mórt* választották meg, kinek felekezeti körünkben kifejtett tevékenységéről képet adtunk akkor, midőn a VI. izr. községkerület elnökévé választatott meg. Ugyanakkor rámutattunk *Schweiger Márton* lelépő elnök érdemei sorára, ki most agg korára való tekintettel az irodai elnökségéről való lemondásának tudomásul vételét is kérte. A gyűlés *Schweiger* elnök érdemeinek méltatása mellett e kérést teljesítette.

*

Krausz Lajos de Megyer kir. tanácsos 60 éves korában meghalt. Közszeréplése, amely fellépése elején a közvélemény rokonszenvével nem találkozott, az idők folyamán egyre rokonszenvesebb lett. Már életében több nagy adománygyűjtő tevékenységben fejedelmileg emlékezett meg. Kerekösszegben egy millió koronát hagyott jótékony célra, melynek harmada felekezeti intézményeknek jutott. Kitért niécét az örökségből kizárta és ezt meg is okolta. Egy félmillió koronát elszegényedett nagykereskedők és nagyiparosok számára építendő menházra testált. Áldás emlékére.

*

A tudományos körökben nagy meglepetést keltett a Vámbéry Ármán által megüresedett egyetemi tanszék betöltése, mely alkalomból dr. *Goldziher Ignác* nyilvános rendes egyetemi tanári címmel és jelleggel felruházott tanár lett kinevezve. Megsértenők olvasóinkat, ha Goldzihernek nekik bemutatni akar-nánk; ismerik mindnyájan a keleti és zsidó irodalom körül

szerzett érdemeit, melyek nevét világszerte ismertté tették. Csak legújában nyújtotta neki a magyar tudományos akadémia az elismerés pálmáját, midőn az első osztály elnökévé választotta meg dr. *Heinrich Gusztáv* helyére. Oly kitüntetés, melyben hazánkban hitrokon még nem részesült. Örömmel regisztráljuk e helyen, hogy dr. *Mahler Gusztáv*, kiváló egyiptológus és assyriológus, a Nemzeti Múzeum öre, rendkívüli egyetemi tanárrá lett kinevezve.

*

Csöndes visszavonultságban élt egy évtized óta *Weisz J. H.* bécsi tudós, ki nemrégén 90. születésnapját ünnepelte és kinek most halálhírért olvassuk. Nevét nagy munkája a »*Dor Dor ve-Dorsav*« tette híressé és jó régi szokás szerint őt is a munkájáról nevezték el. Ebben az öt kötetben *W.* elbeszélte a hagyomány történetét a legrégebb időktől az ujkorig. A legrégebb idő *W.*-nél szó szerint veendő, mert ő a hagyomány keletkezését a bibliai korba, még pedig itt is jó magasra, helyezte vissza. Műve héberül lévén írva, felvilágosítólag hatott a régi talmudista körökre. Nem annyira az új igazságok erejével, hanem inkább a móddal, melylyel az eseményeket előadta és a talmud tekintélyeit bírálta. Egy szóval, a talmudbölcseket emberekké varázsolta át oly kör számára, amely ezek emberi voltára sohasem gondolt. E pár szóval természetesen nem kívánjuk *W.* jelentőségét méltatni, csupán arra a térre mutatunk, hol ő a legnagyobbak közé emelkedett. Az Isten szép korral ajándékozta meg hívét, ki az ő szólejtében kertészkedett. Áldás a jámbor emlékére.

*

Szilasi Móricz a magyar nyelvtudomány egyik vezére, a kolozsvári egyetem tanára, alkotó ereje teljében 51 éves korában elhunyt. Szegény sorsból, pusztán önerejéből emelkedett ama magas helyre, mely őt díszítette, de a melyet ő is díszített. Tipusa volt ama szegény zsidó tanulóknak, kik eszményekért hevülnek és ez eszmények által megnemesülnek, nem ritkán sikereket is aratnak. Egy élet küzdelmei méltó jutalmaként nyerte el a legmagasabb elismerést, amely tudós férfiu előtt lebeg. De alig három évig fejthette ki azt a tevékenységet, melyet a legkívánatosabbnak és legnemesebbnek tekintett. Súlyos veszteség érte a magyar tudományosságot. Szilasi-

ban azonban az ember kiválóbb volt még mint a tudós: szép összhangban egyesült benne a mintaszerű családfő, a hű barát. és jó zsidó. A »jó zsidó« mindent megmagyaráz, tudott dolgozni, túrni, szenvedni, szeretni. Eszményi családi élet egy eszményi nő oldalán volt nagy sziveért jutalma és sikere az igaz barátok nagy köre, kiknek szívében a jeles férfiú örök távozása sebet ejtett. Kisérje áldás nemes emlékét.

*

Az orosz zsidók helyzete egyre sötétebb alakot ölt, mert a szórványos üldözések rendszeresekké váltak. Nem a nép haragja, amely hirtelen fellobban és hirtelen elalszik szüli a zsidóüldözéseket, hanem a hivatalos kényuralom, amely a könnyelműen felidézett háboru miatt felgerjedt népharagot magáról a zsidóra vezeti le. Középkori véres eseményekre emlékezett a zitomiri zsidó zavargás. A védekező zsidókat a rendőrség lefegyverezte, de a zavargók ellen csak akkor lépett fel, midőn már késő volt. Az állandóan napirenden levő rablások és fosztogatások felforgatják az orosz zsidók amugy is sanyaru gazdasági helyzetét és az emigráció lavinaszerűen nő. Természetesen a munkások és még teljesen ki nem raboltak nyulnak a vándorbothoz. Ezeket az orosz birodalom elveszti, a földhöz ragadt szegény, melytől bevallottan szabadulni akar, megmarad, mert nem mozdulhat. Hogy ezek az állapotok hova fognak fejlődni, senki sem tudhatja. Ily óriási tömegeket a középkori zsidó üldözések nem mozgattak meg és hiányzik minden analógia. Csupán az a remény marad, hogy a béke helyreálltával az orosz belső béke is helyreáll és a viszonyok konszolidálódni fognak.

*

Szerencsés és üdvös eszme az Orsz. Izr. Közalap vezetősége részéről, hogy a zsidó tudományokban kiváló fiatal embernek 2000 koronás ösztöndíjat juttat. A zsidó tudás anyagi és erkölcsi sikerének csekély volta mellett felette buzdítólag fog hatni a lelkes ifjúságra az a tény maga, hogy ez a hivatott testület pártfogásába veszi. Korunkban, midőn a zsidó irodalom azelőtt nem ismert arányokat öltött és számos szakra oszlik, nem elég már egy biblia- és talmudpéldány. A gazdag kézirati kincsek a gazdag britekhez kerültek és ambiciózus fiatal ember a fenti ösztöndíj segítségével Oxford és a British

Museum gazdag forrásaiból csillapíthatja tudásszomját. Megittasodhatik tőlük egész életére és lelkes munkásává válhatik a munkásokra szoruló zsidó tudomány számára.

AZ ISZRAELITÁK ORSZÁGOS IRODÁJÁNAK JELENTÉSE.

— Előterjesztett a •Kerületi Elnökök Gyűlésé-nek Budapesten, 1905. évi május hó 15-én tartott ülésében. —

Tisztelt Gyűlés!

Mult évi június hó 6-án tartott gyűlésünkön előterjesztett jelentésünkben kiterjeszkedtünk ama főbb ügyekre, melyek hitfelekezetünk közérdekeivel kapcsolatosak.

Az országos felekezeti politika egyes, reánk közvetve kiható, nyilvános jelenségeinek méltatása mellett saját szorosan vett területünkről is megérintettünk több oly kérdést, melyek egyrészt felekezetünk közjogi helyzetével és másrészt hitéletünkkel való összefüggésük folytán gondjainknak állandó tárgyai.

Működésünk jogalapját és küzdelmeink erősségét alkotó szervezetünkből reánk háruló feladataink kötelességünké teszik, hogy éber figyelemmel kísérjük a közéletnek minket érintő nyilvánulásait, hogy levonjuk innen a felekezet okulására és irányítására szolgáló tapasztalatokat. — Eddigi törekvéseink meddőségén el nem csüggedve, úgy érezzük, hogy viszonyaink között, mikor a felekezet egyetemes és szerves akaratainak megnyilatkozása elé akadályok gördülnek, a mi feladatunk, hogy az országos kormány előtt a törvényen és jogegyenlőségben alapuló igazaink megtámadhatlan dokumentumait feltárjuk és hogy magát a felekezetet a jogaink és czéljaink iránt való öntudatos törekvéseire buzdítsuk és vezessük.

Különböző kormányokhoz intézett kérelmeink, okadataink és sürgetéseink az okmányoknak egész gyűjteményét alkotják. E körüli fellépéseinkben az ország közviszonyaira, a kormányzati nehézségekre vagy anyagi kérdésekre, az állam pénzügyi helyzetére való tekintettel, sok áldozat és gyakori lemondás árán tanusított szerény és mértékletes eljárásunk eddigelé a megérdemelt méltánnyal még nem találkozott. Sőt az állammak az egyházakkal szemben kifejtett tevékenysége közben azt kellett tapasztalunk, hogy hitfelekezetünk nem részesül a figyelem és elismerés ama mértékében, melyet — szerénytelenség nélkül mondhatjuk — mindjobban kíváncsi. A közélet eseményeinek megfigyelői sűrűn tapasztalhatják, hogy valahányszor a kormány az egyházak ügyében

cselekszik vagy nyilatkozik, az a körülmény, hogy hitfelekezetünk a törvényesen befogadott egyházak rendjébe tartozik, eddigelé kellő tekintetben még nem részesült. A t. Gyűlés bölcsesége fog dönteni a felett, hogy vajjon az egyes kerületek gyűlékezeteiben felhangzott ily irányú felszólalások nem mérlegelendők-e és további elhatározásainknál figyelembe nem veendő-k-e.

I.

Felekezetünk anyagi viszonyainak rendezése elsődrendű kérdéssé vált. Az intézmények kiépítése, fentartása és korszerű fejlesztése nagy áldozatokat igényel. A hiterkölségi élet méltó és hivatott képviselőinek alkalmazása, a népnevelési és egyéb intézmények létesítése elviselhetetlenné vált terhekkel jár. Az ország népessége között többnyire kis számban alakult vallástestületeink ez aránytalan terhek alatt összeroskadnak. Az egyesek áldozatkészsége elérte azt a pontot, melyen túl már nem fokozható. A gazdasági élet minden tényezője sinlódik. Az egzisztenciái ingadoznak és ezt elsősorban a hiterkölségi áldozataira utalt erkölcsi testületek érzik meg. A kiskereskedők, kik vidéki testületeink zömét alkotják, új közigazgatási jelszavak nyomán fakadt intézkedések hatása alatt a tönk szélére jutnak, vagy földönfutókká válnak, ami által a szerényebb hitközségi szervezetek bomlásnak indulnak, az alkalmazottak sorsa pedig bizonytalanra válik. Pedig az intézmények iránt támasztott igények a kulturális haladás mértékével párhuzamosan növekszenek. Pedig fenmaradásuk állami szempontból sem közömbös.

Az a munka, melyet az önmagára hagyott, önmagára utalt hazai zsidóság az utolsó négytized óta erkölcsi hivatása mélyítése érdekében a magyarosodás, a közművelődés és saját intézményei terén kifejtett, fényes tanúbizonysága felekezetünk nemes erejének. Azokat az anyagi áldozatokat, melyeket ez időben hoztunk, egyetlen egy felekezet áldozatai sem közelítik meg. Aránytalanok ezek a zsidóság közjogi létének rövid idejével, a meghasonlás szomorú képét mutató belső életével, számával és vagyonával.

És nagy küzdelmeinkkel szemben, melyeket szakadatlanul vívunk, az állam velünk szemben közönyt mutat. Hiába való, hogy egyénenként az állami terhek viseléséből bőven kivesszük a részünket. Hiába való, hogy felekezetünk a bevett egyházak sorába becikkelyeztetett. A törvényeknek erejét csak a terhek viselésének szempontjából érezzük. A felekezetünkre nézve dekretált jogegyenlőség elve valóvá nem válik. Hasztalan törekszünk arra, hogy rendezett keretek között teljesíthessük feladatainkat, hiába kérjük, hogy a mi áldozatainkból is gyűlő állami bevételekből arányos segítséggel támogattassunk.

Az állam, mely a nemzeti szempontból sok kifogás alá eső felekezetekkel szemben is a jogok és előnyök osztásánál a legnagyobb bőkezűséget tanúsította, a hazafias magyar zsidósággal szemben a törvények pusztá igéretén túl alig bocsátkozik.

E megfigyeléseink folytán évek óta azon fáradozunk, hogy rendet létesítsünk a felekezetben, a tudatos munkának alapot vessünk, hogy az állami kormányzatot a felekezeti áldozatkészséget országosan szervezzük és hogy az eddigi gyakorlat megváltoztatására kérjük. A szervezet ügye a kormány kezén megakadt. A közalap létesítése, a szervezeti kérdés stagnációja folytán, a felekezet közösségének anyagi erőtenyezőjévé nem fejlődhetett. Az állami dotáció mértéke inkább csak a fenálló gyakorlat súlyos voltának kiáltó bizonyosságává vált.

Való az, hogy a recepció törvénybe iktatásának idejéig a kormányok az állami segítség ügyében, ha nem is elfogadható okokból, kivételes eljárásukra nézve némi igazolást meríthettek. Amde amióta az izraelita vallásfelekezet a törvényesen befogadott egyházak sorába iktatott, a megkülönböztetés eme látszólagos alapja is eltűnt és az államnak felekezetünk iránti kivételes gyakorlata azóta annál szembetűnőbbé vált. Számos ízben kifejtettük ezt a vallás- és közoktatásügyi kormányok előtt, de számbavehető sikert elérni képesek nem voltunk.

Az 1848. évi XX. t.-cz.-ben lefektetett elvek megvalósítása ügyében keletkezett országos mozgalom ennél fogva kellő alkalomul kínálkozott nekünk, hogy a t. Gyűlés és ezzel felekezetünk figyelmét ez ügyre nyomatékkal felhívjuk. A két protestáns egyház részéről az 1848. évi XX. t.-cz. végrehajtása ügyében megindított lépéseknek tüzetes ismertetése mellett utolsó gyűlésünk alkalmával utaltunk arra, hogy felekezetünk ez idő szerinti állami gyámolításának ügyén csak akképpen segíthetünk, ha az utat követjük, melyre a protestáns egyházak léptek. Az 1848 : XX. t.-cz. 2. szakaszában az »e hazában törvényesen bevett minden felekezetekre nézve különbség nélkül a törvényes egyenlőséget és viszonyosságot,« a 3-ik szakaszban pedig »minden bevett vallásfelekezetek egyházi és iskolai szükségseinek közálladalmi költségek általi fedezettségét« biztosítja. Elvitatlan tehát, hogy ez a törvény a zsidó felekezetre is kiterjed és hogy az abban lefektetett elvek reánk való hatása az állam létének alapját képező jogosság sérelme nélkül meg nem tagadható. Ismertettük, hogy a protestáns egyházak mily értelemben és mely igényekkel óhajtják az idézett törvény végrehajtását és volt alkalmunk a kormánynak e tekintetben elfoglalt álláspontját is közölni.

A törvényben minden bevett vallásfelekezet számára biztosított jogegyenlőség elvéhez, valamint a kormány ezzel össze-

hangzó akkori nyilatkozatához kötöttük felekezetünk igényeit. Kétségtelen, hogy az állami segítségnek ez képezheti egyedüli törvényes alapját, és világos az is, hogy a részesedés arányának egyedüli igazságos kulcsa csak a népességi viszonyok alapján állapítható meg.

Az 1848 : XX. t.-cz. végrehajtásának időpontjáig egyházi czélokra törvényhozásilag megállapított javadalom megállapításánál szintén a lélekszám aránya lehet irányadó, miért is azt az álláspontot foglaltuk el akkor és foglaljuk el most is, hogy az állam költségvetésében a törvényesen befogadott vallásfelekezetek javára megállapított javadalmat a jogegyenlőség elvének megfelelően szintén a lélekszám arányában kötelesek előirányozni.

A protestáns felekezetek az 1848 : XX. t.-cz. végrehajtásának eshetőségére való tekintettel az állammal szemben támasztott igényeiket részletesen bejelentették. Minthogy ez igények jogalapja egy és ugyanazon törvényen gyökerezik, a t. Gyűlés felhatalmazott bennünket, hogy ugyanazon módon, amelyen a két testvér protestáns egyház követeléseit formulázta, a magunk felekezetében a szükséges adatokat szerezzük be és azokat érvényesítsük.

Ehhez képest 1904. évi június hó 27-én 24.912. sz. a. kelt körlevéllel fordultunk valamennyi hitközségünkhöz, amelyben kérdőívek becsatolása mellett felvilágosítást kértünk ama főbb viszonyok felől, melyek az állami segélyre nézve befolyással bírnak.

A beérkezett adatok nem teljesek és ezért azokat egyelőre a kormányhoz fel nem terjesztettük. De a rendelkezésre álló hiteles adatok, például az adózási viszonyokat illetőleg, oly szomorú képet adnak hitközségeink szorult viszonyairól, a tagok terheiről, melyek mindazokra nézve, akik hitügyeink állapotaital behatóbban foglalkoznak, felette meglepők.

A protestánsok az elviselhetlen egyházi adóteher csökkentésének céljaira igényelt állami segélyre vonatkozó kérelmük megokolásánál előadják, hogy náluk az egyházi adó országos átlagban az állami adónak 32^o82^o/o-ára rug. Jóllehet hitközségeink nagy részénél a gabella, vagyis a huszfogyasztás után szedett közvetett adó képezi a jövedelem főrészt, a hitközségi adó az állami adónak említett átlagát messze túlhaladja. A hitközségek túlnyomó részénél a kultuszadó az állami adónak 50—70°/o-a, de nem éppen ritka esetben a 100°/o-ot felülhaladja, sőt több esetben a 160°/o-on is túlterjed. E közvetlen adókon kívül a tagokat még számos szolgáltatás terheli, mint amilyen a már érintett gabella, az ima-székberlet, a husvétii liszt vagy pászka adója és sok oly teher, melyet más egyházak nem ismernek, melyet azonban hitköz-

seégeink és intézeteink, alapok hiányában, és tekintve, hogy az intézményeket nagyobbára kevés számú tag tartja fenn, a híveken behajtani kénytelenek.

Az ország legtöbb helyén, ahol nagyszámú virágzó egyházközösségek vannak, a mellettük eltörpülő csekély számú, túlnyomólag szegény zsidó család nyilvános iskolát és egyéb intézményeket tart fenn és a gabella-szolgáltatást idevéve, az esetek nagyobb részénél a szegénysorsú tagok ötszörösét is fizetik annak az összegnek, melyet más egyházak önmagukra nézve, bár joggal, horribilisnek nyilvánítanak.

A két protestáns egyház az állammal szemben támasztott igényei érdekében közösen jár el. Ez együttes fellépésének hatása az eddigi tárgyalások rendjén máris nyilvánvaló. Hitfelekezeteink erejét a szervezeti ellentétek körüli viaskodásban meríti ki. És habár zilált viszonyaink között nem állhat módunkban, hogy a kormány elé terjesztendő adatokat a kérdés egész komplexumára kiterjesszük, habár az összhangzó fellépésben rejlő erő kifejtésében gátolva vagyunk, mégis könnyű szerrel beigazolható, hogy az ország valamennyi egyházai között a zsidó hitfelekezet van a legszámalmasabb viszonyok között és hogy mindaz, ami más felekezetek anyagi helyzetére nézve áll, súlyosabb mértékben nehezedik a zsidó hitfelekezetre.

Annak a nagy aránytalanságnak az igazolására, mely az egyházi célokra engedélyezett állami segélyösszegeknél fennforog, álljanak itt az 1905. évi államköltségvetés következő adatai. E szerint előirányoztatott:

1. A görög szert. kath. egyház részére	277.200	korona.
2. Az ágost. hitv. evang. » »	314.800	»
3. Az evang.-református » »	461.900	»
4. A görög-keleti egyház részére	200.000	»
5. Az unitárius » »	42.000	»
6. Az izraelita vallásuak » »	51.000	»

Sem több, sem kevesebb állami segítséget nem igénylünk, mint amennyit az ország többi felekezetei közös jogforrás alapján élveznek, illetve mint amennyi az izr. vallásfelekezetet a lélekszám arányában megilleti: Nem hangsúlyozhatjuk elégszer, hogy a törvény mellettünk szól. Alkalmazása csak a jogegyenlőség elve alapján képzelhető. A törvényesen bevett felekezetek egyenrangúak. A felekezetek osztályozásának helye nem lehet. A jogok osztásánál a hazafias egyházak közötti megkülönböztetéseknek törvényes oka nincsen. hazai törvényeink szerint, a teherviselésben a polgárok egyenlők, azonképpen egyenlők az állam jogkedvezményeinek élvezetében. Az állam a törvény előtt egyenlő felekezetekkel egyenlően köteles elbánni.

Ezért kiváltképpen a protestáns felekezet és az állam között folyó idevágó tárgyalásokat nyomon követjük, hogy az ott leszűrődő megállapodásoknak reánk való kiterjesztését követelhesük.

A két protestáns egyháznak többször említett közös memorandumában a miniszterelnökség mult évi október hó 28-án 4972[M. E. szám alatt kelt leiratában válaszolt. Az általunk kifejtett álláspontunk szempontjából e leiratot nagyjelentőségűnek tartjuk. De kiváltképpen fontos reánk a miniszterelnökség ama kijelentése, hogy a »kormányt, valamint egész működésében, úgy ezen kérdések elbírálásánál is csak azon nagy szempont vezetheti, hogy a törvényesen bevett vallásfelekezetek közötti tökéletes egyenlőség és viszonyosság az egész vonalon érvényesüljön«.

A lényegre nézve a miniszterelnökség közölte a protestáns egyházakkal amaz elvi álláspontját, hogy az 1848: XX. t.-cikk 3. §-a értelmében nyújtandó államszegélynél az egyházak autonómiáját sértetlenül fentartani akarja, miért is az állam nem az egyházi testületeknek és egyházi céloknak fogná megadni a segélyösszegeket, hanem az egyházi főtestületeikkel, illetve azok megbízottaival megállapítván a szükséges segélyösszeget, az egyházi főtestületeknek hagyja fenn a segély megosztását és hovatordítását.

Ami a két egyház különböző címeken előterjesztett kéréseit illeti, a kormány kijelenti, hogy első sorban a ref. egyház tagjain nyugvó elviselhetetlenül súlyos adóterh megszüntetését óhajtja keresztülvinni és e célból a törvényhozás elé külön javaslatot kíván előterjeszteni, az emlékiratban foglalt egyéb szükségletekről úgy kíván gondoskodni, hogy az állam pénzügyi helyzete által vont korlátok között évről-évre emelje az egyházak dotációjaképpen a költségvetésbe beillesztett tételeket.

A két testvér-egyház mult évi december hó 6-án kelt feliratában felelt a miniszterelnök leiratára, melyben az imént idézett kijelentésekért köszönetet mond, de utalással az 1848. évi XX. t.-cikk 2. és 3. §§-aiban alaptörvény erejével bíró állami kötelezetre, mely szerint azok a vallás-erkölcsi és közoktatási célok, amelyek terheit a bevett vallásfelekezetek hordozzák, lényegükben állami terhek s így azok fedezésére tehát az állam kötelezve van, azt a meggyőződésünket nyilvánítják, hogy az alaptörvény által biztosított segélyezés a budget keretében évről-évre felveendő dotáció rendszerén teljes hajótörést fog szenvedni.

Egy tekintet az idetartozó számadatokra és szembeötlő, hogy amittől a protestáns egyházak kedvezőbb viszonyok között tartanak, a mi felekezetünkre nézve régi sérelemként áll fenn.

De míg részükre az aránytalanul előnyösebb dotáció fölemelése igérve van, addig semmi nyomát nem látjuk annak, hogy az állam az izraelita vallás recepcziójának legalább e téren való következményeit levonni hajlandó lenne és a gyakorlatban sem látjuk érvényesülni ama egyedül helyes, egyedül törvényes elvet, hogy a recipiált vallásfelekezetek közötti tökéletes egyenlőség és viszonyosság az egész vonalon érvényesüljön.

A felirat, melyet a protestáns egyházak a kormány-elnökhöz intéztek, azzal a kérelemmel végződik, hogy az 1848. évi XX. t.-cz. 3. §-a értelmében nyújtandó államsegély kérése, velük szemben már most haladéktalanul törvényhozásilag oldassék meg.

Az 1905. évi április hó 3-án tartott ref. zsinat e kérésekkel behatóan foglalkozott. Két nézet állott itt egymással szemben. Az egyik felfogás a protestáns egyházaknak egyházi és iskolai szükségletei kielégítése körül a magyar állammal szemben támasztható igényeit nem egyedül az 1848 : XX. t.-cz. 3. §-ából származtatja, hanem más történelmi alapokra is helyezi, amivel annak bizonyítása céloztatnék, hogy a jelzett igények »a többi bevett vallásfelekezetek hasonló igényeivel ugyanazon jogcímrre és jogalapra nem helyezhetők.« A másik nézet szerint az 1848 : XX. t.-czikk semmi egyében nem alapszik, mint az egyes bevett egyházaknak és vallásoknak egymással való teljes egyenlősítésén, hogy a protestánsok egyéb történelmi jogai ezzel megszűntek és csak gyengülne a protestánsok igényének alapja, ha a törvénnyel konkuráló más alapokat keresne. A zsinat az első nézet kérdésében ezúttal nem döntött, hanem elfogadott egy javaslatot, mely szerint helyeslőleg veszi tudomásul az egyetemes konventnek az 1848. évi XX. t.-cz. végrehajtása tárgyában ez ideig tett intézkedéseit. Helyesli a már mult évben ismertetett emlékiratot. És helyesli a kormányhoz intézett feliratot is.

A tanulságos vitából bennünket főleg gróf Tisza István miniszterelnök úrnak döntő felszólalása érdekel, melynek lényege abban áll, hogy a *protestáns egyházak nem járnának el helyesen, ha ezt az egész kérdést abba az irányba kívánnák terelni, hogy az 1848 : XX. t.-cikk végrehajtása címén felmerülő és joggal felmerülő különböző igények egyszerre, egy csapásra oldassanak meg. Még pedig először finanziaális szempontból. Ha az egész kérdésnek egy csapásra való megoldása kívánthatnék, ez — úgymond — természetsszerűleg maga után vonná a kérdés felmerülését a többi vallásfelekezeteknél is. Ezt az állam nem bírná.* »Míg ha természetsszerűleg konstruálva is kívánalmainkat az egész vonalon belemegyünk abba, hogy az állam a segélyét, hozzájárulását, amelyet az 1848 : XX. törvényczikkben tett ígéret czimén az egyházaknak ad úgy, amint

eddig is tette, lépésről lépésre fokozza, — így szól a miniszterelnök úr, — akkor igenis meggyőződéssem az, hogy már a legközelebbi jövőben újból jelentékeny lépéssel mehetünk előre.«

Részünkről és amennyiben az ajánlott mód törvényesen bevett felekezetünk érdeke ellen fordul, ez ellen a leghatározottabban tiltakozni vagyunk kénytelenek. Örömmel látjuk, ha a protestáns egyházak az állam által magasatos céljaik elérésében segítettnek, de megengedhetetlennek tartjuk, hogy az államsegély eddigi rendszere és mértéke a mi rovásunkra tartassék fenn és hogy e keretben egyes bevett felekezeteknek további fokozott előnyök osztassanak, míg a mi felekezetünk jogos kívánatai egyenesen mellőzöttek. De tiltakozik ez ellen a kormányunk ama erkölcsi és jogi tartalma szerint értelmezendő nyilatkozata, hogy a bevett felekezetek közötti tökéletes egyenlőség és viszonyosság érvényesítését kívánja. Már pedig ugyanaz a jogelv, mely az 1848 : XX. t.-czikk végrehajtásánál érvényesítendő, teljes mértékben hatályos az állami dotáció ideiglenes rendszerében. Az állami segítség ezidő szerinti módját a miniszterelnök beszédjében az 1848 : XX. t.-czikk czimén tett ígéret »részletfizetése«-nek nevezte. Ez pedig minden bevett felekezettel szemben azonos jogalapon, a tartozás arányában, vagyis a népességi viszonyoknak megfelelően törlesztendő.

Az izraelita vallásfelekezet eddigelé csekély dotációját nem a bevett vallásfelekezetek sorában, tehát nem is az 1848. évi XX. t.-czikk ígérete alapján és így nem is a népesség arányában nyerte. Az izraelitáknak engedélyezett segély 1868 óta szerepel az állam költségvetésében, holott a recepczió óta felekezetünk állami dotációja a többi egyházak dotációjához viszonyítottan lett volna megállapítandó. Nyilvánvaló tehát, hogy ha a többi bevett vallásfelekezetnek segélyezési ügye az eddigi rendszerben fejlesztetnék, a törvényesen befogadott izr. felekezet állami segélye nem a recepczió előtti időből eredő szubvenzió alapján, hanem mindaddig, míg az 1848 : XX. t.-czikk végrehajtása ténynyé nem válik, az 1848 : XX. t.-cikk szellemében más egyházakkal szemben alkalmazott mérték és a lélekszám arányában állapítandó még.

II.

A *lelkészi jövedelem kiegészítéséről* szóló 1898. évi XIV. t.-cz. kedvezményeiben hitfelekezetünk lelkészei szintén felette csekély mértékben részesülnek. — E törvény alkalmazásának módja ellen kifogás nem emelhető, de ennek rendelkezései átmenetileg sem voltak kellő tekintettel a rabbi képzés módjára, illetve a minősítés kérdésére. Emez állami segítség előnye felekezetünk lelkészeire nézve úgyszólván egészen veszen-

dőbe ment. De minthogy a rabbik nagy része nyomorúságos viszonyok között él, az állam pedig a kongruából kirekesztettek külön segélyezése iránt nem intézkedett, annak a csekély dotációnak egy nagy részét is, melyet az izraelita felekezet kap, az egyházipolitikai törvények folytán jövedelmükben meg- rövidült izr. lelkészek javára kell lekötönnük.

A folyó 1905. évben, amikor a lelkészek jövedelme már a teljes 800, illetve 1600 koronáig nyer kiegészítést, igénybe- vesznek kerek számban:

1. az ágost. hitv. ev. egyház lelkészei	209.500 K.
2. az evang. ref. egyház lelkészei	908,300 »
3. az unitárius » »	117,600 »
4. a gör. kel. román egyház lelkészei	1.023.000 »
5. a » » szerb » »	2.400 »
6. az izr. vallás rabbijai	20.300 »

Osszesen 2,281.100 K.

A rabbikra eső kongrua csekély voltánál és a kongruából kizárt rabbik szánalmat érdemlő anyagi helyzetére való tekintettel méltányos lenne, hogy az állam ily természetű segélyezésére külön összeget bocsásson felekezetünk rendelkezésére.

Kérünk kell továbbá, hogy a rabbiknak minimális alapfizetése a korpótlék rendszeresítése mellett legalább 2400 koronára felemeltessék. E kérésünk indokául szolgáljon a köztisztviselők fizetésének felemelése és a protestáns egyházak hasonkérése, mely utóbbira nézve a miniszterelnökség az 1904. évi október hó 28-án 4972/M. E. szám alatt kelt leiratában kijelentette, hogy a kormány nem zárkozhatik el attól, hogy a lelkészek fizetése vagy kongrua-felemelés útján vagy korpótlékkal vagy kiegészítés útján újabb javításban részesüljön.

Kérünk kell, mint már a mult jelentésünkben érintettük, a rabbik országos nyugdíjintézetének létesítéséhez szükségessé állami segítséget is.

Az állam pénzügyi viszonyaira való utalásra nézve általában meg kell jegyeznünk, hogy ez a tekintet csak olyan mértékben érvényesülhet a mi felekezetünkkel, mint más egyházakkal szemben. A törvény végre is, a bevett felekezetek segélyezését állami feladatnak tekinti. Es e kötelességnek teljesítése más állami szükségletekhez viszonyítva, túlságos áldozatokat éppen nem igényel.

III.

Nem kerülte ki figyelmünket *felekezetünk egyéb tisztviselőinek helyzete* sem, mely több irányban vár orvoslásra. Állandó rendezést igényel első sorban a *hitközség és tisztviselői között fennálló jogviszony*. Felesleges, hogy a nagy jog-

bizonytalanságból eredő tömérdek bajt és visszasságot ismer- tessük. A differenciák sűrűn foglalkoztatják a politikai hatóságokat és felekezeti bíróságokat egyaránt. Ezzel kapcsolatban szervezendő valamiképen a *tisztviselők kvalifikációjának kérdése* is, mert e téren a viszonyok valóban tarthatatlanokká váltak. És végül a hitközségek és alkalmazottjainak közös nagy érdeke, hogy az *izraelita tisztviselők özvegyeik és árváik ellátására szolgáló országos nyugdíjintézet* szervezessék. A t. gyűlés előtt az intézet szükséges voltának fejtegetése felesleges, és azért csak arra a kérelemre szorítkozunk, hogy ide vonatkozó nagy és nehéz munkánkban támogattunk méltóztatassanak.

E kérdésekben megkezdtük a munka előkészítését. A feladatot nem könnyű, de megvalósítható, ha a hivatott tényezők segítségünkre jönnek. A mult évi körlevélünkkel szétküldött kérdőíveknél tett tapasztalataink sok tekintetben leverők voltak. Míg egyes kisebb orthodox hitközségek is készséggel szolgáltatták be a kívánt adatokat, addig a legkiválóbb hitközségeink megkeresésünket válasz nélkül hagyták.

A különböző szervezeti hitközségektől érkezett nyilatkozatokból látjuk, hogy az érintkezés és testvéri közeledés útjai elzárva nincsenek.

A hitközség és tisztviselői közötti jogviszonyra nézve eddigelé az volt a szabály, hogy ezt a hitközség és alkalmazottak között fennálló szerződés határozza meg. Az alkalmazás körül elmulasztott alakszerűségek, az ily megállapodások homályossága, vagy a szerződés tartalmának jogi, erkölcsi és humánus szempontokból elfogadhatatlan intézkedései, a felmondás és fegyelmi eljárás körüli viszályok és sok más körülmény folytán az eddigi általános szabály a gyakorlatban sok per és kellemetlenség forrásává lett. A vallás- és közoktatásügyi miniszteriumban megvan a hajlandóság arra, hogy ezek az ügyek rendeztessenek. A magunk részéről a miniszteriumnál 1904. évi október hó 17-én 25.720. sz. a. kelt felterjesztésünkben egy konkrét eset alkalmából legutóbb jeleztük álláspontunkat. A hitközségi alkalmazottak sorsának javítása és az e téren fennálló zavaroknak megszüntetése kétségtelenül egyik nagy feladata hitfelekezetünknek. De mindaddig, míg vallásfelekezetünk jogviszonyai rendezve nincsenek, mindaddig, míg hitközségeink anyagi viszonyai szilárdabb alapra nem helyezhetők, zilált felekezeti helyzetünkben a szóban forgó kérdés egykönnyen ki nem ragadható, mert a több irányban hiányzó előfeltételek nélkül nehezen megoldható.

Gyakran fájjaljuk, hogy művelt és jósrora érdemes hitközségi alkalmazottjainak bajain nem segíthetünk. Hitközségeink túlnyomó részének léalapja folytonos ingadozásoknak van kitéve. Megfelelő segélyforrások nélkül csak nagy küzdelmek árán

képesek a vallásos élet legprimitívebb szükségleteit is fedezni. A legtöbb esetben néhány nélkülözhetlen alkalmazottjainak fenntartásáról is csak szegényesen képesek gondoskodni. Meny-nyivel kevésbé lehetne tehát e napról-napra tengődő elszegényedett testületeket ez idő szerint egyszerűen rendszabályokkal arra szorítani, hogy gyakran minden kvalifikáció nélküli alkalmazottjaikat véglegesítsék, vagy előregédett, alkalmatlanná vagy munkaképtelenné vált alkalmazottjaiknak és családjaiknak végellátásáról önerejükől gondoskodjanak.

Habár ez a kérdés is szorosan összefügg a hazai zsidóság függőben lévő nagy szervezeti ügyével, anyagi viszonyainak rendezésével, kötelességünkben állónak tartottuk, hogy egyfelől a hitközségek különböző szervezetei és a hitközség autonómiája szempontjából sok tekintetben nehézkes jogviszony rendezésének módját tanulmány tárgyává tegyük, másrészt felkértük *Bein Károly és Bogyó Samu* tanár urakat, hazánk e téren legkiválóbb szakférfiainak, hogy egy nyugdíjintézet tervét tanulmányozzák. Bírjuk szíves ígéretüket, hogy legközelebb az ily tervezet szempontjából szükséges kérdőíveket rendelkezésünkre bocsátják. Az adatok begyűjtéséhez és a terv megvalósításához a t. kerületi elnök urak szíves segítségét fogjuk kérni. Nagy örömünkre lenne, ha egy ily országos nyugdíjintézet kötelékében az ország valamennyi hitközsége és tisztviselője egyesülne, ami, tekintve, hogy itt sem vallási, sem szervezeti különbsétek föl nem merülhetnek, nem tartozik a lehetetlenségek közé.

Ámde itt is kérni fogjuk az állami segítséget, melyet a vallás- és közoktatásügyi miniszteriumnak ez ügy iránt tanúsított meleg érdeklődésénél fogva remélünk is lehet.

IV.

Hazai népoktatásunk ügye rég idő óta gyökeres javításra szorul. Első organikus népnevelési törvényünk életbelépte óta a nevelési tudomány nagy haladást tett, a tanügyi törvényhozás sok irányban fejlődött, aminek következményeképpen a közoktatási kormány számára e téren nagy feladatok nyíltak meg. E feladatok megoldása viszonyaink között kiválóan bölcs államférfiúi megfontolást igényelt, mert az általános és hazai tapasztalatok eredményének értékesítése mellett népoktatásunknak nemzeti irányban való továbbfejlesztése elsőrendű állami érdekként állott előtérben.

A késői nemzedékekre átalakítólag ható, a magyar közművelődésre következményeiben eléggé meg nem becsülhető értékű munkát az a javaslat indította meg, melyet *Berzevici Albert* vallás és közoktatási miniszter a *népiskolai köz-*

oktatásról szóló 1868-ik évi XXXVIII. és a népiskolai hatóságokról szóló 1876-ik évi XXVIII. t. e. z. módosítása tárgyában mult évi október hó 18-án a magyar országgyűlés képviselőházához benyújtott. Nemzeti szellemtől áthatott népoktatásunk minden igaz híve hazafias örömmel köszöntötte mint olyat, melyen a magyar népművelődés alkotmánya felépülhet.

A magyar zsidóság, mely ama néhány évtized alatt, amióta saját iskolai ügyeit törvényes oltalom alatt intézheti, beigazolta, hogy népiskolai ügyét abban a hazafias irányban törekszik fejleszteni, mely az új népiskolai törvényjavaslat előtt eszményként lebeg. A miniszteriumnak a tanügyre vonatkozólag közzétett adatai ezt eléggé tanúsítják és így önként értetődik, hogy az új népiskolai törvényjavaslatot hitfelekezetünk is őszinte meglepéssel üdvözölte.

Ámde e javaslat 7-ik §-a vallási tekintetben jogosult aggodalommal töltötte el a hazai zsidóságot. Nem kifogásoljuk e 7-ik §-nak amaz intézkedését, mely zűgiskolának minősíti az olyan vallás-iskolát, mely nem az illető hitközség felügyelete alatt áll, amely nem bír e célra berendezett és a közegészségügyi követelményeknek megfelelő helyiséggel és amelynek tanítója nem magyar állampolgár. De sérelmesnek, veszélyesnek, sőt bomlasztó hatásúnak tartják a zsidóhitközségek azt a tilalmat, hogy a vallásoktatásra naponkint legfeljebb csak két óra fordítható, és hogy a külön vallásiskolába 8 éven alul levő gyermekek nem járhatnak. Számos hitközség küldöttsége járt nálunk ez ügyben, az ó-budai izr. hitközség pedig beadványt intézett hozzánk, melyben a sérelmesnek talált szakasz megváltoztatása iránti lépések tételére kér bennünket.

A felmerült alapos aggodalom lényege abban áll, hogy a törvény a hat éves tanköteles kor mellett a vallás-iskola látogatására egy nyolcz éves kort állapít meg, holott a szülők egyébként nincsenek korlátolva abban, hogy gyermekeiket, a rendes iskoláztatáson kívül idegen nyelvekben vagy zenében is oktathassák. Époly kevésbé nyugodhatnak meg vallástestületeink abban, hogy a törvényhozás állapítsa meg a tanköteles gyermekek hitoktatásának mértékét és hogy ily módon felekezet voltaképi hatáskörébe avatkozzék.

Ennek folytán a vallás- és közoktatásügyi miniszteriumnál előterjesztést tettünk, melyben felekezetünk jogos álláspontját kifejtettük és hivatkoztunk arra, hogy a miniszterium már előzőleg meghallgatásunkkal meg is állapította azokat a szabályokat, melyek a rendszeres vallásoktatás tanítására alkalmasak. A gyermek korára és a tanítás idejére vonatkozólag a javaslat benyújtása előtt az volt a megállapodás, hogy *hat éven aluli gyermekeket a vallásiskolába befogadni nem sza-*

bad, mert ezek csak az 1891: XV-ik törvényeziknek megfelelő kisdövényökbe járhatnak; hogy továbbá a vallásiskolában a tanköteles gyermekek oktatása csak akkor veheti kezdetét, mikor a rendes iskolában a tanítás véget ért.

Ez alapon teljesen megakadályozható, hogy a vallásiskolában a fejletlen gyermekek túlságos szellemi munkával terheltessenek. Vagyis ily módon az új törvényjavaslat 7-ik §-ával szemmel tartott cél teljesen elérhető, anélkül, hogy a felekezet önrendelkezési jogán sérelem ejtetnék.

E fellépésünk folytán biztosítottunk, hogy a törvényjavaslat további tárgyalásának rendjén hitfelekezetünk emez érdeke teljes mértékben tekintetbe vétetni fog.

V.

A vallásoktatás egységes tanterve ügyében kiküldött országos bizottság nagy szorgalommal folytatta tevékenységét. Az arra hivatott férfiak valóban a kiváló czélnek megfelelő szerezettel láttak a munkához.

Az országos gyűlés által mult évben kiküldött albizottság mult évi április havában egy szerkesztő-bizottságot küldött ki, melynek tagjai: Kohn Sámuel dr. rabbi úr elnöklelte alatt: Blau Lajos dr., Krausz Sámuel dr., Adler Illés dr., Kiss Arnold dr., Venetiáner Lajos dr. urak és Munkácsi Bernát dr. úr mint előadó, Bernstein Béla dr. és Neumann Ede dr. albizottsági tag urak közreműködésével több napon át hűzödi ülést tartott. Ebben megállapították az Országos Tantervi Bizottságtól megszabott irányelvekhez alkalmazkozva, különösen a középfokú iskolák I—VII. osztályaira vonatkozólag a bibliai és liturgiai héber tananyag részleteit, egyéb tantárgyaknak pedig kereteit. Ezekkel kapcsolatban tisztázták az elemi iskolákat illető fontosabb kérdéseket is.

Munkácsi Bernát dr. az összes határozatok szemmel tartásával elkészítette a tanterv-javaslatot, mely általában kiválónak elismert munkálatot a t. kerületi elnök uraknak és az Országos Tantervi Bizottság tagjainak birálati észrevételei közlése iránti kérelmünk kapsán megküldöttük.

A beérkezett birálati észrevételek sokszorosítottak és a bizottság tagjaival szintén közölve lettek. A további észrevételeket az eddigi módon szintén közölni fogjuk.

Remélhető, hogy a szerkesztő-bizottság minden akadályt leküzdve, munkálatát nemsokára, de mindenesetre ez év folyamán befejezi és hogy az egységes országos hitoktatási tanterv életbeléptetése iránt már a jövő naptári év folyamán a szükséges intézkedések megtehetők lesznek.

Az eddigi költségeket az országos izraelita közalap viselte és nem kételkedünk benne, hogy e nagyjelentőségű munka további anyagi terheit a közalap szintén magára vállalja. Ez áldozatkészséggel a felekezet halálját érdemli ki.

VI.

A felekezet közjogi állásának megfelelő főrendiházi képviselet és önkormányzati jogunk törvényes biztosítása ügyében tett lépéseink ez évben sem vezettek sikerre. Pedig lelkes segítségünkre volt e törekvéseinkben egy egész csoportja ama kitünő férfiaknak, akik közéleti működésük közben is hűséggel gondolnak felekezetünk jogküzdelmére.

De a politikai viszonyok az állami kormányzatot minden cselekvésben gátolták és így most alig csodálható, ha felekezetünk nagy kérdéseinek megoldásához közelebb nem juthattunk. Bizvást reméljük, hogy közviszonyainkban hamarabb gyökeres és kedvező fordulat áll be és hogy a meginduló munka során a zsidóság érdeke is megfelelő érvényre jut. Évek óta a mi felekezetünk az, mely első sorban szenved közállapotaink ingadozásai alatt, míg más felekezetek jogai, mint azt e jelentésünk első részéből is láthatunk, a legsúlyosabb helyzetben is érvényesülnek. Azt a meggyőződésünket kell hangoztatnunk, hogy ama törekvésünk, melylyel a törvényes biztosítékokkal övezett erkölcsi és művelődési érdekekért küzdő magyar zsidó egyház alkotmányát kiépíteni akarjuk, az állam méltánylására teljes joggal számíthat. Hitünk és erkölcsi fölfogásunk tisztult nyilvánulásának, a magyar műveltség és hazafias szellem terjesztésének és erősítésének keresünk megfelelő keretet. Lehetetlen, hogy ebben a nemzet képviselote bennünket továbbra is gátoljon. Hihetetlen, hogy hazafias kormány kiáltó szózatunkat meg ne hallja, meg ne értse és felekezetünk életerei tovább is lekötvé maradjanak.

Azért ezentúl is főföladatunk, hogy síkra szálljunk ama holt jogok föltámasztásáért, melyeket számunkra a törvény biztosít, és azokért, melyek törvény nélkül való életre kelni nem tudnak.

Kétségtelen, hogy céljaink elérésében jelentékeny módon hátráltat bennünket az a testvéri viszály is, mely a magyar Izraelben elülni nem akar. Valamennyi ügyünkben, melyeket itt megérintettünk és egyáltalán mindazokban, melyek felekezetünknek az államban való helyzetét és benső fejlődését érintik, az egységes erő, összhangzó akarat, közös cél hiányát érezzük. Fájlaljuk, hogy a testvéri egyenetlenség is szaporította azokat az okokat, melyek nagy érdekeink valósulását gátol-

ják. De részünkről nem adhattuk föl a reményt, hogy a jobb belátás diadalra viszi a közös cél, a közös történet, közös szenvedések által is megszentelt ősi hitünk zászlóját. És hogy az a békés szellem, melynek szószólvői voltunk, az az irány, melynek követését hirdettük, nem maradt hatás nélkül köreinkben, sőt némi rész azoknak körében sem, kiknek tábor-kara hosszú időn át az összekötő kapcsok keresése helyett benső gyengeségük miatt csakhamar összeroskadó válaszfalak építésében merítette ki erejét, azt az egyes községkerületeinkben felhangzó szózatok és több orthodox hitközségeknek leg-több nyilvánosságra jutott nyilatkozatai is mutatják.

Annál meglepőbb volt tehát a hazai zsidóságra, midőn váratlanul régi csatakiáltás és rozsdás fegyver zaja törte meg a felekezeti élet békés csöndjét. Többen, akik még az orth. szervezési szabályzat értelmében sem tekinthetők az e szervezetben egyesülő hitközségek jogos képviselőjének, egy nagy gyülekezetet hívtak egybe, melynek napirendjére szervező szabályzatok »elfogadását« és választások megejtését tűzték.

A gyülekezetnek terjedt apparátussal folyt egybehívása a kormány figyelmét is magára vonta és a vallás- és közoktatásügyi miniszter a f. évi február 16-iki lapokban a következő tájékoztató nyilatkozat közzétételére érezte magát indítatva:

»Az izraelita hitfelekezet orthodox árnyalata, az orth. »izr. közvetítő-bizottság kezdésére e hónap 27-én Budapesten »országos közgyűlés megtartását határozta el, mely közgyűlésnek első tárgya az orthodox izr. szervezőszabályzat módosítása, második tárgya a közvetítőbizottsági elnök megválasztása. Miután a hazai izraeliták vallási viszonyaira vonatkozó »érvényben levő szabályzatok szerint az orthodox árnyalattú »izraelitáknak külön országos közgyűlése nincs, miután a közgyűlés rendezői illetékes helyről ily közgyűlés tartására engedélyt és felhatalmazást nem kértek és így el sem bírálható »ama körülmény, vajjon a tervezett módosítás nem alkalmas-e »arra, hogy az izr. vallás egységét pártárnyalati szempontból »megtartsa: a tervezett közgyűlés pusztán magánjellegű értekezletnek tekintendő.«

A gyülekezés hatályának és jogszerűségének eme legilletékesebb jellemzésével az orthodoxia vezetősége nem törődött, hanem e helyett a hitközségekben mutatkozó elégedetlenségre való tekintettel, úgy tüntette fel a szabályzati terv ügyének szőnyegre hozatalát, mint egy új korszak kezdetét, mint egy új irány inaugurálását, holott régóta tudja, hogy céljának megfelelő szabályok alkotását az a körülmény gátolja, hogy egy miniszteri rendeletben foglalt szervező szabályzata a módosítás mékintéjére intézkedést nem tartalmaz, holott a kormány-

nak álláspontja előtte nem volt új és e szerint a gyülekezet perspektívája sem lehetett titok előtte.

Az orthodox közvetítő-bizottság még 1897. évben készített egy szabályzati tervet, melyet avégből terjesztett fel a vallás- és közoktatásügyi miniszteriumhoz, hogy ezt az előleges észrevételével lássa el. Ily előleges miniszteri észrevételezés útján akarták a kormány jóváhagyását megnyerni, másrészt erre való utalással az orthodox hitközségek hozzájárulását kieszközölni.

Az ügyet 75.310/1897. szám alatt tárgyalta a kultusz-miniszterium. Álláspontját a következő előadói vélemény tükrözteti vissza:

A bemutatott tervezet címe: »Az orthodox izraelita (hittörvényhű) felekezet országos szervezeti szabályzata.« A »közvetítő bizottság« előadja, hogy »elérkezettnek látja az időpontot, amidőn főleg az egyházpolitikai törvények létrejötte folytán felekezeti alkotmányát kibővíteni és a megváltozott viszonyoknak megfelelően módosítani előadásatlanul szükségessé vált.« És e kibővítést keresztülviendő, az általa készített szabályzattervezetet, még mielőtt azt a felekezet hivatott tényezője, az összes orthodox izraelita hitközségek közgyűlése elé terjesztené, szabályszerű tárgyalás és elfogadás végett« bemutatja, azzal a kéréssel, hogy »ezen tervezet tanulmány tárgyává« tétessék és az észrevételek arra előzetesen megtétessenek.

E beadvány arról tesz tanúságot, hogy az orth. közvetítő-bizottság nem bír helyes fogalommal az iránt, hogy egy felekezet autonómiájának minő uton kell létesülnie. Mindaz, amire az orth. közvetítő bizottság eddigelé szerzett jogai tekintetében hivatkozhatik, Ó Felségének 1871. évi október hó 22-én Schönbrunnban kelt legfelsőbb elhatározásából áll, amely azonban nem tartalmaz egyebet, mint legkegyelmesebb felhatalmazást az 1871. évi november hó 15-én 26915. sz. a. kiadott körrendelet kibocsátására, amelylyel az »orth. izr. szervező-szabályzat« a »Rendeleték Tára« 1871. évfolyamába belekerült. Sem a körrendelet, sem pedig a mindössze 29 §-ból álló szabályzat egyetlen egy betűt sem tartalmaz arra nézve, hogy ezt az orth. szervező-szabályzatot minő testület lesz jogosítva megváltoztatni. Pedig egy felekezet autonómiájának létesítésénél az első fontos kérdés az, hogy minő módon alakítandó át az a testület, amely hivatva legyen a felekezet egyházi alkotmányát megállapítani?

Azonfelül, hogy az orth. közvetítő bizottság e kérdés fontosságától áthatva nincsen, még egy másik igen fontos körülmény iránt nem látszik tisztában lenni. A föfelüyleti

jogot a kormány akképen gyakorolja a felekezetek autonómiájával szemben, hogy első sorban az autonóm felekezetnek arra hivatott közege megállapítja a szükségesnek talált szabályzatokat és csak a szabályszerűen megállapított statutu-mokat teszi a kormány a főfelügyeleti jog erejénél fogva megvizsgálás tárgyává. A felforgó esetben pedig az orth. közvetítő bizottság egy szabályzattervezetet, amelynek elkészítésére nem is illetékes, előzetesen terjeszt fel már észrevételezés végett, tehát az a kívánsága, hogy a kormány ezt a tervezetet felülvizsgálja már előbb, mintsem azt egy, az autonómia létesítésére hivatott testület megállapította volna.

Az orth. izr. közvetítő bizottság kívánsága tehát merő képtelenség. Az általa előterjesztett kérelem semmiesetre sem teljesíthető.»

A kormánynak az orth. szervező szabályzat megváltoztatása körül követendő eljárás és következképpen a megtartott orth. értekezlet határozatának hatálytalan voltára vonatkozó régebbi és újabb teljesen összehangzó nyilatkozatait nemcsak a tényleges viszonyok és a fennálló szabályok, hanem az ország több előkelő orthodox hitközségeinek nyilvánosságra jutott hasonló értelmű nyilatkozatai is támogatják. Több orthodox hitközség eleve tiltakozott e gyülekezet ellen a jogszerűség szempontjából. Tiltakozás történt orthodox részről a felekezetben már fennálló sajnálatos szakadás mélyítése iránt erőszakolt áldatlan törekvések ellen is, ami a felfogások lassú, de kétségtelenül folyamatban levő átalakulása mellett bizonyít. És jogait követelte a megtartott gyülekezetben a magyar kultúra is, érvényre törvén orthodox testvéreink tanácskozásaiban a nemzeti művelődés nagy érdeke is, mely közöttünk eddigél az egyetlen lényeges differencia volt.

Az orthodoxok gyülekezetéből nyilvánosságra jutott tárgyalási anyagban még egy újszerű jelenséggel találkozunk, mely szintén az átalakulást, sőt egy tekintetben felfogásainkhoz való simulást mutatja. Ismeretes, hogy a kongresszusi tárgyalások alkalmával a felekezet szervezeti ügyében folyt nagy harcok közben az orthodoxia álláspontjának egyik fő alapja az volt, hogy a kongresszusi szabályok centralizálnak. A »központosítás« ellen az egyetemes gyűlés tanácskozásaiban, az országban, időszaki irataikban a legelkeseredettebb harcot folytatták. A hitközségek autonómiája iránti féltékenység hihetetlen arányokat öltött. Minden szándék, mely vezető organumok létesítésére, ellenőrizetre és felügyeletre célzott, mint a centralizáció veszedelme átok sulya alá került. Kiterjedt ez nemcsak a közsgkerületek és országos iroda intézményére, hanem maguk az elnevezések is, mint a zsidóságra és a tórára kárhözatosak, a haragos indulat tárgyai voltak. A »centralizá-

ció« eme félelmetes rém, mely ránehezedett az ország zsidóságának egy nagy részére, mely hónapokon át ott kísértett az orthodox szónoklatokban, mely a kormányhoz intézett beadványoknak is állandó popánca volt, szintén és ez aztán végkép letűnt, mert az orthodoxia új szabályzati terveiben annektálmi törekszik még az »országos iroda« elnevezést is. Sőt egyenesen elnevezi azt és egyéb bizottságait »központi«-aknak és több oly intézkedést teszen, melyet a kongresszus idején mint a vallásra és felekezetre vészthozott tüntettek fel. Teszik pedig ezt minden kendőzés nélkül, sőt valójában a legmerevebb központosítás célzatával és oly irányban, hogy ha e magánjellegű értekezleten tárgyalat szabályok valókká válnának, a hitközségek autonómiája teljesen megsemmisülne.

Ez értekezleten újból szóhoz jutott ama fölfogás is, mely az adminisztráció terén egymástól eltérő szervezet alapján álló hitközségeknek a különböző vagyis orthodox kongresszusi és status quo ante külön hitfelekezeti jelleget követeli. Az orthodox értekezlet elé terjesztett szabályzati tervben ez a külön hitfelekezeti jelleg a legélesebben kidomborítottatik, anélkül azonban, hogy e hitfelekezet kritériuma megállapíthatnók.

Az orthodoxia vezetőségének ez a politikája nem új. Komoly törekvésnek azonban ezt sem a múltban, sem a jelenben nem tekinthettük. Sőt úgy vagyunk meggyőződve, hogy ha a fennálló törvények értelmében a külön felekezetté való alakulás következményei elé állíthatnának, az ország értelmes orthodox hitközségei ez eltévelyedést kivétel nélkül belátnák és ezt a célzatot a szervezet kérdéséből örökre kiküszöbölnék.

A zsidóságban fennálló szervezeti differenciák emez elferdítésének előzményei a t. Gyűlés előtt eléggé ismeretesek ugyan, de azért rövid vonásokban azokat mégis szíves emlékeztükbe idézzük. Midőn O Felsőségnek 1888. évi június hó 5-én kelt legfelsőbb elhatározása alapján Trefort Ágoston vallás és közoktatásügyi miniszter 1888. évi június hó 21-én 1191. eln. sz. a. az izraelita hitközségek szabályozására vonatkozó körrendeletet kibocsátotta, a vallásügyi kormány egyebek között azt a kijelentést tette, hogy *ugy a kongresszusi, mint az orthodox és status quo ante alapon álló hitközségek, úgy állampolitikai szempontból, valamint a zsidóság álláspontjából is egy és ugyanazon vallásfelekezethez tartozóknak tekintendők.* Az orthodox közvetítő-bizottság az idézett rendelet ellen felterjesztéssel élvén, gróf Csáky Albert kultuszminiszter 1888. évi december hó 21-én 2304. eln. sz. a. kiadott rendeletével öket elutasította. Helyesli e rendeletben hivatali elődjének intézkedését, »mert különösen ez utóbb nevezett rendeletben lefektetett azon elv, hogy hazánkban csak egy izr. hitfelekezet

létezik, országos törvényeinkben és a zsidóság történelmi fejlődésében teljes igazolásra talál.

E rendelet utalván arra is, hogy az anyakönyvi ügy s a hitközségek ügyének rendezése tárgyában kiadott kultusz-miniszteri rendelet ellen egyetleneg hitközség sem szólalt föl, az orthodox közvetítő bizottság 1889. évben újabb folyamodást adott be, melyhez már 239 rabbi oly nyilatkozatát csatolta, melyben ezek kijelentik, hogy hazánkban az orthodox és neolog izraeliták két egészen különböző hitfelekezetet képeznek, melynek hívei egyházilag, vallásilag közösségben nem élhetnek.

Erre adta ki Csáky Albin gr. 1890. évi 341. eln. számú leiratát, melylyel a 239 rabbi véleményével támogatott kérvényt elutasította, egyúttal annak lényege felől megsemmisítő módon nyilatkozván.

Kijelentette, hogy az az állítás, mintha hazánkban két egészen különböző hitfelekezetet képező orthodox és neolog izraeliták léteznének, sem törvényeinkben, sem az eddigi kormányrendeletekben, sem végre az adminisztráció terén szerzett tapasztalatokban és az izraeliták felekezeti élete körül észlelt jelenségekben támogatásra nem talál.

A tüzetes megokolásban utal a miniszter álláspontjának igazolására, arra is, hogy a híveknek az egyik szervezettől a másikba való átlépését és a különböző szervezetekhez tartozó hívek közötti házasságkötéseket az izraeliták semmiféle áttérési vagy vegyes házassági szabályoknak alávetni nem óhajtották. Az orthodox közvetítő bizottság többé nem tért vissza a kérdésre. Adós maradt ama vallási vagy dogmatikai elvek megismertetésével, melyeket a miniszternek az áttérési és vegyes házassági szabályokra vonatkozó példázata után felfednie kötelességben állott volna.

A különböző izraelita hitfelekezetekre vonatkozó kérdés ezzel adminisztratív uton eldöntetett. De ennél hatályosabb, maradandóbb és alaptörvényi jellegénél fogva megmághadhatatlan az az állapot, melyet az 1895: XLIII. t. cz. létesített, midőn az izraelita vallást törvényesen bevett vallásnak nyilvánította. Tehát nem a kongresszusi orthodox status quo vagy zsefard »hitfelekezet«, hanem a hazai és a zsidóság története szerint egységes izr. vallás lett törvényesen bevett vallássá. És így mindazok, akik a bevett zsidó felekezettől elszakadni s külön törvényesen elismerendő hitfelekezetté alakulni akarnak, kötelesek az 1895: XLIII. t. cz. 7. §-a értelmében egyebek között a hiteltre vonatkozó összes rendelkezéseket magában foglaló szervezeti szabályzatot jóváhagyás végett a vallás- és közoktatásügyi miniszternek bemutatni. Ennek a szabályzatnak különösen tartalmaznia kell a hitelvi, az erkölcsi tanokra, az

istenitiszteletre és egyéb vallási szertartásra, valamint a tisztviselők és más alkalmazottak felett gyakorlandó fegyelmi szabályokra vonatkozó rendelkezéseket. De még ha az orthodoxia vezetősége belevihetné is a zsidóság egy részét abba, hogy a recipiált izr. vallásból kiválják és a bevettnél sokkal kisebb jogú elismert külön hitfelekezetté szervezkekdjék, amit az orthodoxiáról feltennünk sem szabad, akkor is alig jutnának a célhoz, mert a törvényhozás még a vallás szabad gyakorlatáról szóló törvényben is gondoskodott arról, hogy a különválások könnyen lehetővé ne váljanak. Az 1895: XLIII. t. cz. 8. §-a szerint az ujonnan alakuló és törvényes elismerésre törekvő felekezetnek az állami jóváhagyás megtagadandó egyebek között, ha a hitelvek, tanok, istenítésztélet és egyéb vallási szertartás vagy a tervezett szervezet a már létező és törvényesen bevett vagy elismert vallásfelekezetek valamelyikével azonosak, vagy attól csupán az istenítésztélet és az egyházi kormányzat nyelvét illetőleg különböznek és ha a megalakulni kívánó vallásfelekezet a már bevett vagy törvényesen elismert vallásfelekezetet sértené.

Ilyen körülmények között az erősödő intelligenciával bíró orthodoxia a külön felekezet letört kérdésének kikapcsolása mellett az egységes hitfelekezet szervezetének kérdésére fog súlyt vetni, mely téren a békés megegyezés a különböző szempontok teljes érvényre jutása mellett lehetséges és a felekezet apadó erkölcsi és anyagi erőforrásai szempontjából elodázhatatlanul szükséges.

E végből óhajtandó, hogy az egész felekezet akarata szerves módon megnyilatkozzék. Kívánatos, hogy a hazai zsidóság, mely az utolsó negyedfél évtized tapasztalatairól önnönmagának még számot nem adhatott, végre organizációjának ügyében megkérdetessék. A felekezet joggal megkövetelheti, hogy vallási, oktatási, nevelési és jótékonyági ügyei intézésének módja, érdekeinek védelme és képviselote iránt nyilatkozzék. Elodázhatatlanná vált, hogy a hitügyre nézve egymással szemben álló eszmék tisztuljanak, a czélok és azokat szolgáló módok kialakuljanak. Az egymással szembehelyezkedő, önerőnket gyengítő kérelmezések helyett vallásunkra és intézményeinkre egyaránt üdvös, erőt fakasztó kölcsönös eszmeváltás keletkezzék. Jöjjünk tisztába azzal, hogy az egységes, törvényesen bevett izraelita vallásfelekezet feladatait egy vagy több szervezetben, együttes, egymást kiegészítő erőfeszítéssel vagy külön haladva, megosztott erővel akarja-e megoldani. Érvényesítse a felekezet önrendelkezési jogát. Állapítsa meg önkormányzatának tartalmát, alakját és határát, hogy akarata nyilvánvaló legyen úgy önmaga, mint az állam előtt.

Eddigél csak az át- meg áttört szervezeti szabályok

révén élő, többé-kevésbé jogosított organumok, testületek és értekezletek ellentétes nyilatkozatain át láttuk a felekezet küzdő törekvéseinek ködbe borult képét. Am hiányzanak az egész felekezet hivatott képviselőitől a vallástestületünk szervezésére vonatkozó elhatározásai, melyek nélkül e kérdés romjaiból ki nem emelhető.

Azért a magas kormánytól oda kell hatnunk, hogy törvényesen bevett vallásfelekezetünk önvendelkezési jogának gyakorlása céljából a törvény hozzájárulásával mielőbb újabb kongresszusra hívassék egybe.

Erős ama hitünk, mert a közös munkában tett tapasztalatainkon nevelkedett, hogy a t. Gyűlés tagjai azzal a súlylyal, melyet közéleti állásuk nyújt és azzal az erkölcsi erővel, melyet községkerületeik képviselnek, hitfelekezetünk javára irányuló törekvéseinket hathatósan támogatni és végre diadalra juttatni fogják.

* * *

Általános ügyeinkre vonatkozó jelentésünkön kívül lesz szerencsénk több ügyben a t. Gyűlésnek külön előterjesztést tennünk. E helyen még csak azt bátorkodunk jelenteni, hogy *Schweiger* Márton, az országos izr. iroda elnöke, kit, mint a VI. izr. községkerület elnökét, az iroda fennállása óta állandóan az elnöki tisztségre választani méltóztattak, egészségi állapotára és előrehaladott korára való tekintettel a kerületi elnöki állásra leendő megválasztását nem kívánta és ennél fogva az irodai elnöki állásról való lemondását annak idején levélelileg közölte. — Minthogy a kerületi elnökök gyűlésének egybehívása tőlünk nem függő okokból eddig késett és *Schweiger* Márton múlt évi június hó 6-án egy évi időre terjedő mandátumot nyert, az elnöki tiszteből járó teendőket ideiglenesen mai napon benyújtott végleges lemondásáig teljesítette. Ez úton is megleg búcsút mond a t. Gyűlés tagjainak, halálját nyilvánítva a rokonszenv és bizalom ama számos jeleiért, melylyel őt hosszú elnöki pályáján kitüntetni és törekvéseiben támogatni méltóztattak.

A VI. izr. községkerület elnökévé *Mezei* Mór dr. urat, a VIII. kerület elnökévé *Rosenberg* Gyula dr. orsz. képviselő urat választotta. Felekezeti közügyünk e kitünő munkásait melegen üdvözljük a kerületi elnökök sorában.

Jelentjük, hogy *Mezey* Ferencz dr., akit 1904. évi június hó 6-án az országos iroda titkárává méltóztattak választani; e hivatalos működését 1904. évi szeptember havában megkezdte.

Végül kérjük a t. Gyűlést, hogy e jelentésünket tudomásul venni, az orsz. irodai elnöki állásának betöltése iránt intézkedni és hitfelekezeti ügyünkben követendő további eljárásunkra nézve az előterjesztettekhez képest rendelkezni méltóztassék.

A ZSIDÓSÁG A GAZDASÁGI KÉRDÉSBEN.

Nem lehet szándékom e helyt politikai fejtegetésekbe bocsátkozni, még szociológiai szempontból sem kísérelném meg ezen nagybecsű tanulmányokkal kínálkozó folyóirat tartalmát szerény cikkemmel zavarni; de egyrészt mert tárgyam azon felekezeti kérdések sorozatába tartozik, amelyek ma már közgazdasági pontok is nyilvános megvitatás — és a jóindulatú közfigyelemre való méltatásra is érdemesek — másrészt pedig mint a társadalmi mozgalmak elfogulatlan megfigyelője oly impressziók alá jutottam, hogy a majd titkon, majd nyíltan folyó eszmeharczából én — ki már békésebb időben többször szóltam a tárgyhöz — most sem vonhatom ki magam.

Már huzamosabb idő óta tapasztalhatjuk, hogy bizonyos körök, egyes politikusok is a zsidókérdést mintegy a megkockáztatott játszma á-tout-jaként szeretik használni, hogy ezzel akár társadalmi, akár üzleti pozíciójukat biztosítsák. De hát a lelkiismerettel való játék mindig hazártnak mondható és így ez a játszma is sok kockázattal jár.

Ujabbán ismét a gazdasági ügyek kibonyolításával hozták kapcsolatba ezen társadalmi kérdést és mint magyar ember és mint magyar zsidó kérek engedélyt néhány szót a tárgyhöz szólhatni.

Vessük ki a szint! A zsidókról akarok beszélni, a magyar zsidónak társadalmi életéről és viszonyáról a nemzeti élet belső körében.

Amíg kitünően működik és egészséges szervezetű a test, senki sem törődik a muló, kisebb változási tünetekkel; ha pedig beteg a test, a legkisebb elváltozás is aggályt szül. A győzedelmesen előrevonuló hadseregben egy-egy rosszul sikerült támadás nem rontja még az egész hadművelet eredményét; de az amúgy is vert hadra egy újabb sikertelen manőver végzetessé lehet.

Igy látom én felvonulni a nagy középeurópai kulturmozgalomba belesodort magyar nemzeti aspirációk közepette a belpolitikai és társadalmi harcok óriási hullámaait és e hullámok tetején látom hazánk kormányhajóját, amint keresi a mentő révet, a biztos kikötőt. Minden magyar, minden hazafi, felekezeti különbség nélkül, dobogó szívvel lesi a szerencsés megérkezést.

Ezen mentő révet immár minden társadalmi, minden gazdasági osztály és minden politikai párt a közgazdasági állapotok javulásában és az általános gazdasági helyzet kialakulásában véli feltalálni.

Semmi kétség, hogy a gazdasági helyzet praeokkupálja a jövő országlási ténykedés vezérszerepét. És ha ez tény, miért vívnak elkeseredett harcot az egy táborba tartozó hadosztályok egymással? Miért akarnák egymás erejét gyengíteni és az általános, egy cél felé irányuló hadművelet eredményét ez által kockáztatni? Miért lát az agrárius osztály ellenfelet a kereskedelmi osztályban? Miért kell a magyar kereskedelemnek védekeznie a magyar mezőgazdasági osztály támadásai ellen? Talán mert a kereskedelemben látjuk a zsidók legnagyobb tevékenységét?

Távol áll tőlem feltételezni azt, hogy a kenyérrigogyság játszaná a közvetítő turpis szerepét, valamint irtózom annak feltevésétől is, hogy a felekezeti gyűlölködésnek a kifolyása volna az a folyton hangoztatott modern szólam: »A kereskedelmet a zsidók megölik« vagy »Csak a szövetségi alapon fejlesztett kereskedés vezet a kívánt célhoz« stb.

Ezen furcsánál-furcsábban hangzó népszerű szólamok annál feltűnőbb ellentétbe sodorják az elismert magyar tolerancia történeti nimbusát, mert ismeretes tény, hogy a magyar gazdasági kialakulás nagy műveleteiben éppen a zsidóság szolgáltatta mindig a fizikai és finanziaális anyagot és a zsidó értelmiség, munkálkodás és áldozatkészség segítette fokról-fokra arra a nivóra, amelyen most áll, azon magaslatra, amelyen a többi európai kulturállamok versenyében már numerust képvisel.

A magyar zsidó mint kereskedő, mint iparos, mint mezőgazda, mint orvos, mint ügyvéd, mint mérnök, mint közhivatalnok, mint tanító, mint hirlap- és szakíró, a tudomány

és művészet terén, a jótékonyág és közérdekek mezején mindenütt és mindig hazafias szellemen működve megálta helyét.

Szolgálja becsülettel a hazát, a nemzeti érdeket értelmiség, munkálkodás és áldozatkészséggel. A legkisebb figyelem büszkévé teszi, a legkisebb elismerés újabb áldozatkészségre serkenti. A civilizáció és a kultúra fejlesztésében, a műveltség terjesztésében, a humánus, jótékony és kulturális intézetek létesítésében jelentékeny része van a zsidóságnak.

Aki ezt tagadni merné, azt nemcsak vak előítélettel, hanem az igazság célzatos elferdítésével vádolnám. Mert rámutathatnék ama nagyipari és nagykereskedelmi vállalatok hatalmas légiójára, amely a magyar iparnak és a magyar kereskedelemnek úgy a bel- mint a külföldön — amennyire ugyanis eddig magyar részről lehetséges volt — pozíciót és tekintélyt szerzett, a nemzetnek pedig ezen téren is gazdasági alapot teremtett. És ennek a légióknak, ennek az intelligens és hazafias osztálynak nyolcztized része zsidó és ami a fő — magyar.

Érzelmekben, ténykedésében, törekvéseiben és lelkében — magyar.

Tekintsük meg iskoláit, istentiszteletét, képzőintézetait, községi és egyéb autonóm intézményeit, jótékonyági akcióját, törvénytiszteletét és hazafias áldozatkészségét az erkölcsös- és közczélok minden irányában. — De még egy másik ideális jellemvonásról szeret a zsidóellenes közvélemény hallgatni, nehogy kínos dilemmába essék saját jobb véleményével és ez a vagyonszám zsidók végrendekezéseiben fellelhető superhumán- és hazafias bőkezűsége a vallásfelekezetre való tekintet nélküli legatumokban.

Mutasson fel Magyarország egy 100.000 forintos jótékony-célú, nemzsidótól származó olyan legatutumot, amelyből zsidó is részesülhet és én minden egyes ilyen eset ellenében öt egymilliósi tételt állítok. Ezt a már létező intézmények igazolják. Pedig a zsidók és nemzsidók létszáma közti arálynak az ellenkező statust kellene teremteni.

De meg a jelenlegi belpolitikai helyzet rekonstruálási mozgalmában is a zsidóság lelkes hazafisággal védte az igaz ügy érdekeit; helyt állott és helyt fog állani mindig a hazafias és nemzeti ügyek kívánalmainak.

Az érdeknélküli és elfogulatlan elmék nem is hunytak szemet ezen érdemek előtt és ha Széchenyi István gróf, Deák Ferencz, Eötvös József báró, Kossuth Lajos, Jókai Mór, Pulszky Ferencz és még számos nagy hazafi és fényes elme iratait és nyilatkozatait olvassuk és hirdetett elveit ismerjük, valamint ha a legradikálisabb angol nemzetgazdák politikai és gazdasági hitvallását tanulmányozzuk, látni fogjuk, hogy a haladó kor vezéreiből le tudták rázni a setét korszak poshadt levegőjében megrozsdásodott vasbilincseket és a haladás megbénított tagjait ruganyosabb izomzattal tudták ellátni.

És ha mégis a céltáblának feketére festett középpontját a zsidóság képezi, azt nem a vallás teszi. Már régen nem a felekezeti eltérés képezi az együttérzés és a békés polgári egyesülés disharmoniájának okát.

A vallási türelmesség szóban és írásban dekretálva van. A kényes társadalmi formák, valamint a tekintélyhajhászok nagyképűsködő hangulatfaragói szigoruan öröködnék legalább a látszat megmentésére.

Itt egészen más rugók működnek. Ez a féltett értelmi és vagyoni hegemonia birtoklása érti társadalmi küzdelem, a súlydó fölény utáni kapkodás és az egyoldalról folytatott harc egy elborult fantomért, amit az idők vasfoga és a kor magasabb szellemi érettsége már a megsemmisülés tengerébe sülyesztett.

Jellemző egy már régebben meghalt magyar mágnás mondása. Midőn szemére vetették neki, hogy miért segízezi a szegény zsidókat is, azt felelte: »Bárcsak valamennyi zsidót kellene segízeznünk, én szivesen tenném, — sokkal szivesebben mint azt hallani, hogy ők segízezik a mi szegényeinket.«

Azelőtt az volt a zsidóság társadalmi bűne, hogy monopolizálja a kereskedelmet, noha mindenki tudta, hogy ha a zsidó nem üzérkedett volna, a magyar mezőgazdasági termelés még az adófizetésre szükséges összeget sem hozta volna be, mert a termés ott rothadt volna el a magtárakban.

Midőn a kereskedelemmel való foglalkozás többé már nem volt dehonesztáló és a zsidókon és görögökön kívül már az értelmesebb magyar keresztény is kereskedő lett, a zsidóság — különösen a provinciákon — lassacskán a mezőgazdaságra szorult. Vasszorgalommal, kitartással, takarékos és értel-

mes beosztással itt is sikereket ért el és így eleinte mint bérlő, később itt-ott mint tulajdonos több kisebb-nagyobb földbirtok birtokába jutott és minthogy nem pocékolt, nem tékozolt, hanem dolgozott és az agrár munkát is, valamint a kereskedelmi ténykedést, komoly szakértelemmel és céltudatos kezeléssel igyekezett az elposványodásból kiemelni, az eredmény ezen a téren is magára vonta a féltékenység sanda szemét.

Most az az odium terheli, hogy a zsidóság túlságosan lekötö a földbirtokot és ez az állapot a társadalmi rend romlását idézi elő. (!?)

Egyszóval, országos bűnnek minősítik, hogy a zsidónak rendszeres gazdálkodása őt még arra is képesíti, hogy földbirtokot is szerezhet, nemcsak nyúlőröket és borkövet.

De mindamellett a karaván csak halad, és hogy ez a haladás nem válik sem a nemzetnek, sem a haza kárára, azt bizonyítja úgy az iparnak mint a kereskedelemnek fejlődése, bizonyítja a számos, üdvösen és jótékonyan működő közintézmény, valamint a zsidó földbirtokosoknak hasznos közreműködése az agrár viszonyok javítása körül.

Ha a zsidóság érdemeit, az államok kulturális fejlődése körül, fel akarnók sorolni, vaskos köteteket kellene írunk, ami azonban annál inkább felesleges munka volna, mert aki az elfogulatlan historikusok munkáit olvassa, megtalálja bennök a zsidóságnak nemcsak irodalmi munkásságának áldásos hatását a civilizáció terén, hanem megtalálja közgazdasági ténykedésének minden mozzanatát is és nem egy államot találunk a mai kulturállamok közt, amelyeknek szervezetét a zsidóké nyoma látszik és amelyeknek megizmosodását a zsidóság értelmi és szorgalmi közreműködése segítette.

Persze, ha a setétségben fogamzott és ködös fagyban megszületett vizszka értelmiségével vagy a hígvelejű rostaszerű lógikájával vizsgáljuk a gazdasági kérdések problémáit, igen tetszetős expedienként tűnik fel a felekezeti vagy más osztály-diffikultációkban keresni a kibonyolítás kényelmesebb módozatát.

Jobbat teremteni mindig nehezebb mint kritizálni, és lerontani is könnyebb mint felépíteni. Így találjuk ezt a mai súlyos helyzetű küzdelmekben is, amidőn akár a már

szilárdabb talajon alapuló kereskedelmet, akár a haladó mezőgazdasági irányzatot szilárdítani törekvő, munkás és hazafias magyar zsidó tényezőket népszerű, de hamis frázisokkal a gazdasági ténykedés közhasznú pályájáról leszorítani törekcsenek.

Azok, akik a közcél szép jelszavát írták küzdelmeik zászlajára, ne ismerjék félre a számok kabalisztikus erejét. Nem a számjegyben magában van az erő, az imponáló hatalom, hanem a rangsorozatban, illetve a helyben, amelyet elfoglal. Az 1-es számjegy lehet 1 is, de lehet egymillió is, amennyi értéket tudniillik mint számegeyed rangsorozatával betölteni hivatva van.

Hiába is erőltetnők a helyzetre szuggerált módszereket, hiába sorakoztatjuk a tetszetős számlétrákat tervezetésünknek megfelelő csatasorba, azoknak látszólagos hatását letöri a történelmi fejlődés természetes proccszusa. Évezredes fejleményeket egy kézmozdulattal megsemmisíteni nem lehet. Az idő a romboló ár; az idő a teremtő hatalom; de az idő mindig csak elaggott teremtményeket rombol le és sohasem teremt mást, mint amit a teremtés örök törvénye szerint teremtenie kell.

Igy hát a felekezeti alapra fektetni kívánt gazdasági szervezkedés egy fantom, amely után törekedni meddő dolog. A kor nem fogja megtagadni saját vívmányait, egy kulturállam nem sujthatja saját fiait és a huszadik század nem propagálhat a múlt századok obskurus eszméinek. A felekezeti, szövethkezeti törekvések sem fogják tehát befolyásolni a nemzeti aspirációk nagy eszméit oda, hogy kereszties hadjáratot indítson a közzgazdasági mezőkön.

Dőreség is volna feltételezni, hogy a magyar értelmes és hazafias felfogás a vallásos tradíciókban keresi a nemzeti nagyság fejlesztését vagy a gazdasági válságok megszüntetésének eszközeit.

A zsidó termelés és fogyasztás épp olyan nélkülözhetetlen szükségesség, mint a szilárd falazathoz a szilárd kapcsolat. Ezt átérzi minden zsidó és nemzsidó polgára a hazának, valamint azt is, hogy a nemzet független és szilárd fennállásához a társadalmi békés együttműködés és a gazdasági élet biztosított alapozása szükséges.

Budapest.

WÄGNER HENRIK.

TUDOMÁNY.

MIHÁLY ARKANGYAL.

— Vázlat. —

Míg régebbi időkben az angyalok személytelen lények, kik Isten akaratát hajtják végre, időszámításunk előtt mintegy 200 évvel már mint egyének jelennek meg s az idők folyamán egyre erősebben domborodnak ki. Az első névvel megnevezett angyal Mikháél, ki Dániel 10, 13. 21 és 12, 1 van említve.

A későbbi nemzedékek véleménye szerint ő a legrégebb s legjelentősebb angyal s a legelső az Isten színe előtt tartózkodó két vagy négy angyal között. (Jew. Encycl. I, 150; Reitzenstein, Poimandres, 294. stb. L. később). Úgy a zsidó, mint a keresztény képzeletvilágban oly széles tért foglal el, hogy Lueken képes volt 186 oldalra terjedő monográfiát írni róla. De nem csupán zsidó vagy keresztény iratokban jelenik meg, hanem a görög és kopt varázspapyrusokban is (Wessely, Neue Zauberpapyrus 65, 71; Lueken 71 köv., Reitzenstein l. c.) és magikus ékköveken (Kopp Paleogr. IV, 209; Luek 28, 3) amellet bizonyítva, hogy alakja a legtávolabbi körökbe is behatolt s vándorútjain számos idegen vonást — még egyiptomi Hermestől valókat is — fölvelt (Reitzenstein 208, 4). Az, hogy perzsa eredetű, mint Kohut állítja (Angelologie 23—27), nagyon is kétséges, mert neve »Ki olyan mint Isten« zsidó eredetre vall.

Nem egy harcias hős, hanem a zsidóság valódi eszménye: Isten dicsőítő jámbor, ki kegyesszívű; főpap, ki áldozatokat mutat be. Mihály a zsidót jellemző lágyszívű angyal mellett, ki könyörög, szánakozik s ellensége minden harcznak stb., Gábríel képviseli az erő princípiumát. Mint ellentétek, mint egymást minden téren kölcsönösen kiegészítő angyal-

alakok, gyakran együtt jelennek meg mint a dioskurok valamely neme (L. Grünbaum 206.). M. hó, G. tűz, egymás mellett állanak anélkül, hogy egymásban kárt okoznának (Deut. r. c. 5. végefelé; A. Am I, 412, 3). Ezért M. a hó fejedelme, Gábiel meg a tűzé. Sir 1, 3, 11. Aznap, midőn Salamon Faraó leányát nőül vette, M. lejött, a tengerbe nádat vetett, mely fölé aztán iszap üledett le s ott épült Róma (mely a víz mellett feküdt Apok. 17, 1) (j. Az 39. c.; A. Am II. 325. Helyesebb olvasat Gabriel). M. 1 szárnycsapással terem a földön, míg G. 2, Elia 4, a halálangyal 8 szárnycsapással van lent (Ber. 4 b. lent).

Mind az angyalok alávetvék a változásnak, csupán M. és G. maradnak változatlanok (Gen. r. 78 eleje). Isten nevét egy táblán viselik keblükön (Rafael is) (eszikta 180. l.).

A föld 70 népe mindegyikének meg van az égben a saját angyalfejedelme (LXX. Deut. 32, 8; Targ. Jer. Gen. 11, 7., 8., Pirke Eliezer 24. végén) »Mikhaél fejedelem« (Dániel 12, 1. cf. Ézsaiás mennybemenetele 3, 19) Izraél képviselője (Henoch 20, 5; Targ. Ps. 137, 7, 8.), aki harcolt érettök az ellenséges angyalfejedelmekkel (Dan. 10, 13., 20.). Ő a legfelsőbb angyal s első az Isten színe előtt tartózkodó négy angyal (Mikhaél, Gábiel, Rafáel, Uriel) között (II. Sybill. 214 kövv.; Reitzenstein 297. l. 10. sor — más sorrend c. 40).

E négy angyalsapat dicsőíti Istent (Henoch l. c., Hekhá-lóth c. 6. Jellineknél Béth Hamdras II, 43). Isten őket a 6-ik napon teremtette, legelőször M. angyalsapatát; de mivel tiltakozott az ember teremtése ellen, azért tűzben pusztult el s csupán M. maradt meg belőle (Konen B. H. II. 26 lent). A négy angyal a négy világtájra helyzetetett, M. keletre, hol Lévi törzse, a papság táborozott (u. o. II. 39).

M. a 4-ik égben tartózkodik, s mint főpap az áldozati kultuszt látja el, mely a jámbor lelkek bemutatásából áll. (Chag. 12 b., II. Sybill. 214 kövv. Ele Ezkera B. H.-ban V. 66; Reitzenstein 297, 16 s másutt).

Keresztény felfogás szerint minden vasárnap misét olvas (Güdemann Italien 30). A vélemények azonban nem voltak egyöntetűek. Már Szirach 17, 17 olvassuk »Izrael Istennek osztályrésze.« A törvénytudós Jiczchak 250 körül (post) úgy nyilatkozik: Némely népek Mikhaélt választották maguknak,

mások Gábielt, ellenben Izrael magának Istent választotta (Deut. r. c. 2 vége felé; A. Am II. 286, 3).

Mint a Danielben említett két angyalt, egyesek M.-t és G.-t az angyalok királyának s Izrael arkangyalainak mondták (Peszikta 45, b.; B. H. I. p. XXX. és II, 37). Egyenértékük visszatükröződik Ézsaiás 54, 12 fölötti vitájukból, melynél Isten mindkettejök véleményét juttatja érvényre (B. B. 75 a.) s a már említett tényből, hogy sűrűn jelennek meg együtt s nem ritkán föl is cserélgetnek.

A történetben M. a legkimagaslóbb szerepet játszsza azon jelentőségénél fogva, hogy ő Izrael angyalfejedelme és védura. Nem csupán ott, hol a bibliában kifejezetten van említve angyal, azonosítják azt szabály szerint M.-el, de a jámbor fantázia nem ritkán bibliai alap nélkül is beleszövi őt az eseményekbe.

M. és G. csak a világ teremtése után lettek alkotva, nehogy azt higgyék, hogy ők is segédkeztek az égboltozat kiterjesztésénél (Gen. r. c. 1 elején). Ők valának Ádám vőfélye (u. o. c. 8. vég.) M. menti ki Ábrahámot a tüzes kemenczéből (Sir. r. 1, 12 párhuzamos h.), tudtára adja Izsák születését (Jóma 37. a.), küzdött Jákóbbal s megáldja őt (Targ. Jon. Gen. 32, 24 s másutt), megmenti Támart a tűzhaláltól (Targ. Jer. Gen. 38, 25; v. ö. Szóta 10 b, 14); küzd Uzzával, Egyiptom angyalával (Jalk I, 241.) Ő Mózes tanítója, főképe a törvény közvetítője s őre (Sir. r. 2, 4 és 6, 10; Deut. r. XI. és B. H. I, 127. v. ö. Antiqu. XV, V. 3, 136; Pirke Eliezer 41 v. felé; Peszikta 55 a. és Pesz. r. 78 a. és b.; Apok. Mos. elején; Hirt des Hermas 8. Gleichnis 3, 3, Hennekenél N. T. Apokr. 269) s küzd Mózes halálakor s más alkalmaknál Szamaellel (Deut. r. 11, 9; B. H. II, 125; I, 129; Ele Ezkera B. H.-ban, II. 66.; v. ö. Apokalypsis 12, 7 Sárkányharcz). M. biztosít oltalmat pásztoroknak (Henoch 90, 14; Luek. 18); felgyújtja a templomot (Jóma 77. a.; Baruch apokal. 6—8, Lueken 21.).

Kiváló részt vesz M. a megváltásban; küzd az Antikrisztus ellen, hirdeti s előhozza a Messiást. (L. 33; B. H. II, 56, 61 kö.; V. 127. Lásd még B. H. V. p. XLI. és p. 170—190). M. történetéről a középkorban l. Zunz 149 és 477; M. a kabbalában Nismath Chajjim II, 20; Jalkut

Chadas ed. Pressburg, 1859. p. 26, 67 stb.; Schwab s. v.; a keresztény egyházban: L. 62—166; a mohammedánoknál Lycz, Biblische Eigennamen im Koran, Berlin, 1902. p. 12., továbbá Jew. Enc., Angelologia, Gabriel, Samael, Rafael czikkeket.

Bibliografia. Dietrich A., Abraxas, Leipzig, 1891 (Index); Grünbaum M., Gesammelte Aufsätze zur Sprach- und Sagenkunde. Herausgegeben v. F. Perles, Berlin, 1901, p. 104 und 206; Kohut A., Die jüd. Angelologie und Dämonologie etc. Leipzig, 1866, 23—27 lap; Lueken W., Michael, Göttingen, 1898; Schwab M., Vocabulaire de l'angelologie, Paris, 1897, p. 171 és 299; Zunz, Synagogale Poesie, Berlin, 1855, p. 149 köv. és 477. Winer, PR E³ és Hastings szótárai s. v. Budapest.

DR. BLAU LAJOS.

A »NOTARIKON« ÉS MÉG NÉHÁNY MŰSZÓ A KÖZÉPKORI SZENTIRÁS MAGYARÁZATBAN.

R. Selómo Jiczháki szentírásmagyarázata a héber irodalomban korszakot alkotó volt két okból: először ő fejezi be a midrásgyűjtők nagy csoportját, másodsor pedig nála hódít magának először a szó szerinti magyarázat tágabb teret. Már Rasi utódai,¹⁾ élükön a »Parsandátha« unokája, szakítanak a hagyományos iránynyal és kizárólag a »pesat« פשט felé törek-
szenek, míg R. Mózes ben Nachman a »derast« körülhajózva, a kabbala meredek partjain köt ki. Az első irány szétszórót maradványai a szentíráshoz fennmaradt toszafista-művek (דעת) (הדר זקנים²⁾ és (הדר זקנים³⁾), R. Aser ben Jechiel és Jehuda ben Eliezer című kommentárjaiban találhatók, de sokkal nagyobb hatalomra vergődött a *notarikon*, *gematria* és *remez* (רמי) iránya. Ezen műszavak részint a tannaita midrásból ismeretesek (L. Bacher, Die älteste Terminologie s. v.), de fontosabbak másrészt a kabbálában való szerepük miatt.

Az említett műszavak közül a *notarikon* és *remez* már

¹⁾ L. Bacher, Die Biblexegese, a Winter és Wünsche-féle irodalomtörténetben. 275. o.

²⁾ Livorno, 1793.

³⁾ U. o. 1840. Zunz, Zur Gesch. című művében, mint látom, még nem használta ezt a gyűjteményt, l. Geiger A., Nachgelassene Schriften II. k. 1620.

régi időktől divatosak voltak és »a rövidítés különböző fajait jelölik« (az elsőre nézve l. e Szemle utolsó füzetét 132. l.). A *remez* a gyakorlatban talán ugyane cél szolgálatában állott, de később külön exegetikai módszerré fejlődött ki. Jelentősebb hivatást töltöttek be e régi műszavak a Rasi utáni második korszakban. Mig Észak-Franciaországban Rasi volt a szentírásmagyarázat alfája és omegája, addig a németek, különösen R. Jehuda Hachászid és apja R. Sámuel (kinék életrajzát Epstein A.-tól bírjuk gyönyörű kis monográfiában) nagyobbára e három módszerrel éltek a szentírásmagyarázatban. E ténynek, nézetünk szerint, nagy fontosságot kell tulajdonítanunk. Előjeleit látjuk itt az agádáért folyó harcoknak. (Ennek lefolyását Steinschneider adja a Jewish Quarterly Review, 1905. p. 358.). Tudatosan vagy öntudatlanul védtek az agádát esetleges czáfolóival szemben, Salomo Astruc, (megtalt 1376 k.) מדרש התורה című művében, (kiadta Eppenstein S., Berlin, 1899), a szenvedélyesség hangosan emeli föl szavát, l. 121. o. מדרש התורה על ההגות נגדו, továbbá 120. o. מדרש התורה, 83. o. stb.; az agáda mint számottevő tekintély 6. o. Így a régi műszó, mely csupán iskolai használatra szolgált, új czélt nyert. Erre néhány példa: H. Z. p. 8a: ישע אשל ליה ומוקין אכילה שתייה ליה. A középkori író a Gen. Rabba 54. fejezetében előadott nézetet akarja támogatni. A harmadik ליה helyett ליה volna a helyesebb, de valószínű, hogy ez csak későbbi toldalék, mert Pseudo-Jonathan, ki a midrást követi (Gen. 21, 33.), csak a két első idézi: ואתקן בנויה מילה ומשקין לעבוריה לתאוניה. Ugyanily nemüek a következő notarikonnal bevezetett magyarázatok, ámbár nem szolgálnak határozottan valamely midrás támogatására: D. Z. p. 7a אקם מוקין אשל איש שרה מוקין, vagy Aser ben Jechielnél p. 10a שופך דם האדם.

Más csoportba tartozik bizonyára szintén a midrás szavait támogató nézet H. Z. 16a. וקנים מוקין זו דיקת שהיה דומה יוקף. L. Bacher szerint Gen. R. 84. f., v. ö. Pseudo-Jonathan Gen. 37, 3. mert itt a rokonhangzás דין-ויקין = דין-ויקין adta talán a notarikont.

A Gematriánál két módszert látunk. Az első az, melyben egy bizonyos szót, vagy szócsoportot egy számmal egyenlővé tesznek. Pl. H. Z. p. 1b. ויהי אלהים אתהאור כי טוב בנימי תריין.

fogva is hosszúéletűek lévén, nem ritka eset az, a mikor a fűt, apjával, öregapjával és dédapjával egy »bencselő« (benedico) láncolatban láthatni.

Ha szombatban találkozunk »שבת שלום« Sábáth sálom « szavakkal üdvözlük egymást; ünnepnapkor pedig מועדים לשמחה »Moadim l'szimcha« a megszólító üdvözlés, היום זמנים לששון »Chágim uzmanim l'szászon« pedig a fogadó, a viszonozó üdvözlés.

A tórához hivottat, mikor onnan visszajön חוק ברוך »Cházák báruch« megszólítással üdvözlük; ő pedig erre חוק a »Cházák« szóval felelget. Egyáltalában mindenütt ott, hol nálunk »ישר כח« »Jejásér kajch«, illetve ברוך ישר járja, ott náluk חוק ברוך, illetve חוק szokásos.

Az étkezés utáni »mezuman« vagy »nevárech« előimádkozója a »birsuth«-ot minden egyes honoratior előtt ismétli, például: »birsuth hákohen« stb., »ubirsuth háráv hagaon« stb., a hány kohen, a hány ráv, annyiszor ismétli a »birsuth«-ot, végre áttér a »birsuth báál hábajisz«-ra, és ennek minden címét, esetleg még a »hánágid« vagy »hanászi« val felsorolván, befejezi egy utolsó »ubirsuth kol hájosvim ál sulchán háze is is kefoáltho ukemádragatho«-val. Megeshetik, hogy maga az étkezés utáni ima — pedig elég hosszú az — sokkal rövidebbé válik a fentiek szerinti bevezetésénél.

Taliszjaikon, melyek legtöbbször selyemszövetből és kevésbe gyapjúszövetből valók, a תבלה tchélesz-sávok világoskék színűek és nem mint a mieinken sötétkékek.

*

Af den Müszef Kall reden. Valakivel fennhangon, magát nem hagyva, quasi imperative és legkevésbé alázatosan beszélni, úgyszólván rárivallani valakire. A Muszaf ima az, melynél a kántorok hangjukat legkevésbé kimélik, melynél tudásuk legjavát juttatgatják érvényre. Ich hab mit ém af den müszef kall geredt = fennhangon beszéltem vele = rárivalltam = ráparancsoltam.

*

פָּדָן אֶרֶם = *Pádán-Arom.* A Genesis XXV. 20. előforduló ezen helynévnek első három betűjéből a zsidairól nemrég még hirhedt három község nevét hámozta ki a ghetto pasqui-

nója, ama zsidóknak a roszhírű Lábánnal való hasonlóságuk folytán. A három község Pösing (Bazin), Dine (Tinnye), Neutra (Nyitra).

*

Achászvéres-leit. Kőbor népség. komédiások, színészek, a mit a német fahrend Volknak nevez. Vannak, kik ezen elnevezést Ahasverus az örök bolygásra kárhoztatott jeruzsálemi cipész nevétől származottnak tekintik. A valóságot azonban jobban megközelíti a következő magyarázat: A középkori kereszténység a bőjti hetekben, különösen a nagyhéten rendezgette az ő passiósi játékeit, melyek ma például Oberammergauban bizonyos ciklusokban, nemzetközi látványosságok színvonalára tökéletesedtek. Nálunk zsidóknál ezen játékoknak az úgynevezett »purimspiel«-ek feleltek és felelnek meg. Ezen purimspielék Purim estéjén, valamint az ezt megelőző és követő estéken és nagyobb zsidó községekben még a Purim és Peszach közti szombatok estéin is szoktak előadni legtöbbször böche-rektől.

A színre kerülő darabok nagyrészt a ghetto és a jesiba életét és eszmekörét tárgyalják több-kevesebb humorral és még nagyobbrészt Eszter könyvéből, a Purim tulajdonképpeni történetéből szedik alakjaikat, melyek legneveltségesebbike, már Herodot Xerxesét is tekintve, kivel azonosnak tartják, Achászvéres király, a purimspielék »dummer Augustja«. Minthogy pedig Achászvéres minden purimspielben vagy mint személy vagy mint róla elmondott tréfás mese vagy adoma hőse szerepel, annál fogva a purimspiel előadóit és róluk átvitt értelemben minden színészt, komédiást, szóval minden ártistát collective »Achaszvéres-leit«-nak nevezték el. Tehát Achászvéres és nem Ahasverus!

Budapest.

VADÁSZ EDE.

ZSARGONDAL A ZSIDÓ KATONÁRÓL.

Az itt következő verset hazánkfia, Dux Adolf szerint, (Neuzeit II. k. 55. l.) a Hegyalja vidékén éneklik. Jellinek (U. o. 67. l.) nem tartja népdalnak, hanem Heine befolyása alatt irt műkölteménynek.

Ûn drauszen iz e finsztere nacht
 E regen ün e vind
 Ech zic in de stüb, ün kler ün tracht
 Vosz tüt män váb ün kind.

Ech blosz den rozech fün der lülke (= pipa) erausz
 Der vind der chapt ém cü
 Ûn flit mit ém in de velt erausz
 Oi flí, mei roiech, flí!

Der roiech flit über feld ün vald
 Un flit gor ohn' e ek
 Ech ver doch nebech grau ün alt
 Mán leben laft eveg!

Der roiech vász, vi mir iz
 Er hat gezén män greim
 Ûn hat genimmen mit e grüsz
 Cü dir, män gilden heim

Vosz nüct mer dosz, vosz esz tüt mer bang
 Ech ceil' doch itliche soh,
 Esz verd' doch nist mehr dauern lang,
 Zoi bin ech nist mer do!

Dux említ még egy Aszódon lejátszódo balladát, melynek tartalma az, hogy a hütlen zsidó kocsist, ki gazdáját megölte, fejjesztésre ítélték, de mivel annyira bűnbánó lett, hogy még levágott fejét is félti a fedetlenségtől, a fejére oda-szőgesztetett egy sipkát. — Ismeri-e valaki e lap olvasói között ezt a költeményt?

Közli: DR. RICHTMANN MÓZES.

IRODALOM.

THE JEWISH ENCYCLOPEDIA IX.

(Funk and Wagnalls New-York és London Fleet Street 44. Egy kötet ára 6 dollár).

Midőn folyóiratunk utolsó füzetét kiadtuk, ez a kötet, a mely folyó év február havában lett közre bocsátva, még nem jutott el hozzánk és így csak most szólhatunk róla, midőn a X. kötet is utban van Európa felé. Nem mondhatunk semmi újat, a mit az előző kötetek bemutatásánál el nem mondtunk volna. Az amerikai gyorsaság sem új már, bár minden kötetnél újra meglep bennünket: a *kitartó erély*. Európa, úgy látjuk, már kidőlt, csupán Budapest tartja még magát. Az amerikai munkaerőt is fel kellett frissíteni már több ízben, jelenleg *Lauterbach Z. L.* két régibb belmunkatárssal egyetemben a rudas.

A jelen kötetben az egész mű 600 munkása közül 159 részes, kik 1308 cikket és 215 illusztrációt szolgáltatnak. A kötet összesen 706 lapot számlál és a Morawczyk—Philippson közé eső cikkeket öleli fel. Majdnem teljes három betűt tartalmaz és most már valószínűnek látszik, hogy az egész mű csakugyan nem fog 12 kötetnél többet igénybe venni és hogy az utolsó kötet ez év végével csakugyan kikerül a sajtó alól.

Általános szempontok szerint az előttünk fekvő kötet cikkei a *biblia*, *történet*, *theológia*, *biográfia*, *anthropológia*, *sociológia*, *művészet*, *hirlapírás* stb. köreibe vágnak. Mindegyik szakmából kiemelkednek egyes cikkek, a mint az abéczé sorrend magával hozza. Fölöslegesnek tartjuk a csoportosítást, a kötet változatosságát hívebben mutatja be a következő

lajstrom, a mely a jelentősebb közleményekre szorítkozik és szükség szerint néhány magyarázó szót fűz hozzájuk.

Morbidity (a zsidók kedvező mortalitás mellett nagyon hajlanak a megbetegedésre), *Mordecai*, *Mordechai* (23 életrajz, köztük a »Mordche« és művéből egy lap, egy 13. századbeli kéziratból), *Morenu* (ezim története), *Marocco* (terjedelmes cikk, marokkói nők arczképével és egyéb illusztrációkkal), *Morpurgo* (5 életrajz), *Mortality* (kimerítő cikk a zsidók halandóságáról), *Mortara case* (az 1858-ban született zsidó fiú nagy port felvert elkeresztelési esete. Mortara most katolikus pap), *Mortara Marco* (1894-ben elhalt neves mantuai rabbi, kinek gazdag kézirat-gyűjteményét néhai Kaufmann Dávid vette meg), *Mortage* or *Hypothec* (jelzálog a talmudi jog szerint), *Moscato I. A.* (mh. 1594. olasz rabbi, költő és bölcész), *Mosconi I. L.* (14. század, bölcész és grammatikus), *Moskov* (Moszkva városa), *Moser* (delator), *Moses* (biblia, talmud, hellenista irodalom), *Moses* (számos életrajz, tanna és amóra egy sincs), *Moses ben Maimon* (arczkép, sajtátkezű aláírás, két facsimile, terjedelmes cikk), *Moses ben Nachman* (Ramban, facsimile Pentateuch-kommentárja ed. princepséből 1489.), *Mosul* (város), *Mother* (anya), *Motot* (két életr.), *Mourning* (gyász), *Mule* (öszvér), *Munich*, *Munk Salamon*, *Münz Moses* (Maharam Minz, Óbuda), *Münster Sebastian* (ker. hebraista 16. sz.), *Musaf*, *Musarniks* (moralisták), *Music and Musical Instruments* (illusztr.), *Music Synagogical* (óriás cikk kótákkal), *Musafia Beniamin*, *Myrtle*, *Nabataeans*.

Nagasaki (japán kikötő város, temploma és temetője képével), *Nahash* (kigyó), *Nahum* (próféta és könyve), *Nail* (kőröm), *Najara* (a költő és számos más Nadsara), *Names* (16 hasáb a nevekről), *Names of God*, *Napoleon*, *Narbonne*, *Nasi* (a szanhedrin feje), *Nasi Josef* (naxosi herceg), *Nathan* (számos biogr., közöttük az Árukh szerzője facsimile 1480. előtt kinyomott példányból), *National Farm School* (zsidó földműves iskola Amerikában, Doylestown Pa., 1904-ben 45 növendékkel), *Nations and Languages, the seventy* (70 népről és nyelvről), *Navarre* (Kayserling), *Navigation* (hajózás), *Nazarenes*, *Nazarites*, *Nebelah*, *Nebich* (jargon szó), *Nebuchadnezzar*, *Necromancy* (Blau), *Nedarim*, *Negoim*, *Nehardea* (Bacher), *Nehemiah*, *Neighboring Landowners* (szomszédjog),

Ne'ilah (7 kótával), *Nervious Diseases* (idegesség a zsidóknál), *Netherlands* (Hollandia), *Neubauer Adolf*, *New Moon* (újhold, képekkel), *New Testament* (Kohler, kimerítő cikk), *New-Year* (képekkel), *New-York* (város és állam, az Encyclopedia legnagyobb cikke, 86 hasáb), *New-Port*, *Niddah*, *Nieto David*, *Night*, *Nikolsburg*, *Nimes*, *Nimrod*, *Nineveh*, *Nissim* (több cikk, közöttük a Ran), *Noah*, *Nomism*, (mely cikkben a törvény elleni mozgalomról szóló részt Kohler írta), *Nones* (amerikai család, melynek alapítója 14 gyermekkel ékeskedett), *Nordau Miksa* (ki mint osztrák író szerepel), *Norzi* (10 életrajz, olasz tudós család a 16. és 17. században), *Notarikon*, *Numbers* (book of), *Numbers and Numerals*, *Numismatics* (zsidó érmek *Reinach T.* Páris, első tekintély), *Nunez* (több maran), *Nurenberg* (illusztrációk), *Nut* (dió).

Oath (eskü), *Oath more Judaico*, *Obadiah* (próféta és könyve), *Occupations* (foglalkozások), *Odessa* (kimerítő cikk), *Oedenburg* (Sopron, Pollák Miksa), *Oenomaos of Gadara* (R. Meir bölcész barátja), *Offenbach* (város és zeneszerző), *Ohio* (állam), *Oil* (olaj, Löw I.), *Olive* (olajfa), *Ollendorf Henri* (az ismert nyelvtanító módszer feltalálója), *Omen*, *Omer* (képekkel), *Onaah* (csalás talmudi jog szerint), *Onias* (5 cikk), *Onkelos*, *Opferpfennig Goldener*, *Ophir*, *Ophites*, *Oppenheim* (város és család, leghíresebb David Opp.), és *Oppenheimer*, *Oppert* (köztük Jules, Paris), *Optimism and Pessimism*, *Oral Law* (szóbeli tan), *Ordeal* (istenítélet), *Ordination*, *Oren* (imádkozni, *Organ* (orgona), *Orion*, *Orphan* (árva), *Ostropoli Samson* (17. sz. csodarabbi), *Öttingen*, *Öttingen* (ország és család-név), *Oven* (kályha), *Ox*, *Oxford*, *Padua* (képekkel), *Pahlavi Litteratur*, *Jews in, Paks conference* (paksi rabbigyűlés 1844 aug. 20—21, Neumann Ede), *Pale of Settlement* (orosz letelepedési terület), *Paleography*, *Palermo*, *Palestine* (479—502), *Falm*, *Palma*, *Palmyra*, *Pappenheim* (több biogr.), *Parable*, *Paradise*, *Parallelism* (a héber költészetben), *Parashijjath*, *Parchon*, *Paris* (több kép), *Parma Parnas*, *Parody*, *Partnership* (társaságról szóló jogi cikk), *Passover* (peszach, 8 képpel), *Paternity*, *Patience*, *Patriarchs*, *Patriotism*, *Peace* (béke), *Pearl* (gyöngy), *Pedagogics* (nevelés története), *Pedigree* (családfák lajstroma a Jew. Encyclopediában), *Peixotto* (család), *Penitential Days* (bűnbánó 10 nap), *Pennsylvania*, *Pentateuch*,

Pentecost, Pereira (több biogr.), *Periodicals* (az összes létezett és létező zsidó újságok ismertetése), *Perles* (rabbik), *Persia, Pesaro, Peshitta, Pestilence, Pfefferkorn, Pharaoh, Pharisees* (terjedelmes cikk), *Phenicia, Philadelphia* (10 képpel), *Phillipson* (9 biográfia).

*

Tanulmányozásról az idő rövidsége folytán szó sem lehet, lapozás közben csupán a következő tünt fel, a mi a szerkesztők róvására irandó. 145 b van egy cikk Samuel ben David ibn Nahmias, a mi egészen fölösleges, mert Morosino Giulio alatt, mely nevet kitérésekor vette fel, már megvan az életrajza. Utalni kellett volna különben Simonsen cikkére a *Berliner Festschriften*ben.

MAGYAR RABBIK.

Szerkeszti és kiadja *Stein Mayer Miksa*.

A magyar zsidók szellemi élete vezetőinek és ápolóinak történetéhez kíván adalékokat nyújtani Stein nagyszombati rabbinak fent jelzett havi folyóirata, melyből eddig immár két szám jelent meg. Nemcsak a kegyelet szempontjából dicséretes vállalkozása, hanem igyekezete méltánylandó amiatt is, mivel a magyar zsidók mostoha bánásmódban részesülő multjának rekonstruálásához gyűjt anyagot. A mi papjaink és tudósaink, sajnos, többnyire nem a hazai talajon felhalmozódott rétegek közt kutatnak, hanem tőlünk távol eső terekre terjesztik ki figyelmüket és sokszor olyan idegen földön nőtt s elcsenevészedett alakokat, valamint ezektől származó munkákat ragadnak ki a hajdan homályából, melyeknek még a velük foglalkozók lelkesedése és felezifrázása se tudja megadni az érdeklődéskeltést és a közepszerűség, nem hogy a nagyság látszatát kelti. Mennyivel hasznosabb lenne ennél, ha tekintetük első sorban arra irányulna, a mi a miénk és közeliinkben található. Hogy pedig a magyar zsidók történetének kutatása mily gyümölcsöző, tanúság amellet Stein munkája, mely tárgyánál fogva számot tarthat arra, hogy olvassák és pártfogolják. Már az eddigi közleményekből is kitetszik, hogy Stein éveken át tartó szorgalmának eredményét rendezte a sajtó alá.

Kár azonban, hogy buzgóságával nem tartott lépést a tudományos fegyelmzettség és a stíláriis készség. E nélkül pedig akármit ír és dolgozik az ember, tudományos színvonalra nem juthat szerzeménye. Meg vagyunk azonban győződve, hogy a következtkező számokban a hiányon már segítve lesz és ily módon azután nemcsak hézagpótló lesz vállalata, hanem az apró adalékszemekből külsőleg szép és tartalmánál fogva értékes mozaikdarabbá válik alkotása.

Képtelenség a szerkesztő állítása, mintha a magyar millenniumi ünnepben csak a zsidóság osztozkodott. A zsidó kutatók ritkaságát Stein a hazánkban lefolyt háborúknak és zsidó üldözéseknek tulajdonítja. A tény az, hogy kevés zsidó lakott Magyarországon, még pedig olyan — tout comme chez nous — mely, mint a mostani, a zsidó szellemi javakért nem rajongott. Hiba továbbá, hogy középkori rabbit és tudóst azonosít, holott a két fogalom nem fedi egymást. A topographiai megjelölések gyakran helytelenek és a héber szavak átírásában nincs meg a kellő gondosság és egyöntetűség. Megjegyzéseink folytatására és egyes tévedések kiigazítására idővel még visszatérünk.

A szerző igéri, hogy időközönként hitszónoklatokat és a rabbiügyekre vonatkozó felszólalásokat is közölni fog. A jó ügy és az ízlés úgy kívánna, hogy e jövőt ígérő folyóiratunk ne a jelen kérdéseit feszegetse, hanem szolgálja multunkat, őrizze meg tudományos jellegét és ne szavaltasson benne a szerkesztő, mert a predikáció, ahogy most űzik, nem tudomány A deklamálást hagyjuk különben a szövetség ellenzéknek.

Keszthely.

BÜCHLER SÁNDOR.

IRODALMI SZEMLE.

Steinschneider a középkori irodalom fordításairól két nagy művet írt, melyet csekélyebb terjedelmű harmadikkal egészít ki: »Die europäischen Uebersetzungen aus dem Arabischen bis Mitte des 17. Jahrhunderts. A. Schriften bekannter Uebersetzer« (Sitzungsberichte der kais. Akademie der Wissenschaften in Wien, Band CXLIX. Wien, 1904). A fordítót abéczé-rendben sorolja fel, a miből magából következik, hogy St. nem a fordítások történetét, hanem bibliográfiai össze-

állítását adja. Mindössze 124 fordítót sorol fel. Más helyen e füzethez bevezetést is adott, és mint a cím mutatja, az ismeretlenek fordításaival fogja kiegészíteni. Steinschneider 90 éves kora daczára serényen dolgozik.

*

Grunwald M. eddig 14 füzetet adott ki a zsidó folklore köréből és a 15-el új sorozatot kezd (Mitteilungen zur jüdischen Volkskunde. Neue Reihe. Erster Jahrgang. Heft I. Berlin, 1905). Három cikk van benne. *Wolf* kiegészíti régibb közleményét zsidó művészetről és régi művészekről. Még mindig nagyon távol áll a teljességtől. *Weissenberg* leírja a dél-oroszországi zsidó lakodalmat, a mely lényegében a magyar zsidók közt is dívik. Schwab (Páris) képekkel mutat be hagada-illusztrációkat, melyek már máshol is megjelentek.

*

Rosenzweig A. archaeológiai tanulmányt tesz közzé: »Kleidung und Schmuck im biblischen und talmudischen Schrifttum« (Berlin, 1905), melynek nagyobb része a jelenleg *Rosenthal L. A.* által kiadott Rahmer-féle Litteraturblatt-ban látott először napvilágot. Általános bevezetés után a ruha különféle jelentőségéről és becsüléséről, az anyag a következő szakaszokra oszlik:

2. Verfertigung der Kleider, Stoffe und Farben, Schneiderei und Wäscherei.
3. Verschiedene Kleiderarten. Unterkleider, Oberkleider, Gürtel, Fussbekleidung, Haar, Haarpflege, Kopfbedeckung.
4. Salben, Räucherwerk und Schmucke.
5. Edelmetalle, Edelsteine und Schmuckgegenstände.

Az elég terjedelmes (129 lap) dolgozatot, a mely a témát szélesebb értelemben veszi, nem vizsgáltuk részleteiben, de az a benyomásunk, hogy R. jól dolgozott. Az elszórt anyagot összehordta és rendezte, mi által a vizsgálódást nagyon megkönnyítette.

*

A berlini Lehranstalt értesítőjében *Baneth E.* kiadta Maimuni arabs kommentárját Ábothoz (Der Mischna-Traktat Abot mit Maimuni's arabischem Kommentar, Berlin, 1905). A kiadó két kéziratot használt és kiadását csupán rövid beve-

zetéssel látta el, mert munka közben családi szerencsétlenség érte. A héber szövegben csekélyebb eltérések mutatkoznak, melyek nem érdekeltek.

*

Last J., ki József Kaszpi iratai kiadása körül buzgókodik, »*Aszára Kelé Keszef*« cz. alatt már közrebocsátott tiz iratot két kötetben (*Pozsony*, 1903). Most Ibn Kaszpi két tóra-komentárját vette munkába, melyből a rövidebb, melynek neve *Tirath Keszef* (vagy Széfer Haszod) már kikerült a sajtó alól e czímen: »*Misne Keszef*«, németül: »*Weitere zwei Schriften*« etc. (1. füzet *Pozsony*, 1905). Kaszpi bölcész volt és bölcsészeti kommentárt ír a pentateuchushoz, melyet »titkok«-nak mond. Az előttiünk fekvő rész nagy általánosságokban mozog, míg a következő második rész, a *Maczref Lakeszef*, versről versre megy. Felette érdekes és tanulságos példája a zsidó felvilágosodásnak a 14. századból. Mindkét iratot a legmelegebben ajánljuk olvasóink figyelmébe, hogy megszerzés által a kiadót támogassák. *Last I.* ez idő szerint Münchenben tartózkodik (Jahnstrasse 27.).

*

Kissé későn mutatjuk be az Achiaszaf idei (12.) irodalmi kalendáriumát. Mint elődei, ez is terjedelmes és változatos. Összesen körülbelül 500 lap. Az irodalmi rész (405 lap) 42 közleményből áll, melyek között sok a vers. Czionista és egyéb zsidó érdekű cikkek, de tudomány egyáltalában nincs. Kahana cikkét Genézis elbeszéléseiről sem tekinthetjük ilyenek. Horodeczky két chaszid-udvarról, fejedelmi udvarról, érdekes dolgokat mond el. Az egyik szegény, a másik (Sadagoria és függelékei, Friedmann-család) dúsgazdag. A két chaszid-párt össze sem házasodik. A »Luach Achiaszaf«, a felvilágosított oroszok organuma, Maybaumról terjedelmes biográfiát közöl arcképpel és anticzionizmusát is behatóan ismerteti. Van benne Maimuni és Rasi alkalmi cikk (Bernfeld) és a végén kimerítő bibliografia.

*

A Bloch Emlékkönyvének tartalma I. rész: Bloch Mózes életrajza. *Dr. Hevesi (Handler) S.*: A theodicaca elmélet végső konzekvenciája Job könyvének magyarázatában. *Dr. Löwinger A.*: Isten tiz ruhája. *Dr. Farkas J.*: A héber nyelv mint

istentiszteletünk hivatalos nyelve. *Dr. Frank J.*: Luzatto levele. *Dr. Ziegler J.*: Néhány midrás párhuzam az Evangéliumhoz. *Dr. Edelstein B.*: A vallásbölcselet hatása a liturgiára. *Dr. Venetianer L.*: Babiloniai legenda befolyása a talmudi exegezisre. *Dr. Lenke M.*: Az utolsó szabadságharcz. *Dr. Flesch A.*: A rabbi és hitközség. *Dr. Diamant Gy.*: Fán termő madarak. *Dr. Lövy F.*: Egy különös talmudi tilalomról. *Dr. Elsass B.*: Elődeimről a landsbergi rabbiszéken. *Dr. Hirschler J.*: A világi tudományok középkori terminusai. *Dr. Singer J.*: Adatok a bánáti zsidók történetéhez a XVII. században. *Dr. Eisler M.*: Maimuni és az agáda. *Dr. Weisz Mór*: Egy Beth-Hamidrás-féle alapítványról, melyből kanonoki javadalom lett. *Dr. Goldschmied L.*: Tanulmányok III. 5-höz. *Dr. Neumann E.*: Maimuni és a karaiták. *Dr. Büchler S.*: A szent-szék és a magyar zsidók a XVII. században. *Dr. Goldberger I.*: Misna-fordítás. Beráchtó. *Dr. Rubinstein M.*: A mózesi talmudi húshigiene. *Dr. Fischer Gy.*: Az ethika a halachisták életében. *Dr. Schwarz M.*: A zsidó esküről. *Dr. Steinhertz I.*: Kiddus ha-Sém és Chill ha-Sém. *Dr. Adler V.*: Onkelos mint agadáni exegeta. — II. rész. *Dr. Guttmann M.*: A meghagyó és tiltó törvények összeütközésének szabályai. *Dr. Büchler Adolf*: A Béth-Sammai szerint való gyakorlat a halákhában a templom idejében és annak pusztulása után. *Dr. Ungár S.*: Egy néhány megjegyzés. *Dr. Wellesz Gy.*: Az »Acherim« mondásai. *Dr. Pollák M.*: Méir b. Izsák Askenázi (M'hrm As). *Dr. Frisch Á.*: Az imák állapota a jeruzsálemi templomban. *Dr. Vajda B.*: Talmudi adalekok a kortörténethez. *Dr. Weiszburg Gy.*: A törvénytörésekről a talmud idejében. *Dr. Krausz S.*: A tudósok köntöse. *Dr. Weisz Miksa*: A Troyes-beli ritus.

*

Koberle Justus nem kisebb, mint 685 lapos kötetet írt a bűn- és kegyelemről, melynek megfelelő hosszú czíme: »Sünde und Gnade im religiösen Leben des Volkes Israel bis auf Christum. Eine Geschichte des vorchristlichen Heilsbewusstseins« (München, 1905). Az anyagot négy részre osztja: I. Az ősi Izrael. II. A nagy próféták kora. III. A régiebb zsidóság. IV. A későbbi zsidóság. A divatnak megfelelően, a bevezető fejezet után mindjárt következik: »Die babylonische Anschauung«, mintha a régi Izrael Babylóniába járt volna iskolába.

Hamis világtásba helyezze a forrásokat az is, amivel a második rész kezdődik: »Die Auffassung der Sünde bei den Propheten der assyrischen Periode« (VII.). Ez olybá tűnteti föl a dolgot, mintha az assyr világhódítók volnának e problémáknál a főszereplők. Oly környezetbe állítja Izrael prófétáit, melyben nem éltek, amely ellen prófétái mennydörgéssel tiltakoznának. A világtörténet szempontjából a próféták kimagaslóbb alakok a legvérengzőbb nagykirályoknál és hatásuk égi magasságban áll a világrablók és kultúrpusztítók fölött. Nézetünk szerint Izrael történetének tárgyalásánál sem jogosult az assyr-kor alá rendezés, mire, sajnos, itt-ott már a zsidó hitoktatás is rátévedt a serdülő ifjúság fogalmainak megzavarására. Az európai népek történeteit sem tárgyalják az arabs világhódítás korszakai szerint, pedig ezek a politikai alakulásokat tényleg irányították, ami a prófétai gondolkodás tekintetében az assyr vérszomjóról és telhetetlenségről semmiképp sem állítható. Kőberle a keresztény hívő álláspontján áll, nem is lep meg bennünket, hogy egy évezredes történetről azt állítja, hogy az mind a keresztény »Heilsbewusstsein« előkészítője, de furcsa, hogy ily nézőpontból az assyrek a primások. Imitt-amott lapozgatván, azt látjuk, hogy Kőberle a talmudot idézi ugyan, meg van lepve ethikai mondásaiktól, de a divatos módszer szerint bánik el velük. Jellemzésül idézzük az 506. lapból a következőt: »Was half es in vielen Aussprüchen die Wahrheit zu preisen als das Siegel Gottes und die Grundlage der Welt, wenn die offizielle Auslegung des Gesetzes in anderen Punkten die Unwahrheit sanktionirte? Zu versichern, dass die Heuchelei in die Hölle führe, wenn bei dem herrschenden System dieselbe nahezu unvermeidlich war? Die Keuschheit wird befohlen, daneben herrscht die leichtfertigste Scheidungspraxis und in der Gesetzes- und Schriftauslegung schwelgt die Phantasie in Obszönitäten! Fast überall steht in diesen Typus jüdischer Frömmigkeit neben dem Wahren und Edlen unausgeschiedene und unbekämpfte Unaufrichtigkeit und Veräusserlichung.«

A nóta így hangzik végig, ahogy Schlatter komponálta. Hát ez egyszerűen nem igaz. Hol szentesítette a törvény-magyarázatot a nem igazat? Bizonyára Hillél prosbuljára gondolt. De ezért nem gáncs, hanem tisztelet illeti meg. A bibliai

törvény egyszerű megszüntetése számára a népet nem nyerte volna meg, az új intézkedésre igen. Nem dicsérendők az írástudók, hogy a szadduceus írásmagyarázat ellenében a ius talionist megszüntették? A második kifogás, hogy az uralkodó rendszer mellett a színlelés nem volt kikerülhető. Miért? Bizonyítsa be, hogy Jochanan ben Zakkai vagy Józsuá ben Chananja színlelők voltak. Nem talál az egyházatyák közt egyet se, ki egyenesebb és nyíltabb jellem lett volna. Sem a görög-római, sem a modern kultúra nem nevel ezeknél szebb jellemeket. Ami pedig a szüzességet illeti, bátran kiállják a versenyt Rómával, Pétervárral, Berlinnel és Konstantinápolylyal. Obscönitások! Azok az obscön-embereknek, de nem a tisztáknak. És ezek a férfiak, kik írásmagyarázataik eme fajtáját sem hallgatják el, nem őszinték? Nem ismerték a »Verlogenheit«-ot, melyre igaz magyar szó sincsen. Az elválást, igaz, nemcsak megengedték, hanem meg is könnyítették. De hát nem éltek a XX-ik század kultúrvilágában. Primitív viszonyok között a nőre az elválás nem oly szerencsétlenség, mint a szerencsétlen házasság. Kapott más férjet. Az elválás könnyúsége az erkölcsi tisztaságot emelte. A modern törvényhozások a zsidó felfogásnak hódolnak, mert az őskeresztény sacramentális jellegű, felbonthatatlan házassággal szemben a válás lehetőségét tették. A házasság kérdése éppen az a pont, melyről keresztény teológus jobban hallgat. Hisz a papi nőtlenséget és a házasság felbonthatatlanságát maga a reformáció szüntette meg, és így 15 száz év keserves tapasztalatai után igazolta a zsidó álláspontot. Igazolni fogja még az elválás megkönnyítését is, hisz a feministák már ma is oly állapotok megteremtését sürgetik, melyek ezt a nők számára lehetővé tegyék. Erkölcsös társadalom, amely a való étellel számol, csak a zsidó házassági jog alapján lehetséges. A rajongás és vak írásmagyarázat szülte összes intézményeken, melyek a házasság kizárásán vagy megmáshíthatatlanságán épültek fel, végiggázol az idő. Ha nem ma, hát holnap. Könyvet írhatnánk, ha K. állításain végig akarnánk menni, de hát erre sem terünk, sem időnk, sem kedvünk nincsen.

*

Kahle P. »Die arabischen Bibelübersetzungen. Texte mit Glossar und Literaturübersicht« című irata (Lipsee 1904)

9-féle fordításból ad szemelvényeket, melyek 35 lapra terjednek. I—IV., modern fordítások, V—VI., Szaadja-féle (Gen. 1—4. és Ex. 4. 20—26.) A samaritánusok eleinte szintén a Szaadja fordítását használták, de 1000 után maguk is készítették egyet. VII. szintén Szaadjaból van véve (Jób 1 és 2) héber betűkkel Bacher kiadása szerint. VIII. Jefet ben Ali karaita kommentárjából. Kahle XIII. lapon említhette volna Jefeth Ruth kommentárját, melyet Schorr adott ki. Felette érdekes a IX. szemelvény a 78. zsoltár 20—31 és 56—60. versei arab fordítása görög átírásban. Ez a töredék a VIII. század vége felé írt kódexből származik és a fordítás a görög szövegből folyt. Violet egy damaszki mecset udvarának egyik kamrájában (kubbet) találta. Úgy rémlik, hogy ez valami Geniza-féle dolog. Az arab átírása görögre érdekes analógia az Origenes-féle Hebraikon-hasábra, mely szokásra egyéb példák is vannak és megerősítik azon feltevésünket, hogy már az ó-korban mindenféle betűkkel a héber szöveget s megfordítva (Tanulmányok a bibliai bevezetés köréből 69—85).

*

A berlini Tudományos Akadémia által kiadott »Die griechischen christlichen Schriftsteller der ersten drei Jahrhunderte« című nagyszabású gyűjteményben *Klostermann E.* újból kiadta Eusebius Onomastikonját (Eusebius' Onomastikon der biblischen Ortsnamen, Leipzig 1904). A bevezetésben (IX—XXXVI.) ismerteti Euseb. idevágó munkásságát és méltatja a *περί τῶν τοπιῶν ὀνομαστικῶν* jelentőségét. Lagarde-al konstatálja, hogy túlbecsülték, mert kevés az, amit oly forrásokból merített, melyek nem maradtak ránk és mert munkája nem elég alapos. A bibliában (evangeliumokban is, de nem az Apost. cselek.) előforduló palesztinai helyneveket stb. alfabetikus rendben sorolja fel. De nem elég következetes és nem elég gondos. Minthogy Caesareában élt, Origenes Hexap-láját használta geo-topografiai szótárának elkészítésénél és valószínűleg a római hivatalos földrajzi felvételt a távolságok meghatározásánál. A művet utóljára Lagarde adta ki (2. kiadás 1887), de K. az ő apparátusán kívül a medabai moziakabroszt és még egyebet is felhasználhatott; továbbá Jeromos latin fordítását — mint Lagarde előtt az összes kiadók tették —

a görög szöveggel szemben (nem utána) nyomatja le és kezelhetőbbé teszi. Euseb. és Jeromos sok saját korabeli adatot szőnek be a bibliai helynevek felsorolásába és megállapításába, a mű tehát a szentföld 3—4. századbéli állapotára elsőrendű forrás. Zsidó szempontból egyébként is érdekes és rendszeres feldolgozásra érdemes. Érdekes, hogy Josephust már E. (Ararat, Babel alatt) *Josippos*-nak nevezi, mint a középkori zsidóknál Josippon (יֹסִיפּוֹן).

*

Weber O. monográfiát ad ki Szanchéribról, melynek eredményeit népszerű alakban adja a »Der alte Orient« VI. évfolyama 3. füzetében »Sanherib, König von Assyrien 703—681. Eine Skizze« (Lpzg 1905). S. felette harczias uralkodó volt, ki nagy birodalma határain és belsejében is nagy csatákat vívott. Chizkija királynak is baja volt vele (II. Kir. 18, 13—15; Ézsaiás 36 és 37). Az ékiratok lényegileg egyeznek a biblia tudósításával. Weber a 9. lapon közli Szan. feliratát. Valószínű, hogy Sz. két ízben fenyegette Jeruzsálemet ostrommal (22. lap) és azért vonult vissza, mert birodalma keleti részeiben Babel és Élam hadat üzentek. A serege tehát egy éjszaka alatt elvonult, mit a Kir. könyve írója kiszínezett. A Kir. könyve szerint Sz.-t két fia ölte meg. A bab. krónika idevágó adata így hangzik: »Tebet 20-án Sz.-t, Assyria királyát, megölte saját fia egy lázadásban. [23] esztendőig uralkodott Assyriában Sz. Tebet 20-ától Adar 2-ig tartott Assyriában a lázadás. Adar 18-án fia Aszarhaddon trónra lépett« (26). W. szerint Sz. nagyratörő tervekkel foglalkozott, de megvalósításukhoz nem volt elég ereje.

*

Grossberg Menase, ki Londonban él és az angol könyvtárak héber kézirati kincseiből több művecskét publikált, legújabbán Dávid ben Lévi kommentárját adta ki Megilla traktátusra (ספר המכות Lemberg 1904). *Buber S.* a kiadóhoz intézett levélben a szerzőről és munkájáról irt értekezésében kimutatja, hogy a szerző a XII. században élt és valószínűleg Narbonneban lakott. Rasit sűrűn idézi, ugyisintén Ábrahám ben Dávidot Posquierből és másokat. Az előttiünk fekvő kommentárban a RSBM. és R. Tam nevével nem találkoztunk, amiből az következik, hogy nem élt ezek után, sőt valószínű, hogy öregebb

kortársuk volt. E feltevés mellett szól művének formája és szelleme is: a toszafistáktól mindkettő távol áll. Egyszerű és rövid megjegyzések, melyek többnyire a szöveget magyarázzák. Rasihoz tehát még elég közel áll. Sokszor idézi a pal. talmadot, ami figyelemre méltó. Szövege a miénktől nem ritkán eltér. Ez nem feltűnő, mert pl. R. Chananel Jerusalmi idézetei rendszerint szintén nem egyeznek ami kiadásunkéval. 3 a 2 וְהָיָה הָרִיב הַזֶּה הַיּוֹם helyett olvasandó הָיָה הַר הַבְּאָל (a baal hamáór). — Több Rasi-idézet a mi Rasikommentárunkban nem található. — 6a azt mondja, hogy a Tórá, midőn felolvastak belőle, egy táblára (לוח) tették. Ez a Megilla 32a említett táblák (הַלּוּחֹת הַבְּרִיטוֹת), mit 8b Rasi nevében tényleg idéz, holott a mi szövegünkben Rasiban ez áll: nem tudom, hogy micsoda? 7a: Ábrahám ben Dávid megtiltotta Montpellier lakosainak, hogy a temető fának gyümölcsét élvezzék. — Kommentárunkban olyan helyek is idéztetnek (4 a és b), melyek ma már nem léteznek. Az első helyen idézett שַׁלּוּם szó Salamon ben Sául perzsa szótárában is előfordul (Bacher, Héber-perzsa Szótár, héber rész p. 70). Kívánatos volna, hogy Dávid ben Lévi többi kommentárja is kiadassék.

*

A német községek közt a középkorban a legkiválóbbak voltak Mainz, Speyer és Worms (rövidítve: S., U., M.), melyekről Carlebach monographiát tett közzé. Ez azonban csupán 1349-ig terjed, *Rothschild L.* tehát folytatja innen 1438-ig (Die Judengemeinden zu Mainz, Speyer und Worms von 1349—1438. *Berlin* 1904). A kép, mely eléünk tárul, a legsötétebb, a raffinált rablás és az e célból történt tömeges gyilkolások sorozata. Az adóslevelek kivégzése még enyhéségnek tekinthető. A német császárok ugyanis (IV. Károly, Wenzel stb.) a zsidók követeléseit semmieseknek nyilvánították. Megesett, hogy csak egyes városokat kötelezett le ezen császári kegyelmével. A legundokabb látvány azonban a legyilkolt zsidók örökségén (zsinagóga, sirkert stb.) való marakodás. A készpénz perze eltűnt a gyilkosok zsebeiben, de az adóslevelek megmaradtak és Damokles kardként függtek püspökök, nemesek és polgárok fejei felett, mert vagy a császár vagy más hatalmas urak, mint sajátjukat reklamálták. A behajtás veszedelme nagy volt és a martalék felett városok, uralkodók és érsekek

stb. hajba kaptak. Évekig elpörösködtek. Mindenkinek volt joga hozzá, csak a zsidónak nem. A császár több városnak jó pénzért amnestiát adott úgy a leölt zsidók, mint adósleveleik tekintetében.

Ily körülmények a szellemi életet is kiölték a német községekből és a talmudtudás Ausztriában (Bécs, Krems, Neustadt) talált otthonra, hova a német tanulók is elvándoroltak. Sőt Velenczébe és Páduába is eljutottak. A 14. sz. utolsó negyedében működött Mainzban a Maharil. Érdekes, hogy az esküvő rendszerint pénteken volt.

*

Husiatyn galicziai városban »Dóbebé Szifthé Jesénim« név alatt néhány év előtt irodalmi egylet alakult, melynek Fränkel Dávid a lelke, talán egymaga minden tagja. Tapasztalásból tudjuk, hogy a fizető taggal sem igen törődnek, de azért dolgoznak. Kiadványaik száma tekintetében ez az új egylet vetekedik a »Mekiczé Nirdámim« egyesülettel, amely nemrég Freimann kezébe került és Frankfurtba tette át székhelyét. Főképp a halákha irodalma iránt érdeklődik és néhány becses művet adott közre. Az újabbak a következők: 1. »Dibré Ribóth Ba-Seárim« (1902). Ez Jehuda Messer Leon (Ancona) vitakozásai és responsumait adja egy nidda-kérdésről (XV. század közepe). 2. »Zera Anásim« (1902) az előbbinél fontosabb és érdekesebb, mert Maimuni sok ismeretlen döntvényét adja. Styl és tartalom kétségtelenné teszi, hogy szerzőjük Maimuni. A feleletek túlnyomóan néhány sorból állanak, melyek a döntést adják minden utalás nélkül a forrásokra. Kár, hogy nem lett valamennyi kinyomatva. A válogatás így esetben nincs helyén, sem halákha-, sem kulturtörténeti szempontból. A kérdések a zsidók belső életéről sok felvilágosítással szolgálnak. Az egyik pl. arról szól, hogy a férj üti-veri feleségét és biztatja, hogy váltsa ki magát (19. szám). M. 20 döntvényét követi más 51. Ezek különböző szerzőktől erednek, kik a XVI—XVII. században éltek Török- és Olaszországban. Ezek már terjedelmesek és némelyek sajnos a kabbalától fertőzöttek. A 30. számból megtudjuk, hogy 1688 előtt kivándorolt több család Száfetből és Tiberiásban községet alapított. A chaluka viszály tárgya. A velencei rabbinátus 1618-ban chéremet hirdet azok ellen, kik a talmudot kigunyolják (29).

Általában a török birodalom községeit ismerjük meg, úgy-szintén néhány olasz községet. 83. lap fent előfordul בריאה ושיעורין. 3. Józsuá Rafael Benviniste 39 responsuma (1903). Nagy-hírű talmudista volt (XVII. század) és a halakhisták gyönyörködhetnek benne, mint egyik elődjükben. Mellékesen itt-ott a török pasagarázdálkodásra is fény derül. Némelyek kegyén összevesznek és a rabbi dönt, hogy kié a pasa kegye, amely igen reális értékű. Az egyiket, ki mellett az udvari zsidaja 30 évig kártartott, akkor is, midőn a szultán bebörtönöztette, felszabadulása után Egyiptomba kísérte, hol meggazdagodott. 4. Chiddusé R. Áron Halévi (הר"א) Kiddusin traktátusra (1904). Ez a Gaster-féle kézirat-töredék és a megjegyzések Rási-ra és Tószafóth-ra vonatkoznak. Ugyanezért némi kételyek támadnak a szerzőség iránt és sajnálni kell, hogy Fränkel kiadványait nem látja el bevezetéssel, melyben az olvasót tájékoztatná. A végén van néhány döntvény lengyel rabbiktól (Sechna, Joel Szerkesz vagyis a Bach stb.) arról, hogyha az anya álmában agyonnyomta mellette fekvő gyermekét. 1767-ben Pinchasz Horovitz (Hafloh) megtiltja, hogy lakadalmaknál férfiak és asszonyok együtt mulassanak.

*

A protestáns teológiában néhány év óta új jelszó járja: »religionsgeschichtliche Methode«. Ez alatt azt értik, hogy az izraelita és keresztény vallás a körülötte létező vallásokkal összefüggésben kutattassék ki. Az utóbbi nem érintene bennünket, ha az »őskereszténység« felkutatásánál nem kerülne elő a »késői zsidóság«, Izrael vallását eddig is »összehasonlítva kutatták«, az új jelszó azonban az eddigi mértéket kicsinyli és a babel-bibel magaslatra kíván mindent emelni. Bousset és Gunkel az új irányu kutatások számára már organumot is alkottak, amely egyes iratokat fog időről időre közre adni. A kiadandó munkák sorozata a jövő titka, de egész biztosak vagyunk benne, hogy a zsidóknak, már t. i. a régi zsidóknak, semmi sem fog maradni. A keresztény teológia természetesen első sorban van érdekelve és *Reischle M.* öt felolvasásban »Theologie und Reiligionsgeschichte« (Tübingen und Leipzig 1904) ismerteti az új irányt. Saját teológiáját már előre védi és azt mondja: »Ueberall beruht doch der gesonderte Betrieb einer christlichen Theologie einerseits auf der Glaubensvor-

aussetzung, dass dem Christentum, gegenüber allen andern Religionen, eine sonderliche wissenschaftliche Arbeit gewidmet werden muss, weil ihm Allgemeingültigkeit zukommt etc. Wird nun nicht durch dem allgemeinem Grundsatz religionswissenschaftlicher Behandlung jener Glaubensvoraussetzung... ein Ende gemacht?» (22. lap). Értjük. Ezzel beérjük és csupán utalunk még a 41., 61. lapra. A 72. lapon R. már megállapítja az »objektív« vallástudomány eredményét: »dass es *that-sächlich* keine höhere Religion gibt als das Christentum, dass dieses also unter den *bisherigen* Religionen die »relativ höchste« ist.«

*

Magyarországon háromféle zsidó irodalom mutatkozik, melyek a magyar zsidóság három irányát tükrözik. A legrégebbről a pilpul és deras, a legfiatalabb a modern tudományos irodalom, melyek létezéséről mindenki tud, aki a zsidó irodalomról egyáltalában tudomással bír, de van még egy harmadik is, a kabbalistikus irodalom. Ennek termékeit Munkács hozza forgalomba, még pedig meglehetősen számban. A kultúra hatásait itt is konstatálni lehet a könyvek külső alakjában. Nem borzasak többé, hanem meg vannak fésülve. Az 1903-ban Munkácson kinyomott »*Tikkuné Hazohar*« Spiro Cz. H. munkácsi rabbi kommentárjával egészen rendes könyv. A kommentátor egyszerűsége törekszik és hasznos munkát végzett. Érdekes, hogy a *Tikkuné Hazohar* (régii kiadás 1 b; szóban forgó kiadás 5 b és 6 a) a Sekhinát madár- és galambalakban képzeli. Ez a szent szellemről a talmudban néhányszor található, az új testamentomban sokszor (Jewish Encyclopedia VI. 448). Ugyanott olvassuk azt a hármast: Biblia, Misna, Kabbala. A talmud és midrasban igen gyakori felosztás, csak hogy a 3. helyen nem a kabbala, hanem a talmud áll. A kabbalában a féktelen képzelet uralkodik. Ez nem feltűnő. De hogy az asszonyokról époly sűrűn van szó mint a világi költészetben, az már feltűnő. De csak azok előtt, kik a mystika természetét nem ismerik. Egyébiránt a »*Tikkunim*« egytől-egyig a tóra első szavához בראשית fűződnek, mely betűből csoportosítás útján mindenféle szavakat képez, melyeket aztán kifejt.

*

A 16. században, Azarja de Rossi, a nagy kritikus, korábban honosította meg Menachem Azarja Immanuel Fano Olaszországban a kabbalát. A két tény között csak látszólag van ellenmondás, a dolog velejében harmóniában vannak: mindkettő reformálta a zsidóságot. A kabbala a sötétség felé, a kritika a világosság felé vezetette az egyoldalú talmud zsidóságot, de mindkettő reformált. Sőt bátran állítható, hogy a kabbalisták kezdték ki a régi zsidóságot, a reformerek pedig csak követték őket, még pedig az ő terükre. A kabbalisták új teológiát, új liturgiát és új héber stílust alkottak. Mutatis mutandis ugyanezt cselekedték a reformerek is. Egy sem dethronizálta a talmudot, de felelevenítette a bibliai tanulmányokat és ami vele összefügg (maszóra, exegézis, grammatika) és új tudományokat állított mellé: az egyik a kabbalát, a másik a tudományos kutatást. Mindkettő eszméinek propagálására ugyanazt az eszközt használta: a prédikációt és a tollat. A régi kabbalisták szépen beszéltek és szépen irtak, a mysticismusban amugy is nagy a fantázia, a költészet. De nem akarjuk ezt a gondolatsort, melyet a MHRM Mipano héber biográfiájának olvasása bennünk újra felkelt, tovább fűzni és csupán azt emeljük még ki, hogy a kabbalisták a reformerek irányában a mai napig türelmesek. Ösztönszerűen érzik, hogy ikertestvérek, habár különböző utakon járnak. Az említett életrajzot Wojdislawski Jehuda írta (Pieterkov 1904) és címe: ספר תולדות רבינו מנחם עזריה מפאנו.

A szerző talán kitűnő kabbalaismerő (hősenek egyik kéziratosa munkáját már előbb adta ki), de mint biograful levethette volna a mystikus félhomályt. Semmi módszer: a kommentárokat előbb ismerteti, mint a kommentált műveket. Felsőrol 30 iratot Fanótól, de azután a jegyzetben még megtoldja néhánynyal. A forrásokat, melyekből merített, többször elhallgatja. Érdekes, hogy Fanó egyik irata (במה קשיה) először Munkácsen jelent meg 1892-ben (51. lap) és még másnak a kiadása is igérve van. Fano nem viselt szakált, a mi nagy vitára adott okot, melyben a Ch. Th. M. Szófer is részt vett. Arczképen, melyet W. ad, azonban szakállas. Akármint legyen a dolog, tény az, hogy a szakáltalanok Fanóra hivatkoznak. A nagy kabbalista kiváló kéziratgyűjtő volt, mihez mint gazdag embernek módja is volt.

ORSZÁGVILÁG.

AZ ORSZÁGOS HITOKTATÁSI TANTERV.

Az országos hitoktatási tanterv ügye jelentékeny lépéssel haladt előre azóta, hogy utoljára szó volt róla. *Dr. Munkácsi* előadó a szerkesztő-bizottság által megállapított tantervjavaslatot megküldte az országos bizottság összes tagjainak, kik észrevételeiket neki beküldték. Az összes tanügyi körök véleményét kipuhatólandó, megküldötte a javaslatot sok kiváló pedagógusnak, kik kompetens oldalról ajánlva lettek. Ezek véleményét szintén litografáltatta és szétküldötte, valamint a pótlólag beérkezett észrevételeket is. E körülmekint eljárás folytán gazdag anyag gyűlt egybe, melyet az előadó fáradságot nem ismerő buzgalommal szakszerűen csoportosított és ily feldolgozott alakban terjesztett a szerkesztő-bizottság elé.

Ez a bizottság május hó 16—18 napjain újból tárgyalta a tantervet és ennek kapcsán az összes észrevételeket eszmecsere tárgyává tette. A bizottság tagjai voltak: dr. Kohn Sámuel, dr. Blau Lajos, dr. Krausz Samuel, dr. Adler Illés, dr. Bernstein Béla, dr. Kecskeméti Lipót, dr. Kiss Arnold, dr. Neumann Ede, dr. Venetianer Lajos és dr. Munkácsi Bernát mint előadó. Dr. Kohn hivatalos teendőik által az ülések vezetésében akadályozva lévén, dr. Blau Lajos elnökölt. Kis és Venetianer szintén akadályozva voltak a tárgyalások részvételében, melyek egész nap folytak. E lankadatlan buzgalom folytán sikerült az óriási anyagot feldolgozni és majdnem az összes pontokra nézve egyértelmű megállapodásra jutottak. A beható megbeszélések eredményeképp egységes nézetek jeczesedtek ki és szavazásra alig került a sor. Kétségtelen, hogy a bizottságon kívül állók, kik egyik-másik pontra nézve más nézetet táplálnak, — ami a kérdések özőnénél természetes — behatóbb eszmecsere mellett szintén csatlakoznának a szerkesz-

tők megállapodásaihoz. Felekezetünk tagjait általában az önállóság jellemzi és hatványozott mértékben tanferfiat. Sok, talán túlsok az önálló egyéniség, és mi nem csodálkozunk azon, hogy a készülő tanterv ellen nemcsak egyesek, hanem egész kör is sikra szállt. Ez nem meglepő és nem is káros, sőt az ellentétek összecsapásából kipattannak azok a szikrák, melyek a vitás kérdésekre fényt derítenek. De mint a szikra, úgy ez az ellenkezés is el fog mulni, miután az ügynek megtette hasznos szolgálatait. Az összes hivatott tényezők szerteágazó nézeteiből leszűrődő tanterv, mihelyt véglegesen meg lesz állapítva és a felekezet vezetősége részéről el lesz fogadva, nem lehet többé az ellenkezés tárgya. Minden egyes tanferfiú be kell hogy lássa, hogy valamint a közügy más területén, ezen a mezőn sem lehet minden egyes kívánságait kielégíteni. Ez az ügy természetében rejlik, ellenkező vélemények vannak és lesznek mindig.

A hitoktatási tanterv sem más, mint az általános oktatási tanterv. Mindkettőt a gyakorlat van hivatva kipróbálni. Ez kétségtelenül meg fogja mutatni, hol szorul módosításra, javításra, kiegészítésre. Hogy ez bekövetkezhesék, annak előfeltétele a tanterv életbeléptetése, mert minden elméletnél nagyobb mester a gyakorlat. Minthogy minden oldalról a a felekezet közérdekét kívánják szolgálni, nincs kétség a fölött, hogy az eszmék heves harca el fog ülni, mihelyt a tanterv a a gyakorlatba fog átmenni és helyébe lép a kevésbé zajos, de hasznosabb gyakorlati megfigyelés. Ha ezek a lassan gyűlő észrevételek, mint leszűrt igazságok fognak jelentkezni, akkor elérkezik majd a tantervtökéletesbítés ideje, mely elől sem a felekezet vezérei, sem a tanügyi körök nem fognak elzárkózni. De a még ismeretlen jobb, nem lehet a már megismert jó meghiusítója, a jobb reményében nem lehet a jót feladni. A tantervjavaslat körül keletkezett élénk eszmecsere az élet jele és biztos, hogy termékenyítőleg hat az eszmékre, melyek hivatva vannak az életbe átmenni. E téren is áll a talmud mondása: Amint jutalmat érdemelnek a kutatásért, úgy jutalmat érdemelnek annak abbnahagyásáért. Remélni bátorodunk, hogy a szóban forgó ügy körül is mindkét fajta jutalom ki lesz szolgáltatandó.

TANÜGY.

UJ ÁSATÁSOK JERUZSÁLEMBEN.

Az itteni szir árvaházhoz tartozó terepen a legutóbbi időben ásátásokat végeztek, amelyek egy valószínűleg zsidó családi sirbolt felfedezésére vezettek. A terep messze esik a várostól északi irányban. Az intézet, mely Schneller lelkész vezetése alatt áll, ennek atyja által alapítottatott 1850-ben, ki a Rajna mellékéről származott. Kezdetben a szir árvaház kicsiny földszintes házból állott. Mint minden kezdet, úgy ez is az idők folyamán óriási művé fejlődött. Több mint 300 tanulója van, 6 osztályú iskolája tanítói lakásokkal, különféle műhelye, jelentékeny könyvnyomdája motorüzemmel. Ehez járul 2 év óta egy vakok intézete és minden hozzátartozó mellék-épülettel együtt, melyek hivatalnoki lakásoknak vannak berendezve, egész külön városrészt alkot. Ez intézet budgetje igen nagy, de a bevételek is jelentékenyek. A deficitet fedezik járulékok és adakozások, melyeket barátai juttatnak neki és barátai a föld minden részén vannak.

A főépülettől északkeletre emelkedik a nevezett terep, amely régi sirokban, amelyekre a föld megművelése alkalmából akadtak, igen gazdag. Értékesebb leltre csak a multkori ásítás vezetett. Amint már jeleztük, egy családi sirboltra bukkantak, amely a בית módjára volt berendezve. A fedő, jobban mondva az az épület, mely a sirok felett emelkedett, hiányzik. De két oldalán a בית a sziklába vájva egész jó karban maradtak. Ezekben több mészből készített gyermekszarkofágot találtak, amelyekben még csontok voltak. Kettőnek kettős felirata volt, héber és görög, a harmadiknak csak héber. Ezek a következők:

$\pi \Delta \mu \Delta \epsilon$ פס'ים תבשני תנין תבשני אמיה תבשני Αμια

A בית hasonlít a בית -hez és csupán abban különbözik tőle, hogy felső részén egy csücskéje van. A בית teljesen hasonlít a mi בית -ünkhez. Az írás nagyjában a négyzetes. A betűk, melyek a fejegeken, részint az egyes oldalfalakon található, kőbe vannak vésvé, míg a másik oldalon bevéssett gömbölyű díszítések láthatók.

A בית szó magyarázatába e helyen nem akarok belebocsátkozni. Egyelőre megelégszem azzal, hogy a szakértők tanúsága szerint a szarkofág az első keresztény utáni századból származik.

Jeruzsálem.

DR. GRÜN HUT LÁZÁR.

Irodalmi hírek. Megjelent és beküldetett: Jewish Encyclopedia IX. kötet, *New-York* és *London* 1905. (Ára 6 dollár, Funk and Wagnalls London Fleet street 44.) — *Dr. Schwarz* A. Kal Vachómer, Krakó 1905. (Héber nyelvre fordította Berkovits M., kiadja a »Jabneh« vállalat Varsó.) — Az Izraeliták Országos Irodájának Jelentése, *Budapest* 1905. — *Magyar Rabbik*. Havi folyóirat, szerkeszti és kiadja *Stein Mayer Miksa* főrabbi Nagyszombat, I. évf. 1. és 2. szám. Ára egy évre 2 korona. — *Eisler M.*, Az igaznak emlékezete áldás. Beszéd dr. Szilasi Móricz... ravatalánál. *Kolozsvár* 1905. — *Dr. Wohl-gemuth J.*, Beiträge zu einer jüdischen Homiletik, *Berlin* 1905. (A berlini rabbiszeminárium 1903/4. Ertesztőjében.) — *Dr. Bach-er W.*, Die bibel- und traditionsexegetische Terminologie der Amoräer, *Leipzig* 1905.

Dr. Kaufmann Dávidné, született Gomperz Irma junius hó 19-én Grazban, hol gyógyulást keresett, hosszas szenvedés után meghalt. A nagyműveltségű urnó özvegysége hat eszten-dejét férje emlékének kultuszában töltötte el. Szép tudomá-nyos emlékkönyvet adatott ki és férje hátrahagyott könyvtárát katalogizáltatta, hogy a zsidó tudomány számára hozzáférhetővé tegye. A katalógus ép most készült el és a könyvtár rendezve van. Midőn nemes elhatározása eredményeiben gyönyörködhe-tett volna, elragadta a halál. Áldás emlékére.

Rabbiválasztás. *Dr. Frank József* Fiumében és *dr. Kohn* Lajos Somogy-Csurgón rabbivá választatott.

Bachmann Jakab, a rombach-utcai templom főkántora 61 éves korában meghalt. Odesszából 1884-ben került főváro-sunkba. Gyönyörű hangja mellett kiváló zenei képzettséggel bírt és több mű szerzője. Áldás a derék férfiú emlékére.

Dr. Steinberg Londonból husvét táján fővárosunkon át utazott Jeruzsálemba, hogy Rothschild és mások megbízásából a lakásviszonyok enyhítése céljából cottagek építésére tegyen javaslatot.

Pollák Kaim nyugalmazott székes fővárosi tanító 71 éves korában meghalt. Az egyre ritkuló régi jó hebraista tanító-gárda kitűnő tagja dőlt ki vele az élők sorából. Erdemeit nyugalomba vonulása idején dr. Krausz Sámuel méltatta folyó-iratunkban, mely benne munkatársat vesztett. Áldás emlékére.

Scharf József a tiszá-eszlári per egyik áldozata a főváros-ban meghalt. Scharf Móricz, az említett per preparált korona-tanuja, az ő fia volt. A sokat hányatott szegény ember meg-találta azt a nyugalmat, melyet az életben hasztalan keresett, elköltözött abba az országba, melyben nem üldözik a zsidót. Találja meg ott szenvedéseinek jutalmát.

TÁRSADALOM.

ZSIDÓ TERRITORIALISTÁK.

A czionizmus két év óta, amióta az angol kormány azt a meglepő ajánlatot tette, hogy Ugandát zsidótelepítésre átengedi, lázban van. Már a VI. kongresszuson, melyet a nem várt fordulat zavarba ejtett, többségben volt az a párt, amely más országról, mint Palesztináról, tudni sem akart, de a czionista vezér minden-hatósága a szakadást feltartóztatta. Herzl halála óta ez a párt felszabadult a nyomás alól és álláspontjának félreérthetetlen kidomborítása céljából felvette a Czioné Czion, vagyis a tisztán Cziont kívánó czionisták nevét.

Ezekkel szemben állt a *territorialisták* csoportja, amely elvben szintén Palesztina megszerzése mellett van, de addig az időig, amíg megszerezetnének, megelégszik bármely földterülettel, hol a hazájukból kiüldözött vagy önként kivándorló zsidók meg-húzódhatnak. A két párt szervezve került Bázéba a VII. czionista kongresszusra. Az angol kormány nagylelkű terve fölött kellett határozni és ez alkalomból az elvi kérdés fölött döntöttek: vajjon elfogadnak-e egyáltalában más országot, bármily megfelelelő legyen, Palesztinán kívül? Alapos munkát akartak végezni és — végeztek is. A szenvedélyek tetőpontra hágtak és világra szóló botrányok keletkeztek. A napilapok hírei szerint az elnökség rendőrséget aquirált. Akármint volt, nem kell a külső sceneriát túlságos tragikumnak venni. Végre a szenvedélyek kitörései a mélyen gyökerező érzületek elfajult jelentkezései ugyan, de az alap megmarad a botrányok elmulása után is. Hajdanában a béke-kongresszusok általános verekedéssel is végződtek.

Nagyobb baj az, hogy a czionizmus — minden kétségen felül a világ zsidóságának legerjedtebb szervezete, habár dr. Nordau hivatalos kijelentése szerint az össz-zsidóságnak csupán egy hatvanadrésze tartozik kötelékébe — ezen határozata után évekre megkötötte saját kezét a zsidó-ügy gyakorlati előbbrevitele mezején. Szándékosan mondjuk, hogy évekre, mert mggyőződésünk szerint az érintett határozat nem szól örök időkre. Mihelyt a sikerre való kilátással fog valamely territorium zsidók által kolonizáltatni, a czionisták is más nézetet fognak vallani. Ha a kongresszus elvethet valamely tervet, el is fogadhatja azt. Ha kimondhatja azt, hogy elvileg perhorreszkál Palesztinán kívül minden más országot, kimondhatja egy másik kongresszus azt is, hogy minden alkalmas országot elfogad zsidótelepítésre.

A zsidótelepítés barátainak nem kell tehát a Czioné-Czion közreműködéséről sem örök időkre lemondani, mert még mindig lehet a jobban informált pápára appellálni. Egyébként itt tisztán a siker dönt; mihelyt ez mutatkozik, mindenki azonnal más véleményen lesz. A »Zsidóország« eszméjét, melyet ajánlatával az angol kormány is magáévá tett, a kongresszus semmiféle határozata el nem temetheti. A szükség érlelte meg és tartja életben. A czionizmus kötelékéből Zangvill vezérlete alatt kivált »territorialisták«-nak volt elvtársaik közreműködéséről sem kell tehát végleg lemondaniok. Még keblükre ölelhetik őket.

De tegyük fel, hogy ez az eset sohasem fog bekövetkezni, akkor is megmarad még az össz-zsidóság ötvenkilencz hatvanadrésze, melynek köréből *egy* hatvanadrészt ők is könnyen meghódíthatnak és akkor már époly sereg hívek fölött rendelkeznek, mint a czionizmus. Ez pedig nem lesz nehéz, mert a zsidótelepítésnek számosabb híve van a zsidóságban, mint a Palesztinában felállítandó zsidó birodalomnak. Ennek száz oka van. Először is Palesztina a szultáné, ki azt senkinek sem adja és a zsidó-bevándorlást is már évek előtt betiltotta. Midőn a püspök a faluba érkezett, megütközött azon, hogy nem fogadták harangszóval. A kérdőre vont falusi bíró azt felelte: Ennek száz oka van: először nincs harang. A többi okra a püspök nem volt kíváncsi. A jelen kérdésnél is senkisé kíváncsi a többi okra, miután Palesztina nincs. Zangvill kibocsátott manifesztumában utalt arra, hogy a zsidó-kivándorlás óriási méretekben folyik; évente legalább százezren kénytelenek új otthont keresni. Ez ép oly egyszerű, mint igaz argumentum,

amit mindenki megért és tud. Ily nagy népáramlat nemcsak új otthont, hanem új hazát is kereshet.

A »territorialisták« jelentékenyen közeledtek a zsidóságban évtizedek óta élő és értékesített telepítési eszméhez, melynek olyan protektora volt mint báró Hirsch. Kétségtelen, hogy ezek a körök, melyek a czionizmussal szemben legkedvezőbb esetben közömbösek maradtak, rokonszenvvel fogadják a Zsidó Telep eszméjét, melyet a praktikus angol kormány is megvalósíthatónak vél. Zangvill pártja tehát számíthat a kultur-országok zsidóságának támogatására és kellő agitáció mellett a siker nem lehet kétes. Sőt valószínű, hogy az anyagi eredmény kedvezőbb lesz, mint a czionistáknál, kiknek vezérei a gazdag hittestvéreket valósággal ellökték maguktól antiszemita modorú támadásaikkal. Tették pedig ezt csupán azért, mert ezek az új mozgalom kezdetén nem akartak *azonnal* kötelnek állani. A zsidók nem szükkeblűek, legkevésbé akkor, midőn elüldözött testvéreiken kell segíteni. Ezt legújában is fényesen dokumentálták ugyanazok a körök, melyeket a czionizmus vezérei nem tudtak eléggé guesmolni.

Ezekben a körökben keressenek a territorialisták híveket és meg is fogják találni és nem látható be, hogy azok a világi hatalmak, melyek a czionizmus mozgalmát megbecsülték, miért ne állanának szóba a territorializmus mozgalmával. A név csak nem teszi, a lényeg pedig nem változik, mert mindig *az üldözött zsidók kérdésének emberi megoldásáról van és lesz szó*. Az sem látható be, hogy a már létező, jelentékeny anyagi eszközökkel rendelkező zsidótelepítő-társulatok, melyek elseje az ICA, miért ne működhetnének együtt az új mozgalommal, ha az megerősödött és életképes szervezetté tömörült?

Mi Zangvill és társai vállalkozásának sok sikert kívánunk és tőle az orosz és román zsidó kivándorlók sorsának enyhülését reméljük. Teljesen mellékes, hogy milyen állást foglal el a czionizmus a territorialistákkal szemben és milyen állást foglalnak el a territorialisták a czionizmussal szemben. Érjék el mindketten végezlőnk az üldözöttek üdvére és az össz-zsidóság örömére.

TÁRSADALMI SZEMLE.

Ide s tova 15 esztendeje, hogy folyóiratunk a felekezeti nyugdíjintézet eszméjét felvetette. A nagy és nehéz feladat miatt először a rabbi-nyugdíjintézet felállítása érdekében indított agitációt *dr. Mezey Ferencz*, az időben egyik szerkesztő, *dr. Simon József*, az országos iroda vezetője előlegesen megígért támogatásával. Az ügy komoly megfontolás után került a nyilvánosság elé azzal a czéllal, hogy az érdeklődés mértéke kitudódjék. Ez, sajnos, csekély volt — csupán egykét orthodox rabbi adott életjelt — és ennek következtében az ügy lekerült a napirendről.

Azóta az idők nagyot változtak, jelesül a kormány a protestánsok unszolására és szükségleteire megteremtette a kongruatörvényt és legújában az 1848: XX. t.-cz. további végrehajtását is megígérte. Évi több millió jutna az egyesült két protestáns felekezetenk. A politikai zavarok miatt ez az ügy stagnál, de, mihelyt normális viszonyok lesznek, ismét előkerül. Kétségtelen, hogy ilyen körülmények között a magyar kormány a zsidók ügyeinek támogatása elől sem fog elzárkózni és ennek folytán a helyzet kedvezőbb lesz, mint volt 15 év előtt. A hitközségek és alkalmazottjaik is nagyot haladtak a lefolyt másfél évtized alatt és érdeklődésük a nyugdíj-ügy iránt jelentékenyen emelkedett. Alkalmas időben veti tehát fel az Országos Iroda a hitközségi alkalmazottak nyugdíjügyét, amelyről az utóbbi években az érdekeltek köréből is hangok hallatszottak, és a sikeres megoldásra alaposabb a remény, mint hajdanta volt. Ebből a feltevésből indulva ki, megindítja az ügyet a következő felhívással:

»Tisztelt hitközségi előljáróság!

Az izraelita országos iroda azzal foglalkozik, hogy az izraelita hitközségek tisztviselői részére országos nyugdíjintézmény létesítését kezdeményezze.

Mint hogy pedig ezen egész hitfelekezetünkre nézve közhasznú és jótékony intézmény semmi kapcsolatban nincs a felekezetünk kebelében ez idő szerint fennálló különböző szervezetekkel és a tervezett intézményt is úgy képzeljük, mint amely önálló, az egyes szervezetektől függetlenül lesz kezelendő, — úgy hisszük, hogy részünkről nincsen semmi ok

arra, hogy ezen törekvésünkben a kongresszusi szervezethez tartozó hitközségekre szorítkozzunk, de másrészt az ezen szervezeten kívül álló hitközségeknek sem lehet semmi okuk arra, hogy ezen intézmény létesítésének eszméje elől elzárkózzanak, annyival inkább, mivel nyilvánvaló, hogy egyesült erővel létesített ilyen intézmény biztosabb alapon állana és áldásosabban fogna működni, mintha, az amúgy is elégtelen anyagi erőnek szétforgácsolásával, két-három ilyen intézményt fogának életbe léptetni.

Hitrokoni szeretettel felkérjük a t. Czimet, sziveskedjék minket mielőbb, de legfeljebb egy hónap alatt, értesíteni arról, hogy ilyen országos nyugdíjintézethez csatlakozni elvileg hajlandó-e vagy sem?

Az elvi hozzájárulás még nem fog a t. Czímre semmi nemű kötelezettséget róni abban a tekintetben, hogy utóbb a létesítendő intézetbe tényleg be is lépjen, hanem csak nekünk szolgálанд előleges tájékozással; mert természetesen találjuk, hogy a hitközségek kötelezőleg csak akkor fognak nyilatkozhatni, ha legalább hozzávetőleg lesz megállapítható mértéke azoknak a terheknek, melyek a belépő hitközségekre hárulni fognak.

Elvi hozzájárulásuk esetén sziveskedjenek nekünk egyszerűsre megkülönböztetni a következő adatokat magában foglaló kimutatást:

1. A hitközség alkalmazottjainak neveit és hivatali állását (rabbi, kántor stb.).
2. Az alkalmazottak életkorát. (Születésének évét és hónapját.)
3. Mennyi az alkalmazottak évi fizetése? (Törzs-fizetés, lakbér, mellékkeltmények, személypótlékok.)
4. Mióta áll az alkalmazott a hitközség szolgálatában? (Szolgálatbalépésének éve és hónapja.)
- Ha az alkalmazottnak családja van:
5. Az alkalmazott nejeinek életkora. (Születésének éve és hónapja.)
6. A 18 éven aluli gyermekek száma és életkora.

Szives válaszukat kérve, hitrokoni szeretettel vagyunk Budapestén, 1905. szeptember havában

az izraeliták országos irodája:

Dr. Mezey Ferencz s. k.
irodai titkár.

Dr. Mezei Mór s. k.
irodai elnök.

*

A pesti izraelita hitközség, amely több mint három évtizede nem választott rabbit, évek óta foglalkozott egy új rabbiállás kreálásának eszméjével. A hosszas tervezgetésnek

és sokféle kombinációnak egyszerre véget vetett Kayserling Mayer rabbi halála, amely a rabbiválasztás kérdését akuttá tette és, mint utolsó füzetünkben jelentettük, négy rabbi hivatott meg próbaszónoklatra, kik a hozzájuk fűzött várokozásoknak nemcsak megfeleltek, hanem azokat még felül is múlták, úgy hogy a meghívás előtti helyzet teljesen megváltozott. Azelőtt a kérdés az volt, kiben vannak meg a kívánt feltételek, azután pedig az, hogy kiben illetve kikben vannak meg magasabb mértékben. Ez okból két rabbit választottak: *Dr. Fischer Gyula* prágai és *dr. Handler Simon* lugosi rabbit. Nagy pártja volt még *dr. Keeskeméti Lipót* nagyváradinak, kinek nemcsak szónoklata, hanem egyénisége is mély hatást tett a pesti közönségre, amely ezt a jellemre és tudásra nézve egyaránt kiváló papot és elsőrendű szónokot szintén szerette volna a hitközség rabbiszékében látni. Ez a kívánság a megejtett választás után is eleven és sokan úgy argumentálnak, hogy a papszükség még nem szűnt meg, mert a két rabbi választásával tulajdonképpen csupán a dr. Kayserling halála és a dr. Weiszbürg főtitkárrá választása által előállott üresedések töltettek be, már pedig a hitközség már azelőtt is szaporítani akarta a rabbikart. Erre pedig az ösztökélte, mert 1871-ben, midőn a pesti hitközséghez kerek számban 30,000 lélek tartozott, három rabbira (és egy dajjanra) volt szüksége, ma pedig, midőn hiveinek száma legalább is ötször akkora, nem érheti be ugyanoly számú rabbistülettel. Igaz, hogy a templomok száma sem szaporodott 40 év óta, de az egyik hiánnyal nem lehet a másikat pótolni.

Midőn mint hű krónikások a közönség vélekedésének hangot adtunk, örömünket fejezzük ki a megejtett választások felett és a két új rabbit e helyről melegen üdvözljük. Mindkét rabbi kiképzését az országos rabbiképző-intézeten nyerte és sok évi rabbi működés alatt gazdag tapasztalatokat szereztek a gyakorlati papi tevékenység körül. Tudásuk és képességük számára széles mező nyílik meg, melyet mint tetterső férfiak — *dr. Fischer* 45 és *dr. Handler* 37 éves — a felekezet üdvére és saját megelégedésükre sikerrel művelhetnek.

*

Utolsó füzetünk megjelenése óta orosz hitrokonaink a középkort is megszégyenítő üldözéseket szenvedtek át. A mézár-

lások és rablások annyi helyen folytak, hogy a sajtó, amint egyik organuma magát kifejezte, már regisztrálni sem képes őket. Az emberek apathikusak lettek, mint akár egy dühöngő pestis vagy kolerajárvánnyal szemben. A tehetetlenség, a megszokás közömbössé tette az európai közvéleményt, sőt magukat a zsidókat is. Manduria csatamezőin porladoznak az orosz zsidó katonák, családjaikat pedig lemészárolta vagy koldusbotra juttatta az orosz csészelék embertelensége, melyet az orosz hivatalos világ nem ritkán felbujtatott vagy legalább tétlenül nézett.

Az amerikai zsidóság képviselői Schiff, Straus és Seligsohn, megjelentek az orosz békekövet előtt Portsmsuthban és felpanaszolták az orosz zsidóság üldözéseit. Witte, a császár képviselője, a lapok hírei szerint azt a reményt fejezte ki, hogy a helyzet javulni fog, mihelyt béke lesz és mert az orosz birodalom alkotmányt kap. A béke már megvan, az alkotmány is vajudik, reméljük tehát, hogy az orosz zsidók nagy megpróbáltatásainak is csakhamar vége lesz.

*

Az érintett események az évek óta egyre erősödő orosz zsidó kivándorlás méreteit óriásilag bővítették és az idej kivándorlottak száma minden bizonynyal túlhaladja majd a százszázat. Valóságos népvándorlás békés keretben és érthető, hogy az amerikai Egyesült-Államok felvevő képessége majdnem ki van merülve és új bevándorlási területek lettek kiszemelve. Ezek közt első helyen állanak Canada, Argentína és Dél-Afrika. A zsidó kivándorlási ügy már külön szabályozást kíván és a német meg amerikai zsidók megfelelő intézményeket létesítettek. Mert, sajnos, nem elég az, hogy a kiülőzöttek vagy kiszorultak Oroszországot vagy Romániát elhagyják. Az új hazában nagy küzdelmek várnak rájuk és sokan a régi nyomorúságot elviselhetőbbnek tartják az újnál és visszavándorolnak. Ily módon óriási összegek pazaroltatnak el, melyek e földhöz ragadt szegények utolsó filléreiből kerülnek ki. Az érintett körülmények égetően aktuálissá teszik *Zangwill* vállalkozását, hogy a czionista kongresszus végleg leszavazott Uganda-tervet más alakban felelevenítse. E tömeges kivándorlásra alapítja a »zsidó territorialisták« programját, melynek célja, hogy valamely területre, amely az angol kormány

által átengedtetnék, terelje a zsidó kivándorlás áramát, hogy ily módon felépítse azt a zsidó államot, melyet a zionisták csakis a belátható időn belül el nem érhető szent földön akarnak feleleveníteni. Az angol kormány az Uganda-terv elvetése után is jóakaratról biztosította a zsidókat és így Zangvill pártja reményekkel nézhet a zsidóság ügyének további fejlődése elé. Semmi kétség sincs abban, hogy az új vállalkozást, mihelyt konkrét alakot ölt, az egész zsidóság fogja pártolni. E tekintetben Zangvill a zionisták fölött előnyben van, mert a zionisták az összes nem zionistákat, tehát a zsidóságnak legalább kilenczted részét ellőtték maguktól. Reméljük, hogy az új párt törekvéseit siker fogja koronázni.

*

Oppert Jules, ki 80 éves korában Párisban meghalt, a jelenkor legkiválóbb tudósai közé tartozott. Midőn ő az asszrológia felé fordult, ez a ma oly nagy pretenzióval fellépő tudomány alig érdemelte meg ezt a nevet. Ő ott állt a bölcsőjénél és nevelte nagy buzgalommal, amíg megnőtt. Minket azonban e helyen munkásságának csupán az a része érdekel, amely a zsidósággal közvetlen érintkezésben áll. Jelentős dolgozatokat tett közzé a bibliai kronológiáról (Rev. arch.) (1869.), melyhez járult: Salamon és követői, a khald és a bibliai kronológia közös eredete (1876.) (1877.), a Genesis kronológiája (1878.). Még sok bibliai tanulmányt tett közzé. Zsidó ügyek iránt mindvégig érdeklődött. Az Alliance Israélite alelnöke és a Central Consistoire tagja volt. Mint sok más német zsidó, Oppert is Franciaországban talált méltánylásra. Hamburgban született 1825. július 9-én, jogi tanulmányokat végzett Heidelbergben, de már 1847-ben kivándorolt Franciaországba, hol egyre emelkedett, tudományos expedícióra is kiküldetett, főiskolai tanár és akadémiai tag lett. A legfényesebb tudospályát futotta meg, de a nagy elfoglaltság mellett is maradt ereje és ideje felekezete számára és utolsó dolgozatainak egyike éles polémia volt Delitzsch Babel—Bibel kitérései ellen. F. év aug. 20-án halt meg. Áldás nemes emlékére.

*

A politikai helyzet kuszáltsága folytán a szervezet ügye pihen. Nem is kívánjuk ez alkalommal szóvá tenni, csupán arra utalunk, hogy a külföldi zsidók is mily fontosnak tartják szer-

vezkedésüket. Az elmúlt hónapokban a német és az amerikai zsidóság foglalkozott e kérdéssel behatóan és ismerve mindkettőnek energiáját és gyakorlatiasságát, nincs kétség a fölött, hogy eredményre jutnak abban, ami tőlük függ.

A német zsidóság az egyes országokban különböző bánásmódban részesül. Vannak országok, melyekben a kormány szervezte pl. Württembergben. Mostohán bánik a porosz kormány a zsidósággal mint vallástestülettel, pedig Poroszországban lakik a német zsidók kétharmadrésze. Ez okból maguk akarnak szervezkedni és egyik híres jogászuk készített is tervezetet. A Deutsch-Israelitischer Gemeindebund és a Centralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens ugyan nagy tevékenységet fejtenek ki, az utóbbi például a zsidókon esett minden sérelem ellen fellép és az illetékes hatóságoknál keres és számtalan esetben talált is orvoslást, mert a jog jog marad, ha van aki védje, de ezzel a német zsidóság nem akarja ezentúl beérni. A mozgalom eredménye még nem tudható, mert a közvélemény még nem alakult ki és mert még nincsenek tisztában az államkormány magatartásával, de az bizonyos, hogy sem belső torzalkodás, sem huzavona, sem közömbösség, sem hiányzó áldozatkészség nem fogja hátráltatni. A német zsidóság jelszavak alatt üzött semmiféle machináczióknak nem ül fel és intelligenciájánál fogva tisztán az igaz ügyet és az összesség érdekeit tartja szem előtt.

Az amerikai zsidók vallási viszonyai az amerikai korlátlan szabadság mellett igen tarka képet mutat. A szervezkedés eszméjét már több ízben vetették fel, miről folyóiratunkban egy alkalommal meg is emlékeztünk. Jelenleg a synodus eszméje foglalkoztatja a rabbikat. Azon tanakodnak, nem volna-e tanácsos egy testületet megteremteni, amely mint valami új szanhedrin minden vallásos kérdésben döntene. Az előnye az volna, hogy az amerikai zsidó vallásos életben mutatkozó kinövéseket lenyesné és bizonyos mértékben egyöntetűséget létesítené. A főnehézség persze az, hogy a tervezett testület honnan vegye a tekintélyt és a hatalmat. Ez azonban nem oly lehetetlen, mint amilyennek látszik. Méltó működés után a hívek bizonyára önként megadnák mindkettőt. A rabbigyűlésről külön könyv jelent meg, melyben a szempontok tárgyaltnak. Végleges eredmény azonban itt sem látható még és valószínűleg

még sokáig nem lesz látható. Az eszme felvetése és propagálása mindenesetre életről és érdeklődésről tanuskodik, ahol pedig ez a kettő megvan, ott eredmény is remélhető. Akármilyen lesz, csak hasznos lehet és nem helyeselhető, hogy akadnak felekezeti organumok, melyek az elvi ellentét álláspontjára helyezkednek. Ma már nem kell attól tartani, hogy ilyen testület brachiummal fog operálni. Az egyéni szabadságot legkevésbé Amerikában kell félteni, hol általában oly nagyra becsülik. Talán ép ebből a körülményből magyarázható, hogy ott vetik fel a synodus eszméjét, melytől Európában némely körök annyira fáznak. A klerikalizmustól, melyet nálunk a történet folyamán általában tett tapasztalatok után mindenben szimatolnak, ott nem félnek, még pedig jogosan.

FRIEDLIEBER ALBERT.

1818—1905.

Nem csupán fiúi kegyelet vagy gyermeki hiúság adja a tollat kezembe, hogy megrögztem alakját egy férfúnak, ki hazánk mult századbeli izraelitáinak legkiválóbbjai közé tartozott, hanem e lap érdemes szerkesztőjének felszólítására teszem azt, ki kortörténetünk hű krónikásaként nem szeretné mellőzve látni egy hosszú emberélet eredményes fáradozásának regisztrálását felekezetünk érdekében.

Nemcsak én, a kiérdemesült aggastyán fia, mondom ezt, hanem felekezetünk számos kitünősége méltatólag nyilatkozik az ez évi jul. 26-án kimult ritka férfúról. Így dr. Horovitz M. Majna m. frankfurti főrabbi, azt írja felőle aug. 1-én kelt levelében nekem :

»Empfangen Sie den Ausdruck inniger Theilnahme an dem Verluste ihres ausgezeichneten Vaters s. A. den ich seit meiner Kindheit achten u. verehren gelernt habe, dessen gemeinnütziges Wirken besonders zu Gunsten unserer Glaubensgenossen und dessen Hingebung an das Judenthum in allen Kreisen, die ihn kannten, Würdigung und Annerkennung gefunden hat. Gott hat ihm ein hohes Alter und ein glückliches Familienleben geschenkt, aber noch über den Tod hinaus wird sein Andenken vielen ein Segen sein.«

Dr. Sidon, verseczi főrabbi írja : »Ismertem a jeles férfiút, az 1868-iki orsz. izr. kongresszus idejéből, akinek élete áldást-

hozó volt és akinek emléke áldott lesz.« — Hasonló szellemben nyilatkoznak felőle Hirsch hamburgi, dr. Kohn Sámuel, pesti, dr. Steinherz székesfehérvári, dr. Singer szabadkai főrabbi és mások sokan.

Friedlieber Albert nem volt hivatásos rabbi, se tanító, se kántor, se községi jegyző, de balbosz létére minden együttvéve, egy személyben. Ifjú korában kiváló bócher volt. Apja R. Iczigl Szereder, — amint nevezték, — a s.-a.-újhelyi hitközségben a mult század elején, szintén balbosz létére, alrabbi minőségben, talmud-előadásokat tartott érettebb ifjaknak. De korán elhalálozván, fia a Bar-miczve után, melynek ünnepélyét R. Moses Teitelbaum *kivételesen* tisztelte meg jelenlétével, a szentpéteri és stropkói jesibába került, honnan 1835-ben Ungvárra ment, az akkoriban odajutott R. Mayer Eisenstädter tanítványának. A híres rabbi nagyon kedvelte a tehetséges ifjút, kit szombatunkint mindig asztalánál kívánt látni, mert remek hangja volt és gyönyörűen énekelte a Zmíroszt.

Családot alapítván, mezőgazdasággal foglalkozott és mellett ült és tanult,« a szántói rabbitól Hattóroh-t kapott és a környék tiszteletbeli paszkener-ja volt. Neje, megutálván a lenyírott haja helyett viselt idegen haját (Scheitel), férje engedelmével növesztette azt, amely reform nagy szenzációt okozott akkoriban. A szántói és szikszói rabbi a láрма hallatára falujába siettek, hogy megtérítsék Reb Awromelét, ki nagy hírenél fogva, követőkre talált az egész környéken. De sikertelenül, mert F. Sasz és Posz-kimból kimutatta nekik, hogy *szabad haját viselni férjes nőnek is.*

S.-A.-Ujhelybe visszakerülvén 1846-ban, a hitközség lelke volt egy félszázadon túl. Nevelte községét és mindene volt. Csak sakterokkal bírván a község előimádkozókul ő volt ünnepeken a dísz-bal-tfillóh, ő tartott drósékat, ő intézte a hitközség és Chevra-Kadischa ügyeit, míg fel nem fedezte Némethy Menyhért, csegei jegyzőt, kit aztán Ujhelybe hozott jegyzőnek. Ő írta az »államirat-okat, melyekre alkalomadtán a községnek helyi vagy országos ügyekben szüksége volt. Klasszikus héber-séggel írta meg a »Rbonusz brief-okat, melyeket R. Jeremias Löw és mások utána kaptak a hitközség nevében. A középületek feliratai, a legszebb sírfőiratok az ő tollából folytak.¹⁾

¹⁾ L. a cikk végét.

A Kästenbaum Márton alapította iskola feliratát annál is inkább tartjuk közlésre méltónak, amennyiben az az épület renovációja alkalmával egy későbbi nemzedék által lemeszeltetett. Szövege ez volt:

בית הספר אשר בנה רפאל
והשאיר אחריו ברכה במותו,
זה זכרו וזה ביתו בישראל
הגנים בניו והבנות בנותיו.¹⁾

1848-ban úgy ő, mint 2 fivére (Mayer és Samu) *fejgyverrel* kezükben szolgálták a hazát. Albert azonfelül saját szerzeményű harezi dalokkal is, melyek éneklése mellett indultak a csatába.²⁾ Nejét és 3 gyermekét Ujhelyben hagyva, mint nemzetőr indult a kassai hegyre, honnan szombatnapon haza érkezve, egyenruhában, csákóval a fején, egyenesen a templomba ment, hol »Maftir«-nak a Thorához szólították.

S.-pataki tanuló koromban a Chanukka alkalmából egy psettivel kedveskedtem neki, de tollhiba csúszszván munkámba a חנוכה szót egyszer הניקה-nak írtam. Erre a következő szel-lemes versikét kaptam tőle:

בני! אם לך אוזן שומעת,
בנס חנכה לחקור לדעת.
מדוע תעלים עין מראות
מהשכיל והבין על כל אות?
ומה הטאה לך בקצותה את פפה?³⁾
תשפטה לחקק על לא המס בכפה?⁴⁾
ואם עליך לשלם לה תודות,
תשלם משכורתה חמש ידות.⁵⁾
בחדך ותמרו אכן לא בעט
בת קן כנת כ' — אך להטא!⁶⁾

¹⁾ Kästenbaum gyermektelenül halálózván el, e czélzás természetesen a tanítványokra vonatkozik.

²⁾ Bernstein »az 1848/49-iki magy. szabadságharc és a zsidók« 142 l. közölve van egyik dalának egyik szakasza.

³⁾ Czélzás Deut. 25, 12-re.

⁴⁾ A ק számértéke 100, א כ 20 ötszöröse.

⁵⁾ Idézet ידשי-ból, hol azt mondja Sára haláláról, hogy bűn tekin-tetében 100 éves korában csak oly mentes volt mint 20 éves korában. A חטא értelme itt hiba.

Ügyes verselő volt és kár, hogy súlyt nem fektetvén szel-lemi termékeire, föl nem írta azokat. Ha talán egyik-másik tanító vagy írástudó ismerőse birtokában volna apámnak valamelyik ilyen írata, nagyon lekötelezne, ha velem közölné.

Egyet ismerek, és ez igazán közlésre méltó. Tréfás paródia, a S'mini Aezereth vízért epekedő fohásza után. A kongresszus utáni purim alkalmával jött létre és az eredeti dallamára énekelte az ujhelyi rabbi asztalánál ez alfabetikus piutot.

זכור מקריב קרבנו, ניסנו רביעית יין
נטף ושחלת הקטירה ממולח קפריסי יין
סרו ממצותיו בניו, לו ככבת עין
על המתות אשר זה נתנו שתוי יין
בעבורו וכי'
זכור פורט בכנור נעה, ארמני ויפה עין
צלה עליו רוח וילחם בלי כלי יין
קלע באבן וימת מחרב וחרב אין
רמה אשר יר צבא, וישכרהו יין
בעבורו וכי'
זכור שנת שלש שלמכו עשה משתאות יין,
שבעת הסריסים שלה כטוב לבו בייך,
תמיך גם הם צמאו היום ליין
תחתם תאווך, תה צמאונם מנפך היין
בעבורם אל תמנע יין.

Már a kongresszus előmunkálataiban is tevékeny részt vett, amennyiben tagja volt az 1868. febr. 17-ére Eötvös báró által egybehívott értekezletnek.

Mezei Mórral akkoriban folytatott levelezéséből, érdekesnek találok Mezei egy leveléből a következő részletet közölni:

Kedves bácsikám!

Ami pedig a zsidó kérdéseket illeti, rosszul mond engem, bácsika, a pesti előljáróság pártfogójának.

¹⁾ E 2 szóznak speciális személyes vonatkozása is volt. A kongresszus folyamán a nyilvános ülések alatt egy szót sem szőtt Löw Jeremiás főrabbi, az ujhelyi kerület egyik képviselője. (A másik tudvalevőleg Friedlieber volt.) Ez indított néhány krakéler arra, hogy a »P. Ll.« nyilttérében ez iránt meginterpellálják rabbijokat, évődvén vele, hogy talán beteg. W. Jakob volt a »felhívás« indítványozója. Aktuális volt tehát a czélzás *Jekew Chucef* (szemtelen)-re. E megjegyzésre Löw Wolf úr, az inzultált főrabbi unokája figyelmeztetett.

A memorandum, — mondhatom, — nem a pesti előljárónak, hanem ennen lelkemnek, szellememnek szülöttje, és így saját gyermekemnek vagyok pártfogója. Én tudom legjobban, mennyi önzéstelen ügybuzgalom, mennyi őszinte jóakarás van a pesti beadmányba letéve, és ezért fáj a félreértetés, az igazságtalan bizalmatlanság, de leginkább ama a zsidóság becsületéhez méltatlan hang, melylyel egymást ország-világ előtt gyanusítjuk. Higyje el, kedves bácsikám, nem vagyok én egy hajszálnyival sem kevésbé jó zsidó, mint az újhelyi rabbi, talán még jobb, mert elfogulatlanabb, és semmi sem fájna úgy, mintha tapasztalnom kellene, hogy igaz atyámnak azon állítása, hogy a zsidók nem érdemeseek arra, hogy érettük valamit tegyünk.

A Magyar Izraelitában nagy ámulással olvastam ma az újhelyi cikket, melyről egy betűt sem tudtam. Úgy látszik, már saját szerkesztőmet is megvásárolják a hátam mögött.

Tisztelje bácsika tőlem az otthonvalókat mind; a rabbi úrnak alkalmilag szíveskedjék megmondani, nagyon sajnálom, hogy személyesen tiszteletemet nem tettem nála; talán jobban megértették volna egymást.

Igaz szeretettel vagyok
Pesten, 1867. szeptember 20-án

Kedves bácsikának

őszinte öcsese
Mór.

A kongresszus utáni években azon volt, hogy a s.-a.-újhelyi hitközség ne csatlakozzék a Reich Ignác-féle évről-évre mindinkább elfajuló orthodoxiához. Ez nem volt nehéz addig, míg életben volt Löw Jeremiás rabbi, kinek intimsa volt. De ennek elhunytá után, fia Lázár jutván a rabbi-székre, ki a maga személyében nem úgy imponált az országos orthodoxiának, mint apja, ki épp oly kevésbé tekintette dehonatálónak magára nézve azt, hogy egy status-quo hitközség rabbija legyen, mint p. o. Perls Mayer nagykarolyi rabbi. Löw Lázár rabbi országos szerepre áhítozván, első sorban saját községét szerette volna az orthodoxia jármába terelni, — de itt Friedlieberben, eddig legjobb barátjában talált ellenfelére.

A Chevra-Kadisa hosszas tanácskozások és tárgyalások után nem odázhatta továbbra egy halottas koci beszerzését. Ezt az alkalmat ragadta tehát meg a rabbi, hogy a viszály magvát elhintse az eddig egységes községben. Fanatizálva és terrorizálva a tömeget, oda vitte, hogy szavazásra került a kérdés: az orthodox-párthoz csatlakozzék-e a hitközség vagy sem? Friedlieberé volt az érdem, hogy a hitközség szavazóképes tagjainak több,

mint kétharmada *nem*-mel szavazott. Így szakadt széjjel az eddig virágzott nagy község két, sőt három kisközséggé, mely e mai napig sínylődik. Három új templom épült egyszerre, melyek gócpontjai lettek a status-quo, az orthodox és a sephard elemeknek. Egymással versenyezve, tönkre tették egymást a költséges építkezésekkel és úgy anyagilag, mint erkölcsileg (kölsönös aszerolással, hitelrontással, lakásfelmondással, kibéreléssel sat.) megnehezítették egymásnak a megélhetést.

Mannheimer főrabbi Ungvárott éppen elhalálozván, kapóra jött Löw Lázárnak, hogy újhelyi herostratesi műve érdemül tudatván be az ungvári fanatikuskoknál, ottani főrabbinak megválasztatott, úgy hogy odahagyhatta rombolása székhelyét 1887-ben.

Az anyahitközség néhány éven át dajannal és maggidal volt kénytelen beérni, de Friedliebert tudván a maga élén, békében viselte sorsát.

70-ik születése napja alkalmából gyermekei váratlanul összegyülekezvén, hogy csendben üdvözöljék apjokat; — ennek híre kelvén, élénk ovációk tárgya volt az ünnepelt, úgy zsidó, mint máshitű tisztelői részéről. (Évtizedeken át ugyanis választott városi és megyebizottsági tag volt.) Én jelen sem lehettem; Ros-ha-sónokor volt, a szolnoki rabbiállást foglaltam volt el éppen, de könnyekig meghatottak levelének bevezető sorai, melyekben így szól:

ימי המשתה הלפני עברתי
דורשי שלומי הלכו למות
פנעי היום המה נשארו
הימים אין הפין במו.

Főképen, mivel így végzé:

המקום ירחם עליו ואל יעובנו לעת זקנתו

Egy évre rá elkészült a status-quo anyahitközségi templom, melynek létesítése az ő műve volt. Felavatása alkalmából Friedlieber tartotta az első magyar templomi szónoklatot Ujhelyen, de csak az utánakövetkezett társas lakomán felköszöntő alakjában, mely Matolay megyei alispánt éltette a végén. Szépen fejtegette a templom és benne elhelyezett Thora hivatását, melynek egyik sarkköve az istentisztelet, másika pedig a felebaráti szeretet, mely utóbbinak eleven megtestesítője volt mindig az ünnepelt.

Igy kellett meghódítani a területet a magyar nyelv számára, a s. a. -újhelyi zsidó-templom táján, míg az annyira ért, hogy már bensejében, az istentisztelet keretén belül is, hangoztatható.

* * *

»Hogy mije volt Friedlieber az 1872-ben feloszlatott izr. mintaiskola helyébe kreált hitk. iskolánknak, hogy mily része volt az iskola iránt való érdekeltség felélesztésében, — erre nézve itt csak annyit mondok, hogy nagyobb tényező volt ő mindezekben, mint ahogy azt a működésétől távol álló nagyközönség csak sejtette volna. Minden gondja csak az iskola javának emelésére volt irányozva.« Igy ír az iskola körüli működéséről Knopfler Sándor tanító annak 1894—5. évi értesítőjében, midőn 21 évi iskolaszéki elnöki állása elhagyása alkalmából búcsuztatja.

Még egyszer irányult feléje a közfigyelem, midőn nagyszámú családja házasságának 60-ik évfordulóját ünnepelte meg 1897. őszén. A hitközség részéről való nyilvános ünnepeltetést szerényen elutasította, de azt meg nem akadályozhatta, hogy küldöttségei a különféle testületeknek és egyleteknek meg ne jelenjenek lakásán. A küldöttségek szónokai mindegyikének találóan felelt. A hitközség nov. 2-án tartott képv. közgyűléséből kifolyólag, lapidáris stílusban tartott szép díszokmányt nyújtott át az ünnepeltnek, melyben tudatják, hogy Friedlieber Albert szent községük előljáróinak korra és tudásra legvénebbje, Istennek kiváló kegyelméből, oldalán egészségben megtartott életpárjával *gyémántlakodalmi* ünnepet ül; és mert jól ismerik s nagy értékük szerint megbecsülik azon kiváló szolgálatokat, melyeket a nemes férfiú a hitközségi élet minden ágában hitűség, tehetség, ernyedetlen odaadás, önzetlenség és emberbaráti szeretettel párosult szüntelen munkálkodásával ezen szent község és minden intézményének fenntartása, fejlesztése és vezetése körül *több mint fészázadon* keresztül teljesített és melyekkel nem csak itt, hanem az egész honi zsidóság előtt is köztiszteletet szerzett: azért őszinte tetszésükkel találkozott előljáróságuk azon javaslata, hogy lélekiemelő családi ünnepéhez községük tágabb családja is ünnepelve csatlakozzék s ebből folyólag egy szívvel-lélekkel elhatározták, hogy nem az ő jutalmazásaképpen, hanem mély hálájuk és elismerésük jeléül s a jövőendő nemzedék számára

buzdító példaadás végett szeretett hittestvérük, hitközségük egykori elnöke és iskolaszéki elnöke *Friedlieber Albertnek* körükben szerzett bokros érdemeit jegyzőkönyveikben megörökítik, jubileuma napján szívből fakadó üdvözlétüket neki testületileg bemutatják sat.

Egész életműködését összefoglalva, mondhatjuk, hogy kulturmisztiót teljesített elhagyott megyéjében úgy hazánk, mint felekezetünk javára. Legyen emléke áldott!

Mezei Mór nagyszüleinek sírköfeliratai, melyek Friedliebertől származnak.

מה' דוב יהודה בן מה' מרדכי¹⁾
פ"ה

נבר תמים ואיש תבונה
כלכל סבלו באומץ רוח
שחק לאיד מבלי תפונה
גם למות כהולך לשוה
מעודו לכל כחה כיוע
גם ברוקן אהוב לכלמו
לשנותיו בהם לא הגיע
ובשם טוב הלך לעולמו
שנת תרש"ו ליצורה
י"ט אדר הובל לקבורה²⁾
תנצבה

Budapest.

לאה בת מרדכי אשת דוב יהודה³⁾
פ"ה

בנות אשורך בשערים
את עליה על בולנה
יתום ורך עלוך בתמרורים
קץל אמותם ישאו קנה.
מאז ועד שיבתך לא נלאה
תמוך במעלותך נדכי רוח
הא שכתך כי מיום נשאת
תחה בנפי שדי ישמה לנו
ט"ו תמוז תרלה ליצורה
בנבורות לשנים נעדרה⁴⁾
תנצבה

DR. FRIEDLIEBER IGNÁCZ.

¹⁾ Itt nyugszik Dob-Jehuda (vulgo Bär-Leib) fia Mordechaj-nak. (Ezen dédapja után viseli Mezei zsinagógai nevét.)

²⁾ Meghalt 5615 (= 1855) márcz. havában.

³⁾ Itt nyugszik Lea, leánya Mordechajnak, neje Dob-Jehudának. Az egész vidéken Babe Lajcse név alatt ismerték. Reggeltől estig közvetítette a jótékonyt. Árvák, özvegyek és szegényeknek gyűjtött, ő volt *egymagában* a később megalakult nőegylet.

⁴⁾ Megh. 5635 (= 1875) júliusban. — Ezen sírkövek az újhelyi temetőn az *elsők*, melyeken magyar felirat is látható.

TUDOMÁNY.

LANDAU EZEKIEL PRÁGAI RABBI (1713—1793.) ÉS A MAGYAR ZSIDÓK.

Nem hiába alkalmazták oly szívesen a próféta szavát (Ez 24, 24) »Ezekiel legyen a ti csodátok« Landau Ezekielre, mert valóban a XVIII. századbeli európai zsidóságnak egyik legkiválóbb alakja, a rabbinikus tudás egyik legünnepelebb mestere volt. Midón Eibenschitz Jonátán metzi, s később hamburgi rabbist a termékeny írói működéséről híres Emden Jakab azzal vádolja, hogy a betegeknek és gyengéknek adott amulettei csak úgy hemzsegnek az eretnekségtől s belőlük egész világosan kitünik a szmirnai álmessiasban Sabbatai Czeviben való hite, s midőn a vád nyomán nagy, egész Európára terjedő elkeseredett vita keletkezett, mely a zsidóságot két nagy pártra szakasztotta, mint egykoron a Maimuni-vita, mind a két ellenfél őt akarja megnyerni magának. Jampolban, Podoliának egy kis községében működött az időtájt s e körülmény eléggé bizonyítja hírességét. Oly okos állást foglalt el ez ügyben, mint egykor Nachmani a Maimuni viszályban, amivel mindenesetre eljátszotta Emden kegyét. Midőn a prágai község, felépülve a kiűzetés okozta sebekből a század derekán rabbist keresett, oly rabbist, ki nagy talmudikus tudománya mellett a harcban félig-meddig semleges marad, ő reá esett a választás (1752-ben). Negyven esztendeig állott a hitközség élén és működése Prágát zsidó szellemi központtá tette. A magyarországi zsidókkal is mint prágai rabbi jutott érintkezésbe, részint tanítványai útján, részint a rabbik által, kik vallási döntéseiket ő hozzá terjesztették fel felülbírálás végett. Az akkori szokás szerint nagy iskolát tartott, amelybe magyarországiak is özlönlöttek. Családi hagyomány szerint négy tanít-

ványát tartotta a legjelesebbnek,¹⁾ köztük a galgóczi Zwebner Lőb-et.²⁾ Nagy-Martomból ment föl Prágába Pollák Dávid, kinek fia Levi később híres tudós lett.³⁾ Többen tanítványai közül mint rabbik működtek a magyar községekben. Rakonitz Ruben veszprémi, Brill Izrael palotai, Deutsch Dávid váguj-helyi, Lichtenstadt Wolf trencsényi, Hirsch Szegal temesvári, Back Izrael szegedi, Karpelesz Eleazar alberty-irsai, Chorin Áron aradi,⁴⁾ Kohn Dávid rétei⁵⁾ rabbik az ő iskolájából kerültek ki. Többen mint alrabbik (dajján) ismeretesek. Így Oppenheim Simon, a pesti izr. hitközség dajjánja.⁶⁾ Az 1835-ben elhunyt Briszker Joélról azt mondja sírköve, hogy Landau utolsó tanítványai közül való volt.⁷⁾ Tanítványa volt továbbá Triesch Mózes pozsonyi dajján,⁸⁾ a Hunfalun lakozó Dunneuz Peszach.⁹⁾ Tanítványai közül többen tudományos levelezésben állottak vele, mint látjuk Nóda Bihuda döntvénytárából.¹⁰⁾ Mivelhogy a század másik felében, a kismartoni Eisenstädter Méir halálával Magyarországon általános talmudi tekintély nem volt, több más magyar rabbi is fordul hozzá, részint hogy a tanulmányozás alatt felmerült nehézségeit eloszlassa részint hogy egyes valóban előfordult esetekre kikérjék véleményét. A kérdéseknek nagyobb része inkább az első fajtából való, azaz teoretikus. Magánjogi esetek, amelyek leginkább megvilágítanak a hitközségek életét, nagyon gyéren van-

¹⁾ Legújabb életrajzírója Kameelhar מופת הדור (Munkács 1903) 20. l. egy hódoló iratot idéz, amelyet tanítványai egy mosdóból álló ajándék kíséretében átnyújtottak neki. Ebben szintén van négy kiváló tanítványról szó: Mózes, József, Elazar, Simon, de ezek között nem találjuk Lőbet.

²⁾ Fia Ábrahám, könyvének bevezetésében mondja ezt el אהל אברהם (Jeruzsalem 1881.) I. még Magyar Zsidó Szemle (ezentúl Sz.) X. 636. l.

³⁾ עמודי שישים לבית לוי (Prága 1791) bev.

⁴⁾ Lásd tovább az egyes községeknél.

⁵⁾ ההם סופר י"ד 191. sz.

⁶⁾ Az 1788-ban kiadott עמודי הישר művében tanítóik között csak Boskovitzot említi, de későbbi műveiben Landaut is nagyon gyakran.

⁷⁾ Weisz אבני בית הויצ' (Paks, 1900) 80 b.

⁸⁾ U. o. 62 a.

⁹⁾ Schnitzer, Oesterreichische Wochenschrift XXI. 310. l.

¹⁰⁾ Az első (I) kötetet maga adta ki 1776-ban, a másodikat (II) 1811-ben fia. A Sulchan Arukh négy része szerint van felosztva, amit rövidség kedvéért A, B, C, D betűkkel fogunk jelölni.

nak felvéve a gyűjteménybe, aminek oka többek között az, hogy II. József eltította a rabbikat a bíraskodástól. Panaszkodik is e miatt Wahrmann Izraelhoz írt levelében.¹⁾ Már ebből is láthatjuk, hogy a N. B. döntvénytár történeti fontossága szerzőjének nagy jelentősége ellenére sokkal csekélyebb, mint a régi döntvénytárak, sőt még nem is vetekedhetik a XIX. század első feléből való Szófér Mózes »Chatam Szófér«-jével. Mégis érdemes magyar vonatkozásait összeállítani, mert a XVIII. század másik felében élt rabbik jórésze L. levelezői sorában foglal helyet. Amennyire ismereteim terjedtek, más ez időben működött s a N. B.-ban nem említett rabbikat is felsoroltam. Mivel kézirati anyag nem állt rendelkezésemre, főleg a rabbik életére kellett szorítkoznom, mert nyomtatott művekből rendszeresen csak ezekről kapunk tudósítást. Legzérösebbnek látszott, a három leggyakrabban előforduló rabbi (Kallir, Barby, Deutsch) rövid életrajza után abc sorrendben az egyes községekre vonatkozó adatokat csoportosítani. Bacher Vilmos ugyanilyen nemű dolgozatát egy kérelemmel és köszönettel vezeti be.²⁾ Kérelmem ugyanaz, mint az övé. Jól tudván, hogy összeállításom a segédeszközök hiányossága folytán korántsem teljes, kérem az érdeklődők szives pótlásait és helyreigazításait.³⁾ Köszönetem tanáromat, e lapok szerkesztőjét illeti, mert tőle eredt az eszme e dolgozatomhoz.

I. Kallir Eleazar.

Nagyatyja, Eisenstädter Méir működése helyén Kis-Mártonban született 1741-ben. Nagyatyja halálakor még csak három éves volt, atyját meg egyáltalában nem ismerte, mert születése előtt hunyt el. A kis fiú özvegy anyjával Litvániába kerül, ahol alapos talmudi készületségre tesz szert. Első rabbi-állását Lengyelország egy kis községében, Zablutowon nyerte el. Nem lehetett valami nagy jövedelme, mert a hatvanas években ott hagyja állását és Lewin Mózes gazdag berlini

¹⁾ II. D. 25.

²⁾ Századunk első feléből, Budapest 1893.

³⁾ Utólag jutott kezemhez Stein, Magyar Rabbik (M. R.) folyóirata. Egynehány pótlást köszönhetek neki.

zsidó házában foglal el rabbi-hivatalt.¹⁾ Nagyatyja egyik művének kiadása által nagy hírré vergődött, ennek köszönhetette, hogy a rohoncziaik, kik akkortájt rabbit kerestek, ő reá gondoltak. A próbaszónoklatot, melyet most már senkinek sem akarnak elengedni, akkor még nem ismerték és így a rohonczi tudósok azt kéri tőle, hogy küldjön nekik talmudikus fejtegetéseket.²⁾ 1769-ben mint rohonczi rabbi lép Landauval érintkezésbe, aki válaszában tiszteletteljesen szólítja meg, mert mind a három kérdés, melyet hozzáintézett, mély tudásra vall,³⁾ sőt másokkal szemben is hivatkozik kérdéseire,⁴⁾ ami L.-nál nagy ritkaság. Rohonczi működésének elejéből származik az a kérdés is, melyet magánjogi esetben L. elé terjeszt. A felelet végén azt írja »ami pedig azt illeti, hogy községében a 21. zoltárt mondják ima után, vegye tudomásul, hogy ez mindenütt szokásos, ahol az istentagadók, Sabbatai Czevinek — örültsenek meg csontjai — hívei laknak, mert ebben a zoltárban előfordul egy szó, melynek számbeli értéke egyenlő az ő tisztátalan nevével.«⁵⁾ Szüntesse meg e szokást, nehogy erősítse az epikureusokat. Azt is írta, az örökmécses a rendes szokástól eltérőleg, az előimádkozó helye előtt van. Bizonyos, hogy azt az »utálatot« minden tettében eretnakség vezette. Ha czivódás nélkül lehetséges, távolíttassa el a mecset a helyéről.« Az, ki »utálat« néven van említve, Kallir elődje: Stassow Arje Lób volt.⁶⁾ Országzserte a szmirnai álmessias titkos hívének tartották. A 613 parancshoz írott kéziratos munkájában is lehet támaszpontot találni erre,⁷⁾ de ilyen esetben soha sem lehet biztosan tudni, mit kell a sabbataismus s mit a kabbala rovására írni. Emden polémikái irataiban olvasható tanuvallomásokat sem szabad készpénz gyanánt

¹⁾ Mindezt megtudjuk homiliás könyvének *חזון יאיר* (Prága 1792) előszavából, valamint kiadványából, nagyatyjának talmudikus megjegyzéseit tartalmazó *מאורי אש*. Fürth, 1768 körül. A *חזון יאיר* 60 a. említi egyik kéziratos munkáját *פירקין דר"א*, valószínűleg Aboth traktatushoz.

²⁾ *שו"ת הלקה* (Bécs, 1838) I. sz.

³⁾ I. B. 2—4.

⁴⁾ II. A. 36.

⁵⁾ *שבתה צבי ובישועתה* = 814.

⁶⁾ 1756-ban approbálja Méir Meisels talmudi könyvét *הליכות עולם* Sulzbach, 1756.) Aláírása Arje Lób b. Izsák.

⁷⁾ Ben Chananja (ezentúl B. Ch.) I. 19.

venni. Izgalmas időkben oly kijelentéseket tulajdonítanak gyanúsított embereknek, melyeket az illetőknek eszükbe sem jutott tenni. Ilyenféle kijelentés, hogy Eibenschitz Jonatánnak nem épen a legjobb hírnek örvendett fia: Wolf szentebb a bibliai Mózesnél, s hogy a Jeruzsálem elpusztulásáért elrendelt Ab hó 9-i böjtnap el van törölve.¹⁾ Egy alkalommal az egyik tanu azt vallja, hogy Stassow beavatta híveit a legnagyobb titkokba, azaz eretnek misztériumokba, melyet az Alenu és Sír Hamaalot imákban talált. Más alkalommal Pozsonyban kijelenti egy ember a rabbik előtt, hogy Stassow isteninek mondott egy dalt, melyet Eibenschitz fia írt.²⁾ E rossz híre miatt nagyon sokat kellett szenvednie. A pozsonyi rabbi, Izsák Halevi és Landau egyesült erővel kiközösítették. Egy csak legújabbán kinyomatott levelében hevesen kikel támadói ellen. Kabbalista létét bizonyítja a titkos tudomány ismerőire való hivatkozás (jodé chén). Ellenfelét tudatlannak nyilvánítja. Stílusa döcögős, de azért erőteljes és jellemző. Emelkedett hangon hívja fel, megtudja-e magyarázni azt a tényt, hogy a tóra aram fordítása miért fordítja az első szót »kezdetben« helyett »bölcsességgel« vagy hogy miért kezdődik minden benedikció a 2. személylél és folytatódik a 3. személyben.³⁾ Ezek csekélységek s ezeket sem tudja, hogyan tudhatja hát a titkos dolgokat? A trieschi Ábrahám Kohen ugyan azt mondja, hogy rá akarta vinni az eretnekségre, de ezzel szemben hivatkozik arra, hogy maga Ábrahám Kohen nagy tisztelettel fogadta őt később is. Igazhitűségéről tanuskodhatnak tanítványai és hitközségének emberei. Az összes vádak csak Pozsonyból jövő bujtogatásokra vezetendők vissza.⁴⁾ E mentegetődző levél nem használt neki semmit, de rossz hírneve nem gátolta meg azt, hogy az utókor csodatevőt ne csináljon belőle és büvös hatásal ne ruházza fel. Szófér Mózes fia, a krakkói rabbi tudomása szerint az eretnekségéről szóló hír merő kohlmány és oka az irigység. Irigyelték, hogy üdvösséget cselekedett a földön (Zsoltárok 74, 12) azaz, hogy csodatevőket visz véghez. Egyszer fürdőben lévén, községének több tagja zsebében koto-

¹⁾ התאבקות (ed Lemberg) 41. l. és 49. l.

²⁾ U. o. és 48. l.

³⁾ מעמד נוכח, מעמד נסתר.

⁴⁾ Hagoren (héber folyóirat) III. 191. l.

rászott és keresett kompromittáló iratokat, amire Stassow megátkozta községét, még pedig hatásosan.¹⁾ Azt is beszéli, hogy volt egy Nátán Nátá tanítványa, ki 13 éves korában már rabbi volt Nagymartonban.²⁾

Ennek az eretnek hírében álló férfúnak utódja volt Kallir és így természetes, hogy Landau betiltja a zsoldtár elmondását, mert Stassowra emlékeztet, annyival is inkább, mivel Sabatai hívei e zsoldtárt egy festett korona köré írták és így különös szentséggel bírt.³⁾

Kallir talmudi tanulmányaiban roppant széles mederben haladt, egy-egy talmudi helyre az akkori szokás szerint átveszi az összes szerzőket. Landau 1772-ben szemére is hányja, hogy sokat foglalkozik az új könyvekkel.⁴⁾ 1774-ben vissza akar menni Lengyelországba, de Landau, kinek tanácsát kikérte, határozottan lebeszéli, mert nagyon kevés jövedelme lesz. Nyolcz évig tanulmányozta tanítványaival a talmudnak Peszachim traktatusát és tanulmányai eredményeképen, kiadott egy bő, alapos magyarázatot hozzá, mely a Nóda Bihuda első kötetével egy időben jelent meg.⁵⁾ Kérdései, melyeket ez időtájt Landauhoz intéz, nagyobbára elméletiek.⁶⁾ 1781-ben otthagyja Rohonczt, hogy a wisniczi község meghívásának eleget tegyen. Útközben Boskovitz és Kolin községei versenyeznek abban, hogy rabbijuknak megnyerjék, amikor is elfoglalja az utóbbi állást. Innen még gyakoribb Landauval való érintkezése, 1782-ben meghalt anyja és emlékének megható szavakkal adózik.⁷⁾ Ez időben ismerkedik meg a híres prágai tudóssal, Kassovitz Löbbel⁸⁾, s a

¹⁾ ל"ב שטיינבר s. v. שם הנדולים החדש.

²⁾ Ilyen nevű rabbi élt Nagy-Martonban, aki tényleg nagyon fiatalon lett azzá. Róla is beszéli, hogy ruhakotorozási jelenetben volt része. Pollák I. M. I. T. Évkönyv VI. 164. l.

³⁾ Löw, Gesammelte Schriften III. 437.

⁴⁾ Ugyanezt kifogásolja a szeniczi rabbinál. (I. C. 18.)

⁵⁾ A ש"ת הק"ה הלכה 14. sz., amely a hermaphroditáról szól, úgy látszik tényleg előfordult esetre vonatkozik.

⁶⁾ חות יוא"ר előszava.

⁷⁾ זאת בוכי אונק במרה על כי נטלה ממני אם הכשרה 24 b. חות יוא"ר és 101 b.

⁸⁾ הדרת אליהו 38 b., a חות יוא"ר 28 b. szól arról, hogy הדרת אליהו szerzőjével beszélt; ez valószínűleg Pinczew Élija bátorkeszi rabbi, kinek műve 1785-ben jelent meg Prágában.

későbbi rabbiülnökkel Fleckeles Eleazzarral.¹⁾ Érdeklődését Magyarország iránt továbbra is megtartotta. 1785-ben megválasztják Ó-Budára, de a koliniak hosszas kérésére nem fogadja el a meghívást, bármily szívesen is térne vissza a hazai földre.²⁾ Ó-Budára maga helyett Münz Mózeset ajánlotta, kivel fia lakodalmán ismerkedett meg Brody-ban és az ó-budaiak meg is választják.³⁾ A század utolsó évtizedében megjelent könyveken igen gyakran találkozunk Kallir nevével.⁴⁾

1792-ben megjelent Chavvot Jair (Num. 32, 41) című prédikációs könyve. A prédikációk tartalom szerint vannak rendezve. Hét fejezetre oszlik, az első szól a feddésről, a második gyászbeszédeket tartalmaz, a harmadik tárgya a tóranulás fontossága, a negyedik a jótékonytságot tárgyalja, az ötödik szól az imáról, a hatodik a szerénységről, a hetedik a megtérésről. Öreg korában súlyos csapás érte. 1796-ban nagy tűz hamvasztotta el községét és segítséget kér egy leveleiben, amelyet a két befolyásos pozsonyi emberhez Teben Koppel és Menachemhez intézett és amelyben megemlíti azt is, hogy vagyonának jórésze, több mint 700 arany forintja odaveszett. Kéri őket, szerezzenek községének valamilyen uraságnál nagyobb részletekben törlesztendő kölcsönt, mert nagy szegénységben van.⁵⁾ Pár évvel később a tokhal és kecsége élvezetősége körül kitört magyarországi vitában szerepel. Kries-

¹⁾ שו"ת תשובה מאהבה I. 58.

²⁾ שו"ת חות יאיר u. o.

³⁾ Zípsér, B. Ch. VIII. évf. és utána Reich, Beth El II. 293.

Csak így érthető, hogy az akkor még Magyarországon ismeretlen Münz ilyen nagy községbe juthatott. Büchler (A zsidók története Budapestén 300 l. s. köv.) nem is említi Kallir megválasztását, tehát úgy látszik nincs semmi nyoma a hitközségi levéltárban.

⁴⁾ 1776 körül jóváhagyja a zimonyi R. Baruch könyvét שמואל רבי (Bécs 1796). 1787-ben approbálja Halberstadt Mordechaj düsseldorfi rabbi könyvét מרדכי שו"ת מאמר (Brünn 1790). 1791-ben Pollák Levi művét עמודי שישים לבית לוי (Prága 1791). 1792-ben Pinczew Löb responsumait שו"ת יעלה חן (Prága 1793). 1794-ben köszönetet mond Landau Ezekiel fiának, hogy ki akarja adni apjának lapszéljegyzeteit (Prága 1794). Kunitz Mózes elmondja, hogy művét ספר העיין sokan jóváhagyták, de csak Kallir sorait hozza (Bécs 1797). Halála előtt approbálja Jeiteles Baruch könyvét טעם המלך (Prága 1801).

⁵⁾ Weisz, i. m. 65. l.

haber paksi rabbi kérésére ő is kijelenti, hogy e halak tiltva vannak.¹⁾ Vajjon megmaradt-e véleménye mellett azután is, amint a prágai rabbiság tagjai hivatalosan bizonyították, hogy Landau Ezekiel megengedte, nem tudjuk. Halála után (1801.) kiadott döntvényei mutatják, hogy a nevezettek Berlin kívül levelezett az altonai R. Dáviddal,²⁾ boroszlói Berlin Jesajával³⁾ és a radvilli R. Mózesel. Tanítványai közül nevezetesebb Kauders Sámuel tábori és budweisi rabbi, ki irodalmilag is működött, s vele tudományos levelezésben állott.⁴⁾ Prédikációs könyvében említve találjuk tanítványaként a szalónaki Jakabot s az élesezű prágai tudóst, Ranschburg Beczalelt.⁵⁾ Egyik tanítványa Mózes mint rabbihelyettes működött mellette Magyarországon.⁶⁾ Kallir egyik leányát elvette a »Haflaach«⁷⁾ unokája Horovitz Dávid, boldogasszonyi rabbi, akinek fia Horovitz Eleazar bécsi rabbi volt⁸⁾, a másodikikat a kismartoni Jechiel Halevi fia: Mózes, ki Németkeresztúron működött.⁹⁾ Volt még két Izsák nevű veje, akik közül az egyik Litvániában, a másik a morvaországi Lichtenstadt-ban működött. Mindkettőnek talmudi megjegyzései közölve vannak apósuk prédikációs könyvében. Ötödik veje Zalman egész Katzenellenbogen Meirig (megh. 1565.) vezeti fel családfáját.¹⁰⁾

II. Barby Méir.¹⁰⁾

Nevét szülőhelyétől, egy kis német várostól kapta, ahol

¹⁾ Chorin, שו"ת קשקשים 18. l.

²⁾ שו"ת חקר הלכה I. sz.

³⁾ U. o. 5. sz. és 35. l. Landauval is levelezett e R. Mózes N. B. II. C. 116. Feltűnő, hogy a híres frankfurti rabbi Horovitz Pinchász egy 1799-ben Kolinban történt esetre vonatkozó döntésében teljesen elhallgatja Kallir nevét שו"ת נבטת פנחס (Lemberg 1837) 22. l.

⁴⁾ שו"ת עולה שמואל (Prága 1823) I. 7. sz. Kauders 1828-ban kiadta prédikációit ily czímmel אהבה אמת.

⁵⁾ שו"ת חות יאיר-ban bev. és végén.

⁶⁾ שו"ת אור הדני bev.

⁷⁾ חקר הלכה 72. sz.

⁸⁾ שו"ת אנשי איש חיים 201. חיים חיים 114 a. חות יאיר 30.

⁹⁾ 112 a., 113 a. és a könyv végén.

¹⁰⁾ Auerbach, Gesch. der Juden in Halberstadt 71. l. s. köv., Weisz i. m. 3. és 40. l.

egyideig Salom b. Czebi Halevi »a rajeczi maggid« név alatt népszerű magyar rabbi működött.¹⁾

A halberstadti jesiba növendéke, majd a község tagja 1756. óta pedig rabbihelyettese volt. Egy éven át Halleban rabbiállást is elfoglalt. Ilyen minőségében találta a pozsonyiak meghívása, akik az Izsák Halevi halálával (1763.) megüresedett rabbiszékbe őt ültették. Negyed századi tevékenység után meghalt 1789-ben.

Barby az akkori talmudi világban elismert tekintély volt. Talmudikus művét nagyon kedvelték és magasztalták.²⁾ Az általános véleményt fejezi ki a cenzor, midőn művének második, halála után megjelent részében dicséri élelműségét.³⁾ Hírét bizonyítja, hogy a század nyolczvanas éveinek elején a majnai Fankfurt rabbijának jelölik,⁴⁾ hogy fiatalabb rabbik ő hozzá terjesztik fel talmudi értekezéseiket az »imprimatur« elnyerésére.⁵⁾ Ha responsumai ránk jöttek volna, Magyarország legtöbb rabbiját talánók levelezői sorában.⁶⁾

Hogy önéretes ember volt s hogy tekintélyt követelt magának, látni fogjuk a bonyhádi és körmendi válólével körül kitört vizálynál. Midőn Lőw Eleazarnak, későbbi szántói rabbinak egy kérdésére felel, azt is megírja neki, hogy megküldi neki a könyvét, melyben sok jó és hasznos dolog van. Emellett a hagyomány szerint nagyon életrevaló és tapasztalt ember volt. Egy búskomorságra hajló tanítványát a tanulástól eltiltja és külföldi útra ösztönzi, egy másikat arra utasít, hogy zenét

¹⁾ 1797-ben választják meg Rájeczen s mint zimonyi rabbi halt meg 1831, B. Ch. VIII. 497.

²⁾ רבי דיהרנפוט די רבי הלכות מור"ם די רבי Dyhernfurt 1776.

³⁾ A második rész 1792-ben jelent meg, szerzője »bei der jüd. Nation in der Gelehrsamkeit berühmte«.

⁴⁾ Horovitz, Frankfurter Rabbiner IV. 24. 1.

⁵⁾ ספר מודיעה (Prága 1802) I. A. 18. és 19., azonkívül a שו"ת שנת ר"ק (Lemberg 1798) végén. Approbálja Spitz בית אהרן Bloch, ישיבת ישיבת ישיבת Kallir אור חדש על פסחים Midőn Eisenstädter Mair fia Juda kiadja apja könyvét אור הגנוז על כתובות (Fürth 1766) ő tőle kér bejegyzést.

⁶⁾ Auerbach i. m. szerint elvből nem adott ki responsumokat. Ugyanezt mondja Kallir fia Alexander Süsskind az apjáról, amidőn kiadja — döntvényeit. חקר הלכה bevezetés.

tanuljon búskomorságának felderítésére.¹⁾ Hogy a babonás utókor csodatevőt, jóst ne csináljon belőle, azt ő sem tudta elkerülni. 1778-ban megtiltja 3 bíróalmi tallér büntetésének terhe alatt a színházlátogatást, a kártya, billiárd- és teke-játékokat. A feljelentő kap egy tallért, a bűnös elveszti 3 évre hitközségi jogait. A magánimaházak ellen is kikel.²⁾ Landau mindig a legdicséretesebb jelzőkkel szólítja meg a hozzá intézett fejtegetései elején és bárha ellenvetéseket soha sem tűrt, lerakja előtte a fegyvert. Baráti érzelmeiből és nagy tudásából hasznot is húzott Barby. Halberstadti működése alatt ugyanis egy gazdag ember alapítványt tett, hogy kamatjainak egyik fele Barbyt, másik a községet illesse. Mikor Pozsonyba távozott, a pénzt továbbra is követelte, de a község új rabbija számára vindikálta a kamatokat. Landau teljesen barátjának adott igazat.³⁾

Midőn Kallir három híres rabbi felett gyászbeszédet tart, a nikolsburgi Pollitz Gerson, a hannoveri Arje Lőb és Barby felett; utóbbinak adja az elsőséget és éles elméjét magasztalva, az akkori kor szokása szerint azt a pilpulisztikus eszmecserét is elmondja a gyászbeszéd folyamán, mely közöttük legutoljára lefolyt.⁴⁾ Sőt még Emden, aki mindenkiben titkos eretneket látott s kinek Landau számára sohasem volt jó szava, a legnagyobb tisztelettel beszél róla és elnevezi az Örökkévaló buzgó férfianak, az elragadtatás hangján írja: «R. Méirnek Istene hallgass meg.»⁵⁾ E buzgalom, melyet Emden magasztal, nemcsak arra indítja, hogy az eretnekek ellen kiméletlenül fellépjen és az ilyen hírben álló rabbikat pld. a stomfait erőlesen üldözze, hanem beavatkoztatja a környékbeli községek ügyeibe és a rabbik vallásos döntéseibe is. Több ilyen eset van döntvénytárunkban felvéve.

Egy Pozsonyhoz közelfekvő községben nagy pörpatvar tört ki a jótékonyági elöljáró és a hitközségi tagok között, mert a pénztár körül nem volt rendben a dolog. A község bizonyos összeget követelt az elöljárón, aki ellenköveteléseket

¹⁾ Auerbach i. h.

²⁾ Weisz i. h.

³⁾ Auerbach i. m. 87.

⁴⁾ חות יאיר 48. 1.

⁵⁾ ההאבקות 77. 1.

támasztott azzal érvelvén, hogy a kántor fizetését is a jótékonyági pénztárból folyósította és így a pénztár hiányait sajátjából volt kénytelen fedezni. Ezzel szemben a község a ki mutatott öt arany fölöslegre utalt, mint ellenbizonyítékra, mert ha volt követelése, miért nem vonta le. Az előljáró erre azt állította, hogy annyi követelése van, hogy nem is fogadná el az öt aranyat még törlesztési részletnek sem. A helybeli rabbi a pénztárost ítélte el, de ez a pozsonyi rabbihoz fellebbezett. Barby a gabbaj szavahihetőségét vitatja, természetesen nem az üzleti könyvek alapján, mert ilyeneket nem vezetett az előljáró, hanem pilpulisztikus bizonyítékok segítségével. Landau, kihez felterjeszti véleményét, az egész vonalon Barby-nak ad igazat és erélyesen felszólítja az illető község rabbiját véleményének visszavonására. Példányképpül a régi nagyjainkat állítja fel, kik nem átalították tévedéseiket bevallani. »Aki békét szerez a magas mennyekben, az békítse ki Izrael tudósait« — e főhászszal zárja be levelét.¹⁾

A szomszédos rabbik meg akarván boszulni Barby beavatkozásait, Landauhoz fordulnak, előadják saját szempontjuk szerint az ügyet és döntésüket, Barby véleményét pedig névtelenül közlik. Természetesen a kérdező az igazság! Barby levelet meneszt Prágába és referatuma alapján hozzája csatlakozik, sőt az illető rabbiknak neveit nem is nyomatta ki, hogy ezzel is megmutassa a pozsonyi gaonnal szemben jelentéktelenségüket — egy eljárás, melylyel már Salamon b. Adret (XIII. sz.) responsumaiban is találkozunk.

Egy ilyen eset alkalmából Barby óvást emel Landaunál, hogy a községéhez közelfekvő és kerületéhez tartozó helység rabbijával folytat eszmecsérét, s annak vallásos döntését elfogadja, holott ez az ő jogait csorbítja. A prágai főrabbi azzal mentegetődzik, hogy nem járatos a földrajzban s így nem tudhatta, hogy az illető rabbi Pozsony közelében székel. Egy másik esetben az ellenzékieskedő rabbít arczátlannak jelenti ki, mert Izrael nagyjaival szembeszáll. Ha kívánja, úgy arra fogja ítélni, hogy bocsánatot kérjen tőle.²⁾

Mind a kétszer szinte kiérezni az örömet, hogy oly

¹⁾ II. B. 167.

²⁾ II. B. 116.

körülményt talál a tényállásban, mely megengedi neki Barby nézetének elfogadását. 1773-ban sokat tárgyaltak egy nyomaveszett ember ügyében, ki állítólag Törökországban halálát lelte. Barby megengedi az özvegynak a férjhezmenést, Landau leghatározottabban tiltja. Erre az előbbi ítéletének támogatására és megmagyarázására hosszú értekezést ír. Landau sokat gondolkodik a dologról, sehogysem világos előtte s végre egyszer késő éjjel talál alapot arra, hogy döntéséhez csatlakozzék, bárha a részletekre nézve fenntartja kételyeit, amelyeket Barby egy harmadik levélben czáfolni igyekezik. Erre sokáig habozik, vajjon czáfolja-e meg a czáfolatot: »Jobb lenne, ha hallgatnék és ezt beleegyezésnek venné. Uraságod szavai nagyon kedvesek előttem és kívánom, hogy igaza legyen. Csak a valósággyakorlati törvénybe vágó dolgokban nem ismerek el más tekintélyt mint az igazságot, de az elméleti pilpul terén kedves nekem tórája s odaadom a győzelmi pálmát.«¹⁾ Voltak ezeken kívül gyakori theoretikus eszmecséréik, mert Barby nagyon szorgalmasan olvasta a Nóda Bihudát, aminek szerzője nagyon örül.

Rabbihelyettesként működött mellette a boldogasszonyi rabbi Nátán Náta és Sacherles Izsák, ki egy talmudikus művet is írt.²⁾

Híressége nagy számban vonta jesibájára a tudnivágyó ifjakat. Nevezetesebb magyar tanítványai a következők: Sulzbach Seligmann veje és művének kiadója³⁾, Deutsch Dávid vágujhelyi rabbi⁴⁾, Kohn Schwerin Götz, bácsmegeyi főrabbi⁵⁾, Iszacher Bär lipotszentmiklósi rabbi⁶⁾, Wahrmann Izrael pesti rabbi⁷⁾, Prosnitz Dániel pozsonyi dajján⁸⁾, Binét Mor-

¹⁾ I. C. 48., 49., 50.

²⁾ Weisz i. m. 55. l. és קרבן אהם Sulzbach 1777. Barby approbációja e könyvhöz 1775-ből való.

³⁾ 1790-ben találjuk nevét egy talmudikus könyvecskéhez írt approbációján אומר מיהודה (Brünn 1790).

⁴⁾ Következik pl. אהל דוד (Bécs 1822) 20. l.

⁵⁾ Kohn Sámuel, Schwerini Götz 7. l. (Sz. XV. 121. l.)

⁶⁾ Herzog, A zsidók története Liptó-Szent-Miklóson 160. l.

⁷⁾ Reich, Beth El I. 123. l.

⁸⁾ Weisz, i. m. 56. l.

dehaj sasvári, később nikolsburgi rabbi¹⁾, Rosenthal Salamon²⁾, Rosenthal Elias³⁾, Saphir Gottlieb⁴⁾, Luzatto József⁵⁾ magántudósok, Perls Mózes kismartoni rabbi⁶⁾, Spitz Jechiel hógyészi rabbi⁷⁾, Teben Czevi lovasberényi rabbi⁸⁾, Almás v. Oppenheimer Dávid temesvári rabbi⁹⁾ és Beer Péter az ismert író.¹⁰⁾

III. Deutsch Dávid.

Barby iskoláján töltött tanulmányideje után Prágába ment, ahol Landaunak kedves tanítványa s később legszorgalmasabb levelezője lett. Leveleiben felváltva Dávidnak, vagy Dávid »Kittsee«-nek (Köpcsény)¹¹⁾ nevezi és pedig azért, mert apja Menachem¹²⁾ e helységben rabbi volt, miután Nyitráról,

¹⁾ Kohn, i. m. i. h.

²⁾ U. o.

³⁾ Sz. XVII. 118. l.

⁴⁾ Rosenthal Naftali moóri tudós veje volt. Talmudikus művet írt, mely az orsz. rabbiképző intézetben kéziratosan megvan (בן וקנין). Mint a bevezetésben elmondja, 1764-ben született, Barby Méirnél tanult és Moóron letelepedett. Közben lábujja támadt és így képtelen volt járni. Az orvosok csak kínozták, de meggyógyítani nem bírták. 60 éves korában fogott a munkája megírásához.

⁵⁾ Sz. XX. 265.

⁶⁾ Kohn, u. o.

⁷⁾ L. Spitz aggadikus könyvét פרי עין (Brünn 1790) 16 a.

⁸⁾ Makel Noam 12 b. elmondja Teben, hogy sógorával Salomo Peterwardéinnel elment tanítójához, amire ez ily szavakkal fordult sógorához: nu R. Selomo eszt ihr auch sroczem (= tiltott dolgok), amidőn pedig ez nem értette a célzást, úgy folytatta: die Sterlech (= kecségék) zein löter sroczem. Péterváradon ugyanis ették e halat.

⁹⁾ Kohn i. h. Jeremias nagymartoni rabbinak is tanítványa volt (Makel Noam 18 b.)

¹⁰⁾ Kayserling az I. M. I. T. évkönyvében II. 94. l.

¹¹⁾ Hogy azonos Deutsch Dáviddal, bizonyítja pld. vejének, Asch Méirnak egyik utalása a N. B.-ban fölvetett kérdésére. Sz. II. 27. I. azt mondja a II. C. 73. számú Kittsee Dávidhoz intézett levélről: מה שהקשה לו מיה ד"ל.

¹²⁾ II. D. 81 azt írja Landau Dávidnak: הלא כתבתי לך תשובה בשולי המכתב שכתבתי לאבך בנוון המקוה, ami vonatkozik II. B 139-re, ahol így czímezi meg a levelet: משהשאלה ונליל מאבך דק"ק מוטשאף וגליל מאבך נר"ו או"ד דק"ק מוטשאף וגליל מאבך דק"ק מוטשאף וגליל מאבך נר"ו. II. B. 137-re. L. még II. B. 140 s II. D. 95. Kerületéhez Bechin is tartozott, amint Fleckeles prédikációs könyvéből tudjuk, ahol az akkori ízlés-

ahol előbb működött s ahol a hatvanas évek elején Dávid fia született,¹⁾ oda költözködött. Később a tábori kerület rabbija lett Tučap székhelyvel, ahonnan Landauval levelezik. Dávid Prágából apjához megy Tučapra, ahol nőül veszi unokahugát. Egyideig mint magánember tanulmányainak él és gyakran felkeresi pilpulisztikus novelláival, Landau addig megjelent műveire vonatkozó kérdéseivel és megjegyzéseivel mesterét, aki »szeretett tanítványom, a kitűnő rabbi«-nak czímezi, élelműségének tisztelettel adózik, nagy jövőt jósol neki s reméli, hogy majdan hatalmas fává növekedik.²⁾

Kérdései csak theoretikusok, csupán egynek van művelődéstörténeti értéke. Sógornője jegyben járt egy tudós és előkelő származású ifjúval, kinek betegségében szokás szerint meglevő nevéhez még a Mózes nevet is adták, de az apósát is úgy hívták.³⁾ Jehuda Hachaszid végrendeletében ilyen házasságot megtilt,⁴⁾ miért is Deutsch rabbijához fordul tanácsért. Ez azzal az érdekes kijelentéssel kezdi válaszáát, hogy csak az iránta érzett szeretet indítja a válaszra, különben nem is szokott olyan kérdésekre felelni, melyeknek nincs alapjuk, sem talmudban, sem a törvénykönyvekben. Ha egy jámbor és bölcs ember olyasmit ajánl, ami a talmuddal ellenkezik, akkor már nem kell ráhallgatni. Hogy Jehuda Hachaszid e szóban forgó tilalmat kibocsátotta, valószínűleg azért van, mert szent szellemében előrelátta az ilyen házasságok káros voltát, de ez csakis az ő saját családjára vonatkozik és csakis a rendes névre, nem pedig a betegségben nyert rendkívüli. Majd rámutat annak a visszasságára, hogy az embe-

nek megfelelő szellemes haggadikus magyarázata van felvéve (עיולת הורדש), Munkács 1902, a III. prédikáció végén.) Deutsch Menachem meghalt 1785 adar hónapjában és Kallir azt mondja róla (Chavot Jair 37 a.) בודעי ומבדעי קאמינא במדנת הנר כד הוינא שה"י איש תמים פעלו.

¹⁾ Már mint nős ember levelezik Landauval, mint a czímzésből kitűnik. A legelső levél 1781-ben kelt és még 1785-ben az írja neki I. B. 139-re, feltehetjük tehát, hogy 1781-ben 18—19 éves lehetett. Stein, M. R., 9. l. szerint 1755-ben született, de akkor fureso, hogy 30 éves korában nevezte őt »ifjú«-nak.

²⁾ II. D. 60., II. B. 118.

³⁾ II. D. 1823. utolsó sor.

⁴⁾ צוואת ר' יהודה החסיד 26. pont.

rek tudatlanokat választanak vökül, a talmud tilalmával nem törődve, s ha ilyen kitünő ifjúról van szó, akkor holmi végrendelettől félnek.¹⁾

1784-ben megvásárlja a morvaországi Jamnitz rabbijának, amely alkalomból mestere szívélyesen üdvözi.²⁾ A század végén már mint boldogasszonyi rabbi Szófér Mózással levelezik, ki még akkor Nagy-Martonban volt³⁾ s mint szerdahelyi rabbi az akkor még Trietschen működő Löw Eleazzarral⁴⁾ Szerdahelyen a nemes, türelmes rabbinak annyira megkeserítették életét, hogy ott hagyta községét és gyalog jött Komáromba, ahol 1802. körül a vágújhelyi község meghívása érte.⁵⁾ Itt működött tisztelettel és szeretettel környezve egész 1831-ben bekövetkezett haláláig.⁶⁾ Talmudi művein kívül⁷⁾ az akkori

¹⁾ Landau e jellemző döntését már 1793-ban ismeri Troplovitz József, ki gyászkölteményt írt halála felett, amelyben elég izléstelenül Landaut Mendelssohnnal együtt szerepelteti, amint a mennyországban egymás nyakába borulnak (אלון בניה Prag 1793. 4. l.) Fleckeles Eleazer már 1782-ben hivatkozik Landau ilyen kijelentésére (עולת הדין 22. l. II. prédikáció II. fejezetének vége). Azt hiszem, hogy Landau ama megkülönböztetése, hogy a Jehuda Hachaszid csak saját családjára értette a tilalmat, forrása annak a legendának, hogy Deutsch Dávid Juda Hachaszidnak utódja, amint azt unokája, Eisenstädtter Menachem elmondja. (הרינו יודיה Munkács 1867. elején). Úgy okoskodhattak: nem tudták-e ők maguk is ezt a kézenfekvő distinkciót? Bizonyára igen, de épen azért kérdezték, mert ők is Jehuda Hachaszidnak családjából valók és megnyugtatóst kértek arra nézve, vajjon a tilalom a rendkívüli névre is vonatkozik. Érdekes egybevetni Landau e határozottságával Szófér Mózes eljárását, ki nem szegte meg a végrendeletet, hanem a völegénynek más nevet adatott. (כיום שלמה על אה"ע Pozsony 1846. 3. l.)

²⁾ II. A. 37.

³⁾ ח"ס השן משפט 30. sz.

⁴⁾ שמן רקה ח"ב א"ה 6.

⁵⁾ Schnitzer, Oester. Wochenschrift XXI. 421. Komáromban a század elején Lok Eizik működött.

⁶⁾ Tanítványa Meisels Sámuel (1781—1855), ki mint egerszegi rabbi halt meg, még 1830 év végén úgy emlékszik meg róla היינו ד' ל. ניינת (Pozsony 1855). 15 a. 17 b.

⁷⁾ אהל דוד Talmudikus megjegyzések Bécs 1822, 1825, Pozsony, 1836, Ungvár 1867. A שי"ת נאונים ברת"א (Prága 1816) gyűjteményben is van tőle egy dolgozat, megjegyzéseket írt a trencsényi rabbinak, Lichenstädt Wolfnak könyvéhez, homiletikus magyarázatait veje, Asch Meír művében olvashatjuk (Imre Jóser, Ungvár 1864). Kameelhar נופת

responsumirodalom is megörökíti nevét, mert rendkívüli sokoldalú levelezést folytatott. Nevével találkozunk Landau Sámuel¹⁾, Aszód Juda²⁾, Kauders Sámuel³⁾ döntvényeiben. Eszmeeserét folytatott a leipniki rabbiával, Fränkel-lel⁴⁾, a varsói R. Salamonnal⁵⁾, Kunitz Mózással⁶⁾, akit pedig az akkori közvélemény nem nagyon kedvelt felvilágosodottsága miatt. Ez mindesetre szép jele békeszeretetének és elfogulatlanságának.

IV. Nevezetesebb községek.

Abauj-Szántó. Bárha 1738-ban még nem is lakott zsidó Abauj-Szántón¹⁾, a község a nyolczvanas években olyan rendezett viszonyok között él, hogy II. József rendeletére normáliskolát nyithatott. Ez időtájt működött ott R. Hirsch, ki többször levelezik Landauval. Egyszer házassági és kétszer magánjogi esetben. Egy esetben bejelenti neki Hirsch, hogy egy szomszédos rabbi a nem zsidóktól készített vaj tekintetében nagyon könnyítőleg jár el, amit Landau sem helyesel.²⁾ 1788-ban a bodrogkeresztúri, később pesti rabbi Wahrmann Izrael kérdést intéz Prágába, melynek tárgya az volt, hogy egy gazdag ember hagyatékából két kereskedő az üzleti könyvek alapján részt követel magának: Landau kiegyezést javasol.³⁾ E szakvéleményt a szántói rabbi megegyezni igyekezett, amiért meglehetősen kiméltelen leczkét kapott. Szemére hányja neki a prágai rabbi, hogy: »tudatlan és műveletlen s sejt-

הרוך 17. l. két személynék veszi az אהל דוד szerzőjét és a jamniti rabbit, ami természetesen csak tévedés.

¹⁾ שי"ת שיבת ציון 12, 13, 14, 40, 45, 55, 56, 57, 68, 76, 77, 78, 79, 83, 84, 90, 101, 103, 104, 105, 106, mint vágújhelyi rabbi.

²⁾ שי"ת יהודה יעלה első sorozat I. 211, II. 380, 383, második sorozat 75, 240.

³⁾ שי"ת עולה שמואל 74.

⁴⁾ עשרת הכמים א"ה סי"ב.

⁵⁾ Sz. XI. 458.

⁶⁾ ח"ס המציר I. 44 és II. 1.

⁷⁾ Jekelfalussy, Magyarország népessége a pragmatica sanctio idejében, Budapest 1896.

⁸⁾ II. C. 8, II. D. 10, 56, II. B. 66.

⁹⁾ II. D. 25.

telme sincsen az országos törvényekről,« pedig a szántói normáliskolának felügyelője is volt 1787-ben. Talmudi magyarázatai nincsenek kinyomatva, csak egynehány ujévi és kiengesztelés napjára való prédikációja, melynek kortörténeti fontossága nincs. Egy izben Isten sujtó kezének példájaként Lengyelországra utal, mely egykor oly hatalmas volt s most a zsidók helyzete megrosszabbodott. Fájjalja, hogy még Magyarországon is, ez áldott országban, a megélhetési viszonyok annyira megnehezültek. Az 1778-ban elhunyt Izrael Smelka nikolsburgi rabbi emlékére gyászhomiliát írt.¹⁾

1799-ben Jeremias nagymartoni rabbit választják meg, aki kiváló talmudista hírében állott.²⁾ Jesibáján tanult Chorin Áron³⁾ és Lów Wolf a »Sáré Tóra« szerzője.⁴⁾ Két talmudtudós fia volt: Joab és Méir. Joabbal együtt egy halakhikus munkát írt, mely egy régi talmudikus perrendtartási mű magyarázatát foglalja magában.⁵⁾ Apa és fiú még a talmudi tanulmányok akkori hazájában, Lengyelországban is nagy hírnevet örvendtek, amint Ábrahám Czevi Hirsch pilitzai rabbi művéből látjuk⁶⁾ Szófér Mózes is igaz tisztelettel beszél

¹⁾ וכי נתגדל ביער אי במדבר ואינו יודע נמוסי המדינה I. M. I. T. Évkönyv VII. 202. Homiliájának címe: ארץ צבי (Munkács, 1887).

²⁾ 1784-ben az óbudai rabbiság jelöltjei közt találjuk a következőt: »Jeremiás nagymartoni rabbi, a jámbor szeniczi Sámson rabbi fia«. (Büchler, i. m. 300. l.) Ez mindenesetre tévedés, mert Jeremiás fia volt R. Eiziknak és a jámbor szeniczi Sámson fia Bloch Bär szeniczi rabbi volt, kinek aláírása שמשון שניצן (l. tovább). Tehát ez a jelzés két személynek összezavarása.

³⁾ B. Ch. IV. 418. l., Ges. Schriften II. 254.

⁴⁾ Következik Lów egyik kiadványához írt jóváhagyásából שו"ת על ספנות והשובות מברנה ר"ף Bécs 1794.

⁵⁾ ספר מודעה ואנים Lemberg 1798, kiadta R. Jeremiásnak N.-Károlyban lakó veje és ennek sógora; ugyancsak együtt approbálják Löwnek nevezett kiadványán kívül 1791-ben Triesch Wolfnak (nem az ilyenévű trencsényi rabbi) לשפ"ה עם היבור מרפה לנפש (Bécs 1795) etikai tartalmú művét.

⁶⁾ שו"ת ברית אברהם (Dyrhenfurt 1819) I. 64, ahol hivatkozás történik מודעה ואנים 1802-ben. R. Abraham azt írja, hogy megjegyzéseit elküldötte a szerzőnek, de R. Jirmija Nagymartonban már nagyon öreg volt és így nem felelhetett rájuk, csak R. Joab. Ez annyiban nem pontos kijelentés, mert akkor már Szántón volt.

róla.¹⁾ 1806-ban bekövetkezett halála után²⁾ fia Joab követte, aki Hunfaluból jött, ahol vejével Fränkel Izsákkal együtt a Sulchan Arukh III. részéhez bő magyarázó munkát írt³⁾ Fränkel Szófér Mózesnek tanítványa volt Nagy-Mártonban és 1813-ban apósának helyét foglalta el.⁴⁾ Utódja (1830—37.) Lów Elazar, a »Semen Rokeach« szerzője,⁵⁾ ki még lengyelországi működése alatt levelezett Landauval. Lengyelországból Trieschre jött, innen pedig Liptó-Szent-Miklósra és meghalt mint szántói rabbi.⁶⁾

A megyebeli Szinnán lakozó rabbi, Judel érdekes esetben folytat eszmecserét R. Joabbal, mely azt mutatja, hogy a csodarabbikban való hit már akkor Magyarországon is nagyon el volt terjedve. Egy ember Miskolcra vizbefulladt, de mivel nem találták meg kellő időben holttestét, özvegyének nem akarták megengedni a férjhezmenetelt. Erre az asszony elzarándokolt egy »chászid«-hoz, kit a köznépfőfőnök tartott s segítséget kért tőle. »Hogyan segíthetnék rajtad, holott férjedet régen megették már a halak« felelte a szent férfiú, amire az asszony rövidesen férjhez ment.⁷⁾

¹⁾ ח"ס הו"ש משפט 154. sz. és השמטות 203. sz.

²⁾ 1805-ből még két approbációja maradt fenn (Novidvor 1805 és Neugreschel Mathias zilzi rabbi aggadikus könyvének elején באר שבע Prága 1814), de mikor Joab szóban forgó munkája megjelent, már nem élt.

³⁾ זולקיע הן טוב וזר טוב 1806.

⁴⁾ 1803-ban levelezik tanítójával, 1806-ban kiadott munkájában köszönetet mond neki fáradozásáért, 1813-ban mint szántói rabbi ír neki, tehát ח"ס אה"ע ה"ר 136 és ח"ס אה"ע ה"ר 65 (Bachernél Századunk első feléből, 182 és 186) ugyanazon személynek szólnak.

⁵⁾ Életrajzát dicsőítő modorban megírta Münz, Rabbi Eleazar, Trier 1895. Münz szerint (112. l.) R. Joabnak közvetlen utódja volt Szántón, ami természetesen helytelen. Mivel nincs megemlítve a nevezett életrajzban, pótoljuk hozzá, hogy egyik kiváló tanítványa, Friedenthal Saul bonyhádi dajján volt (נויעה שמואל 12 a) s hogy mint liptószentmiklósi rabbi jóváhagyja 1828-ban tanítványának, Horovitz Arjenek könyvét בית אריה Zolkiev 1834) és mint szántói rabbi 1835-ben Jechiel b. Ábraham művét (דרך היים, Pozsony 1837).

⁶⁾ II. B. 60, II. B. 97. A két válasz le van nyomtatva Lów döntvényeiben is. Levelezett Szófér Mózessel és így a הגדולים ההרש"ה-ban 175 és 183 összevonandó, mert mindakettő Lów Eleazart jelenti.

⁷⁾ זולל אביד דגליל שעניאי 150, אן הן טוב וזר טוב⁷⁾ משה"ל"ם. Miskolcz neve hibásan úgy van.

Arad. A 70-es években Broda Lőb nevű rabbi lakik itt, aki később Simándra ment.¹⁾ 1789. óta Choriner Áron volt a község rabbija. Csak közvetve szerepel a döntvénytárunkban a kecsége élvezhetősége körül kifejtett vita alkalmából. Az egész vizsályt, mely úgy Chorinert, mint ellenfelét vitairatra²⁾ indította, klasszikusan ismertette Löw Lipót³⁾ s így az erről szóló döntvények ismertetése felesleges, annál is inkább, mert semmi történetileg nevezetes adatot nem tartalmaznak.

Aszód. A század közepén R. Josua nevű rabbija van, 1767-ben Jakob Filip nevű rabbit találjuk itt. Utódja a nyolczvanas években Boskovitz Wolf lett, ki 1769. óta, mint ó-budai magánember levelezett Landauval.

Ez időből fennmaradt egy levele, melyet Gleivitz Jakab zimonyi rabbinak írt.⁴⁾ Midőn pedig Prossnitzra költözöködött,⁵⁾ Budespitz Sámuel választatott meg. Landaunak a következő esetet jelenti be: Egy Salamon nevű verbói ember elvett

¹⁾ Baruch b. Sámuel Zauvill Zimonyban rabbi volt, ahol meghalt 24 éves korában fia, Sámuel. Baruch különféle okok következtében visszamegy szülőföldjére Lejnikkba s fia emlékére kiadja talmudikus művét **ליב ברורה אביד דקין אראד וכבודו מנה . . . שימארי** többek között.

²⁾ Kriehaber **מקל נועם** vitairata nagyon ritka. Itt felsorolom egy hiányos példányból azokat a magyar rabbikat, akik Chorin ellen nyilatkoztak: Abeles Wolf, Széchen, Teben Czevi Hirsch, Lovasberény, Rappaport Benjamin, Pápa, Kunitz Lőb, Liptó-Szt-Miklós, Budespitz Sámuel, Aszód, Meisels Alexander, Szerdahely, Jeremiás, N.-Marton, Prossnitz Dániel, Pozsony, Mózes Arje N.-Károly, (Lichter) Mózes N.-Abony, Kunitz József, Ujvidék, Oppenheimer Lőb, Galgócz, Jehuda Lőb, Győr, Jeckiel Halevi, K.-Marton, Münz Mózes, Ó-Buda, Mózes Levi, Gyulafehérvár, Almás Dávid, Temesvár és legfőképen Jehuda Lőb, Makó, Magántudósok közül: Bizenz József, Vág-Ujhely, Schwerin Götz Eljákim, Baja, Altofen, Juda Lőb, Bonyhád, Sulzbach Seligmann, Simánd. Az aradi rabbi arról tudósít bennünket röpiratában (**שיין קשקשים**, Prága 1800), hogy a kecségét ették a következő községekben Nagy-Várad, Miskolcz, Abony, Lugos, Zimony, Gyula-Fehérvár, Ujvidék.

³⁾ Gesammelte Schriften II. 260.

⁴⁾ **עגרת שלמה** 7 a. Boskovitz elődjéről I. Vajda. A zsidók története Abonyban, 19. l.

⁵⁾ 1788-ban jóváhagyja itt Halberstadt Mordechaj művét **שי"ת מרדכי** (Wedell, a düsseldorfi hitközség történetirója nem is tud e könyvről. L. Geschichte der Stadt Düsseldorf, 1888. 229. l.)

Aszódon egy özvegy asszonyt, de a legényről kitünt, hogy Verbón már van felesége s azonkívül az is, hogy keresztény.¹⁾

Később előljárt Choriner üldözésében. Mikor Ó-Budán utóbbin végre akarták hajtani a szakáll levágatásának moabi büntetését, ő is egyike volt az ítélkezőknek.

Bodrog-Keresztúr. Döntvénytárunkban van egy levél, melynek címzése: London Eliezer, Magyarország. Mint más-honnan tudjuk, az a férfiú 1785-ben a bodrogkeresztúri község rabbija és az ottani iskolának felügyelője is volt. London olyan kérdést terjesztett fel Prágába, melyből látszik, hogy a hegyaljai zsidók akkor sokat foglalkoztak pálinkafőzéssel. Landau különben azt írja neki, hogy az ügyét terjeszse elő a híres pozsonyi rabbinak és az ő döntése legyen irányadó, ami mindenesetre újabb bizonyítéka Barby tekintélyének, de lehetséges az is, hogy azt hitte, hogy Pozsony közel van Keresztúrhoz.²⁾ London után Wahrman Izrael következett, majd ennek Pestre való távozása után Ábrahám Abusch, kinek az egész zemplénmegyei rabbiak segítségére volt abban, hogy a feleségétől ennek akarata ellen elváljon.³⁾ Zemplén megyében ez időtájt nevezetes község volt a mádi, akinek a rabbiját, Mózeset bevádolta egy ellensége Landaunál, hogy egy válólévélben a kiállítási helynek nem írta ki szabályszerűleg az összes neveit. Ugyanis csak a hivatalos Mád nevet vette fel, holott a zsidó kiejtés szerinti Made és Madi neveket is kellett volna felsorolnia. Erre a rabbi azt feleli, hogy a hivatalos név a helyes és a zsidó kiejtés a hibás.⁴⁾ Az itteni metsző is levelezett Landauval.⁵⁾ A szomszéd Ujhelynek rabbija nincs ugyan említve, de az akkori rabbi nevét Weil Sámuelét találjuk a II. József alatt normáliskolák felügyelői között.⁶⁾ A század végén itt működik Meisels Hirsch⁷⁾ utána pedig a szinnyavai rabbi, Teutelbaum Mózes.⁸⁾ Egy

¹⁾ II. C. 80.

²⁾ II. A. 71. **לוי לוי מיהו להרב מיהו** és Évkönyv VII. 202.

³⁾ **ה"ם חישן משפט** 203. sz.

⁴⁾ II. C. 115.

⁵⁾ II. B. 22.

⁶⁾ Évkönyv i. h.

⁷⁾ L. **וכד טוב הן טוב** 150. l.

⁸⁾ 1807-ben Sinnyaván approbálja Horovitz Eleazar **נועם מרדכי** homiliás könyvét (Lemberg 1807).

Liszka nevű város is van említve a Nóda Bihudában, de ez nem az e megyebeli Olasz-Liszka.¹⁾ Szülőföldemen, Homonnán ez időtájt Spira Jakab rabbi működött, a mint azt »egy régi levelem írva találtam.²⁾ Jellemző a történeti érzék fejlettségére, hogy saját községében nem is ismerik a nevét. Utódja Horovitz Fischl, ki nem élt jó viszonyban a községével. Egy zsidó-német levélkéje maradt fenn, melyben fizetését kéri s nagy szegénységére hivatkozik. Szabolcs megye nincs képviselve csak a kisvárdai rabbival: Dáviddal.³⁾

Bonyhád. A XVIII. század első felében Spitz Lszák rabbija nevét ismerjük.⁴⁾ A század derekán R. Izrael működött itt, ki 1770-ben Landauhoz rituális ügyben, 1777-ben magánjogi dologban intéz kérdést. Egyszer kiállított egy getlevelet, amelynek megírására összegyűlt rabbikollégiumban veje is benn volt, amiért nagyon megtámadták.⁵⁾ 1794-ben nagy tűzvész hamvasztotta el Bonyhádot, amely alkalom emlékére utódja Freistadt Ábrahám Lőb, héber gyászdzalt írt.⁶⁾ A nagy tűzvészben elégték a régi válólevek és azért azt kérdi Landautól, hogyan kell, Bonyhád nevét írni a getlevelben.⁷⁾ A prágai főrabbi azt feleli, hogy a boldogult Izrael

¹⁾ II. C. 19. מענדל אביד ורימ דקין ליסקא azonos a II. C. 135 alatt említett מענדל . . . אביד דקין ליסקא, aki 1792 óta Lissában rabbi volt (Levin, Geschichte der Juden in Lissa, Pinne 1904, 199. l.)

²⁾ Fränkel Juda kiadott Edujot traktusára vonatkozó több kommentárt ily czimel *קבוץ הכמים* (1801 s. l. valószínűleg Zolkiev, a katalógusok nem említik), melyből csak egy levelet láttam hozzákötve egy másik könyvhöz. Ott elbeszéli a szerző, hogy a szántói Fränkel Lszákon kívül levelezésben állott a nagytudásu homonnai rabbival.

³⁾ II. B. 7, ahol קוי Klein-Wardein.

⁴⁾ Sz. VII. 593. 3. j.

⁵⁾ I. B. 9, II. D. 32, I. C. 93, II. C. 114.

⁶⁾ Stein (M. R. 18) azt mondja e rabbiról »approbálja 1789-ben elődjének Spitz . . . rabbinak a »Hagodó«-ba írt magyarázatát . . . Fia és utódja Lőw Izrael rabbi volt«. Forráskimutatásában meg azt írja: »Bichasz Jiczchok, M. Zs. Sz. XI. 665.« Mindez kiigazításra szorul. Spitz Freistadnak csak egyik elődje volt, mert közvetlen elődje, R. Izrael. A »Hagodó«-ra írt magyarázatának neve nem Bichasz Jiczchok (mert ez 1746-ban jelent meg és így nem lehetett 1789-ben approbátora), hanem mint az általa is említett M. Zs. Sz. XI. 665 (olv. 695) láthatta Béur (helyesen: Biur) Jiczchak. Utódja nem Lőw Izrael volt, hanem Boskowitz Wolf.

⁷⁾ II. C. 118.

rabbi tesz-szel írta a város nevét. Arra a kérdésére pedig, hogy Bonyhád nem zsidó nevei közül melyiket kell beírni, a magyart-e, vagy a németet, azt feleli, hogy a magyart, »mert a német nyelv csak az osztrák császárok uralkodása óta divatos.« De Freistadt azt sem tudja, hogy melyik a magyar név Bonyhádi vagy Bonyhád? A telekkönyvben úgy van Bonyhád, a földes úr azonban Bonyhádinak írja a nevét. Kutatta ennek a különbségnek okát és arra az eredményre jut, hogy Bonyhádi csak annyit jelent, mint Bonyhádról való. Landau ezt megengedi, sőt bizonyítékul felhozza, hogy a héberben is az i képző a hozzátartozóságot fejezi ki, mint Laban Ha-aram-i azt jelenti az Aramból való Lábán. Aszód Juda 70 évvel később még hivatkozik e nyelvészeti igazságra Singer Jakab losonczy rabbihoz írt levelében.¹⁾ Freistadt veje azonban azt állította, hogy a régi válólevekben az van: »Bonyhádi«. Landau szerint a város neve eredetileg Bonyhádi volt, még pedig a földesura után és pedig azért, mert sok nyelven (?) a puszta helyet hád-nak nevezik és azon a környéken bizonyára két Bony nevű úr lakott és az egyiket megkülönböztetés czéljából Bonyhád-i-nak azaz a »hád« melletti Bony-nak neveztek. E levelezésből az akkori magyar rabbik csekély nyelvtudását láthatjuk s egyszersmind az is kitűnik, hogy mindent meg tud az ember magyarázni, ha akar. Landau is a XVIII. században élt, amidőn az etymologiai tudomány az ismert mondás szerint a magánhangzókkal semmit, a mássalhangzókkal keveset törődött. Ilyen történeti szempontból kell felfogni Szófér Mózes egynehány ily fajta szófejtését.²⁾

Duna-Szerdahely. 1787-ben Meisels Alexander v. Sztender nevű rabbija a következő kérdést intézi Landauhoz: Községéhez közelfekvő helységben van egy düledezőfélben lévő templom. A városi előljáró (prefektus) le akarja romboltatni, a zsidók kérésére azonban a földesúr megengedte, hogy továbbra is fennállhasson, amire az előljáró, kinek különben nagy befolyása van a grófra, azzal fenyegette meg a zsidókat, hogy bármi bajuk lesz vele, ő leromboltatja a zsinagógát.

¹⁾ יהודה יעלה II. sorozat, 125. sz.

²⁾ B. Ch. VIII. 337. l. s. köv. 351. l.

Keresztény iskolát is akar melléje építeni, hogy a templomból kijövő zsidók a gyermekek csintalanságainak legyenek kitéve. Ha beleegyeznek a régi templom lerombolásába, ő építtet nekik szebbet és nagyobbat, mivel a jelenlegi a nagy ünnepeken úgys szűknek bizonyult.¹⁾ Érdekes esetet jelent be Prágába 1784-ben. Valakit lopással vádolnak és két leány (akiknek nincs tanuzási joguk) tanuskodik ellene.²⁾ A felelet Szerednek Dávid nevű rabbijához is van intézve, kinek fia Jakob szeniczi rabbi volt és unokája egy kronologiai munka szerzője.³⁾ Meisels később Rohoncra költözködött és onnan leveleztet Szófer Mózes⁴⁾, Binet Mordechajjal⁵⁾ és Aszód Judával.⁶⁾

Holics. A század második felében Juda nevű rabbija volt, kinek unokája Aszód Juda.⁷⁾ A nyolczvanas években volt négyszáz zsidó lakosa, aki — amint az egykorú földrajzíró tudósít bennünket — minden újév napján a kapuczinus barátoknak süvegeczukor, kávé és citromból álló ajándékot adtak.⁸⁾ A község rabbija, Spitz Áron innen írt Landaunak.⁹⁾ Előbb Prossnitzban működött, ahol úgy összeveszett az előimádkozóval, hogy egy péntek délután hamarosan elköltözködött, miután átkozott jövőt kívánt ellenfelének. Innen, Trencsénben is időzött egy darabig,¹⁰⁾ Holicsra ment. Midőn Kallirt 1781-ben megválasztják kolini rabbinak, ő lett az utódja Rohonczon. Itt adta ki Mózes első könyvéhez írt homiliáit.¹¹⁾ Kiváló prédikátor hírében állott s azért meg is akarták választani 1790. körül

¹⁾ II. A. 19.

²⁾ II. D. 58.

³⁾ Szered v. Jafe Dávid למועד הוון munkája 1843-ban jelent meg Pozsonyban. Apáról és fiáról szó van a ח"ס-ban is.

⁴⁾ ח"ס ה"ס 90 s még gyakran.

⁵⁾ מרשתה מרדכי אה"ע ב'.

⁶⁾ עיני ישראל II. 34., ahol az שו"ת יהודה יעלה mondja, de ez összetévesztés egy másik rohonczi rabbiival, Gabriellel, kinek ily című könyve megjelent 1822-ben Bécsben. L. nevezett döntvénytár 133. sz.

⁷⁾ יהודה יעלה I. sorozat a bev. végén.

⁸⁾ Korabynski, Geogr.-Hist. Lexicon von Ungarn. Pozsony 1786 s. v.

⁹⁾ II. C. 92.

¹⁰⁾ B. Ch. VI. 521. l. Sz. VII. 405. l.

¹¹⁾ בית אהרן Sulzbach 1786. Approbálja Landau (1780), Aser

Pakson rabbinak. A század végén azonban kivándorolt a Szentföldre és ott halt meg.¹⁾

Kis-Marton. 1744-ben halt meg nagy hírű rabbija: Eisenstädter Méir, akinek talmudikus művei, döntvényei és approbátói mutatják kiválóságát.²⁾ A század harmadik negyedében Spitz Zalman, Bachrach Jair hírneves wormsi rabbi fiának, Sámsonnak a veje volt itt rabbiülnök.³⁾ Majd Aser Lemil glogaui rabbi hivatott meg, aki már 1754-ben, mint híres tudós szerepel az Eibenschitz és Emden közötti viszályban.⁴⁾ Húsz éven át működött Kis-Martonban. Élemedett korú lehetett, mert Landau már 1777-ben öregnek ismeri és a legnagyobb tisztelettel beszél vele, bárha épen megtámadta azért, hogy megengedte a ruzmával való borotválkozást félünnepekor. Mert — úgymond — ha az emberek e könnyítésről tudomást nyernek, amely az összes nagy törvénytánítók véleményével szembehelyezkedik, akkor a törvénykönyv más szabványait is meg fogják szegni. Landau ezzel szemben kifejti, hogy ha nem engedi meg, akkor elmennek nem zsidó borbélyhoz és borotválkozni fognak, mert hozzászoktak ahhoz, hogy szakállukat levegyék. A mai nyelven tehát azt mondja Landau: Prágában mások a viszonyok, mint Kis-Martonban Aser Lemil új levelet ír, amelyre azt jegyzi meg, hogy semmi új szempontot nem tartalmaz, amiért is jobb lesz a vitát bezárni.⁵⁾ Mindamellet nagyon jó viszonyban éltek egymással, melynek fenntartásához hozzájárult az a körülmény is, hogy távoli rokonságban voltak. Egyik hozzáintézett levelében elmondja neki bizalmasan Landau, hogy vissza akart térni Lengyel-

Lemil kismartoni (1782), Jeremiás, nagymartoni (1782), Lüpschütz Zalman lakompaki (1782), Barby pozsonyi rabbi (1785) és Kallir is.

¹⁾ B. Ch. VIII. 133.

²⁾ Approbálja 1732-ben יצחק מ' (Berlin 1746) könyvet, azonkívül 1735-ben מ-מהור, ugyanakkor ראשונים ראשונים, 1741-ben pentateuch-kiadást, l. Weinberg, Die hebr. Druckereien in Sulzbach (Frankfurt M. 1904) 125—128. l.

³⁾ Az idézett למועד הוון genealogiai függelékéből, amelyet Kaufmannál (R. Jair Chajjim Bacharach, Trier 1894, 67. l. I. jegyzet) nem talállok idézve, tűnik ez ki.

⁴⁾ לוחה העדות ed. Warschau 52 a. Glogaun approbálja 1764-ben Kunitz Jakob ויקב יעקב és 1767-ben Meisels Rafael שבת המוסות művét.

⁵⁾ I. A. 13, II. A. 99, II. A. 100.

országba, de a hitközség nagy kérésére Prágában marad.¹⁾ Utódául fiát, Mihályt választották, ki mellett rokona Rafael Glogau működött mint alrabbi.²⁾

Körmend. Nevé a körmendi get körül kitört vizzályban szerepel. Lengyel származású rabbija Josua Falk Mordechai 1780-ban két laikussal együtt megalakította a szükséges kolégiumot és válólevelet állított ki. Mivel Körmenden ezelőtt nem írtak válólevelet, ez nagyon merész lépés volt az akkori időkben, midőn a tekintélyes rabbik meg akarták tiltani az újonnan keletkezett községeknek a getlevél kiállítását részint vallási szempontból, mert az illető új községeknek héber elnevezése, illetőleg héberre való átírása nincs hagyományilag megállapítva, részint pénzügyi okokból, amennyiben nem akartak élesni a tetemes díjaktól. Midőn Barby Méir pozsonyi rabbi meghallotta ezt, a levelet érvénytelennek nyilvánította. A körmendi rabbi erre megsértődve Kallir elé vitte az ügyet, aki meg Landaunak megírta a dolgot és ez különféle okok következtében semmisnek jelenti ki a get-et és elítéli a rabbit, hogy három éven át ne állítson ki ilyen levelet, azután pedig vizsgára jelentkezzék. Mivel pedig tiszteletlenül nyilatkozott a rohonczi rabbiról, kövesse meg. E határozatot elküldte Kallir Körmendre levél kíséretében. A körmendi rabbi mentegetődző levelet írt Prágába. Többek között azzal is érvelt, hogy hogyan kezdtek egyáltalában get-et kiállítani, ha csak akkor szabad, ha a város nevének írására van hagyomány, hisz az is valamikor kezdődött. Landau nem fogadja el érvelését, hanem fenntartja véleményét s Körmendnek megírja, hogy Josua Falk megmaradhat állásában, de válólevelet csak akkor szabad három év múlva kiállítani, ha a pozsonyi és a rohonczi rabbik ezt megengedik.³⁾

Lakompak. A század első negyedében Méir nevű rabbija volt,⁴⁾ ezt követte fia: Benjamin.⁵⁾ A 80-as években templo-

¹⁾ II. A. 36. Kérdéses, vajjon Steinhardt József által említett Áser rabbi nem azonos-e véle (זכרון יוסף סיני, להרב אשר במדינת אונגארן) Steinhardtnak felesége a tudós Krindel asszony kismartoni volt, talán így keletkezhetett az ismeretség.

²⁾ זכרון יהודה 4 b.

³⁾ II. C. 105, 106, 107. A rabbi neve משה רייך.

⁴⁾ שיחת מדרם איש ח"ב 24.

⁵⁾ Approbálja 1766-ban a מאורי אש cz. könyvet.

muk is volt, melynek egyik tóratekerce a benne talált íráshiba folytán különféle fejtegetésekre adott alkalmat egyrésről Kallir Eleazar és az ottani rabbi Lüpschütz Zalman, másrésről e kettő és Landau között.¹⁾ Kallir egy más esetben is beavatkozik Lüpschütz döntéseibe.²⁾ A szomszédos Nagymárton egy rabbija sincs említve a Nóda Bihudában. A községnek már a század elején van nevezetes rabbija Frankfurter Juda Löb személyében³⁾, majd Stassow tanítványa Frankfurter Nátán következett⁴⁾, utána Bloch Bär Isachar.⁵⁾ Pollitz Gerson rabbija 1774-ben jelölve van a morvaországi főrabbiságra, de csak hat évvel később nyeri el. 1780-ban Jeremias b. Eizik, majd 1799. óta Szófér Mózes működött Nagy-Mártonban.

Liptó-Szent-Miklós. 1740-től kezdve Kohen Mózes személyében első rabbija volt az 1730-ban alakult községnek.⁶⁾ 1774-ben terjeszt Landau elé házasságügyi kérdést.⁷⁾ Utódja Kunitz Löb, akinek állítólag menekülnie kellett Kunitzról, mert abba a gyanuba esett, hogy Sabbatai Czevi híve. Mint kunitzi magánember levelezik Landauval, s hogy éleselméjű volt, mutatják a kitüntető czímek, melyekkel Landau elhalmozza.⁸⁾ 1813-ban meghalt nagyon öreg korban. Dédunokája Kunitz Mózes akkor már meglehetősen hírnévre tett szert.⁹⁾ 1778-ból fennmarad egy a Krakkóból való R. Izsák talmudikus művéhez írt jóváhagyása.¹⁰⁾

Makó. 1738-ban még nem lakott itt zsidó. Tíz évvel később már chevraja is van. A község vezetését rabbihelyettesre bízták, akinek csak utódját Jehuda Löböt ismerjük. A 90-es évek elején levelezik Landauval a rituális fürdő ügyé-

¹⁾ II. B. 170, 171.

²⁾ II. B. 67.

³⁾ שיחת מדרם איש ח"ב.

⁴⁾ Löwenstein, Geschichte der Juden in der Kurpfalz 218. l.

⁵⁾ Évkönyv VI. 164. l.

⁶⁾ Herzog, A zsidók története Liptó-Szt-Miklóson (Bpest 1895). Itt jegyzem meg, hogy זכרון יוסף סיני alatt említett במדינת אונגארן talán azonos vele.

⁷⁾ I. C. 11.

⁸⁾ ליב מקיק קוניין.

⁹⁾ Ben Jochaj, Bécs 1815, bev.

¹⁰⁾ יהודה ליב מקוניין. Fürth 1781. Aláírása: יהודה ליב מקוניין על פסחים.

nyüket, amelyben az üstnek nagyságát is megadják.) Landau beküldi nekik Boskovitzhoz írt levelének másolatát azzal a kívánsággal, hogy Isten békítse ki őket.

Egy téli szombat délután az öreg ó-budai dajján Elchanan végig ment az utcán bottal, mert a járda csuszamlós és síkos volt. Boskovitz a dajját epikureusnak jelentette ki. Landau, kinek Elchanan panaszkodott, nem tételezi ezt ugyan fel Boskovitzról, de hát gyűlölség megváltoztatja a világ sorát. A mult évben a peszachi históriával kellemetlenkedtek neki, most visszafzeti a kölcsönt.²⁾ Boskovitz talmudi képzettségének bravuros megnyilatkozása, hogy megengedhetőnek találja a borotválkozást, ha a lenyírás után csak olyan szőr van az arczon, melyet már olló nem fog. Landau erőlyesen felszólítja az ilyenmü spekulálás abbahagyására.³⁾ Miután Aszódon, Prossnitzban rabbi volt, majd Pesten tartózkodott, Kolinban rabbihivatalt viselt, 1809-ban megválasztják Bonyhádra rabbinak, ahol 1818-ban meghalt.⁴⁾

1772-ből említve van döntvénytárunkban egy Mordechai nevű ó-budai orvos, aki talán azonos Oesterreicher Maneszszel.⁵⁾ Landaunak fia Sámuel egy Kittsee Chajim nevű ó-budai magántudóssal levelezett⁶⁾. Münz Mózes ó-budai főrabbi nem levelezett Landauval. A megyés főrabbisága körül kifejlődött vita alkalmából látjuk, hogy pestmegyei községek legnagyobb részének volt saját rabbija.⁷⁾ Alberti-Irsán Landaunak egyik

¹⁾ שבעה דין אנוניש.

²⁾ II. A. 28.

³⁾ II. B. 80.

⁴⁾ Hajthatatlanságát és következetességét jellemzi a következő kis eset. Mint sok rabbi, úgy ő is elvből nem approbált új könyveket, de minden rabbi elvei fenntartásával mindent jóváhagyott, amit csak kértek tőle. Mikor Boskovitz Kolinben volt, Habern József prágai tudós approbációját kérte דרך הישר (Prága 1810) könyvéhez. Erre azt feleli: minek neki ez? Talán, hogy ajánlja könyvét — egy ilyen kiváló ember nem szorul ajánlásra vagy talán szerzői jogának megővésére — úgy sem veszik figyelembe a rabbik tilalmát. Tehát megmaradt elhatározásánál és nem ír jóváhagyást.

⁵⁾ I. C. 41. Ez alkalommal meg van említve, hogy Ó-Budáról egy mértföldnyire van שאתמר (talán Csomád, mert Simándról nem lehet szó).

⁶⁾ II. A. 115 és II. B. 4. Kunitz Mózes Veszprémből levelezik egy Kittsee Chajim הרב I. 99 és II. 140.

⁷⁾ Büchler i. m. 313.

tanítványa működött, Karpeles Eleazar, ki gyászbeszédet tartott mestere halála felett, amelyben mint tanítványai jöltevéjét dicséri. »Ki fogja ezentúl a talmud nehézségeit megoldani, ki fogja éles elméjével a sziklaerős talmudi kérdéseket szét-törni!«¹⁾ Péczelnek rabbija Spitzer Wolf volt, kinek gróf Ráday Gedeon belső titkos tanácsos, septemvir és koronaőr felett tartott gyászbeszédét lefordította fivére, Spitzer Ábrahám pesti lakos.²⁾ Tápió-Szelén 1794-ig Morberg Jesaja, majd utána Kohn Pinchasz,³⁾ Abonyban 1771. óta Lichter Mózes volt rabbi.⁴⁾ Lovasberénynek már a 60-as években volt rabbija Leipnik József személyében, ki Temesvárt tartózkodott egy-ideig s akinek Landauval való levelezését látta Oppenheim Dávid temesvári rabbi, amint ezt elmondja Krieshaber paksi rabbihoz írt levelében annak a bizonyítására, hogy még Landau se szégyelte bevallani tévedését. (Makel Noam 31 b.) Egyik utódja, Jakab Izrael mellékfoglalkozás gyanánt bőrökkel kereskedett (Sz. XI. 533.) A század vége felé a Pozsonyból származó Teben Czebi működött s szerepelt a kecsgevitában.

Paks. Rabbija Klein Jechiel Czevi 1767-ben kérdést intéz Landauhoz, az állati tüdő megvizsgálása ügyében. A nyolczvanas évek elején Somogy megye rabbija lett,⁵⁾ miután az első somogy megyei rabbi: R. Meir, ki Marczalán székelt, meghalt. Klein a XIX. század elejéig működött.⁶⁾ Utóda József Mihály 1782-ben szerepel, midőn Landau figyelmezteti, hogy válási ügyben a hatóság engedélye nélkül semmit se tegyen.⁷⁾ 1789-ben Bajáról meg-

¹⁾ ררוש להספר אכן האמת (Prága 1793).

²⁾ Trauerrede am Tage des feierlichen Leichenbegängnisses... von Wolf Spitzer Orts und Distrikts Rabbiner zu Petzel, Pest 1801.

³⁾ Kohn, Schwerin Götz 16. l.

⁴⁾ Vajda Béla, A zsidók története Abonyban 16. l.

⁵⁾ 1780-ban approbálja Spitz Mózes (M. R. 23. l. tévesen Mayer) b. Jochanan baranyai rabbi talmudikus könyvét (בתי למאור, Bécs 1792), de a könyv megjelenésénél már Somogy megye rabbijának van feltüntetve. Hogy Klein volt a neve, azt látjuk B. Ch. IX. 656, ahol az is van, hogy ő volt az első somogy megyei rabbi, pedig ez tévedés, mert a marczali rabbi, Meir már előtte viselte e címet.

⁶⁾ Meir a 70-es években approbálja a már említett רוע שמיאל könyvet. Klein utódja a rabbiságban Ullmann Salom volt, aki azonban 1799 körül már boldogasszonyi rabbi.

⁷⁾ II. C. 26.

hívják Kriszhaber Izsákot, aki már Landauval levelezett. Egy ízben megírja neki, hogy a chaliczáért nem szabad semmiféle díjat elfogadni a rabbinak.¹⁾ Bonyhádi kortársával, Freistadt Ábráhámmal együtt szerepel egy Bonyhádon kiállított getnél, melybe a pozsonyi rabbi is beleszólt, erélyesen ellentmondva Landau döntésének.²⁾ Főszereplése azonban később kezdődött. Midőn a 90-es években azt a kérdés vetették fel, szabad-e a tefillin átvonatát két darab bőrből készíteni, Binét megtiltotta, Münz megengedte. Kriehaber csatlakozott Binét véleményéhez még pedig a végletekig menő buzgósággal. Inkább semmi tefillint — hirdette — mint ilyet.³⁾ Ez arra indítja Rappaport pápai rabbit, hogy röviden bebizonyítja az ily tefillin használhatóságát.⁴⁾ Chorin Münznek sietett segítségére és ily értelemben írt Binetnek. Utóbbit 1794-ben Meisels Szenderrohonczy rabbi is meginterpellálta, amire szerény, de önértetes módon felel neki.⁵⁾ Choriner véleményét a brodyi híres tudóshoz, Margulies Efraimhoz is elküldi és ez dicséretes szavakkal adózik neki. Mikor Margulies 1818-ban megjelenteti döntvényeit, nem bírt tudomással a Chorineren végbement változásról és meghagyja a kiténtető jelzőket, amin Szófér Mózes szerfölött csodálkozik.⁶⁾ A kecsége körül folyt vitában ő vitte a főszerepet és még Landau fiával szemben is azt állította, hogy Landaunak az a döntvénye, amely a halat megengedi, nem létezik; később meg azt, hogy nem is azt a halat küldötte be a temesvári rabbi Prágába, 1818. körül Kunitz Mózással is folytat eszmecserét.⁷⁾

Pápa. A XVIII. század második felében Efraim nevű rabbija volt.⁸⁾ Utóda, Rappaport Wolf Benjamin a morvaországi

¹⁾ II. C. 155. A II. B. 155. döntvény 1783-i kelettel Paksra van intézve, de ez alkalmasint későbbi pótlás.

²⁾ II. C. 128.

³⁾ Binét véleménye שו"ת הר המור 1. szám, Münzé מהר"ם מינין 1. szám. Kriehaber hevességét elmondta Chorinnak אסתר ביהו"ק, aki valószínűleg Boskovitz Wolffal azonos.

⁴⁾ שו"ת שמלה שניה 14. szám.

⁵⁾ פרשת מידבי 2. sz.

⁶⁾ לקוטי שו"ת ה"ם (Lemberg 1818) és שו"ת בית אפרים א"ה סי' 28. és 90. sz.

⁷⁾ אהל יצחק I. 18 és II. 219. 1805-ben jóváhagyja az אהל יצחק cz. ismert könyvet.

⁸⁾ II. C. 119.

Leipnikből származott és egész fiatal korában 1788-ban adja ki első művét.¹⁾ A hagyomány azt tartja róla, hogy azon nagy talmudisták közé tartozott, akik tudással, de nem szigoritásokkal tündek ki. »Ötvenhat esztendeig viselte a rabbi hivatalt és amióta belépett a talmudi tudomány kertjébe, nem szünt meg folytonosan tanulni, alig engedve szempilláinak álmot«, mondja róla fia 1838-ban.²⁾ 1792-ben levelezik a halála végéhez közeledő prágai rabbiával.³⁾ 1815 körül a hatóság rendelkezésére öszszül Wahrman Izrael pesti és Asch Meir gyarmati rabbikkal, hogy egy házaspár ügyében döntsének. Az asszony megjelent hajadon fővel, de erre a fiatal Asch határozottan kijelenti, hogy rögtön elmegy, ha az asszony nem fedi be fejét zsidó szokás szerint.⁴⁾ Rappaport többek között Binet Mordechajjal és Panet Ezekiel erdélyi rabbiával levelezett.⁵⁾ Utódja Horovitz Pál, a paksi gyűlés egybehívója.⁶⁾

Pozsony. Az ország legnagyobb községe volt. A század közepén zsidó lakosainak száma 770-re rug. 1758-ban halt meg Eger Akiba rabbija, ki rövid élete alatt is kiváló hírett szert. Húsz éves korában (1742-ben) levelezik Eisenstädter Meirrel, azonkívül a prágai prédikátorral Eibenschitz Jonatánnal.⁷⁾ Utódjául megválasztották Izsák Halévit, kit Landau még Jampolból ismert, amidőn Izsák Halévi, akkor duklai rabbi nagy elmeéllal czáfolja Landau egyik döntését.⁸⁾ Részt vesz Emden és Eibenschitz viszályában is. Eibenschitz nagy súlyt helyez megnyerésére s rendkívül örül, amidőn ez sike-

¹⁾ שמואל ראשונה Dyhernfurt. A könyvből nem tűnik ki, vajjon volt-e neki már rabbiállása, de már 1789-ben approbálja Spitz Izsák könyvét (באר יצחק), mint pápai rabbi.

²⁾ ערוה לישראל (Bécs 1839) bev.

³⁾ II. C. 25.

⁴⁾ זכרון יהודה 5 a.

⁵⁾ מראה יהוקאל (M.-Sziget 1873) 67.

⁶⁾ Aszód Juda döntvényeiben (II. kötet 78) úgy van nevezve: בעה"מ ס' שמלה בנימין, ami nem egyéb, mint az elődjével való összevetés.

⁷⁾ Halála után kiadták művét עקיבא (Fürth 1781) rövid életrajzával együtt. Hogy Eibenschitzzel levelezett, látjuk ennek művéből (Prága 1819) II. 1. = משנת דר' עקיבא 96 b.

⁸⁾ I. C. 33. sz. Emden is hivatkozik egyik döntésére, שאילה יעבין (Lemberg 1884 III.) 11. sz.

rült.¹⁾ Duklából Zülzbe ment. Itt éri a kitüntetés, hogy Landau Ezekiellel együtt a frankfurti rabbiságra jelölik.²⁾ 1760. körül Pozsony rabbija lett s a türelmi adó felosztása miatt sok baja támadt. Nagy perlekedés tört ki, vajjon a türelmi adó személyi-e, vagy jövedelmi. A pozsonyi rabbi úgy döntött, hogy az egyik felét tekintsek személyi, a másik felét jövedelmi adónak. Kényes helyzetben lehetett az amúgy is beteges férfiú, s azért arra kéri Landaut,³⁾ hogy hallgassa el az ő nevét. De erre Landau nem hajlandó, mert olybá tünnek a dolog, mintha hivatlanul beleszólt volna a dologba. Különbön nagyon barátságosan levelezik vele és résztvevőleg írja: »nagyon epekedtem levelére, mert betegségének hírért hallottam. Tanítványaim titkolták ugyan előttem a dolgot, de én megtudtam s annál nagyobb most az örömöm.« Teljesen osztozik véleményében, mindenki jövedelme és családja szerint részes az adóban. Lojálitása azt íratja vele, hogy a királynő (Mária Terézia) a magyar törvények értelmében osztotta fel az adót, pedig tényleg a behajtást csak azért bízta a zsidókra, mert a megyék részint a szegény zsidók iránti szánalomból, részint a rendelet törvénytelenége miatt, egyáltalában nem törődtek a dologgal. Az ügy még nem nyert ezzel befejezést. 1761-ben összeveszttek a pozsonyi, szerdahelyi és stomfai községek az elosztásra vonatkozólag. A pozsonyiak panaszkodnak, hogy az adó mindig emelkedik, de a stomfaiak különös kegyelemből mégis csak ugyanannyit fizetnek. Most meg a szerdahelyi községet beszélték rá az egyezmény megszegésére. Végre megállapodtak egy új felosztás fogantatásában, amelyre rabbijaikat kérték fel. A pozsonyi rabbi azonban súlyos beteg, amit orvosi bizonyítvánnyal is igazolnak s így nem vehet részt a tárgyalásban. Mivel más magyar rabbi pártatlanságában ők nem bízhatnak, kéri morva rabbikra átruházni a felosztásnak jogát.⁴⁾

¹⁾ לוהות העדות 57 a.

²⁾ Levin, Gesch. der Juden in Lissa 186 1. Horovitz, Frankfurter Rabbiner III. 65. 1.

³⁾ I. D. 22.

⁴⁾ Sz. XIII. 278. 1. A bizonyítványon többek között Walmarin. Izrael is alá van írva, aki német és olasz egyetemeket járt (Évkönyv III. 169).

Nemsokára meghalt Izsák Halévi fiatal korában, Emden Jakab szerint azért, mert Sabbatai híveit nem üldözte olyan erőlesen, mint előbbi működése helyén.

Utódjának, Barby Meirnek halála után a pozsonyiak 1792. körül megválasztják Sámuel b. Mózes Pinchaszt przevorszki rabbit, Landau egyik levelezőjét, de ez nem foglalta el állását.¹⁾ 1794-ben betöltik a rabbiszéket Igra Mesullammal. Rokona volt az akkori berlini rabbinak, kinek fia Aser b. Jechiel neve alatt adta ki koholt döntvényeit.²⁾ 1799-ben és röviddel halála előtt hamburgi rabbinak is jelölik.³⁾ Landauval nem levelezett, fiánál pedig nagyobb tekintély volt.⁴⁾ Halála után Binet Mordechajt akarják rabbijuknak megnyerni, ennek vonakodása folytán választásuk⁵⁾ Szóféer Mózesre esik, akinek működési ideje e község fénykorszakát jelenti. Jeiteles Ignác ugyan 1810-ben azt mondja róla (Sulamith folyóirat III. évf. 2 k. 291. l.) »a talmudi világban ismeretlen és tekintély nélküli«, de ez csak a lelkes tanbarátnak lebecsülő nyilatkozata, mert ellenezte a rendes iskola felállítását vagy legfeljebb az akkori prágai közvéleményt fejezi ki.

Stomfa. A község a Pálffi-család különös jóakaratanak örvendett és hálójának különféle esetekben különféle módon adott kifejezést. 1763-ban az új birtokos beiktatási ünnepélyén diadalkapukat állított fel és egyszerre tizenkét pár tartotta esküvőjét nagy mulatozás közepette az egybegyűlt uraknak szeme láttára.⁶⁾ A század első felében Katzenellenbogen Meir nevű rabbija volt, aki Eszter könyvére kabbalisztikus

¹⁾ A már említett בינה שיערי-hoz irt approbációját így írja alá: שמואל... כנה תקבל לאביד ליימ בקיך פייעשונו

²⁾ A levelet, amelyet Czebi Hirs irt ez ügyben Mesullammak, ki nyomatta Halberstamm a Hagoren folyóiratban (II. 27). A בשמים ראש döntvényekről lásd Binet מרדכי אויה 5. sz. és Zunz, Die Ritus 226. l.

³⁾ Grunwald, Hamburgs deutsche Juden (Hamburg 1904) 86. l.

⁴⁾ Ő is approbálja Landau דגול מייבנה-át. A משולם איגרא-ban a levelezők nevei ki vannak hagyva. 1798-ból fennmaradt egy értekezése (לב) (בינה שיערי מנחת יהודה י"ד סי' ל"ב) Zolkiev 1837). Úgy látszik, hogy még vannak tőle kézirati megjegyzések. A נחמת הגדולה 1890-ben közölt egy ilyet.

⁵⁾ תכלת מירדכי (Lemberg 1892. bevezetés).

⁶⁾ Korabynski s. v.

magyarázatot írt.¹⁾ Majd Uri Sraga Feibl és Salomo Jechiel működött itt. (M. R. 23.) A század derekán Eisenstädter Meir egyik tanítványát, Iszachar Bárt találjuk itt. Stomfát az akkori időkben eretnek fészeknek tartották, mert sok titkos Sabbatai hívő lakta. Ide menekült Eibenschütz Mordechai is. Midőn Altonában egy álmessiaísi apostolt megmotoztak, Stomfáról és Szeniczről való leveleket találtak nála.²⁾ Mind a két község 1751-ben védelmére kelt Eibenschütznek.³⁾ Isachar Bär utódját Kalisch Eiziket is ilyen könnyűhítű embernek tartották és Emden irataiban mindig a leggyalázóbb jelzők kíséretében találkozunk nevével, de ami nem gátolja meg Landaut a vele való levelezésben. Kalisch élébe terjeszti az esetet, hogy egy árva leány 12 éves korában gyámja megkérdezése nélkül eligérkezett egy férfinak.⁴⁾ Később Teplitzbe meghívták és utódja Arnholz Náthán lett, kit Landau és Barby kiközösítettek, mert egy 1765-ben írt amulettje a legfrivolabb eretnekségekkel volt telve.⁵⁾ Földesurának oltalma azonban megtartotta őt állásában egész 1791-ben bekövetkezett haláláig. Utóda Ullmann Salom, aki később Somogyemege rabbija lett.

Szenicz. Rabbija Broda Ozevi Hirsch házasságjogi ügyben ír Landaunak.⁶⁾ A 80-as évek elején Köpcsénybe kerül, ahol 40 évig működött. Jó prédikátor volt, amiről homilias kötete is tanúságot tehet⁷⁾ és azért ó-budai rabbinak jelölték. Irt azonkívül a Sulchan Arukh harmadik részéhez magyarázatot.⁸⁾ Köpcsényből bejelent Landaunak egy esetet, melyből láthatjuk, hogy a Lengyelországból való beözönlés állandó

¹⁾ משה ה"ן Fürth 1737. Irt azonkívül Menachem Azarja Mifano 10 kabbalisztikus értekezésének (עשרה מאמרים) hatodikához (עולם קטן) egy kommentárt és kiadta Chajim Vital Gilgulim művét jegyzetekkel, mely alkalommal úgy kezd mindig glosszáit אמר המנהיג מאיש azaz Méir Eisenstádt és így nem tévesztendő össze a kismartoni rabbiával.

²⁾ התאבות 74.

³⁾ Luchoth 32 a, 36 a.

⁴⁾ I. D. 4.

⁵⁾ התאבות 77. l.

⁶⁾ I. C. 18.

⁷⁾ שני עפרים Prága 1825, kiadta Áron fia.

⁸⁾ ארץ צבי ותאומי צביה Pozsony 1846, bevezetést írt hozzá Jakob fia.

volt.¹⁾ Nemcsak koldusok járták be Magyarországot, hanem rabbik is. Abból a városból, mely a tudománynak Reifmann adta, Sebresin városból indult magyarországi vándorutra Margulies Lób. Itt a következő kérdésben kérik ki véleményét. Egy ifjú Lengyelországból jött és egy zsidó aranyművesnél lakást kapott. Időközben a gazdája felajánlotta neki feleségül elvált leányát. Az ifjú kohen voltára hivatkozva nem fogadta el ajánlatát. El is volt a hír terjedve, hogy kohanita, de azért papi áldást nem akart soha sem mondani. Egy szép napon azonban egybekelt egy más elvált asszonynyal. Csak azért adta ki magát kohennek — úgymond — mert másképen nem tudott kitérni vendéglátója gyakori ajánlatai elől.²⁾

Broda családjából származik Jelinek Adolf a bécsi hit-szónok, amint ő maga kijelenti, amidőn 1854-ben kiadja a X. századbeli Donnolo egyik értekezését.³⁾ Broda utódja a rabbiszéken Bloch Iszachar volt, aki Eibnitz, Kojetein, Tobitschau, Boskovitzban rabbi volt, amíg Szeniczre kerül. Homilias könyvet adott ki, melyben említi a talmudhoz írt munkáját is.⁴⁾ Beszédeinek kiindulási pontja gyanánt egy misnát választ, melyet allegorikusan magyaráz. Prédikációiban kora viszonyaira is czéloz. Élesen elítéli a chevra kadisák amaz eljárást, hogy a halott eltemetéseért mértéktelen összegeket követelnek és megjegyzi, hogy az előljárónak mindenkoron a hátramaradt árvák érdekében kellene szót emelni s a rabbinak is, ha a tanácskozásba belevonják (23a). Megrója azt a szokást, hogy csekély haszonnal túladnak áruikon, csakhogy áldomást (Leinkauf) csaphassanak kedvükre, s ne kelljen félniök feleségeik szemrehányásaitól. (53a). A rabbit nagy könyvtár szerzésére buzdítja, mivelhogy nincs mester eszközök nélkül. A törvénykönyvet az újabb kommentárokkal kell tanulmányozni, mert sok ízben a vallásgyakorlat tekintetében szigorúbb álláspontot foglalnak el a régiekkel szemben s akkor

¹⁾ II. C. 9, 1790-ben approbálja Juda tanítónak אמר מיהודה könyvecskéjét.

²⁾ שו"ת פרי תבואה Novidvor 1786, 28. sz.

³⁾ פירוש נעשה אדם Lipsce 1854.

⁴⁾ ספר בית יששכר Prága 1785. A könyvet Jakob b. Méir vágújhelyi rabbi is approbálja. Bloch pedig Boskovitzról approbálja a שו"ת-ע.

szerintök kell eljárni (20a). A gazdag emberek szégyelik, ha zsidóknak szolítják őket, s szeretnék, hogy uraknak nevezék őket, pedig a zsidó név a mi dicsőségünk (53b). Megfeddi azokat, akik a szombati harmadik lakomán húst nem esznek, hogy a szombat kimenetele után meleg kávéit ihassanak (52b). Az észt a tóra tanulmányozásával kell élesíteni, s nem úgy mint sokan teszik kártya- és sakkjátékkal (17a). Landauval Kojeteinről levelezett. Többek között egy kabbalisztikus ízü. előkészületi formuláról cserélik ki gondolataikat.¹⁾ Utána következett Stuppava József.²⁾ 1793-ban felveszik négy forint heti fizetéssel Szegal Jakabot.³⁾ Itt született Szeged első rabbija Back Hirs.⁴⁾

Temesvár. A temesi bánságnak egyedüli nagyobb községe volt. Alakulása a század harminczas éveire esik.⁵⁾ Első rabbija Lippmann Eliezer nem levelezett Landauval, hanem ez időben élt József magánzóval.⁶⁾ R. József, mint családi neve (Leipnik) mutatja, Morvaországból származott, Temesvárról Lovasberényre került s itt halt meg 1772. Sírköve szerint több művet is írt. Lippmann utóda Jochanan Jisaj egy agnoszkálás esetében fordul 1778-ban Landauhoz. Temesvárott szolgált egy Sámuel nevű nagykarolyi fiú. Később állítólag nősülés céljából eltávozott a városból. Majd visszajött felesége nélkül, de azért mint házias ember viselkedett.

¹⁾ I. B. 90—93.

²⁾ הוון למועד végén.

³⁾ Rabbilevelet lásd Sz. X. 520.

⁴⁾ Löw, A szegedi zsidók 163. l. Hogy szeniczi volt, kitünk נהלת יהושע (Bécs 1890), V. 1.

⁵⁾ Löwy, Jubelschrift, Szeged 1890.

⁶⁾ I. B. 81. Erről a tudósról mindezeideig nem volt ismeretes semmiféle adat. De Landauval való levelezésének tárgya megadja nekünk a módot, hogy élettörténetére egy kis fényt derítsünk. R. József Landaut a tekintetében meginterpellálja, mert nem szabad sem levágni, sem istállóban tartani s így a tilosba tévedve nagy kárt okoz, amire L. megengedi, hogy bezárhatja az istállóba, ha az első ellettség nem biztos. E döntést Méir Fischeles prágai tudós temesvári rabbi egy levelet vonást közölte-e R. Józseffel. Almás Dávid temesvári rabbi egy levelet közöli, melyet József lovasberényi rabbihoz írt Landau s mely a visszavonást tartalmazza, (Makel Noam 31 b). Tehát a két személy azonosságához kétely nem férhet.

Kereskedéssel foglalkozott s szekeresen bejárta a legényével együtt a környéket. Egy ízben betértek egy zsidólakta városba és onnan árukkal megrakottan tovább indulva az úton gyilkossági áldozatává lettek. Több ismertető jel mellett, útlevelét is megtalálták. Egy másik esetben egy házaspár hat év óta folyton veszekedik, mert az asszony nagyon makranczos, a férfit meg nagyon indultos s egyszer el is verte feleségét. Utóbbi elment a rabbisághoz s bepanaszolta, hogy nem viselkedik vele szemben a hittörvényben megszabott szemérmességgel és tartózkodással. A férj mindent tagad. A prágai főrabbi az asszonyt nem tartja ennek megítélésére illetékesnek.¹⁾

Jochanan után Czevi Hirsch b. Izrael volt rabbi (1782—1796.) Landau iskoláján nyerte kiképzését és gyermekeit is tanította (1755—1760).²⁾ Ezelőtt valószínűleg kisebb községekben működött.³⁾ Temesvári működésének első évében intézte mesteréhez kérdését a kecsége ehetősége ügyében.⁴⁾ Utódjául meg akarták választani Abeles Wolf széchenyi rabbit, aki azonban a somogy megyei rabbiságot foglalta el, ahol befolyásos ember lett s vejét R. Menachemet, Szófér Mózes levelezőjét is besegítette a csurgói kerületi rabbiságba.⁵⁾ Így hát Oppenheim Dávidra esett a választás, aki 1821-ig működött. A 80-as években Lugoson lakott Prossnitz Dániel, aki községének vallási ügyeit intézte. Döntvénytárunkban három

¹⁾ II. C. 46, II. C. 91.

²⁾ Szirjon Kaszkaszim 27 b.

³⁾ A II. B. 28 és II. B. 62 — ahol a név, a megszólítás módja ugyanaz — egybevetése valószínűvé teszi, hogy ugyanazon rabbiról van szó. A második helyen említett responsumban pedig azt mondja Landau ואם כי מעער להדי נפשו, ami Temesvárra nem vonatkozhatik.

⁴⁾ II. B. 28.

⁵⁾ Abelesz úgy írja magát alá a Makel Noamban מצ"פ לקוק טווי 1820-ban halt meg, mint somogyi rabbi (B. Ch. IX. 656). R. Menachemnek egy haggadikus műve kéziratosan megvan az orsz. rabbiképző intézet könyvtárában (דברי תומים). Elmondja, hogy Nagy-Atádón székelt s öt éven át éjjel-nappal csak tanulmányainak élt, ki sem ment az utcára. Tanulmányaiiban társa Münz Eliaja tanítványa volt. Inan Kóvágó-Órsre (קוואגאו-אורסר), majd Felpéczre (פולפצער) került és innen 1821-ben Szent-Jánosra (אה"ק), ahol még 1830-ban is élt. Nevét említi ה"ש סופר אה"ק.

ban halt meg.¹⁾ A megyebeli Vár-Palotának rabbija Brill Izrael volt,²⁾ Kohut Sándornak, az Aruch Completum kiadójának ősapja. Egy ízben mesterének bejelenti, hogy hívei nem akarnak az erub dolgában engedelmeskedni neki, hivatkozván elődeinek könnyítésére.³⁾ Egy kérdéssel szerepel Hamburger Menachem Czevi zala-szent-gróti rabbi.⁴⁾ Utódja a század elején: R. Meir, majd Wiener Simon,⁵⁾ akinek kinyomatott végrendelete igazi és tisztult vallásosságának tükré.

FÜGGELÉK.

Községek.

(A *-gal jelölt községek csak közvetve vannak említve).

- [Abauj]-Szántó (סנטאָו. v. סאַנטאָב) II. B. 66, C. 8, D. 10, 26 [1788], 56. Aszód (אַסאָד) II. B. 66, C. 8, D. 10, 26 [1788], 56.
Bia (?) (Pestm.) ביאַ I. D. 32; II. C. 80.
Bonyhád (באָנהאַד) I. B. 9 (1770); II. D. 32 (1777); I. C. 93; II. C. 114, 118, 127.
5 [Bodrog]-Keresztur (קערעסטור) II. D. 25 (1787).
[Duna]-Szerdahely (סערדהעל) II. D. 58 (1784); II. A. 19 (1787); II. C. 124.
Harka (?) (האַרקאַ) II. B. 86.
Holics (האָליטש) II. C. 93.
Kabold (קאַבאָלד) II. C. 155 (1788).
10 Kis-Martón (אַײַז = Eisenstadt) I. B. 19 (1773); II. A. 36; II. A. 99 (1777); II. A. 100; II. C. 87.
Kis-Várda (קײַן = Klein-Wardein) II. B. 7.

úgy a döntvény megjelent volna az I. kötetben. Különbön is a Rakonitzhoz intézett kelttel ellátott feleletek közt a legkorábbi 1779-ből való. 1777 körül azonban Csehországban lehetett, mert Magyarországot nem érdekelték a hadi események. Feltűnő, hogy nincs Veszprémben eltemetve. Zsámbeken is működött egy ilyen nevű rabbi. Lehetséges, hogy azonosak (M. R. 34. l.) Amit Auerbach (i. m. 78. l.) mond, hogy ott hagyta Veszprémet és 1730—60-ig a halberstadti tudósok között élt, az nem lehetséges. Legvalószínűbb, hogy a nyolczvanas és kilenczvenes években volt Veszprémben.

¹⁾ Hochmuth, A veszprémi chevra, (Veszprém 1881. II. melléklet).

²⁾ Hogy előneve Brill volt, látjuk egy nyugtán, melylyel elismeri, hogy gr. Zichy Miklós 2000 frtos váltójának törlesztésére 500 forintot kifizetett. Sz. II. 412.

³⁾ II. A. 40.

⁴⁾ II. B. 68.

⁵⁾ Chatam Szofer Jore Dea 264. sz. és Orach Chajim 188. sz.

- Köpcsény (קײַצע) II. C. 9.
Körmend (קױרמענד) II. C. 105, 106.
Lakompak (לאַקאָמפּאַק) II. B. 67, 170, 171.
15 Liptó-Szt-Miklós (ליפּטאָו) I. C. 11, (1774); II. C. 97, 108, 142 (1781).
* Lovasberény (לאַוואַשבאַרען) I. C. 41 (1772).
Makó (מאַקאָו) II. B. 138.
Mád (מאַד) II. B. 22, II. C. 115.
Munkács (מונקאַטש) II. C. 144 (1792).
20 [Nagy]-Károly (קאַראָל) I. C. 41 (1772); II. C. 113.
Német-Keresztur (נעמעקערשטור) I. D. 33; II. B. 150; II. C. 34 (1770); I. C. 70; II. C. 157.
Oroszvár (אָרשאַד) = Karburg v. Kadelburg I. B. 55.
Ó-Buda (אָױבן יאַש) II. A. 25, 26, 28, 115; II. B. 80; II. D. 12 (1779).
Paks (פּאַקש) I. B. 11 (1767); II. C. 26 (1782) 155, (1783) 127; II. B. 29, 30, 31 (1798).
25 Pápa (פּאַפּאַ) I. C. 41 (1772); II. C. 25 (1792) 119.
Pozsony (פּאָזשאַן) I. B. 48, 50; I. C. 25 (1776) 48—50 (1775) 51 (1772); I. D. 22; II. B. 70, 116, 156; II. C. 128.
Rohoncz (רוהאָנצ) I. B. 2—4 (1769); I. A. 18 (1772), 15 (1774); I. C. 53, 70 83; I. D. 14—16; II. A. 63, 64; II. D. 7.
* Sasvár (שאַסוואַר) I. C. 41 (1772).
Szenicz (שעניץ) I. C. 18.
30 Szered (סערדאַ) II. 58 (1784).
Stomfa (שטאַמפּאַ) I. D. 4, 5.
Temesvár (טעמאַסוואַר) I. B. 81; I. C. 2; II. B. 28; II. C. 46 (1778) 91.
Trencsén (טרענשען) II. A. 22 (1778).
Vágújhely (װאַגױַהעל) II. C. 141; II. C. 46 (1773) (אָױי מעסטאַ).
35 Várpalota (װאַרפּאַלאַטאַ) II. A. 40 (1783); II. B. 184.
* Verbó (װערבאָ) II. C. 80.
Veszprém (װעספּרעם) II. A. 27; D. 28.
Zala-Szt-Grót (זאַלאַ-שטאַ-גראָט) II. B. 68.

Rabbik.

- Ábrahám (Gottesmann) r. Munkács.
Ábrahám Löb (Freistadt) r. Bonyhád II. C. 118, 127.
Áron (Spitz) r. Holics.
Alexander (Meisels) r. Szerdahely.
5 Aser Lemil r. Kis-Márton.
Bär (Bloch) r. Kojetain (később Szenicz) I. B. 90—93.
Benjamin Wolf (Rappaport) r. Pápa, II. C. 25.
Czevi Hirsch (Broda) r. Szenicz, I. C. 18, r. Köpcsény II. C. 9.
Czevi Hirsch r. Temesvár.
10 Dávid r. Kis-Várda.

- Dávid (Deutsch) II. D. 41 (1781); II. A. 21 (1782); II. A. 129 (1783); II. C. 13 (1784); II. D. 18 (1785); II. A. 70, 83, 89, 92, 114; II. B. 44, 71, 118, 134, 167; II. C. 68—69, 79, 93; II. D. 60. Kittse Dávid II. D. 31 (1781); II. A. 121 (1782); 57, 83, 114; II. B. 16, 46, 47, 84, 111, 127, 132; II. C. 73, 130, 140; II. D. 5, 29; r. Jemnitz II. A. 37; II. B. 41, 119; II. C. 38 (1788); r. Vágújhely II. C. 141.
- Dávid (Kohen) r. Trencsén.
Dávid r. Szered.
Eizik (Kalisch) r. Stompa.
- 15 Elchanan v. Jochanan r. h. Ó-Buda, II. A. 28; II. D. 12.
Eleazar Kallir r. Rohoncz.
Eleazar (Löw) r. Triesch, (később Liptó-Szt-Miklós) II. B. 60 r. II. B. 97.
- Hirsch r. Abauj-Szántó.
Izraél r. Bonyhád I. B. 9; I. C. 93; II. C. 114; II. D. 32.
- 20 Izraél (Brill) r. Várpalota.
Izraél (Wahrmann) r. Bodrog-Keresztur.
Izsák Halevi r. Dukla, I. C. 34 r. Pozsony I. D. 22.
Izsák (Kriehaber) r. Paks II. B. 29, 30, 31; II. C. 127, 135.
Jechiel Czevi (Klein) r. Paks I. B. 11.
- 25 Jochanan r. Temesvár, II. C. 46 (1778); I. C. 2; II. C. 91.
József Mihály r. Paks, II. C. 26.
Lázár London r. (Bodrog-Keresztur) II. A. 71.
Lőb Hamburger r. Német-Keresztur.
Lőb (Kunitz) I. B. 37, 56, 57, 84; I. D. 6, 9, 35, 36 r. Liptó-Szt-Miklós II. C. 97, 108, 142.
- 30 Méir r. Oroszvár.
Méir Barby r. Pozsony.
Méir Jehuda r. Nagy-Károly, I. C. 41.
Menachem Czevi (Hamburger) r. Szt-Grót.
Mordechaj Binet (Nikolsburg, előbb Sasváron), II. C. 145; II. D. 40.
- 35 Mordechaj Josua Falk r. Körmend.
Mózes Arje r. Nagy-Károly, II. C. 113.
Mózes (Kohen) r. Liptó-Szt-Miklós, I. C. 11.
Reuben II. A. 132; II. B. 172; C. 4, 5 (1779), 88, 161. Rakonitz II. A. 46; II. B. 72; II. D. 11 (1780) r. Veszprém. II. A. 27; II. C. 28.
- Sámuel (Budespitz) r. Aszód.
- 40 Sámuel Chajim r. Kabold.
Szender l. Alexander.
Wolf (Lichtenstadt) II. C. 3 (1787), 66, 152, (1780).
Wolf Triesch II. A. 73; B. 19, 26, 27, 82, 143; II. D. 4, 17, 21, 22. r. מִיִּלְאֵה (Mislev) (később Trencsén) II. B. 182.
- 45 Zalman (Lüpschütz) r. Lakompak.
Zanvill r. Harka.

Magánosak.

- Chajim Kittse, Ó-Buda, II. A. 115.
Dániel (Prossnitz), (Lugos) II. B. 36, 61; II. C. 65.
József, Temesvár, I. B. 81.
Juda, metsző, Mád, II. B. 22.
Wolf, Ó-Buda, II. B. 107, 108. Boskovitz II. A. 25, 60, 61. II. B. 45, 80, 141.
Budapest.

Dr. RICHTMANN MÓZES.

MAIMONIDES HALACHAI MÓDSZERE.

(Vége.)

A józan felfogás sugallta vezérelv az eddigieknél lehetőleg még világosabban tünik ki Maim. הלכות רוצח II, hal. 9-ből, ahol egy szervi bajban synlödő gyilkosról, akinek napjai úgyiszólván megszámlálvák, van szó. אדם טרפה שהרג את הנפש נהרג ובעית הרע מקרב. והוא שיהרגו בפני ביד אבל בפני עדים פטור שמה יומו ואם הומו אינו נהרגין שהרי לא זמנו אלא להרוג טרפה וכל עדות שאינה ראוי להומה אינה עדות ברדי נפשות Ha egy szervi bajos ember gyilkosságot követett el, halálbüntetést szenved, mert mondva lett: »Irtsd ki a rosszat a te körödből«, de ez csak azon esetben áll, ha a törvényszék szeme láttára gyilkolt, de ha tanuk útján tudódik ki az eset, akkor a vádlott el nem ítélendő, mert hátha a tanuk meg lesznek hazudtolva, ha pedig meg lesznek hazudtolva, nem ítélendők halálra, mivelhogy csak egy szervi bajos ember elítéltetése szándékának esetében lettek meghazudtolva, már pedig oly tanuskodás, melyet határozottan (minden kétséget kizáró módon) meghazudtolni nem lehet, *főbenjáró esetekben tanuságtétel számba nem megy.* « Nem ok nélkül hangsúlyozza Maim., hogy »főbenjáró esetekben« ily tanuskodás tekintetbe nem jöhet, minek természetes következménye, hogy igenis tekintetbe veendő testi büntetés és az enyém és tied közötti peres kérdésekben (מילקת ומינין).

Maimuni tehát különböző nézőpontokról ítéli meg a hamis, illetve a meghazudtolt tanuságot. Főbenjáró esetekben a következtetésnek nem ismeri el jogosultságát (אינו ענישין מן הדין), de egyéb esetekben igen. Így például az oltárra vonatkozó tilalmaknál: הלדך, אסורי מוטה, הליך következőleg dönt: Aki tisztátalan állat részeit hozza az oltárra, testi büntetést szenved és

jöllehet, hogy e tilalom (טלול עשה) csak következtetés útján vezetendő le, mert a tulajdonképeni *parancsolat* csak a tisztá állatról szól, mégis testi büntetéssel rovandó meg. Hasonlóképen enged helyet a következtetésnek szolgák tanuskodása esetében, állítván (הלכות ערות הל'ג): Szolgák alkalmatlanok tanuskodásra a thóra alapján, mert az van mondva: »bány el vele olyképen, amint szándékában volt »testvérével« szemben cselekedni, amiből az következik, hogy a testvérnek hozzá hasonlóknak kell lenni, oly értelemben, hogy valamint testvéred veled egy hiten van, úgy a tanunak is hittársnak kell lenni, amiből ismét természetesen az következik, hogy pogány nem szerepelhet tanuképen, mert ha szolgák, daczára annak, hogy bizonyos valóságos cselekedeteket végeznek, alkalmatlanok tanuságtételre, mennél inkább pogányok. Mint látjuk, Maim. nem ragaszkodik mereven az a halacháéhoz, hogy a tilalom nem magával.

Elvhűségének folyamánya a következő megjegyzése is, melyet a csipő forgócsontjának inahusára vonatkozó tilalomhoz fűz. נד "הנה פיק וק"ב misna 7, a következőt tartalmazza: A forgócsont inahusának tilalma csak a tisztára szorítkozik, de nem terjed ki a tisztátalanra. R. Jehuda azt vitatja, hogy a tisztátalanra is kiterjed. R. Jehuda úgy okolja meg állítását, hogy hiszen a szóban levő tilalom már Jákob fiait is kötelezte, akkoron pedig a tisztátalan állat élvezete nekik meg volt engedve, mire a bölcsek azt hozták fel ellenérvül, hogy a tilalom a Sinaitól ered, csakhogy (amint Rasi és Bartinoro értelmezik, a Jákobbal történt esemény leírása alkalmával) az illető helyen iratott meg.« Eme misnához Maim. misnakommentárjában a következőket jegyzi meg: »Vedd fontolóra ama nagy horderejű elvet, mely eme misnában foglaltatik, midőn hangsúlyoztatik, hogy a Sinaitól ered a tilalom. Mert tudni való, hogy mind arra vonatkozólag, amit mi ez idő szerint megcselekszünk, vagy amitől mi tartózkodunk, mérvadó nekünk, hogy Mózes közvetítésével adott isteni parancsot teljesítünk, nem pedig az, hogy Isten azt a Mózes előtti prófétáknak meghagyta. Így péld: ha élő állat testrészeiből mi nem eszünk, ez nem onnan van, mert már Noénak el lett a tiltva, hanem mert Mózes útján lett az a tilalom a Sinaion megerősítve. Hasonlóképen megtartjuk a Miláhra vonatkozó parancsot, nem

azért mert Ábrám önmagán és háznépén vitte azt véghez, hanem mert Isten Mózes útján hagyta meg nekünk, hogy Ábrám példáját kövessük. Szintúgy a csipő forgócsontjának inahusa tilalmához nem Jákobbal történtre való tekintetből alkalmazkodunk, hanem mert Mózes útján lett az eltiltva, »hisz látható, hogy a 613 parancsok között, melyek a Sinairól közöltettek, amazok is szerepelnek.« A dolog mélyére ható gondolkodó kéri, hogy mily cél lebegett Maimuni előtt az idézett misna illetén értelmezésével. A józan gondolkodás előtt csak olyan parancsolatok és tilalmak állják meg helyüket, melyek isteni eredetre vezetendők vissza, de ingadozóvá válik érvényességük, ha egyes emberrel megedett eseménnyel hozatik összeköttetésbe.

A tradícióhoz való hűség ragaszkodása mellett tág teret enged a hely- és időviszonyok józan megítélésének még akkor is, ha a halachával ellenkezik is. Innen magyarázható az a szófukarság, melylyel a hozzá intézett kérdésekre oly gyakran felel, s hogy a halachára hivatkozás mellőzésével nézetet meg sem okolja. L. péld. ספר ודע אשים 2, Maimuni 5. responsumát. "שבע לו שאני הייב לו כלום ויהשוב בלבו שאני הייב לו כלום א"כ יהיה לו מת ליהן aminek okául a nevezett responsumok kiadója, Frenkl Dávid, a fizetésképtelen adóssal szemben a kormányok részéről követett embertelen bánásmódot hozza fel. Igazságszeretetének segítségére jött nem egyszer éleslátása, melylyel különösen a nő jogai védelmében a szokásos felfogástól eltekint. U. o. 20 rész, melyben arról van szó, hogy a vajjon köteles-e a házastárs férjét Palesztinába követni, ha kiderül, hogy a férj kivándorlási számdéka nem egyéb kényszereszköznél, melylyel a feleség tulajdonjogait csorbítani akarja. Néha az általa megállapított halachával szemben is előbbséget ad az opportunitásnak, ha az a zsidóság előnyére szolgál. Így péld. tiltja a halacha, hogy a Nazarethbelieket a thórával megismertessék, azonban Maim. engedményekre hajlandó e tekintetben ott, ahol idegen körökben a thóra tanításával a zsidó névnek becsületet szerezhetni (Tesuboth Maim. 58). Megdönthetlen elv Maim.-nál, hogy a már érvényben levő tilalmak szaporítása észszerűtlen is, célszerűtlen is (u. o. 73), sőt ott, ahol szerét teheti, könnyít a halacha szigorán, mint például a rabszolganó esetében, ahol annak felszabadulása után megengedhetőnek véli, hogy a gazdája nőül

vegye, habár a szigorú halacha ellene szól is, mondván: »Igy döntöttünk mi a gyengébbek kedvéért, mert úgy gondoljuk, jobb ha valaki a levét, mint ha magát a tiltott falatot meg-eszi. Aztán még nézetünket támogatja az írás szava.« Van idő, mikor Isten nevében cselekedni kell, még ha a thórába ütközik is, Isten pedig kegyelmének nagyságában megbocsátja bűneinket.« (130). Hasonlóképen az »élő özvegy« ügyében is korára nézve bámulatos engedékenységet és elnézést tanusít, úgy vélekedvén, hogy »ilyen esetekben nem kell túlságos szigort kifejteni, s ha valaki ilyen dolgoknál kelleténél nagyobb mérvben kutat és nyomoz, nem helyesen cselekszik s nem a bölcsék kedvére jár« (167). S amilyen türelmességet tanusít Maim. egyébként, ép oly hajthatatlan szigort fejt ki, még ha különben a halachával meg sem okolhatja, a társadalmi tisztesség tekintetében. Így például egyszer s mindenkorra eltiltandónak ítél egy a nyilvánosság szolgálatában álló metszöt állásától, aki a mézszár-székéből húst emelt el. »Nem méltó az ilyen cselekedet«, mondja »ahhoz, aki a thórát felolvassa, az ilyen bűnért nem létezik megbocsátás, mert ennél nagyobb megszenteltelentése az Isten nevének nem is gondolható« (109). (Weisz J. H. Beth-Talmud 1881, 12. füz. 358).

Észszerű gondolkodás és következtetés a vezérfonal, mely Maimunit a halacha tömkelegén keresztül vezet, s ha utjában eme vezérfonal valamely akadályba akad, azt kikerülve, vagy rövidre gomolyítja vagy lazára ereszti, de sohasem ejti ki kezéből. Még akkor is, ha a multak sűrűjébe behatol, nem szoritkozik a pusztá hagyományos történeti adatokra, de saját eszejárása szerint konstruálja meg a történeti adatokat, bele-élvén magát a régiek gondolkozásmódjába. Hihetőleg azért tartja szükségesnek a Maimuni-féle Misne-Thóra egyik glos-sátora megjegyezni, hogy Maimuni a bálványimádás és pogány vallásos szokásokról szóló halachák 2 bevezető fejezeteit *ésszerű felfogással alkotta meg.*« (Migdal oz, hilcoth Accum. I. fejez.)

Nagybecskerek.

DR. KLEIN MÓR.

LAPSZÉLJEGYZETEK.

1. *Elisa b. Abuja és az evangéliumok.*

Ácher, a szakadár írástudó alakja nem áll világosan előttünk. Gnostikusnak mondják, bár tételeiből sokkal kevesebb maradt fenn, semhogy azokban rendszert vagy valami pozitív hitvallást keresni lehetne. Teljesen hitetlen volt-e, vagy csak hitehagyott, nem tudjuk. Egy talmudi reláció szerint (Chagiga 15/b) folytonosan görög dalokat énekel, egy másik versio szerint, amikor még a tanházban ült elszakadása előtt, ספרי טויען, eretnek könyvek hullottak ki az öléből. A ספרי טויען alatt valószínűleg ספרי מינין-t kell értenünk, evangéliumokat. Hogy Ácher »min« zsidókeresztény lett volna, nem hisszük, de lehet, hogy keresztény iratokkal foglalkozott.

Van Elisa b. Abujának egy mondása, melynek párhuzamos helyét a *hegyi beszéd*-ben találjuk. A tudás és a tett közötti összhangot több hasonlattal illusztrálja Ábot di R. Náhán 24 fej. »Aki jót tesz és sokat tanult, — ugymond — hasonlít ahhoz az emberhez, aki egy épület alapját kőből építi, erre pedig téglákat rak. Ez az épület megáll, ha sok víz támadja is meg, nem mozditja el helyéről. Viszont a tudás jó tettek nélkül hasonló az olyan építkezéshez, ahol alul téglák, felül kövek vannak, a legkisebb víz is tönkre teszi. Továbbá a jó tettekkel egybekötött tanulás hasonló a vakolathoz kőfalon, melyet semmiféle zápor el nem moshat, míg a pusztá tanulás olyan, mint a téglafalon levő mészvakolat, melyet a legkisebb eső is lemos.« V. ö. Bacher, Agada d. Tanait. I² 433.

Máté 7. 24—27, Lukács 6. 47—48 »Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket és megtartja azokat: hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki az ő házát építette a kősziklán. Mert eljött az eső, eljött az árvíz és eljöttek a szelek, megütöttek a házba, de nem romlott el, mert kősziklán építette. És valaki hallja én tőlem e beszédeket és azokat meg nem tartja: hasonlatos leszén a bolond emberhez, ki az ő házát építette fövényen. Mert eljött az eső, eljött az árvíz, eljöttek a szelek, megütöttek a házba és elromlott; és annak romlása lett nagy.« Károlyi G. fordítása.

2. A hegyi beszéd bekezdése.

A hegyi beszéd (Máté 5, 3.) a nyolcz boldogsággal kezdődik. Az eredeti héber evangéliumban minden kétséget kizárólag אֲשֵׁר állott. Az üdvözlésnek ez a formája, a captatio benevolentiae, irodalmi hatásra vall. Így kezdődnek a zsolttárok. Az általános köszöntést követi a személyekhez forduló, közvetlen אֲשֵׁרִים (Jes. 30, 20).

Máté nyolcz boldogot nevez meg: a lelki szegények, szenvedők, alázatosak, akik éheznek s szomjuhozzák az igazságot, irgalmasak, tiszta szívűek, békességesek és az igazságért üldöztek.

Lukács 6, 20. csak hármat: a szegények, éhezők, sírók.

Máté előtt talán a 119. zsolt. lebeghetett אֲשֵׁרִי תַמִּיךָ, melynek nyolczas vers csoportját igyekszik utánozni, amit ismétlés nélkül nem tehet.

3. A hegyi beszéd és a tíz íge.

A hegyi beszéd gerinczét a tíz íge második részének irányzatos fejtegetése képezi. Mt. 5. 21—26 a 6. íge; 27—32 a 7. íge; 33—37 a 3 (9) íge; a 38 v. a törvények közül Mózes II 21—24-t ragadja ki.

Máté 19. 18—19 így sorolja fel a másik öt igét: 6, 7, 8, 9, 5 és hozzáfűzi Mózes III 19. 18-t. »Szeresd felebarátodat mint tenmagadat.«

Ugy látszik azonban, hogy ez az irányzatos midrás nem képezte a hegyi beszéd szerves részét, Lukács 6 f. nem közli. Lehet, hogy zsidó jellege miatt szándékosan kihagyta.

Nem tárgyalja Máté a 8. igét, »ne lopj« és a 10-ket, »ne kívánd meg«, melyekhez — különösen az utóbbihoz — sarkalatos zsidó erkölcsi tanítások kapcsolódnak. Feltehető, hogy a tíz íge második részének midrása nem vétetett fel teljesen a hegyi beszédbe. A felebaráti szeretet igéje azonban a dekalogushoz hozzátartozónak tekintetik, azért említi itt 43 v. és 19, 19.

»Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöljed ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: Szeresétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak sat.«

»Gyűlöljed ellenségedet« nem idézet. Ezt még az anti-

nomistikus Máté sem mondhatja. Sehol sincs nyoma ennek az írásban vagy a hagyományban. Ez az antithesis midrás. Az evangélista az írással szembe akar helyezkedni és azért az írás szavából következtet. כִּיל (azt lehetne mondani) terminus hiányzik, ha a midrás szokásos nyelvezetébe ültetjük át a tételt. »Ἐγὼ δὲ λέγω ἡμῖν« אֲנִי אֹמֵר לָכֶם a rendes הַלְמִד לִימֵךְ helyett. Nem a versből következik: Szeresétek ellenségeiteket, hanem én mondom nektek. A formula »én pedig azt mondom nektek« nem a versnek ellentéte, hanem mint az előző tételből látjuk, a versből folyó közönséges vélekedésnek, a köztudatnak, mely az írás szavát betű szerint, rendes értelmében fogja fel, negációja. Így értendő a fenti 21., 22. vers. »Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: ne ölj; mert aki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom nektek: Ha valaki haragszik az ő atyafiára sat.« Utóbbi sem közvetlen ellentéte a versnek, hanem a feltételezett véleménynek. A halachikus midrások ismert észjárása. Ugyszintén 27., 28., 33., 34., 38., 39. v.

A hegyi beszédnek (Máté szerint) egyik alkotórészét tehát a dekalogus második részének irányzatos midrása képezi. Lukácsnál 6 f. 27—31. az ellenség szeretetéről szóló szakasz önállóan jelenik meg, minden átmenet nélkül. A gondolat nem támaszkodik az írás versére.

Amint Máténál a gondolat kifejezésre jut — megmondatott: szeresd felebarátodat — én pedig azt mondom: szeresétek ellenségeiteket — a midrást ismerő valami szójátékra hajlandó gondolni. A כִּיל-עֵךְ ugyanaz a hangzócsoport. Ugyanez a szójáték lehet a 22 v.-ben: aki az ő atyafiának mondja, Raka. (אֵץ-רִיקָה.) Az alliteráció a szóközi beszéd egyik díszé és az ilyen kitételek (אֵל תִּקְרִי) gyakoriak a midrásban. Talán így hangzott az eredeti אֵץ וְיִהְיֶה לְעֵינֶיכֶם וְיִהְיֶה לָכֶם וְיִהְיֶה לְעֵינֶיכֶם ellenség. Zsolt. 139, 20. Micha 5, 13, I Sám. 28, 16.

4. Máté 6, 26.—Luk. 12, 24.

»Nézzétek meg az ég madarait — nem vagytok ti sokkal jobbak náluk.« V. ö. jer. Sebiit IX 1. Koh. Rabb. X. אֵילֵךְ צִפּוֹרִים קָלִילָה מִבְּלִעֵי שָׁמַיִם לֹא מִתְגַּדֵּל כִּישׁ בַּר אִינִשׁ.

5. Mát. 23, 5.—Luk. 20, 46.

»Mert megszelesítik ők imajegyüket és meghosszabbítják ruhajójtaikat« V. ö. Koh. Rabba 4, 5. 5. הַיְשִׁי תוֹרָה כְּבוֹרִים כָּל

martyrologiájában gyakran előforduló esetet, mely szerint az ártatlanul halálba menők azt óhajtották, hogy sipkájukat fejükhöz erősítsék, nehogy utolsó imájukat fedetlen fővel mondják.

Budapest.

MANDL BERNÁT.

FOLKLORE.

AZ ASZÓDI ZSIDÓ BALLADA.

E becses folyóirat ez évi 3. számának 258. lapján dr. Richtmann Mózes, Duz Adolf után, egy balladát említ, melynek tragikus cselekménye Aszódon játszódtott volna le.

A történeti hűség kedvéért és a tárgynak ritkasága miatt, — mert azon eset talán páratlanul áll a magyar zsidók krónikájában, — leírom azt a »Vereinigte Ofner und Pester Zeitung« 1810-iki évfolyamának július 22-ikéről kelt számában megjelent, erre vonatkozó közlemény nyomán.

1808. január havában a 28 éves aszódi születésű Stern Joachim legény, ki a Domonyon lakó Róth Mihály nevű zsidónál mint kocsis szolgált, gazdáját, midőn vele a gyulai vásártól visszatért, útközben kegyetlen módon baltával agyonütötte, hogy azután megrabolhassa. A gonosz tettet szigorú, de méltó büntetés követte. Stern elfogták és szándékos emberölés miatt a pesti törvényszék halálra ítélte és a királyi tábla az ítéletet helyben hagyta. Minthogy a gyilkos kegyelemkérvényét a király is visszavetette, 1810. július 22-én reggel 7—8 óra között Pest városának vesztőhelyén, nagy sokaság jelenlétében, a hóhér pallosa által kivégeztetett. A szerencsétlen ember egy rabbi által előkészítve, tetteének őszinte megbánása mellett, elég bátran ment a halálba.

Több mint valószínű, hogy ezen borzalmas tettet is, úgy mint sok más hasonló szomorú históriát, egy réballada tárgyává tették, melyet aztán valamely kontár piktor túlzó esete által ríktó színekben festett fázisaiban, országos vásárok alkalmával, siránkozó énekszó kíséretében, az összesereglett és báméskodó népnek bemutattak. Valószínű az is, hogy a gyilkos azt kérte, hogy sapkáját fejére szögezzék, avval utánozni akarván a zsidók

LOMO JAUMRU HAGAJIM.

(Zsargon bordal.)

Lomo jaumru ha - ga - jim aje elo he hem

Vasz zogen di fel - ker — czi zeier Gott —

Velau henu baso ma-jim aber unzer Gott in Himmel

kal aser choféc oszo oszo Vusz er vill dusz titer titer

vemen er vill dem gitter vusz er vill dusz titer

Minden mondat után ismételni!

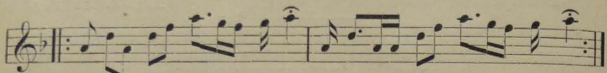
vemen er vill den - gitter vusz er vill dusz titter —

A-ca behem kezef v'zo hov — maszej' de o dom.

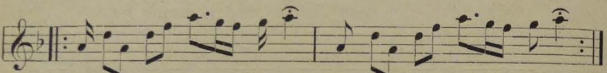
Agoldenen Gott haben zeí — er ken doch aber gur nist tuhen.

Pe lo hem ve la j'daberu er hatt a mau! in keniksz reden.

E najim luhem vla ji-ru er hatt apur agen in kenist sehen.

Oznajim lohem vla jismu er hatt apur oren in hert nist.

Jde hem vlanj' mi sun apur hend hatt er in kenist tapen.

Rag-le-hem vla jhalechu apur drongesz hat er in kenist gehen.

Budapest.

Közli: BATÓ J. LIPÓT.

IRODALOM.

A SPANYOL-ARAB KORSZAK UJHÉBER KÖLTŐISKOLÁJA.

(Dr. Brody H. és Dr. Albrecht K., *שֵׁעָר הַחַיִּי* Die neuhebräische Dichterschule der spanisch - arabischen Epoche. Ausgewählte Texte mit Einleitung, Anmerkungen und Wörterverzeichnis. Leipzig 1905, I. C. Hinrichs'sche Buchhandlung. 8°, X. és 218 lap, füzve 5'80, kötve 6'50 márk.)

A feliratban nevezett mű rég érzett hézagot tölt be irodalmunkban, amelyben a költészet elsőrendű helyet foglal el mind terjedelménél, mind jelentőségénél fogva, de mindeddig hiányzott a jelenkori tudományos követelményeknek megfelelő szöveggönyv, amely az érdeklődőket ez ép oly szép mint nehéz irodalmi körbe bevezette volna. A héber középkori költészet, jelesül a spanyol-arab újhéber költészet szépségeit olvasóink előtt nem kell dicsérnünk, hisz régóta ismerik ama jórészt remek műfordításokból, melyeket az író- és költőnemzedék fiatalabb gárdája folyóiratunkban közrebocsátott és később önálló gyűjteményekben is sikerrel népszerűsített. Az olvasók, kik ezen alkotásokban gyönyörködtek, nem tudják, minő nehézségekkel kell az újhéber költészet műfordítóinak megküzeniök, ha az átültetés szépségén kívül a hűségre, az eredeti igazi megértésére is súlyt vetnek. Mert a legkiválóbb héber költők műveitől eltekintve, egész irodalmat kell átkutatniok, melyet rendszerint felkeresni útmutatás nélkül felette nehéz. Ezenfelül a megértés sem könnyű, mert a héber költők átértéséhez ismerni kell nemcsak a bibliát, hanem a hagyomány irodalmát is, amely mint felhang a bibliai alhangokkal megcsendül, és sok egyebet a versmértékről stb.-ről.

A szóban forgó mű, amely főképp Brody szakavatott keze munkája, minden tekintetben alkalmas kalauz e szép, de süp-

pedékes virágmezőn. A kezdőt — és valamikor mindenki kezdő volt, némelyik pedig sokáig marad kezdő — megismerteti az újhéber költészet minden csinájával-binjával és képpé teszi az önálló továbbkutatásra. Egyengeti az utat és kijelöli az irányt, melyen haladnia kell, ha célt akar érni. Megkönnyíti a haladást már azáltal is, hogy a kezdet nehézségein átemeli, a tapogatódzástól megkiméli és az eltévelyedéstől megóvja. Az újhéber költészet irodalmáról, formáiról és egyéb szükséges tudnivalókról röviden és tömören tájékoztatja az olvasót a mindössze tíz lapos bevezetés.

Ezután következnek szemelvények 35 költőből, melyek 195 lapot töltenek meg. A költők körülbelül 950—1250 közt éltek, az a 300 esztendő ez, amely alatt a spanyol-arab héber költészet kicsirázott, felvirágozott és lehanyatlott. Az ezen kor után élt költők alkotásaiból szemelvények nem közöltek, valamint a más országokban élt költőkből sem, nehogy az anthologia túlságos terjedelmessé váljék és célját téveszsze. A szerzők eljárása, úgy hiszszük, helyes.

Főtörekvésük az volt, hogy tiszta szövegeket adjanak és e célból a tekintetbe jövő régibb és újabb nyomtatványokat és a lehetőséghez képest kéziratokat is átkutattak. 20 vers ebben az anthológiában lát először napvilágot, melyek a VII. lap 3. jegyzetében felsorolhatók. A célnak megfelelő kritikai apparátus is adatik, de helyesen korlátozták a variánsok tömegét, nehogy az olvasó a sok fa miatt ne lássa az erdőt. Az eljárásról az idézett lap részletesen számol be.

A költők kora szerint rendezett szemelvények szembeötlően tüntetik fel az újhéber költészet fejlődését, haladását és visszaesését és biztos alapul szolgálnak az egyes költők jellemzésére, mit az anthologia természeténél fogva nem ad. A szemelvények, amint látjuk, szerencsésen vannak megválasztva és minden egyes jelentőségének megfelelő tért kap: Salamon ibn Gabirol 21 lapot (36—56), Mózes ibn Ezra 24 lapot (63—86), Jehuda Halévi 22 lapot (89—120), Ábrahám ibn Ezra 25 lapot (135—159) és Jehuda Alcharizi 26 lapot (170—195). Gabirol és Halévi verseiből talán még több lett volna közölhető, minthogy ők az újhéber költészet elismert két legfénylőbb csillagai.

Az összes költemények vokalizálva vannak, ami magába

véve már egy kommentár. Minden exact és pontos. De ezen felül minden szükséges tudnivalókkal láttattak el, röviden ugyan, de világosan. Szerzők, kik közül Albrecht nem zsidó, de régóta nagy buzgalommal foglalkozik az újhéber költészetrel, szép alkotásukkal a héber irodalom barátjait nagy hálaára kötelezték és remélhető, hogy a tudományos világból ez elhanyagolt mező számára munkásokat fognak megnyerni.

Budapest.

B. L.

THE JEWISH ENCYCLOPEDIA X.

A nyár folyamán érkezett Európába a 10. kötet, melyről minthogy nem is tizedszer, hanem talán huszadszor is beszélünk a nagy műről, újat már csakugyan nem mondhatunk. Nem is szükséges, mindenki meg van már győződve e mű nélkülözhetetlenségéről. Ugyanezért ez alkalommal rövid referátumra szorítkozunk. Az új kötetben 152 dolgoztak, a cikkek száma 1182, az illusztrációké 243, összesen 705 lapra terjed és a Philipson David—Samosz David közt fekvő cikkeket öleli fel. A cikkek közül különböző szempontok szerint a következőket jegyeztük ki. Valamennyi a terjedelmesebbek közé tartozik, de azért az apróbbak közt is vannak jelentősek, sőt egyik-másik remek is.

Philistines, Philips (neves amerikai családok), *Philo* (terjedelmes cikk az azóta elhunyt Siegfried C.-tól), *Phinehas, Phylacteries* (Greenston, Blau és Hirsch), *Pick* (család), *Pictorial Art* (festők, több magyar), *Pierleoni* (zsidó eredetű ősnemes római család), *Pilgrimage* (zarándoklás története), *Pilpul* (terjedelmes ismertetés), *Pinsk* (kimerítő története), *Pinsker* (három biográfia), *Pinto-család, Pipe* (síp, képpel), *Pirke de Rabbi Elieser, Pithom* (bibl. város), *Piggut, Plague* (illuszt.-val az egyiptomi csapásokról), *Plants* (terjedelmes cikk Lów l.), *Pledges* (zálog), *Poetry* (Brody H.), *Polemics and Polemical Literature* (terjedelmes cikk), *Police Laws, Poll-Tax* (fejadó története), *Pollák* (több biogr.), *Polna Affaire, Poltava* (képpel zsinagógájáról), *Polygamy, Pompey the great, Popes, Popper David* (osztráknak mondva), *Porqes* (több biográfia), *Portugal* (néhai Kayserling), *Posen, Pottery* (agyagedények, illusztr.), *Poverty* (szegénység), *Prague* (képekkel), *Prayer* (utalni kellett volna még Siddur-cikkre is), *Prayer-books, Preexistence, Prefaces and dedications, Pressburg, Priest*

(papok), *Primo-geniture, Printers Marks* (Freimann, gyönyörű illusztr), *Procedure in Civil Causes, Procurators* (Krausz), *Professions* (statisztikai adatokkal), *Pronunciation* (a héber nyelv modern kiejtéséről), *Prophets and Prophecy* (terjedelmes czikk), *Proselyte, Provence, Proverbs* (közmondások), *Proverbs* (Példabeszédek könyve), *Providence, Prussia, Przemysl, Psalms* (illusztrációk), *Pseudo-Messiahs, Pseudonymous Literature and Writers, Ptolemy, Pulpit and almemar* (illusztrációk), *Punctuation* (Bacher), *Purim* (illusztrációk), *Purim-Plays* (Purimspiel), *Purity of Race, Rabbi* (czim és hivatal), *Rabbinowicz* (biográfiák), *Races of the Old Testament, Rain* (eső), *Rainbow* (szivárvány), *Rameses, Raphael* (angyal), *Rappaport* (család), *Rashi* (ill.), *Raziel* (angyal és könyv), *Recanati, Reform Judaism* (kimerítő czikk), *Reggio* (több czikk), *Reinach* (francia család), *Rembrandt* (képei zsidókról), *Repentance* (bűnbánat), *Resurrection, Retaliation* (ius talionis), *Reuchlin, Revelation, Rieti* (család), *Riga, Right, Rings* (gyűrűk, illusztr.), *Riva di Trento* (héber nyomdája volt), *Roads* (utak Palesztinában), *Robbery* (gezéla), *Rodriguez* (család), *Rome* (nagyterjedelmű czikk, 15 képpel), *Róna József* (magyar szobrász), *Root* (gyök a héberben), *Rosanes* (család), *Rose, Rosenfeld Morris* (zsargon költő), *Rosenthal* (20 biogr.), *Rosh Ha-Shanah, Rossi Asarjah, Rothenburg, Rothschild* (családfa és 8 arczkép), *Rules of Eliezer b. Jose Ha-Gelili, Rules of Hillel, Rules of R. Ishmael, Rumania, Russia* (55 lap, az Encyclopedia legterjedelmesebb czikke), *Saadia* (Bacher), *Sabbat, Sabora, Sacrifice* (kimerítő czikk) az áldozatokról), *Sadducees* (Kohler), *Safed* (képpel), *Saint and Saintliness, Saint Petersburg* (3 kép), *Salamander, Salant Samuel* (jeruzs. askenaz főrabbi), *Sale, Salonica* (képek), *Salvation, Samael* (Blau), *Samarcaná* (kép), *Samaria* (kimerítő czikk, 7 kép, Cowley).

Némely részletre talán más alkalommal teszszük meg megjegyzéseinket.

KOHELETH.

II. fejezet.

Szivemhez szóltam: Öröm s élvezések
Legyenek im hát a te osztályrészed, —
Am ez is hiú. És a vigság balga,
S az örömünk is?! vajjon mi a haszna?!

Szivemben aztán új gyönyört terveztem:

Borral dörzsöltem végig be a testem, —
Bölcsesség bennem. S balgaságra vágytam,
Hogy mind a kettőt egymás mellett lássam,
Hogy megismerjem: melyik jobb a földön,
Amely után az ember fia törjön,
Az ég alatt, hogy melyiket válaszszsa,
Amíg az élet rögös utját járja.
Nagyot végeztem. Házat építettem,
Borágban dús, nagy szőlőket neveltem,
Sok ligetet és kerteket ápoltam,
Gyümölestől görnyedt fák virultak ottan,
S hogy medencézim a vizet ontották:
Erdővé lettek csakhamar a kis fák.
Szereztem szolgát s szolganöket bőven,
Házcselédeim sűrögtek előttem,
A juhnyájamnak se szeri se száma,
S olyan halomba jártak a karámba!
És kincsem volt, oly dús és oly temérdek:
Hogy mindazok közt, kik előttem éltek
Jeruzsálemben, egysem volt oly gazdag,
Hirdette nevem csűr, mező és asztag.
A meghódított királyok gyémántja,
Arany, ezüst és országok zsákánya:
Szabad prédálul az ölemben döltek,
És énekesek s énekesnők jöttek,
Hogy a szívemet dallal fölvidítsák,
Hordágyak, székek, függő arany hinták
Egy intésemre előttem teremték,
És hirt szereztek mindenütt nevemnek, —
Ah! kincsem volt, oly dús és oly temérdek:
Hogy mindazok közt, kik előttem éltek
Jeruzsálemben, egysem volt oly gazdag
És bölcsesség is súlyt adott szavamnak, —
Ha vágy csillant föl bármikor szemembe:
A teljesülés azt nyomon követte;
Minden örömnök kitértam a szívem,
— A fáradságot így fizettem híven, —
És mégis minden lihegésem vége,
Ez ímhol az én fáradságom bére:
Merengve nézem minden cselekvésem,
A földi létben én sok igyekvésem
Hajh! lehellet és szélnek kergetése
Az életemnek minden törekvése,
A nap alatt nincs semmi maradandó,
Ah! minden minden tűnő és mulandó,
A bölcseséget s balgaságot láttam,
A bölcslet és a dörét megvigyáztam,

Hisz van-e ember, aki annyit látna
 Mint én, e földön, országok királya?!
 Királyi szem tekinthet legmélyebbre
 A gyorsanmúló, forgandó életbe, —
 És mondom is: miképp szebb napnak fénye
 Mint éjszakának vak, borús sötétje:
 A bölcsesség úgy jobb a balgaságnál, —
 Mivel a bölcs világosságban járkal,
 De vakszemű a balga minden tettben,
 És mégis egykép tűnnek mind a ketten,
 Egyforma sors mindegyiküknek része,
 Egyformán múlik mindegyiknek léte,
 S ha engem is a balga sorsa ér el:
 Mit értem akkor minden bölcseséggel?!
 Bizony! mulandó ez is, mint a pára,
 Eltakar mindent a sirverem szája,
 És emléke a bölcsnek is megszűnik,
 Miképp a balga, napok végén tűnik,
 Napok rohannak, s elfelejtik őket,
 A sirban nyugvó, sirban pihenőket;
 A föld fia, legyen bár bölcs vagy balga;
 A végén mégis sirverem takarja.
 Gyűlölöm azért én a földi létet,
 Nem tetszik nékem idelelni az élet,
 Mert hiú minden, s kergetése szélnek,
 És hervadandók mindazok, kik élnek, —
 Majd meghalok, és minden fáradalmam
 Azé leszen, ki majdan jó utánam,
 És ki tudja, hogy bölcs lesz-e, vagy balga,
 Ki szerzeményem majdan elpazalja? —
 Én fáradoztam, s más örül munkámnak,
 Hálóba kerít, s úgy elfog a bánat:
 Bizony hiú én minden törekvésem,
 Kétségbeesett már szívem egészen:
 A kinok miatt, amelyek gyötörték,
 A gondok miatt, amelyek megtörték, —
 Mert szörnyű sors borít lelkemre árnyat:
 Hogy ember fia dolgozik és fárad,
 S más ember, aki nem fáradt érette,
 Aki kezét renyhén ölébe tette:
 Az öröklí majd minden szerzeményét,
 Hiú ez is, s az életnek reményét
 Így tépi szét a szörnyű sötét végzet, —
 Ilyen fáradság vajjon mit is érhet?!
 Mit használ vajjon minden fáradságunk,
 Amelylyel itt lenn lótnunk-futunk, járunk?!
 Mert fájdalom az ember kísérorje,

És töprengés a szívének gyötörje,
 Nincs nappala és nincsen éjszakája,
 Oh ez se más: hiúság hiúsága!
 Van-e hát jobb, mint inni, lakomázni,
 Telt kupák mellett vidáman nótázni,
 Örömvirágot dalvirágba fűzni,
 A gondot tőlünk messzire elűzni?!
 De ez se függ ám a földnek fiától,
 Hanem pusztán az Urnak jóvoltától,
 Ki lakomázhat, ha Ó nem akarja?!
 És ki ihat, ha Ó úgy meg nem szabja?!
 Az egyiket, kiben kedvét találja:
 Azt bölcseséggel az Isten megáldja,
 Értelmet ád, és nagy örömet néki, —
 A másikat azonban meg nem védi,
 A szerencsétlen gyűjt, s munkálva fárad,
 A sors legyűri, s megújra föltámad,
 És gyűjt, és gyűjt — és minden ügyekvését
 Nagy munkájának, szorgalmának bérét
 Az Ursten a kegyeltjének adja,
 Másért vala hát annak fáradalma,
 Másé lett ím a kezének vetése, —
 Ez is hiú, és szélnek kergetése!

Budapest.

KISS ARNOLD.

JUDA HALÉVI VERSEIBŐL.*

I.

Hajón.

Isten! Ne zúdíts habot habra,
 Ne törjön hullámra a hullám,
 Mig kis hajónk lebegve úszik
 A tenger kék azurján.

Mig partra érek s meghatottan
 Hő ajkaim hálát dadognak
 A csendes nyugati szellőnek
 S a ringó, lágú haboknak.

Mert révbe jut sovárgó vágyam!
 S a földet karjaimba zárom,
 Hol égő lelkemről lepattan
 A rut idegen járom...

* E két vers Juda Halévinak abból a ciklusából való, melyet akkor írt, amidőn Spanyolországból a tengeren Palesztinába zárándokolt.

Oh, hogy ne, hogy ne teljesülne,
Mikről oly régen álmodom?
Mikor te vagy bizalmam, Isten,
És te a zálogom!...

II.

A végtelen a vizeken.

Uj vízözönt küld tán egy égi átok?
Arasznyi földet, hogy sehol se' látok!

Sem ember, sem madár, sem fa, sem állat,
Tán mindenre a végpusztulás áradt?

Nem látom a hegyet, a büszke bércet,
Hol lelkem annyi bút és gyönyört érzett.

Hiába nézek föl, előre, hátra,
Nincs semmi, csupán ég és föld és bárka...

A mélységeknek tajtékozó hátán
Dühödten nyargal át a Leviáthán...

S a tenger hajónkat keblére vonja,
Es elrejtí, miként ha lopta volna...

A hullám örjög s lelkem — ünnepe,
Oh, hisz' a szentélyéhez jár közel!...

Budapest.

PATAI JÓZSEF.

TE DEUM VOVO.

Gerő Attila »Mámor« cz. új verskötetéből.

Örök forrása a dalos lelkeknek,
Hozzád kiáltok: édes Istenem!
Komor magányain a mélységeknek
Te hozzád vágyik dalló ihletem.
A legszebb dalt kerestem lantom húrján,
Hogy Hozzád fölrepítsem lelkemet,
Mely költészetem mámoros azúrján
Napként ontson sugárt, tündökletet

Am e legszebb dalt hiába kerestem,
Ez üdv nekem tán meg nem adatott;
De amint itt dalolok a nevedben,
Lelkemben az — legszebb dalként ragyog.

Legkedvesebbjét kell, hogy oda adja
A hálás szív, ha érzéssel tele;
Nekem legkedvesebb szemem harmatja,
Midőn felgyúl lelkemnek ihlete.

Öröm és fájdalom, mámor, kesergés,
Egyformaképp' csalnak ki könnyeket.
A szívben egyképp' gyors a vérkerengés,
Ha sir, zokog avagy ujjong, nevet.
Am amidőn Hozzád röpi a lelkem,
Midőn érzés egy szent érzésbe gyül
S könnyem, mi ekkor felcsillan szememben,
A hála igaz könnye egyedül.

Hálás vagyok, hogy létre hívtál engem,
Hálás, hogy éltemben szenvedhetek;
Hálás, hogy részem volt sok gyötrelemben
S hogy üdvös gyönyört így élvezhetek;
Hálás vagyok, hogy vívódásba hagytál,
Midőn kétségek közt kerestelek;
Hálás vagyok, hogy ajkamra dalt adtál
Amelylyel dicsérhetlek Tégedet!

Uram, e hála: a megösmérésed,
Másképpen téged föl nem lelhetünk.
Úgy látjuk mindég, hogy a nap sötétebb,
Ha sugárzását nem türi szemünk.
Am majd ha ránk köszönt a siri éjjel,
Akkor megtudjuk, hogy mi volt a nap,
S a sugarak, mit lánggal ontott széjjel.
Ösforrásukba visszaomlanak.

De van egy sugár, mely még itt a létben
Hozzád kívánczik, én Istenem,
Midőn a lélek az ihlet hevében
Szent alkotásra vágyik hirtelen;
Akkor egy sugárzás kél a nyomába'
S el-ül kétely s a földi zürzavar
Egy percre elsimul harmóniába' —
E Hozzád visszaomló fény: a dal.

Midőn lelkem elmélyedt önmagába,
E sugárzást be gyakran láttam én.
Ye le tekinték be a fény honába,
Így támadt lantomom sok költemény.

Ám most maga e sugárzás kél dalra
Érzem, a dalok dalát dalolom
S költészetednek örökös hatalma
Feltámadással ujjong lantomon.

Mikéntha ezredes dómok hajója
Egyszerre visszahangozná, amit ott
Minden hű, ájtatos imádkozója
Múltban s jelenben elimádkozott:
Így érzem én most bennem összegyülni,
Mind azt, amit Rólad zengtek tünt korok;
Minden hívőd érzését összeszüri
E dal, mit mostan Rólad dalolok

Mintha én volnék a világ főpapja
S mit én rázendíték, az éneket
Utánam zendítné a milliók ajka,
Akik már megtalálták lényedet;
S minden templomban énekszóba szállna
Dalaimnak templomi éneke,
S együtt lüktető szívek dobbanása
Volna hozzá a kísérő zene.

És érezném, hogy szivem dobogása
Minden másénál sokkal hangosabb,
És érezném, hogy lelkem lobogása
Minden másénál magasabbra csap.
És érezném, hogy szemtül szembe látlak,
Mert vélem érez minden földi lény —
S Előtted térdre hullva áldanálak,
Hogy ez a leghangosabb szív — enyém.

Ily érzelmekkel telve szivem mostan,
Úr, így közelgek szent színed elé.
Ilyen ihletten még soh'sem daloltam,
Így soh'sem szálltam még mennyed felé!
Isten, soh'sem voltam ily közel Hozzád,
Ily szentül nem éreztem még soha
Hogy — ha levetem földi létem gondját
Eszméidnek vagyok apostola!

IRODALMI SZEMLE.

Ginsburger M., Der israelitische Friedhof zu Jungholz cz. irata adalék az elzászi zsidók történetéhez. Ezt a sirkertet 1655. évben vették a zsidók Jungholz várurától, a Schauenburg gróftól, melyet az idők folyamán többször nagyobbítottak. Elzászban legalább is a XIII. század óta laktak zsidók, de hol innen, hol onnan üzettek ki és a XVII. században elszórva laktak kis helyeken és kétségtelen, hogy a szóbanforgó temető egész vidékeknek a központi temetője volt. A központi temető évszázadokon át szükséges intézmény volt és sok országban találkoznak vele. Ilyen volt pl. a prágai, a portuguari (Velenceze mellett) és tulajdonképen mai napig léteznek, hazánkban is, hol a falvakról a városok temetőibe viszik a zsidó halottakat. A zsidók a temetőt nem ritkán ott rendezték be, hol helyet kaptak és nem ott, hol a legtöbb zsidó lakott vagy ahol a legalkalmasabb volt. A zsidó temetők e szempontból nézve is szomorú történetet regélnek. Hogy nagyon drága volt, magától értődik és a költségek előteremtése végett a halottakat kellett megadóztatni. Rendesen fix taksa járta: férfi, nő, gyermek stb. Jungholzban eltemetett minden felnőtt halottért 2 forintot és gyermekért a felét kellett fizetni — a földesúrnak, a Schauenburg grófoknak (21. lap). Csak 1799-ben ment át a temető örök birtokul a zsidó községek kezébe, 10 község összesen 1815 frankot adott, mely összeghez Jungholz csak 75 frankkal járult hozzá. A zsidó temetőbizottság az említett időtájt az egész kastélyt 112.000 frankért vette meg. Jelenleg 11 község használja a jungholzi temetőt (68). Kár, hogy a legrégebb sírfeliratok nem közöltenek, 133 lapból ezek számára is lehetett volna helyet szorítani. Az irat végén személy- és helynévlajstrom van.

*

A frankfurti »Jahrbuch der jüdisch-literarischen Gesellschaft« II. kötete, amely a múlt évre szól, a következő tartalommal jelent meg:

I. Neue Materialien zur Geschichte der Vierländersynode. Von Dr. L. Lewin, Rabbiner in Pinne.

II. R. Akiba Eger's Leben und Wirken I. Von Rabbiner Dr. L. Wreschner in Samter.

- III. Bacher's Besprechung des Dorothe Harischoim II. Von Dr. H. Kottke, Rabbiner in Homburg.
- IV. Zwei neuentdeckte althebräische Siegelinschriften. Von Prof. J. Barth in Berlin.
- V. Die Entwicklung des Königtums im alten Israel. Von Rabbiner Abraham Biberfeld הר"א in Berlin.
- VI. Historisches aus den Responsen des R. Joël Serkes (הר"ב). Von Dr. Isak Unna, Rabbiner in Mannheim.
- VII. Übersicht über die hebräisch-arabische Sprachvergleiche bei den jüd. Autoren des Mittelalters, mit besonderer Beziehung auf die Geschichte der Exegese. Von Rabbiner Dr. Eppenstein in Briesen.
- VIII. Ein alter Frankfurter Wohltätigkeitsverein. Von Prof. Dr. A. Sulzbach in Frankfurt a/M.
- IX. Handschriftliches zur Geschichte der Juden in Prag, in den Jahren 1744—1754. Von Salomon Hugo Lieben in Prag.
- X. Hebräische Büchertitel. Von Prof. Dr. A. Berliner in Berlin.
- XI. Die neuesten Veröffentlichungen aus dem arabischen Mischnakommentar des Maimonides. Von Rabbiner Dr. Salomon Bamberger in Hanau.
- XII. Zur hebräischen Lexikographie des Talmuds und des Midrasch. Von Stiftsrabbiner B. Blumgrund in Karlsruhe.
- XIII. Notiz. Von Oberrabbiner Dr. M. Lerner in Altona.
- XIV. Berichtigung. Von Rabbiner Dr. Wreschner.

*
Unna észrevételei távolról sem merítik ki a Bach-ban található történelmi anyagot, inkább népszerű, mint tudományos cikkek. Ellenben alapos Eppenstein áttekintése, amely egészen a jelenkorig terjed. Berliner hamisan állítja a bevezetésben, hogy a héber könyvczim témája új. Több mint két évtized előtt jegyeztük fel magunknak és úgy emlékezünk, hogy Steinschneider vetette fel a kérdést és megjegyezte, hogy a kabbalisták könyvczimeiket leginkább az Énekek Énekéből vették. A talmud utáni korban is voltak tartalomból vett czimek, pl. a Széder Ólam Zutta, melynek elődje a Széder Ólam (rabba). A dekalógus betűinek száma nem 613 (333. lap), hanem 611 (+2 első parancsolat,

melyeket מפי הנבירה שמעון). Rappoport Kalir nevének számértékét sok helyen találta Kalir piutjaiban. Zunz és Luzzatto ezt a módszert helyeselték. Milzahagi (מלצהגי) ezt találon kritizálta. Ezt elismertük a Revue 1903. évfolyamában (XLVII., 316.). Berliner azonban azt mondja, hogy Milzahagi kritikáját agyonhallgatják (»d. h. sie in der Öffentlichkeit todzuschweigen, indem man von ihr keine Notiz nahm, selbst bis auf den heutigen Tag«). Berliner eme kijelentése annál feltűnőbb, mert Milzahagiból az általunk idézett példát közli. Egyébként érdekesen beszél a témáról.

*
Wildeboer G. hollandi tudós 18 év előtt megjelent műve a bibliai irodalomról a folyó évben másodszor lát napvilágot német nyelven: Die Literatur des Alten Testaments nach der Zeitfolge ihrer Entstehung (Göttingen 1905). A munka lényegében azonos azzal, ami rendesen »Bevezetés« név alatt jelenik meg. Ilyen művekben nincs hiány, de W. eltér a többitől abban, hogy kronológiai sorrendben tárgyalja a bibliai könyveket. Saját szava szerint a buvárok többségéhez csatlakozik és ezen az alapon irodalomtörténetet ad a szent könyvekről. Nagyjában konzervatív álláspontot foglal el, t. i. a bibliakritikusok szempontjából. 27 szakaszból álló könyvében első helyen a pusztai vándorlás korából származó fragmentumokról és utolsón Daniel és Eszterről szól. Az Eszterkönyvét alaptalanul szólja le, mint sok más protestáns teológus Luther óta.

*
Maurer F. »Völkerkunde, Bibel und Christentum« című műve megindult az első részzel, melynek alcíme: Völkerkundliches aus dem Alten Testament (Leipzig 1905). Három szakaszra osztja az anyagot: 1. A család, melyben a család életmódjáról, a kultuszról és a jogról van szó. 2. Állami élet, melyben a törzsszerkezet, a had- és pénzügy és hasonló dolgok kerülnek szóba. 3. Szellemi élet, melynek körébe vonja a nyelvet, írást, zenét, költészetet, történelmi irodalmat s egyébeket, melyek rendszerint a Régiségekben tárgyaltnak. E sommás tartalommutatóból látható, hogy az egyes szempontok nem újak, új csupán az összefoglalás. Szerző itt-ott az apokrifákat és a talmudot is felhasználta. Alkalmadtán talán részletekre is rákerül a sor.

»Die Euphratländer und das Mittelmeer« a címe Winekler népszerű iratának (Der Alte Orient VII 2), melyben inkább felteszi, mint bizonyítja, hogy az assyr-babyloni viláгурalkodók bizonyos időkben hatalmukat a Földközi tenger némely országaira is kiterjesztették. Már jóval a perzsa-görög összeütközés előtt az Eufrates országainak egy-egy hatalmasa rátette kezét európai területekre és a myken kultúra szintén a mondott viláгурkultúra egyik hajtása volna. A panbabylonismus egyre szélesebb kört húz és egyre nagyobbodó hullámokat vet.

*

Brenner »Gedanken über Religion und Bibel« cz. irata (Leipzig 1905) nem bővelkedik új eszmékben, de mutatja azt az oppozíciót, amely a német nép sok körében a »zsidó-sémi« biblia ellen lappang és melynek talán öntudatlan kitorését tisztelhetjük a Delitzsch-féle »babel-bibel« fajta »tudományos kutatásokban«. Brenner azt kívánja, hogy a biblia rövidített és átdolgozott alakban adassék a német nép kezébe és hogy a német irodalomból vett vallás-erkölcsi nemzeti könyvvel toldassék meg és összehasonlító vallástörténettel egészítettessék ki (13). »Wir müssen unser regiliöses Bewusstsein wie von dem römischen, so auch von dem jüdisch-orientalischen Geiste reinigen und zu inniger Harmonie mit dem deutsch-germanischen Volksbewusstsein fortentwickeln, insbesondere seine Lehre mit der auf der Geistesarbeit unserer grossen Dichter und Denker beruhenden höheren Weltanschauung in Einklang bringen« (17). Hogy mi az a »magasabb világnézet«, nem mondja meg. Ellenben igaza van abban, hogy az államegyház fogalma nem fér meg a mai gondolkozással (19). Ezen bevezető elmefuttatás után 30—87. lapon 8 fejezetben fejti ki az ő vallását, melyek közt a 3-iknak a címe: »Sind die Juden noch das auserwählte Volk?« Különösen hat az az állítása, hogy a zsidókat elkényezteti az orthodox keresztény pap-ság (49. lap. ?!). De két lappal később már arra szólítja fel a zsidókat, hogy csatlakozzanak az ő hitéhez, mert saját hibájuk folytán már nem a »kiválasztott nép«. Az új harczos ily rozsdás fegyvert forgat, tehát maga is még a régi előítéletekben leledzik.

*

Berliner A. érdekes előadást tartott e címen: »Blicke in die Geisteswerkstatt Raschi's« (Frankfurt am M. 1905), melynek első (nagyobb) felében megvilágítja Rasi egyes nyilatkozatait

nak összefüggését Troyes városának kulturállapotával. Troyes, Rasi szülő- és működési helye, a Champagne fővárosa volt, hol világvásárok (Messe) tartattak és ily módon alkalmat nyújtott a világ megismerésére. Jellemző példákat hoz fel. Abban az időben (XI. század) a zsidók még nem voltak kiközösítve a népleteből és teljesen biztos, hogy nemcsak kereskedéssel, hanem bortermelelssel is foglalkoztak. Valószínű, hogy más agrártevékenységben is bő részük volt. A néppel és papsággal vallásról is disputáltak és a troyesi híres keresztény papi iskola tanítói nem ritkán zsidóknál héber ismereteket szereztek. Az előadás második fele Rasiból példákat hoz fel a troyesi francia dialektusra. Ezt a dialektust בלשוננו (a mi nyelvünkön) jelzéssel idézgeti Rasi, ellentétben az általános francia nyelvvel, melyet, mint ismeretes, לעי szóval jelöl.

*

A gnosticismus újabb időben beható kutatás tárgya volt és sikerült ebbe a mysticismusba némi viláგosságot hozni. Több irat napfényre hozatott, melyek közt első rendű jelentőségű a Pistis Sophia és a Jeu könyvei. Ezek kopt nyelven (sahidi dialektusban) maradtak reánk és 100 év óta ismeretesek. Ki van adva az eredeti és van francia és angol fordítás. Legújabban Schmidt C., kitől az eredetinek edicziója származik, németre fordította őket e címen: Koptisch-gnostische Schriften. Erster Band. Die Pistis Sophia — Die beiden Bücher des Jeu — Unbekanntes altgnostisches Werk (Leipzig 1905). Sch. szerint a III. századból erednek, amely nézetet többek közt Harnaek is vallja, és görögből lett fordítva. Az iratok hazája Egyiptom, honnan a rokon vonásokat mutató bűvészpapyrusok is származnak.

Ezek az iratok keresztény termékek — Jézus a központjuk — de azért zsidó szempontból is felette fontosak, mert kétségtelen, hogy a teremtés és az isteni trónkosi mystikája (מעשה בראשית és מעשה מרכבה) egyes töredékekben beléjük került. Így pl. a nagy égi fény (1. és köv. fejezetek) a teremtés fényére emlékeztet, melyről a Beresith rabba is szól. Az emlékeztetést a midrasra nem is kell keresni, mert lépten-nyomon jelentkezik. A 3. fejezet végén pl. az áll, hogy Jézus kinyilatkoztatásánál tanítványainak hangja az egész sivatag végeig elhallatszott. Ugyanez található a midrasban a szinai kinyilatkoztatásról. E fény segítségével repül J. a levegőbe.

Ezt a tényt is említi a talmud. Ezeket csak taláalomra említjük. Egy kis lapozás meggyőz mindenkit, hogy itt tömegesen vannak zsidó elemek feldolgozva, melyeknek részletes kutatása tanulságos eredménnyel jutalmazná a fáradságot.

*

A »Mekize Nirdamim« az idén kellemesen lepte meg tagjait, midőn Rasi halálának 800-ik évfordulójára Rasi Pentateuch-kommentárjával ajándékozta meg őket. A fényesen kiállított kötet *Berliner A.* műve, ki először 40 év előtt bocsátotta közre Rasi nevezett kommentárjának kritikai kiadását. Óriási apparátussal dolgozik, csupán a felhasznált kéziratok száma meghaladja a százat, míg az első kiadásnál csak tíz volt. B. nemcsak tisztá szöveget ad, hanem az egyes magyarázatok forrásait is kimutatja és Rasi egyéb kommentárjaiból — itt-ott máshonnan is — párhuzamos helyeket idéz. Ezenkívül kiadásából a kommentár szövegének történetére is fény derül. Mindezekről és egyebekről részletesen nyilatkozik a héber bevezetésben, melyből német kivonatot is ad. A kötet végén a kommentárban előforduló francia szavak lajstromát adja, ami külön is megjelent. *Berliner Rasi* körül hervadhatatlan érdemeket szerzett több iratával, első sorban a röviden ecsetelt edíció által, melynek részletes ismertetése még hátra marad.

*

Grossberg Menasse, ki kilencz iratot tett közzé és sok más »jegyzetekkel látott el«, és kinek néhány iratáról e helyen már megemlékeztünk, legújabbán a »Megillath Taanithot« adta ki kéziratok alapján. A fő azonban a terjedelmes bevezetés és a nagy kommentár (*Tractat Megilath Taanith, Lemberg 1905*). A kiállítás szép és egy facsimilével is ékeskedik. Ebben egyebek közt az olvasható, hogy Mózes halála után három nappal feltámadt. An aram részletek *מגלה*, a héber részletek *גמרא* szóval jelöltetnek, de nem a kéziratban! mert ebben az esetben ez a jelölés arra vallana, hogy kiérezték, hogy az aram részletek különálló iratot képeztek. Általában azt hiszik, hogy Grätz volt az első, ki megállapította, hogy a *Megillath Taanith* eredeti szövege csupán az aram nyelvű, kalendáriumszerű felsorolása azon napoknak, melyeken nem szabad bójtlni. A héber rész ennek a kalendáriumnak a magyarázata. Ez a helyes felfogás azonban *Chajestól* származik, ki azt 1836-ban

megjelent »*Torath Hanebiim*« cz. munkájának egyik jegyzetében részletesen megokolta. Szerzőnk, ki egyébként nemhéber könyveket nem olvas, Grätzről tud, de *Chajesról* nem. Nem is hitte, míg meg nem mutattuk neki.

*

Sok viszontagság után végre kikerült a sajtó alól *Steinschneider Móricz* műve a zsidó történelmi irodalomról e címmel: *Die Geschichtsliteratur der Juden in Druckwerken und Handschriften. I. Abteilung: Bibliographie der hebräischen Schriften (Frankfurt am M. 1905)*. A 190 lapra terjedő irat a bevezetés és pótlásokon kívül 311 paragrafusból áll, de némelyik alatt, különösen a vége felé, több mű foglal helyet. Kezdődik a legrégibb korról — a halákha és agáda történelmi elemeivel — és végződik a Bagdadban 1899-ben megjelent *ספר מנישה*-el. A héber nyelvű történelmi irodalom főképp az utolsó évtizedekben szaporodott fel. A biblia és apokrif iratoktól eltekintve, a legrégibb héber történelmi könyv tulajdonképpen a Széder Olam, melynek gerinze a második század közepe tájáról származik. A »*Megillath Taanith*« magva, az aram nyelvű lista, bizonyára még régibb, de ez csak cum grano salis tekinthető történelmi könyvnek, inkább történelmi anyag. A könyv kiadásában dr. Freimann frankfurti városi könyvtárnok és dr. Marx newyorki szemináriumi tanár segítettek, és az utóbbi sok pótlással is szolgál, melyekhez mi is hozzájárulunk.

69. §. *הרשאה*, melyhez *Steinschneider* kérdőjelt tesz (*Deputirter?*), közönséges szó és azt jelöli, ki a *הרשאה*-t (a felhatalmazást) kapja. — 139. §. és előbb is többször »*Kinnot*«. Hibás írás *Kinot* (*קניה*) helyett. — 163. §. »*D. Kaufmann, Letzte Vertreibung aus der Wiener Neustadt*« talán *Die letzte Vertreibung der Juden aus Wien?* Az előzőt hamarjában nem találok *Kaufmann* iratai listájában és nem is emlékszem ilyesmire. — 178. §.: *Zebi ben Josef* *בן יוסף*, ki 1663 körül egy zsargon dalt *ליר* költött *Nachod* cseh község leégésére, bizonyára *Liptó-Szent-Miklósról* származott, melyet még most is »*mikélás*«-nak híják. — 194. §. *Buda ostroma* 1686-ban *Velenczében* is nagy hullámokat vetett. A *Steinschneider* által idézett irodalomhoz (194. és 196. §§.) hozzáteendő még *Ciscato, Gli Ebrei in Padova (Padova 1901)*, p. 201. s köv. és p. 294. — 294. §. *אלישיר* kétségtelenül *Eljaschar* és a kérdőjel nincs helyén.

*

Dr. Grünhut Lázár kitünő munkatársunk hamar beváltotta a tudelai Benjamin útleírása alkalmával tett ígérését és máris közrebocsátotta regensburgi Pethachja útleírását (Die Rundreise des R. Pethachja aus Regensburg etc., Jeruzsálem 1904 [1905 ?] Héber czimmel is. Mindkét rész ára 3 márka. Kiadó: Kauffmann, Frankfurt am M.). Az első rész a héber szöveget adja I kézirát és a legrégebb kiadások alapján, a második rész a német fordítást. Mindkettőt egy-egy bevezetés előzi meg, melyben Grünhut a szükséges tudnivalókat foglalja össze. A »Szibbut«-ot (körutazást) nem jegyezte fel maga Pethachja. Némelyek három szerzőnek tulajdonítják, de G. helyesen jegyzi meg, hogy ezek nem is laktak egy helyen. Steinschneider Jehuda Hachászidnak tulajdonítja, de G.-nek igazza van abban is, hogy jelen alakjában nem származhatik tőle és legfeljebb az tehető fel, hogy volt valaha Jehudára visszamenő recenzió is. Pethachja érdekes dolgokat beszél. Kédarról (Arábia) azt mondja, hogy »a húst a nyereg alá teszik, kergetik a lovat és izzad, a hús pedig felmelegszik« (2. lap). Ezt regélik az ősmagyarokról is. Ugyanott a vérszerződés egy fajtáját is említi: »Kedar fiai így esküdnek egymásnak: tút szúr ujjába és odaadja annak, ki vezetője lesz azután, hogy nyelje el a vért és akkor olyanná válik mint vére és húsa«. Említi Kazáriát (3.). Babylonia, Assyria, Perzsia és Média országokban nincs tudatlan ember (am haarecz), ki ne tudná a biblia 24 könyvét, a nikkudót stb., mert nem a chazán olvassa a tórárt, hanem az, kit felszólítanak (9. fejezet). A talmudot a babyloni jesiván akcentusokkal tanulják (u. o. יכל להתלמוד בניין). Csakugyan vannak még akcentusokkal ellátott misnák, de nem talmudok. A középkorban szokásos mesék persze Pethachjánál sem hiányoznak. Sokat beszél Ezekiel sírjáról. Egyáltalában érdekes olvasmány és dr. Grünhut ismét szaporította a zsidó irodalom körül szerzett érdemeit.

*

Strack H. L. kiváló pedagógiai ügyességgel szerkeszti könyveit és ezen előnyök miatt nagyban terjednek. Héber nyelvtana máris hét kiadást ért. Bevezetése a bibliába és egy másik a talmudba szintén több kiadásra vitték fel. Az általa és Zöckler által szerkesztett kommentár a bibliához szintén nagy közönséget szerzett. Legújabbban ebből a gyűjteményből külön bocsátja közre második kiadásban Genesis-kommentárját. (Die Genesis,

übersetzt und ausgelegt. München 1905, C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung. Ára füzve 3-50 márka, kötve 4-50 márka). A mű tömörségét mutatja, hogy mindössze 180 lapon fordítást, magyarázatot, bevezetést és több excursust nyújt. Strack a mérsékelt kritika híve és iparkodik az újabb kutatás öszes biztosnak látszó eredményeivel megismertetni olvasóit. Kérül minden felesleges szót és az igazságot onnan veszi, ahol találja. De azért nem hiányoznak eredeti kutatások sem. A nagyarányú exegetikus bibliai segédeszközök közt jelentős hely illeti meg. Szerző a pentateuchus más három könyvéhez (Ex., Lev., Num.) szintén kiadott kommentárt.

*

A Jerusalmi népszerű lett az újabb zsidó tudomány által, amely nem a törvény (din), hanem a történet szempontjából kutatta a talmudot is. Mindaddig, míg a zsidóságban a gyakorlat volt domináló, a jeruzsálemi talmud a babyloniai mellett alárendelt szerepet vitt, ha egyáltalában volt szerepe. Érthető, hogy huzamosabb idő óta nagy buzgóság mutatkozik e téren és remélhető, hogy e buzgóságnak méltó eredménye lesz. A legújabb jerusalmi kommentár magyarországi rabbi műve és nálunk látott napvilágot. Szerzője dr. Friedländer Salamon, aki *Chesek Selómo* című kommentárral látja el az általa kritikainak hirdetett kiadást. Csupán Jebámóth traktátus került ki eddig a sajtó alól, amely 155 folióra terjed. A két részre, mintegy Rasi és Tószafóthra oszló kommentár adja a kötetnek legalább négyötöd részét. Ha tehát szerző ily terjedelemben akarja ediczióját folytatni, legalább öt oly foliónsra lesz szüksége, amilyen a stereotyp (velencei, krakói, krotosini) összkiadás. Egyes traktátusokban adva, az emberi kor legvégső határa se lesz elegendő a mű befejezésére. Nézetünk szerint a »Tószafóth« bátran elmaradhat, hisz külön műben is adhatók ilyen megjegyzések. Csupán rövid kommentárra van szükség, amint a bevezetésben szerző is ki-domborítja. Az is csak helyeselhető, hogy nem eredetiségre törekszik, hanem a meglévő irodalomból kiválasztja az egyszerű és valószínű magyarázatokat. De arról, hogy ezt a helyes elvet miképp vitte keresztül, hamarjában nem mondhatunk ítéletet. A 12. fejezet 2. halákhája magyarázatában pl. tószafóth kérdését és feleletét idézi, ami nem illeszkedik az egyszerű szó- és tárgy-magyarázat körébe. Itt-ott polémiák is találhatók régebb magya-

rázók ellen, melyek szintén nincsenek helyén a »pérus«-ban és inkább a tőszafóthba valók. De ezek csekélységek, ha csak a kommentár jó és világos. Ez azonban csak huzamosabb használat után fog kitűnni. A művet ajánljuk olvasóink figyelmébe.

*

Schwarz Adolf, a bécsi rabbiszeminárium nagynevű rektora a nevezett intézet ez idei Értesítőjében Maimuni törvényodexéről terjedelmes és kiváló tanulmányt tett közzé, melynek címe: *Der Mischneh Thorah*, ein System der mosaich-talmudischen Gesetzeslehre. Zur Erinnerung an den siebenhundert-jährigen Todestag Maimunis (Wien 1905). A 230 lapra terjedő mű tartalma a következő:

Bevezetés.

I. *A Misne Tóra kompozíciója.*

II. *A M. T. viszonya a talmudhoz.*

1. A M. T. nyelve.

2. A M. T. ökonómiája.

3. A M. T. bizonyítékai a bibliából.

4. A M. T.-ban érvényesülő alapelvek.

III. *A M. T. viszonya a halákhai exegezéshez.*

E nagytudományú és eszmegazdag műről, melyből eddig csupán egyes részleteket olvastunk, külön ismertetést fogunk közölni.

*

Fiébig P., ki belekóstolt a rabbinikus irodalomba, a Jülicher »Gleichnissreden Jesu«-ja által népszerű kutatási tárgygyá tett ózsidó »másal« felé fordul iratában »Altjüdische Gleichnisse und die Gleichnisse Jesu« (Tübingen és Leipzig 1904). De csak csekély részét dolgozta fel annak, amit a könyv címe után várunk, mert csupán a Mekhilta paraboláit veszi vizsgálat alá. Világos, hogy ez az eljárás nem támaszkodik tárgyi momentumokra, hisz a Mekhilta másaljai sem keletkezési koruk, sem alakjuk vagy belső tartalmuk által nem alkotnak külön csoportot a rabbinikus irodalomban. Miben sem különböznek a Szifré vagy a Szifra vagy a misna és barajták hasonlataitól. Sőt még a nem tannaitikus másalaktól sem. Erre a csoportra csupán azért szorítkozik F., mert eddig csak a Mekhiltát vette át, amint maga mondja. Többre nem volt ideje. Ezt értjük, de nem értjük azt, hogy minek dolgozta

fel ezt a töredéket, mikor maga konstatálja, hogy általános eredmények csakis az egész anyag vizsgálása alapján érhetők el. Semmi esetre sem menthető a félrevezető cím. Ziegler könyvét, úgy látjuk, nem említi. Miért? Német módra terjen-gősen adja elő mondandóit. A főpontra nézve, hogy t. i. a parabolák régiebbek, mint a tannák, kiknek neveihez fűződnek, egyetértünk vele. Ez meg is magyarázható. Ha valamely írástudó hasonlattal értelmez valamely bibliai helyet, akkor csupán az értelmezés a sajátja, de nem az értelmezés anyaga. Ez az utóbbi közkincs volt, melyet szabadon felhasznált. A régi zsidó irodalomban általában az a szokás, hogy ha valaki valamely tételt vagy magyarázatot kibővít, vagy külön formát ad neki, vagy a szokástól eltérő helyen alkalmazza, akkor az egész tétel az illető nevében tradáltatik.

*

Dalman G., »Grammatik des jüdisch-palästinischen Aramäisch« 2-ik bővített és átdolgozott kiadásban jelent meg (Leipzig 1905). A nyelvtant a palesztinai talmud, az Onkelos és a próféta-targumok és a jeruzsálemi targumok (pentateuchus és öt megilla) alapján dolgozta ki. Az 51 lapos bevezetésben a zsidó-aram nyelv neveiről, irodalmáról és dialektusairól beszél. Problematikus értékű a IV. fejezet, melyben »a galiläai dialektus sajátosságairól a targumhoz való viszonyában« beszél. D. módszeresen dolgozta fel az anyagot és részletesen, műve 419 lapra terjed. A főbaj az, hogy a hagyomány a tekintetbe jövő szövegeknél ingadozó és kérdés, hogy a jemeni hagyomány, melyre a targumoknál támaszkodik, megbízható-e. De még ha ezeknél a targumoknál, melyhez a sabbionettai (1557.) Onkelosz-kiadás is hozzávehető, meg is nyugszunk teljesen, hiányzik az alap a palesztinai talmudnál. Az eddigi kiadások minutiosus grammatikai kutatásokra megbízható szöveget nem nyújtanak. Elismerést érdemlő vállalkozás volt D. részéről, hogy még sem riadt vissza a feladattól. Pedig őt nem az irodalom maga serkentette, meglepetéssel olvassuk nála (VIII): »Die Mühe, welche auf eine längst verklungene Sprache und auf Literaturdenkmäler verwandt wird, die an sich nicht als hochstehende Geistesprodukte betrachtet werden können, wird nicht vergebens sein, wenn sie hilft, der Erfassung des grössten Problems der Weltgeschichte, der Erschei-

nung Jesu, den Weg zu ebnen«. Nem értjük, hogy a zsidó-aram nyelvtan miképp egyengeti Jézus megjelenésének az utat, azt se tudjuk, hogy szerző a múlt, vagy a jövő megjelenésre gondol-e? De a zsidó irodalom lebecsülését értjük, hisz Lagarde az Ó-Testamentumot sem tudta eléggé ócsárolni, pedig szellemi és anyagi kenyéradója volt. Az evangélium írói ugyanabból a körből kerültek ki, melynek szellemi termékeit Dalman, az ő bámulójuk, annyira lebecsüli, kétségtelenül nem az ő véleményük szerint. De a zsidók a világ hálájáról oly szomorú tapasztalatokat tettek, hogy az ilyen Dalman-féle erőltetett kirohanások már meg sem lépik.

*

Last I. dicséretet érdemlő buzgalommal adja ki egymásután Kaszpi József kéziratban heverő bölcselkedő exegetikai műveit. Az *Aszára Kelé Keszef* és a *Misne Keszef* már megjelent, és sajtó alatt van a legterjedelmesebb kommentár, melyet Kaszpi a tórához írt. Midőn e sorokat írjuk, az első három könyv magyarázata ki van nyomva és ez év vége előtt az egész műkikerül a sajtó alól, amely céljánál fogva nem halad versről-versre, de azért elég terjedelmes. A szerző Maimuni híve, mondhatjuk bámulója volt, de azért önálló is tud lenni. A zsidók felvilágosodottságának a XIV. század elején tiszteletet parancsoló tanuja kommentátorunk, különösen ha meggondoljuk, hogy minő képet mutatott ez időtájt e tekintetben Európa. Ezzel a pár sorral csak jelezzük a mű megjelenését, részletes ismertetés akkor lesz helyén, ha a mű teljes lesz. Minthogy a kiadó saját költségén nyomtatja a könyvet és anyagi helyzeténél fogva nem fizethet rá lelkesedésére, a legmesszebb menő támogatást érdemli és ugyanezért a legmelegebben ajánljuk a jelen alkalommal is úgy őt, mint vállalkozását olvasóink pártfogásába. Mióta héber könyveket nyomtatnak, a kiadókat hasonló támogatás tartotta és mi e tényben semmi lealázást nem látunk és nem kételkedünk benne, hogy a nevezett kiadó szintén megtalálja pártfogóit hazánkban is.

*

Buber M. »Jüdische Künstler« cz. díszművet ad ki, melyből az első kötet 1903-ban jelent meg Berlinben a »Jüdischer Verlag« kiadásában. Ez a társaság a zsidó művészek megismertetése körül nagy buzgóságot fejt ki. Szerencsés esz-

méje például az, hogy mindenféle zsidótárgyú képeket, — nem zsidó művészekről is — színyomatokban hoz forgalomba. A divat után indulva, képes levelezőlapokból gazdag gyűjteményt teremtett meg, mely tudunkkal nálunk kevésbé ismeretes. Sok mindenféle vállalkozása között kiváló hely illeti meg azt a díszművet, melyet említettünk. Az előttünk fekvő első kötet hat zsidó művész életrajzát és alkotásait mutatja be más-más író tollával. Az ismertetett művészek a következők: *Israels József*, *Ury Lesser*, *Lilien E. M.*, *Liebermann Max*, *Solomon J. Solomon*, *Epstein Jehudo*. A fő a jellemzés, melynek keretébe a művész életfolyása beleszővődik. Hogy ezek a méltatások sikerültek-e, nem tudjuk, laikusok lévén a művészet terén. Bizonyára jók. Azt azonban határozotan állíthatjuk, hogy Buber jellemzése a zsidó népről, mely a bevezetésben olvasható és amely zsidó faji tulajdonságokból vezeti le az ókori zsidó művészet hiányát, nem igaz. Az egyszerű igazság az, hogy zsidó művészek azért nem voltak, mert a zsidó vallás képek festését és faragását szigoruan tiltotta. Ez az igazság nem új, de azért igazság marad. Be is bizonyítható a Buber könyvével magával. Ha a zsidó fajban nem volna művészi talentum, Buber nem adhatta volna ki könyvét. Más szóval, ma azért vannak zsidó művészek, mert az említett vallásos tilalom nem hatékony többé. A zsidó művészek Szófer Mózesre sem hallgatnak, ki azt tanácsolta nekik, hogy fél-szemű alakokat fessenek és faragjanak. Egyébiránt egyáltalában kérdéses, hogy nem voltak-e a hellenista művészek között zsidó eredetűek.

Ez a kis polémia azonban semmiképpen sem kisebbíti a mű szépségét, amely nézetünk szerint az illusztrációkban rejlik, melyeknek száma összesen 138 (22+30+33+27+10+16 a művészek fentadott sorrendje szerint). A képek nemcsak zsidó tárgyuak, de egyiknél sem hiányoznak ilyenek. A legtöbb Lilien ecsetjéből kerül ki. A leghíresebb művész kétségtelenül Israels, kit világszerte ismernek. Egyébiránt a képeket látni kell és így meg kell elégednünk e rövid bemutatással.

TANÜGY.

A VESZPRÉMI IZRAELITA HITKÖZSÉG ISKOLÁJÁNAK TÖRTÉNETE 1805—1905.

(A veszprémi izraelita hitközség iskolájának története 1805—1905. Az iskolaszék megbízásából írta *Szép Lipót.*)

A veszprémi izr. iskola az 1904/5. tanévvel fennállásának 100. évét töltötte be. Hazánk zsidó vallásgyülekezetei között a veszprémi izr. hitközség az elsőkhöz tartozik, mely a nemzeti kultúra terjesztése és vallásos nevelés érdekében nyilvános iskolát tart fenn. Ennek 100 éves történetét szerző, ki 39 évet töltött ez iskola szolgálatában és így közvetlen szemlélője a virágzó intézmény fejlődésének, a megyei és hitközségi levéltárból vett hiteles adatok alapján vonzóan és érdekesen írja le. Az iskola multjában öt fejlődési fokozatot különböztet meg, melyek közül legérdekesebb a keletkezés története. A megyei levéltárban látható az 1805. évi május 6-áról kelt eredeti szerződés, melyben a veszprémi izr. hitközség kötelezi magát iskola fenntartására. noha akkor még alig állt 30—40 családból. Igaz ugyan, hogy csak a költségek felének fizetésére köteleztetett, míg a másik felét a megye területén lakott többi izraelitákra rótták ki, kik közül a várpalotaiak számra nézve megközelítették a veszprémieket.

Szerző közöl egy 1806 nov. 6-áról keltezett iskolai bizonyítványt *L. Lippovitz* Normallehrer és *Andreas Gyurich* Scholarum Judaico Nationalium Director aláírásokkal ellátva, melyet a házasulandó *Raboch Markus*nak be kellett a hatóságnál mutatni, hogy házasságot köthessen. A győri főigazgatóság, melynek a veszprémi izr. iskola alá volt rendelve, rendeletet bocsátott ki, hogy házassági engedélyt Veszprém megye területén csak olyan zsidó ifjú kaphat, ki az izraelita iskolától bizonyítványt mutat fel.

Az 1829—1858. terjedő korszakot szerző az önálló szervezés idejének nevezi, több kiváló tanító működött ez idő alatt

az iskolában, köztük nagy elismeréssel szól a csehországi Heller Lajosról, ki tanítói képesítését a mariascheini főiskolában nyerte, fizikát és francia nyelvet Dresdában, logikát és psychológiát szintén főiskolákban hallgatott, melyekről jeles bizonyítványokat mutatott fel.

Az iskola fejlődésének legvirágzóbb korát a nagyhirű, tudós Hochmuth Ábrahám főrabbi és kiváló tanfériú igazgatása alatt élte, amikor más vallású gyermekek is sűrűn látogatták a veszprémi zsidó-iskolát. Ezen időben kerültek ki innen: Simonyi Zsigmond dr. egyetemi tanár, Bánóczy József dr., az izr. tanítóképző intézet igazgatója, Havas Adolf dr. egyetemi tanár, Kelemen Adolf dr. fogarasi rabbi, Szomaházi István író, Auer Lipót, az ismert hegedűművész, Óvári Lipót orsz. levéltáros és közéletünknek még sok jelese.

Hochmuth hatása és igazgatása alatt a veszprémi zsidó-iskola hazánk legkitünőbb iskolái közé tartozott, tantestülete a legképzettebb tanítókból állott, kik jóval felülemelkedve a középserűség nivóján, hazánk legjelesebb tanfériai közé tartoztak. Nagy érdeme volt Hochmuthnak, hogy különös súlyt helyezett a leánygyermek továbbképzésére, úgy hogy az elemi V. osztály elvégzése után még három évre terjedő továbbképző tanfolyamot látogathatott minden növendék. E továbbképző tanfolyamból keletkezett a jelenlegi polgári leányiskola, melyet bár nagy áldozatok árán tart fenn a hitközség, de dúsán kárpótolva van azáltal, hogy nem kénytelen a zsidó szülő leánygyermekét az apáca-iskolába küldeni, hol nem az a szellem honol, mely a jövőbeli zsidó anyák lelkületének és kedélyének képzésére előnyös volna.

Elismeréssel emlékezik meg szerző dr. Kis Arnold volt veszprémi főrabbiról és az iskola jelenlegi derék igazgatójáról, dr. Hoffer Ármin főrabbiról, kik ugyanazon szellemet igyekeztek fenntartani, amelyvel nagynevű elődjük az iskolát felvirágoztatta.

E hó 24-én ünnepelte az iskola 100 éves fennállásának jubileumát, melyen a volt tanítványok nevében *Perényi Adolf* gimnáziumi tanár és *Bánóczy József* dr. mondták az ünnepi beszédeket.

Az érdekes monográfia egy koronáért kapható a szerzőnél. A tiszta jövedelem a polgáriiskola szertárának gyarapítására fordítatik.

Budapest.

P. I.

VEGYESEK.

Irodalmi hírek. Megjelent és beküldetett: *Suber S.*, Harab, Ritualwerk Rabbi Salomo ben Isaac (Raschi) zugeschrieben, *Lemberg* 1905 (2 rész, héber nyelven). — *Prof. Dr. Strack H. L.*, Die Genesis übersetzt und ausgelegt, 2. kiadás, *München* 1905 (ára füzve 3'50, kötve 4'50 márka). — *Prof. Dr. Schwarz A.*, Der Mischneh Thorah, ein System der mosaich-talmudischen Gesetzeslehre, *Wien* 1905 (a bécsi rabbiszeminárium Értesítőjében). — *Dr. Grünhut L.*, Die Rundreise des R. Petachjah aus Regensburg nach einer Hs., den ältesten Ausgaben und andern Druckwerken ediert und übersetzt, mit Anmerkungen und Einleitung versehen, *Jeruzsálem* 1904/5 (2 rész). — *Dr. Grunwald M.*, Mitteilungen zur jüdischen Volkskunde, Heft XVI. *Berlin* 1905. — *Galgóczy A.*, Der Wunderrabbi. Drama aus dem jüdischen Volksleben im nordöstlichen Ungarn, *Galgócz* 1905 (ára két korona). — *Dr. Brody H. und Dr. Albrecht K.*, דיכטערשולע פון ספאניש און אראבישע עפאכע Dichterschule der spanisch — arabischen Epoche. Ausgewählte Texte mit Einleitung, Anmerkungen und Wörterverzeichnis herausgegeben, *Leipzig* 1905. I. C. Hinrichs'sche Buchhandlung. (Kötve 6'80, füzve 5'80 márka). — *Szép L.* A veszprémi izraelita hitközség iskolájának története 1805—1905, *Veszprém* 1905.

Pollák Lázár, a rombach-utcza zsinagóga rabbija julius 6-án Budapesten 83 éves korában meghalt. Nyitrán született 1822-ben és Ó-Budán és Prágában, hol Rappoport tanítványa volt, tanult talmudot és világi tudományokat. A prágai egyetemen bölcsészetet hallgatott. Prágában, Janovitzon és Inowratzlawn működött mint hitszónok, illetőleg mint rabbi. A pesti hitközség 1872-ben választotta meg a rombach-utcza zsinagógába szónoknak és rabbinak. Egy évtized óta az orsz. rabbiképző-intézet, vezérlő bizottságának tagja volt, melynek ülésein részt vett. Áldás emlékére.

Rabbiválasztás. Dr. Borsodi Szarvason rabbivá választott.

Dr. Brody H., nachodi rabbi, a »Zeitschrift für hebraische Bibliographie« társszerkesztője, a prágai zsidó tanítóképző igazgatójává választott. A magyar származású jeles tudós hajlamainak megfelelő új állásában összes erőit a tudomány szolgálatába állíthatja.

The Jewish Encyclopedia. Midőn e sorok napvilágot látnak, a nagy mű 11. kötete is kikerült a sajtó alól.

Rabbiképzők hallgatói. A külföldi rabbiszemináriumokban, a boroszlóin, a két berlinin és a bécsin több theologus van, mint a budapestin. A szám 30—40 közt váltakozik, míg a budapestin a 20-at sem éri el. Az ok az, hogy a magyarok külföldre mennek, magában a bécsi szemináriumban 24 között 6 magyar volt. Növendéke azonban a budapestinek annyi van, mint más háromnak, mert első tanfolyamában rendszeren 70—80 tanuló jár. A bécsi szemináriumba összesen 13 osztrák jár, kik közül 9 Galicziából származik.

Ney Dávid, a magyar kir. opera híres énekese aug. hó 31-én meghalt. 1842 február 12-én Várpalotán született. Szabólegényből templomi énekes lett és működését a pesti dohány-utcza templomban kezdte meg. 1874-ben a Nemzeti Színházhoz került és onnan az operához. De hosszú ideig hű maradt a zsidó templomhoz és a nagy ünnepekkor mindvégig gyönyörködtette az egybegyült ajátatos közönséget. Áldás emlékére!

Bárókká lettek gyulafelelvi Groedel Armin, Bernát és Albert bogdáni előnével.

Nemesítés. *Vécsei Albert*, az erdélyi erdőipar részvénytársaság igazgatója, nemességre emeltetett, fenyvesi előnével. **Izraelita Tanítóképző Internátust** alapítottak a Tanítóképző volt növendékei, melye egyelőre csupán tanítók gyermekei vétetnek fel. Az internátus 6 bennlakóval megnyílt.

Régi zsinagógák a szent földön. A »Deutsche Orientgesellschaft« a nevezett régiségi feladat megoldását tűzte ki és szép eredményeket remél. A pénzt főkép zsidók adják, de zsidó buvárt be nem fogadnak. Schiff newyorki milliomos a Harvard egyetemnek 200000 márkát bocsátott rendelkezésére, hogy öt éven át tudományos expedíciót szervezzen Palesztinába.

Zsidó statisztika. Az utolsó 6 esztendőben kivándorolt zsidók száma a következő: 1899. 44,000, 1900. 71,000, 1901. 68,350, 1902. 67,900, 1903. 89,650, 1904. 125,000. Az emigránsok 85 százaléka Amerikába ment. A kivándorlási országok Oroszország, Galiczia és Románia, melyek után Magyarország következik. Az Amerikába bevándorlók 12 százaléka zsidó. Az Alliance israelite universelle legújabb becése szerint a mohamedán országokban kerek számban 800,000 zsidó él. Még pedig: Marókkó 110,000, Algír 63,000, Tunjs 62,500, Egyiptom 30,000, Törökország (európai) 189,000, Kis-Ázsia 77,000, Mesopotamia 59,000, Palesztina és Syria 79,000, Yemen 35,000, Tripolis 18,500, Perzsia 49,500, Bulgária 31,000, Kréta 646, Archipel 4500.

MTA KÖNYVTÁRA

SCHEIBER

GYŪJTEMÉNY

TARTALOM.

TÁRSADALOM.		Lap
<i>Dr. Vajda Béla</i> : A reformátusok és a többi bevett felekezet ...	1	
Társadalmi szemle ...	9, 113, 213,	284
A VI. községkerület ülése ...	19	
A hatodik izr. községkerület előjáróságának 1903-ik évi működéséről szóló jelentése ...	22	
Az országos magyar izraelita közalap tisztikarának jelentése az 1903. közigazgatási évről ...	31	
<i>Dr. Bánóczy József</i> titkári jelentése az IMIT. vál. ülésén ...	39	
A zsidók Reuss és Graf leveleiben ...	42	
A magyar országgyűlés eddigi és jelenlegi zsidó tagjai ...	117	
<i>Dr. Grünhut Lázár</i> : Uganda ellenzói ...	119	
<i>F. J.</i> : Tenczer Pál ...	121	
<i>Dr. Richtmann Mózes</i> : Kayserling Mayer ...	201	
<i>Dr. Richtmann Mózes</i> : <i>Dr. Kayserling Mayer</i> élete és művei ...	205	
Az Izr. Országos Iroda jelentése ...	218	
<i>Wagner Henrik</i> : A zsidóság a gazdasági kérdésben ...	239	
Zsidó territorialisták ...	281	
<i>Dr. Friedlieber Ignác</i> : <i>Friedlieber Albert</i> ...	290	
TUDOMÁNY.		Lap
<i>Dr. Schwarz Gábor</i> : Zsidó bibliakritika ...	45	
<i>Dr. Perls Ármin</i> : Máté evangéliumának eredeti nyelve ...	52	
<i>Dr. Bacher Vilmos</i> : Két megjegyzés ...	59	
<i>Vadász Ede</i> : { Az antisemita szó első elhangzása a magyar országgyűlésen ...	60	
{ Jókai és a zsidóság ...	64	
<i>Dr. Grünhut Lázár</i> : Megjegyzés Zanolin Antalról ...	66	
Nápolyi zsidók Magyarországon 1743-ban ...	66	
<i>Dr. Blau Lajos</i> : { Maimonides élete, működése és jelentősége ...	124	
{ Notarikon a kabbalában ...	132	
<i>Dr. Klein Mór</i> : Maimonides halachai módszere ...	135, 251, 343	
<i>Dr. Marmorstein Arthur</i> : Tanulmányok a Midras Haggádól első könyvéhez ...	138	

<i>Dr. Perls Ármin</i> : Az irástudó díszruhája ...	Lap	146
<i>Dr. Büchler Sándor</i> : Jegyzetek ...	151	
<i>Dr. Krausz Sámuel</i> : Magyarországi utleírás 1719-ből ...	155	
Helyreigazítások ...	157	
<i>Dr. Blau Lajos</i> : Mihály arkangyal ...	245	
<i>Dr. Marmorstein Arthur</i> : A Notarikon és még néhány műszó a középkori szentírásmagyarázatban ...	248	
<i>Dr. Richtmann Mózes</i> : Landau Ezekiel prágai rabbi (1713—1793) és a magyar zsidók ...	298	
<i>Dr. Wellesz Gyula</i> : Lapszéljegyzetek ...	347	

FOLKLORE.

<i>Bató Lipót</i> : { Zsidó közmondások ...	67
<i>Füredi Ignác</i> : { Zsidó közmondások ...	67
<i>Galgóczy Abrahám</i> : Dal a doktorról ...	73
<i>Vadász Ede</i> : Kire, Togar, Fönje ...	75
<i>Vadász Ede</i> : Zsidó szölamok ...	158
<i>Galgóczy Abrahám</i> : Rimes talányok zsargonban ...	163
<i>Vadász Ede</i> : Zsidó szölamok ...	254
<i>Dr. Richtmann Mózes</i> : Zsargon dal a zsidó katonáról ...	257
<i>Mandl Bernát</i> : Az aszódi zsidó ballada ...	352
<i>Bató Lipót</i> : Lomo jaumru hagajim (zsargon bordal) ...	353

IRODALOM.

<i>B. L.</i> : { A zsidóság eszméi és tanai ...	76
{ Jewish Encyclopedia VIII ...	78
<i>Dr. Kolbach Bertalan</i> : A midras király hasonlatái ...	81
<i>Dr. Kiss Arnold</i> : Koheleth ...	83, 356
Irodalmi szemle ...	85, 177, 263, 365
<i>Dr. Schwarz Gábor</i> : Az IMIT 1905-ik Évkönyve ...	165
<i>B. L.</i> : A zsidó apológia története ...	168
<i>Patai József</i> : Templomi énekek ...	173
<i>B. L.</i> : The Jewish Encyclopedia IX ...	295
<i>Dr. Büchler Sándor</i> : Magyar rabbik ...	292
<i>B. L.</i> : { A spanyol-arab korszak ujhéber költőiskolája ...	355
{ The Jewish Encyclopedia X ...	357
<i>Patai József</i> : Juda Halévi verseiből ...	361
<i>Gerő Attila</i> : Te Deum voco ...	362

TANÚGY.

Az országos hitoktatási tanterv ...	276
<i>P. I.</i> : A veszprémi izraelita hitközség iskolájának története 1805—1905 ...	378

ORSZÁG-VILÁG.

	Lap
A horoslói rabbiszeminárium	97
<i>Dr. Frank József</i> : Frankel Zakariás	100
<i>Dr. Grünhut Lázár</i> : Új ásatások Jeruzsálemben	278

KÜTFÖK.

Ministeri rendelet a zsidó hitközségek vitás ügyei elbírálásában ...	106
Zemplénmegye levéltárának indexeiből. Közli: <i>Dr. Friedlieber Ignác</i>	106

VEGYESEK.

Irodalmi hírek. — Holitscher Fülöp. — Balog Ignác dr. — Nemesítés. — Kohn Sámuel. — Dr. Löwy Mór. — Dr. Silberfeld Jakab. — Bambus Willy. — Dr. Lewy Israel. — Szántó Emil. — Haraszi Jellinek Henrik. — Osztrák statisztika. — Az IMIT. új pályakérdése: Kunewalder díj	111
Irodalmi hírek. — Kitüntetések. — Rabbiaavatás. — Mocatta D. F. — A pécsi izr. hitközség. — A szegedi Chevra Kadisa. — Szentföldi ut. — Orosz üldözések. — Német fejedelmi alapítványok. — Zunzstiftung	199
Irodalmi hírek. — Dr. Kaufmann Dávidné. — Rabbiválasztás. — Bachmann Jakab. — Dr. Steinberg. — Pollák Kaim. — Scharf József	280
Irodalmi hírek. — Pollák Lázár. — Rabbiválasztás. — Dr. Brody H. — The Jewish Encyclopedia. — Rabbiképzők hallgatói. — Ney Dávid. — Bárókká lettek. — Nemesítés. — Izraelita Tanítóképzői Internátus. — Régi zsinagógák a szentföldön. — Zsidó statisztika	380

A MEGBESZÉLT MUNKÁK LAJSTROMA.

<i>Dr. Brody H. und Dr. Albrecht K.</i> : Die neuhebräische Dichterschule der spanisch-arabischen Epoche. Ausgewählte Texte etc. (Leipzig 1905)	355
<i>Friedländer M.</i> : Geschichte der jüdischen Apologetik als Vorgeschichte der Christenthums (Zürich 1903)	168
Izraelita Magyar Irodalmi Társulat Évkönyve, Budapest 1904, szerkeszti Bánóczy József	165
The Jewish Encyclopedia VIII., IX. és X. (Newyork—London)	78, 259, 357
Magyar Rabbik, szerkeszti és kiadja Stein Mayer Miksa, (Nagy-szombat 1905)	262
<i>Dr. Venetianer Lajos</i> : A zsidóság eszmái és tanai, (Budapest 1904)	76
<i>Dr. Ziegler Ignatz</i> : Die Königsgleichnisse des Midrasch beleuchtet durch die römische Kaiserzeit, (Breslau 1903)	81
Számos mű kisebb-nagyobb terjedelmű ismertetése az »Irodalmi Szemlében«	85, 177, 263, 365

MTA KÖNYVTÁRA
SCHEIBER
GYŰJTEMÉNY